

Giới thiệu Yêu Phải Cô Người Hầu

Phó Thuần Dương, anh chính là tổng tài của tập đoàn Phó Thị vừa có tiền vừa có quyền nổi tiếng của thành phố. Trong một lần vì bị bạn gái - Lạc Tư Diệp phản bội, anh đã uống rượu say ngất bên cạnh đường và được cô, Bạch Hiểu Nhiên đưa về nhà mình. Sau đó nhiều chuyện đã đưa đẩy cô trở thành giúp việc cho nhà anh. Muốn biết thêm thì.. đọc truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tôi là Bạch Hiểu Nhiên, 22 tuổi là con gái của một gia đình nghèo khó. Tôi mất ba mẹ từ sớm nên sống cùng bà nội tại một ngôi nhà nhỏ, nhà tuy nghèo nhưng sống rất hạnh phúc cho đến khi tối hôm qua. Do đi làm về muộn nên tôi đi bộ trên vỉa hè trong đêm tối.

...

Buổi tối hôm qua, Hiểu Nhiên vừa đi vừa ngoáp dài nhìn đồng hồ trên tay mình lăm bằm:

"Đã 1 giờ sáng rồi à? Thế nào cũng bị bà nội trách móc"

Đột nhiên cô đang đi thì thấy một người đàn ông đang nằm ngủ say ở gốc cây trên vỉa hè. Cô ngạc nhiên tự hỏi:

"Có người chết sao? Giữa đêm thế này mà lại có người nằm đây, không lẽ ma?"

Cô rón người lạnh sống lưng bật run run nhắp chân bước ngang qua người đàn ông đang ngủ dưới gốc cây đó, liếc mắt nhìn anh ta lăm bằm:

"Chắc là người rồi? Anh ta bị sao vậy?"

Cô đi đến gần người đàn ông đó lấy người anh gọi:

"Này, anh gì ơi, anh có sao không?"

Bỗng anh ta mấp môi, mắt nhắm lịm đi, mặt đỏ bừng và nồng nặc mùi rượu. Cô thở dài lăm bằm:

"Thì ra là kẻ say rượu rồi nằm ngủ ở đây, xem nào mình nên giúp anh ta hay bỏ đi?"

Cô lại lấy người anh gọi:

"Này, anh gì ơi? Anh..."

Cô đang nói thì anh liền ngồi dậy rồi nôn thốc lên vỉa hè khiến cô xanh mặt mà đứng dậy, anh nôn xong thì nằm xuống thở dốc rồi ngủ tiếp. Hiểu Nhiên nhăn mặt ngẫm nghĩ:

"Làm sao đây? Anh ta thật sự say quá rồi, nếu mình bỏ đi thì anh ta nằm đây không chừng trúng gió chết thì đó là lỗi tại mình, còn nếu mình giúp anh ta thì lại không biết đưa anh ta đi đâu?"

Cô nhìn anh đang lăn qua lại trên vỉa hè, miệng anh bỗng lắp bắp gọi tên ai đó

"Tur...Diệp...!"

Cô ngồi xuống lăm bằm:

"Anh ta đang gọi tên ai vậy? Ai là Tur Diệp?"

Cô sờ trán mình lắc đầu qua lại thở dài:

"Thôi mặc kệ, dù sao phải đưa anh ta về chỗ nào đã"

Rồi cô đỡ anh ngồi dậy, dìu đi từng bước trên đường, hơi thở anh nồng nặc mùi rượu cứ phả vào mặt cô khiến cô nhăn mặt mà nói:

"Trời ơi, ghê chết được, anh may mắn lắm mới được một người tốt như tôi giúp đấy"

Một hồi sau, cô điu anh về nhà cô rồi để anh nằm lên giường mình, thở phào nhẹ nhõm nói:

"Đúng là mệt mà, lần đầu tiên mình đi làm chuyện không đâu"

Rồi cô nhìn anh lăm bằm

"Tạm thời cứ để anh ta ngủ trên giường mình đã, như vậy đã là tốt với anh ta lắm rồi"

Sau đó cô đi vào phòng tắm mình mất, một lúc sau bước ra với chiếc áo tắm thờ phào thoải mái:

"Đúng là tắm xong nhẹ nhõm hẳn, mát thật đấy"

Cô nhìn sang giường mình, không biết từ lúc nào anh đã lăn xuống giường mà nằm sấp ngủ ngon lành, cô nhú mảy đi lại

"Thật là...đã ngủ mà còn lăn xuống giường nữa"

Cô đỡ anh lên giường nằm lại, sau đó ngồi lên nệm giường thần thờ nói:

"Sao mà mệt thế không biết? Nếu anh mà còn lăn xuống giường nữa thì tôi mặc anh đấy"

Bỗng dung anh mấp máy mở mắt trong mơ màng thì thấy cô đang ngồi cạnh, hình ảnh nhạt nhòa đã khiến anh liền nhìn thành Tư Diệp, bạn gái mình thì nhanh chóng kéo tay cô xuống người mình bất ngờ khiến cô giật mình lấp mấp nói:

"A...cái gì vậy?"

Cô đang nói thì đã bị anh đè xuống giường hôn tới tấp trong khi cô chẳng biết chuyện gì đang xảy ra mà cứ thấy lưỡi mình đang bị quấn bởi chiếc lưỡi khác, cô xanh mặt

(Thần linh ơi? Mùi vị gì thế này? Tôm quá)

Rồi anh thả cô ra gục mặt vào ngực cô lại tiếp tục nhắm mắt lăm bằm

"Tư...Diệp, anh nhớ em"

Chiếc khăn tắm cuối cùng trên người cũng tuột ra dần, cô đang đỏ mặt lấp mấp:

"A...khoan...khoan đã, anh ta làm cái quái gì vậy?"

Ngay lúc ấy, anh liền lấy tay sờ soạn ngực cô trong con say khiến cô đẩy anh ra rồi tát vào mặt anh quát lớn:

"Tránh ra...tên biến thái này"

Cú đẩy đã khiến anh lăn xuống đất, cô nhấc mặt thờ dốc lấy chăn che người mình lại, chưa kịp bàng hoàng không ngừng lăm bằm:

"Trời ơi, anh ta vừa sờ cái quái gì vào ngực mình vậy? Còn gọi tên ai nữa chứ? Thật uổng công mình đưa anh ta về đây vậy mà anh ta lại là tên cuồng dâm, tôi cho anh nằm dưới đất chết luôn"

Chợt cô nhớ lại nụ hôn lúc nãy mà bắt đầu buồn nôn

"Tôm quá, anh ta vừa nôn ngoài đường thế kia mà lại dám hôn mình"

Sau đó liền chạy thật nhanh vào phòng tắm đánh răng lại thật sạch.

Sáng hôm sau, anh mở mắt dần, liền thấy một căn phòng lạ lẫm, anh ngồi dậy trên sàn sờ đầu mình vì con choáng, rồi nhú mảy lăm bằm

"Đây là đâu? Sao mình lại ở đây?"

Anh đứng dậy liền nhìn lên giường thì thấy một cô gái mặc chiếc áo ngủ hai dây tuột ra khỏi vai trông thật gợi cảm, nhưng nhìn lên mặt thì người phụ nữ ấy đang ngủ ngon đến mức chảy cả nước vãi. Anh nhú mảy tự hỏi:

"Cô ta là ai? Sao mình..."

Anh cố nhớ lại đêm qua, khi đang uống rượu ở quán bar và say mềm nên đi lang thang trên đường và ngủ ở đâu đó.

Anh nhấc mặt sờ trán mình

"Mình không nhớ gì cả"

Bống cô mở mắt ngồi dậy, căng hai tay mình ngoáp dài rồi nhìn người đàn ông đang đứng đờ đẫn trước mặt mình, anh hỏi:

"Cô là ai hả? Sao tôi lại ở đây?"

Cô nhăn mặt lướt ngang qua anh lạnh nhạt nói:

"Đêm qua tôi thấy anh ngủ say trên đường nên đưa anh về đây, đây là phòng ngủ của tôi"

Anh nhú mày:

"Thế sao tôi lại nằm dưới đất?"

Cô nhăn mặt:

"Tôi đưa anh về là tốt lắm rồi còn muốn được nằm lên giường à? Mà...anh không nhớ chuyện đêm qua à?"

"Đêm qua?"

Anh cố nhớ lại chợt thấy vài hình ảnh mang máng mình có hôn ai đó rồi nhìn cô với ánh mắt lạ lùng hỏi:

"Đêm qua tôi và cô đã làm gì?"

Cô nghiêng răng nôi giận:

"Hừ, anh còn dám hỏi tôi sao? Tự dưng bị anh đè ra hôn khiến tôi kinh tởm chết được, còn...còn bị..."

Cô nhớ lại hình ảnh anh ta sờ ngực mình mà đỏ ngượng cả mặt, anh thì lại khó hiểu nheo mày hỏi:

"Bị gì hả?"

Cô nhú mày đẩy anh ra

"Bây giờ thì anh tỉnh rồi, không đi về giùm tôi đi"

Đột nhiên bà nội Hiếu Nhiên mở cửa đi vào nói:

"Hiếu Nhiên, làm gì mà ồn vậy?"

Bống bà nhìn anh với ánh mắt lạ lẫm, rồi thấy cô đang đẩy lưng anh thì ngạc nhiên tột độ nhăn mặt quát lớn:

"Hiếu Nhiên, cháu đang làm gì vậy? Cháu từ bao giờ dám đưa đàn ông vào nhà thế này"

Hiếu Nhiên gơ tay cổ giải thích:

"A...không phải như bà nội nghĩ, anh ta...anh ta..."

Bống bà nội tiến tới bật cười mừng nắm lấy hai cổ tay anh nói:

"Tốt quá, cuối cùng thì Hiếu Nhiên cũng có bạn trai rồi"

Cô ngơ mặt nhìn mà thốt lời nói:

"Hà?"

Bà nội tiếp lời:

"Ta còn đang lo con bé sẽ không có ai để gả, không ngờ bây giờ có rồi, đúng là một chàng trai tuấn tú"

Cô đi đến giờ tay nói:

"A...bà nội hiểu lầm rồi, không phải như vậy mà"

Bà nội quay sang nhìn cô nhăn mặt:

"Hiếu Nhiên, bà đã dạy cháu không được nói dối, nếu có bạn trai thật thì nên dẫn về nhà ra mắt ta, cháu định giấu đến chừng nào?"

Cô ngơ mặt cổ giải thích:

"Bà nội nghe cháu nói đã..."

Bỗng bà nội lại nói tiếp

"Thảo nào dạo gần đây cứ thấy cháu về trễ đến đêm suốt, hóa ra là đi hẹn hò, vậy mà ta đã nghĩ quá nhiều rồi"

Cô trều mắt:

(Do tăng ca nên cháu về trễ đấy, ai mà lại đi hẹn hò chứ?)

Rồi bà quay sang nhìn anh cười nói:

"Cháu trai, cháu tên gì? Nhà ở đâu? Đã quen biết Hiểu Nhiên nhà ta bao lâu rồi? Đã có làm gì chưa?"

Anh đỏ mặt rồi quay sang nhìn cô, thì thấy cô đang chấp tay mấp môi cầu xin anh gì đó, anh ngẫm nghĩ:

(Cô ta đang cầu xin mình nhận làm bạn trai cô ta chẳng? Thôi nể tình cô ta giúp mình vậy)

Rồi anh liền nhìn bà mỉm cười dịu dàng:

"Cháu chào bà nội, cháu là Phó Thuần Dương, cháu và Hiểu Nhiên đã quen biết hơn một tháng rồi ạ"

Hiểu Nhiên đỏ mặt ra hơn:

(Anh ta...anh ta đang nói gì vậy? Mình chấp tay là ý bảo anh ta làm ơn đi giúp mình mà, ai lại bảo anh ta nói quen mình hơn một tháng chứ?)

Bà nội ngạc nhiên bật cười lớn:

"Đã quen hơn một tháng rồi à? Đúng là tin tốt"

Bỗng cô đi đến kéo tay Thuần Dương quay sang bà nội nói:

"Bà nội, bây giờ anh ấy cần về nhà rồi? Không thể đứng đây nói chuyện lâu được đâu"

Rồi cô nhanh chóng dắt tay anh đi ra cửa mất. Đứng trước cổng rào, cô vội xua tay nói:

"Anh đi đi, bà nội tôi có chút phiền phức, với lại cảm ơn anh đã giúp tôi chuyện lúc này"

Anh quay lưng đi tiếp lời:

"Xem như tôi trả ơn cô vì đã đưa tôi về đêm qua, tạm biệt"

Nói xong anh lấy chiếc điện thoại ra gọi cho ai đó rồi cất giọng:

"Diệp Thiên, phiền cậu lái xe đến đón tôi, đêm qua tôi uống say nên bị lạc đường rồi, tôi đang ở..."

Anh nhăn mặt nhìn xung quanh liền sững người ra tự hỏi:

"Mà khoan đã...đây là đâu?"

Anh liền quay lại nhìn vào nhà cô thì thấy cô đã đi vào trong mất, tiếng điện thoại vọng ra hỏi:

"Alo, Thuần Dương, cậu còn nghe máy chứ? Cậu đang ở đâu?"

Thuần Dương nhú mày nói:

"Đợi một lát, tôi còn không biết đây là đường nào?"

Bên trong nhà Hiểu Nhiên, bà nội cười mừng nói:

"Hiểu Nhiên, cháu lấy đâu ra một người đẹp trai như vậy? Rất hợp ý ta"

Cô cười gượng lên tiếng:

"Bà nội...nghe cháu nói đã"

Bỗng anh chạy từ ngoài vào, nét mặt khó chịu lên tiếng:

"Này, đây là đâu hả?"

Cô quay lại nhìn mặt vênh mày hỏi:

"Sao anh còn chưa đi?"

Anh tiến lại tiếp lời:

"Tôi không biết đây là đường nào nên không thể gọi người tới đưa về được"

Bỗng bà nội đứng dậy đi đến cười lớn:

"Cháu trai tương lai của ta, cháu quay lại là vì nhớ Hiếu Nhiên phải không?"

Anh nheo mày thì cô đẩy anh ra cửa nói nhỏ:

"Đây là đường x"

Rồi cô xua tay bảo:

"Anh nhanh đi đi, làm ơn trước khi bà nội niu kéo anh lại thì tôi mệt lắm đấy"

Anh nghe xong rồi cầm điện thoại lên nói:

"Alo, Diệc Thiên mau đến đường x đón tôi"

Bỗng Diệc Thiên bật cười nhẹ hỏi:

"Tôi vừa nghe giọng phụ nữ, là Tư Diệc tiểu thư sao?"

Thuần Dương nhìn mặt:

"Không, tóm lại mau lái xe đến đón tôi, tôi thấy mệt lắm rồi"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tại Phó Gia, Thuần Dương trở về căn phòng mình liền vứt ngay chiếc áo vừa cởi cúc xuống giường, đi vào phòng tắm khó chịu nghĩ:

(Đêm qua mình đã làm gì vậy? Sao không nhớ gì cả)

Anh vận vòi sen, nước từ vòi phun lên mái tóc anh rồi chảy dọc xuống người thì anh bỗng nhớ lại mang máng hình ảnh ở quán bar đêm qua.

...

Tối đêm qua, anh được hay tin Tư Diệc cũng chính là bạn gái anh từ nước ngoài đã trở về liền nhanh chóng đặt một buổi tiệc ở nhà hàng hoành tráng để cầu hôn cô, nhưng chưa kịp làm điều đó thì anh đã phát hiện Tư Diệc đang bám lấy một người đàn ông khác ở quán bar qua hình ảnh được chụp lên lại từ ai đó và gửi vào điện thoại anh, ngay lúc đó anh sững sờ mà nhanh chóng chạy đến quán bar đó để tìm Tư Diệc.

Nhưng khi anh đến thì cũng là sự thật mà anh không ngờ tới, Tư Diệc bạn gái anh đang ôm lấy một người đàn ông khác trong quán. Đột nhiên anh đi lại kéo tay cô rồi nhủ mày tức giận nói:

"Tư Diệc, sao em lại..."

Tư Diệc giật mình nhìn anh lấp mắt:

"Anh Thuần Dương, em..."

Thuần Dương nhìn mặt lớn tiếng hỏi:

"Em đang làm gì với hân ta vậy? Chẳng phải anh đã nhắn tin hẹn em đến nhà hàng rồi sao?"

Bỗng người đàn ông đó đứng lên nhếch môi, cười tự mãn rồi hần choàng tay ôm lấy vai Tư Diệp tiếp lời:

"Anh là ai vậy? Anh đang quấy rối bạn gái tôi đấy"

Thuần Dương không tin vào mắt mình nhìn Tư Diệp nói:

"Bạn gái? Tư Diệp, em phản bội anh."

Bỗng Tư Diệp liền kéo tay anh cố giải thích:

"Không có, em và hắn ta chỉ là bạn bè, anh đừng hiểu lầm"

Bỗng tên đàn ông kia nói lớn:

"Bạn bè? Chúng ta đã ngủ với nhau nhiều đêm như vậy? Mà là bạn bè sao?"

Thuần Dương sững sốt rồi nghoảnh lưng đi, phất lấy tay Tư Diệp ra lạnh nhạt:

"Tư Diệp, chúng ta chia tay đi"

Tư Diệp sững người rồi nín lấy tay anh lại:

"Không, anh hiểu lầm rồi mà, hắn ta đang nói dối, làm sao em có thể..."

Anh vẫn phất tay cô ra lạnh lùng quay đi:

"Buông ra, cô bây giờ...chính thức bị Phó Thuần Dương tôi đá"

Đột nhiên những người xung quanh đó bàn tán:

"Phó Thuần Dương, cái tên này nghe quen a"

"Ôi trời không ngờ bạn gái anh ta vô liêm sỉ đến vậy, lại đi ngủ với người đàn ông khác"

Thuần Dương bước đi dần thì Tư Diệp đuổi theo nhưng cô lại bị tên đàn ông phía sau mình kéo lại, hần hần giọng hỏi:

"Cô đi đâu vậy? Chúng ta còn chưa xong tiệc vui mà"

Tư Diệp nhăn mặt quát:

"Lúc này anh nói bậy cái gì vậy? Làm Thuần Dương bỏ tôi rồi"

Người đàn ông cười nhếch:

"Thì có sao đâu, theo tôi cô còn được lợi hơn cái tên kia đấy"

Bỗng Tư Diệp tát vào má hắn rồi quát lớn:

"Hừ, anh còn lâu mới bằng Phó Thuần Dương, tránh ra đi"

Sau đó Tư Diệp vội rời khỏi quán bar mất. Tên đàn ông nhăn mặt lắm bầm:

"Mẹ kiếp, con khốn này dám đánh tao à? Thằng kia thì có gì hơn lão tử chứ?"

...

Lúc này anh bước ra khỏi nhà tắm, choàng lấy chiếc khăn tắm quanh eo thì nghe thấy tiếng điện thoại đang reo vang trên đầu tủ. Anh cầm lấy điện thoại bắt máy hỏi:

"Alo, chuyện gì vậy?"

Phía bên kia, Diệc Thiên lên tiếng:

"Thuần Dương, chuyện mua lại công ty kia tôi đã giúp cậu rồi, cậu muốn đến đây không?"

Thuần Dương bật cười nhẹ:

"Được rồi, 30 phút nữa"

Anh tắt máy rồi đi thay đồ mắt.

Tại công ty, Hiểu Nhiên bước trên dãy hành lang, tay cầm đồng tài liệu thờ dài:

"Thật là...mình chỉ đến công ty trễ có 15 phút hồi sáng mà đã bị trưởng phòng mắng chửi toe toét"

Một lát sau, Diệc Thiên và Thuần Dương cũng đi trên dãy hành lang của công ty khiến ai cũng ngó nhìn mê mẩn.

Diệc Thiên quay sang nhìn Thuần Dương cười nói:

"Thuần Dương, cậu thấy công ty này thế nào?"

Thuần Dương gật nhẹ đầu:

"Rất tốt, mà...cũng thật chướng mắt"

Anh liếc nhìn đám nữ nhân đang mê mẩn cười khúc khích khắp nơi, Diệc Thiên hiểu ý bật cười:

"Đây chẳng phải trường hợp luôn xảy ra sao? Mà đêm qua cậu làm gì đến nổi say trên đường thế? Không phải hôm qua là ngày đi cầu hôn Tư Diệp tiểu thư à?"

Anh nhú mày khó chịu:

"Bỏ đi, cô ta không đáng để Phó Thuần Dương này quan tâm"

Dù có nói như vậy nhưng thật ra anh chỉ đang dối lòng mình, vì anh và Tư Diệp đã quen nhau 5 năm, làm gì có chuyện dễ quên như vậy.

Tại phòng làm việc, Hiểu Nhiên đặt tập tài liệu lên bàn thì đám nữ nhân trong phòng làm việc nhú mày cười nhạo nói:

"Aiya Hiểu Nhiên, ngày nào cũng tăng ca đến đêm mà còn sức đến công ty nữa sao? Sao cô không nghỉ luôn cho rồi?"

Mấy cô gái ngồi cạnh cười khúc khích:

"Đúng a, nghe bảo hôm nay có giám đốc mới đấy, không chừng cô cũng sắp bị đuổi việc cũng nên"

Hiểu Nhiên nhú mày rồi đi đến bàn làm việc của mấy cô gái đó, đập mạnh tay lên bàn phát ra một tiếng "rầm" lớn rồi cao mày nói:

"Mấy cô dựa vào đâu mà nói tôi sắp bị đuổi việc? Chỉ là giám đốc mới thôi có cần làm quá lên vậy không?"

Sau đó cô quay người ra sau bóp lấy bàn tay phải đang đỏ tấy của mình, cố gắng gượng vì cơn đau mà lòng tràn đầy nước mắt.

(Đau tay quá à)

Một lát sau, cô đứng trước máy bán hàng tự động, liền lấy một lon coca ra uống một ngụm thờ dài lắm lắm:

"Đúng là mệt mỏi, mấy đám nữ nhân chỉ biết ghen tỵ này cứ kiếm chuyện với mình"

Gần dãy hành lang ấy, hai người đang đi thì đột nhiên Diệc Thiên dừng lại nói:

"Thuần Dương, tôi vào trong lấy vài thứ, cậu đứng đây chờ nhé"

Anh gật đầu thì Diệc Thiên cũng vào trong một căn phòng mất. Bỗng anh neho mày nhìn máy bán hàng tự động từ xa lắm lắm:

"Đúng là có chút khát"

Anh đi đến nhìn bóng lưng Hiểu Nhiên đang đứng trước mặt mình, cô đang cầm lon coca lắm lắm gì đó

"Lát nữa mình về phòng làm việc thế nào mấy đám nữ nhân này cũng kiếm cớ soi mói"

Rồi cô quay lại lấy thêm nước trong máy bán hàng tự động cạnh anh đang đứng, nhưng khi bỏ tiền vào thì máy bị kẹt không ra nước khiến cô nhăn nhó tự hỏi:

"Sao lại không ra?"

Cô nhú mày:

"Hừ, hôm nay bà mới sáng bị trường phòng la mắng, vào phòng làm việc thì bị bàn tán nói xấu, bây giờ đến cái máy này cũng muốn bắt nạt bà đấy à?"

Ngay lúc ấy cô lấy tay đập mạnh vào chiếc máy bán hàng tự động khiến máy bị hỏng mất và rơi ra rất nhiều lon nước, cô mừng rỡ sáng mắt:

"Ồi nước nhiều quá"

Thuần Dương đứng cạnh cô nhìn mặt:

(Cô ta dám làm hỏng đồ của công ty mình?)

Anh lên tiếng, mặt nghiêm ngặt khó chịu:

"Này cô"

Nhưng cô không để tâm tới mà nhanh chóng lấy tay lượm hết các lon nước đã rơi ra bật cười nhẹ:

"Đúng là may mắn, chắc không ai thấy mình làm việc này đâu nhỉ?"

Anh giờ tay đến đụng vào vai cô, mặt hầm hực nói:

"Tôi thấy hết rồi nhé"

Cô giật mình đứng dậy khiến mấy lon nước rơi từ trên tay xuống đất, mặt lo lắng nói:

"A...anh...là anh"

Bỗng cô trấn an mình ngẫm nghĩ

(Bình tĩnh, chắc anh ta là nhân viên ở công ty này, mà sao chưa từng thấy qua nhỉ?)

Anh co mày nói:

"Là tôi đấy, giờ thì mấy lon nước kia..."

Anh chưa kịp nói xong đã bị cô bịt miệng lại, sau đó cô ngó nhìn xung quanh liếc mắt nhìn anh nói nhỏ:

"Suýt...tôi không cố ý đâu, tôi chỉ vô tình làm nước rơi ra thôi nên tôi sẽ chia cho anh một ít, đừng nói ai biết nhé"

Anh nhăn mặt:

(Cô ta đang nói cái gì vậy?)

Rồi anh bật cười nhẹ hỏi:

"Số nước này cô nghĩ tôi sẽ cần sao? Quan trọng là cái máy kia bị hỏng rồi nếu cô không bồi thường thì..."

Anh đang nói thì cô đang tranh thủ nhặt mấy lon nước lăn trên đất, anh to mắt nhìn:

"Này...cô không nghe tôi nói gì à?"

Cô lượm xong thì đứng dậy bật cười lớn:

"Haha, mấy lon nước này là của chị"

Rồi cô nhìn anh, đưa cho anh một lon nháy mắt cười tươi:

"Đây xem như là hối lộ, không được nói ai biết nhé"

Anh vừa cầm lấy lon nước thì cô cũng lướt qua anh đi mất, anh nhú này:

(Con nhỏ dở hơi này, đã lấy đồ của công ty mình mà còn bảo không được nói ai biết, cô tới số rồi)

Tại phòng làm việc, Hiếu Nhiên ôm lấy đồng nước vào khiến ai cũng ngạc nhiên nhìn lên tiếng hỏi:

"Hiếu Nhiên, cô mua nhiều nước như vậy là cho đồng nghiệp sao? Cho tôi một lon với"

"Đúng vậy, keo kiệt là không được đâu"

Hiếu Nhiên bật cười nhẹ đắc ý nói:

"Mấy người còn lâu mới được uống nước của tôi"

Rồi cô ngồi vào bàn làm việc, mấy người kia xì xầm:

"Xí, ai cần nước của cô ta chứ? Đúng là làm giá mà"

Một hồi sau, ông trưởng phòng bước vào ho một tiếng nghiêm ngặt khiến cả văn phòng ai nấy cũng đều im lặng mà tập trung vào máy tính làm việc, ông trưởng phòng cất giọng trầm nói:

"E hèm, tôi đến đây là có chuyện muốn hỏi những người trong văn phòng này"

Ngay lúc đó, cả văn phòng sợ sệt nhìn nhau thì thầm:

"Xem ra trưởng phòng đang tức giận chuyện gì đó?"

"Dáng vẻ này thì chắc ai đó đã vi phạm gì rồi, nếu không sao trưởng phòng lại nghiêm mặt thế kia?"

Đột nhiên ông trưởng phòng liếc nhìn xung quanh, rồi bước chân đi đến bàn làm việc của Hiếu Nhiên đang ngồi, ông lên tiếng:

"Bạch Hiếu Nhiên, cô làm sao có được nhiều nước trên bàn như vậy?"

Hiếu Nhiên giật mình nhìn ông trưởng phòng đỏ mặt hời lạnh, lắp bắp nói:

"À cái này...tôi mua đó, trưởng phòng có chuyện gì sao?"

Ông trưởng phòng nghiêm mặt tức giận quát:

"Ra cô chính là thủ phạm, theo tôi ra ngoài"

Hiếu Nhiên xanh mặt:

(Thủ...thủ phạm?Đừng đùa chứ, không lẽ mình bị phát hiện rồi à? Rõ ràng lúc đó ngoài anh ta ra thì có ai thấy đâu)

Cô và trưởng phòng vừa bước ra khỏi cửa thì mọi người bàn tán:

"Chuyện gì vậy? Bạch Hiếu Nhiên làm gì sai sao? Sao trưởng phòng lại nói cô ta là thủ phạm?"

"Không phải là cô ta ăn cắp nước đấy chứ?"

Trên dãy hành lang, Hiếu Nhiên đi phía sau ông trưởng phòng bật run:

(Nếu mình đoán không lầm thì lát nữa mình sẽ bị phán vào mặt một câu đuổi việc cho xem)

Đứng trước phòng giám đốc, ông trưởng phòng quay lại nghiêm mặt nói:

"Vào đi, đây là phòng làm việc của Phó Tổng"

Cô xanh mặt nói:

"Trưởng phòng, tôi chỉ lấy có mấy lon nước, sao ông lại đưa tôi đến tận phòng tổng giám đốc chứ?"

Trưởng phòng nhăn mặt quát:

"Còn không phải tại cô chuốc lấy sao? Không nói nhiều,vào đi"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nói xong ông trưởng phòng mở cửa ra, cô bước chân đi vào căn phòng vắng lặng đó, rồi cúi đầu nhìn bóng lưng người đang ngồi trên ghế xoay làm việc

trước mặt, lấp mắt nói:

"Chào...tổng...tổng giám đốc, tôi là Bạch Hiểu Nhiên"

Rồi cô nhìn mái tóc anh từ phía sau thối mắt:

(Sao hôm nay tóc tổng giám đốc hết bạc rồi? Chắc là ông ấy vừa nhuộm lại chẳng?)

Anh im lặng một hồi rồi lên tiếng nhưng vẫn không xoay mặt lại:

"Cô biết vì sao tôi lại gọi cô lên đây không?"

Cô gầy nhẹ mặt:

"À thì tôi ăn trộm nước của công ty...cho nên..."

Anh lại hỏi:

"Không, còn một tội nữa"

Cô ngạc nhiên hỏi:

"Tội gì chứ? Tôi chỉ lấy nước thôi, ngoài việc này thì còn tội gì?"

Anh bật cười nhẹ:

"Hừ, cô phá hỏng máy bán nước tự động, cô tính sao đây?"

Cô ngạc nhiên tột độ lấp mắt:

"Sao...sao ngài lại biết?"

(Mà khoan đã, giọng nói người này có phải hơi trẻ không?)

Anh đứng dậy, bật quay người dần ra sau, nghiêng đầu nhìn cô nói tiếp:

"Bởi vì tôi là người tận mắt chứng kiến cô phá hoại nó đấy"

Cô ngạc nhiên tột độ chỉ tay vào mặt anh lấp mắt:

"Sao...sao lại là anh?"

Rồi cô nhăn mặt khoanh hai tay lại nheo mày nói:

"Hừ, được lắm, uống công tôi cho anh một lon nước vậy mà anh lại đi bán đứng tôi, hại tôi bị kéo lên đây mà anh còn dám giả dạng tổng giám đốc sao?"

Anh nhú mày:

"Cô bị bại não à? Sao tôi lại phải đi giả dạng làm gì? Vì tôi chính là Phó Thuần Dương, Phó tổng của công ty này"

Cô vẫn không phục tranh cãi lại

"Anh còn giả dạng nữa tôi sẽ đi mách tổng giám đốc thật đó, đừng tưởng anh nói vậy thì tôi sẽ tin, tổng giám đốc thật là một lão 60 kìa"

Anh nheo mày

(Xem ta cô ta không biết công ty này mình thu mua lại rồi à? Cũng tốt, chơi cô ta một chút vậy)

Rồi anh bật cười nhẹ

"Thôi được, cô đừng mách, là tôi giả dạng đó"

Cô bật cười toe toét:

"Thấy chưa? Tưởng lừa được tôi à, nếu anh không muốn tôi nói ra chuyện anh giả dạng tổng giám đốc thì mau nói tôi vô tội đi, nói chiếc máy bán hàng đó tự hỏng chứ không phải do tôi làm"

Anh vênh mày cười thâm

(Cô ta cũng gian thật)

Rồi anh tiến tới bật cười nói

"Cô đang uy hiếp tôi?"

Cô đắc ý vuốt tóc mình tiếp lời:

"Thì sao? Tóm lại anh không nói, tôi không nói thì ai mà biết hả?"

Anh bật cười nhẹ

"Ai sẽ tin cô khi tôi giả vờ làm tổng giám đốc hả? Cô không có bằng chứng"

Cô giật mình nhìn anh nheo mày

"Anh...tính chơi tôi à? Hay nể tình hôm qua tôi đưa anh về nhà, giúp tôi một lần nhé"

Anh bật cười

"Ha, cô đúng là ranh ma, chẳng phải việc hôm qua cô giúp tôi, tôi đã trả rồi sao?"

Cô gầy nhẹ mặt

"À cái đó không hẳn là trả, mà lúc ấy tôi chấp tay là muốn anh đi thật nhanh, ai lại bảo anh nhận làm bạn trai tôi chứ?"

Anh bật cười nhẹ

"Vậy à, cô chấp tay ra vẻ mặt cầu xin như vậy ai lại nghĩ là cô lại muốn xua đuổi tôi"

Cô bật cười toe toét vỗ vai anh

"Vậy chuyện chúng ta anh giấu giúp tôi nhé, tôi sẽ mời anh ăn một bữa để trả ơn a"

Anh phát tay cô ra khỏi vai mình, lạnh nhạt nói

"Không cần, cô tự lo cho bản thân mình đi"

Đột nhiên trưởng phòng đi vào, cười gượng nói:

"Phó Tổng, chuyện về Bạch Hiểu Nhiên tôi sẽ máng cô ta sao? Ngài cũng đừng tức giận quá a"

Hiệu Nhiên nheo mày ngạc nhiên

"Phó...Phó Tổng?"

Trưởng phòng nhúm mày nhìn cô

"Bạch Hiểu Nhiên, cô còn không mau cúi đầu chào Phó Tổng rồi trở về phòng làm việc"

Cô lấp mắt chỉ tay vào bản thân mình

"A...tôi tôi hả? Cái gì mà Phó Tổng chứ?"

Trưởng Phòng nhăn mặt đánh một cái vào vai Hiệu Nhiên nói khề

"Đúng là không có ý thức, người đứng trước mặt cô là tổng giám đốc mới đó, là Phó Tổng của công ty chúng ta"

Lúc này mắt cô như lọt ra ngoài, mồm mở to kinh ngạc nói lớn

"Anh là tổng giám đốc mới, không thể nào"

Thuần Dương nhếch môi

"Cái gì mà không thể nào, tôi không có quyền được làm tổng giám đốc ở đây à? Chứ cô nghĩ tôi là gì ở công ty này"

Cô lấp mắt:

"Nhân...viên"

Anh cao mày khó chịu

(Thế mà cô ta lại nghĩ mình là nhân viên? Trông giống lắm sao)

Rồi cô cúi đầu

"Phó...Phó tổng, vậy tôi đi trước a"

Nói xong cô nhíp mắt ngoảnh lưng định đi nhanh

(Mình quên mất là hôm nay đổi tổng giám đốc, sao có thể nhầm lẫn lớn vậy được chứ?)

Đột nhiên Thuận Dương kéo cánh tay cô lại, hàm hực nói

"Chúng ta vẫn chưa tính xong đâu?"

Cô quay lại cười gượng xua tay

"Ahaha...chúng ta thì có gì để tính chứ?"

Anh nheo mày vênh mặt lên

"Cô vi phạm tội trộm cắp tài sản công ty, phá hoại vật chất công ty, tính sao đây?"

Cô lấp mấp:

"Không....không phải chỉ là mấy lon nước thôi sao?"

Anh nhú mày

"Còn vi phạm cả tội vu khống tôi giả dạng tổng giám đốc"

Cô nhíp mắt chấp tay cầu xin, nét mặt đáng thương nói

"Tôi có biết anh là thật đâu, hãy tha cho tôi"

Anh vênh mặt, ánh mắt gian tà

"Tổng thiệt hại là 100 triệu, thêm tội vu khống nữa là 150 triệu"

Câu nói của anh vừa dứt thì như một màn đêm quẩn lấy Hiểu Nhiên, cô lấp mấp kinh ngạc:

"1...150 triệu! Anh bị điên à? Sao có thể đắc như vậy?"

Anh nhếch môi

"Số tiền này cô làm cả năm cũng chẳng trả hết, nếu cô không trả thì tôi sẽ nhờ người đến nhà cô mỗi ngày để đòi nợ"

Cô nhăn mặt lắm bầm

"Nếu vậy bà nội sẽ tức điên lên rồi đuổi mình ra khỏi nhà"

Rồi cô quỳ xuống nắm lấy chân anh khóc lóc

"Cầu xin anh, anh bắt tôi làm gì cũng được, đừng đến nhà tôi đòi nợ a"

Anh bật cười âm hiểm

"Làm gì cũng được phải không?"

Cô gạt đầu đáng thương như một con cún rồi Thuận Dương đặt tờ giấy nợ lên bàn, lạnh nhạt nói

"Kí đi"

Cô cầm tờ hợp đồng lên nhăn mặt đọc từng dòng chữ lắm bầm:

"Hợp đồng làm người hầu? Anh đang đùa với tôi sao? Sao tôi có thể làm cái này chứ?"

Anh nhúm mày, dựa lưng vào ghế sofa đối diện cô. Cát giọng ác ma nói

"Thế tôi sẽ gọi người đến làm phiền nhà cô mỗi ngày, thấy sao hả?"

Cô khóc thầm rồi nhìn vào bảng hợp đồng lầm bầm đọc tiếp:

"Nếu không trả nợ sẽ tăng lên tiền lãi mỗi tháng, hợp đồng chỉ có thời hạn một năm"

Anh lên tiếng

"Thay vì cô phải bồi thường 150 triệu, cô chỉ cần làm người hầu của tôi một năm là có thể trả hết nợ"

Cô nheo mày, tay nắm chặt tờ hợp đồng

"Cái này thì khác gì bán thân chứ? Anh đang gài tôi sao?"

Bỗng anh lấy điện thoại ra gọi cho ai đó

"Alo, tôi có việc làm cho mấy người mỗi ngày rồi đây"

Cô liền lên tiếng

"Tôi...tôi đồng ý mà, miễn anh đừng động đến nhà của tôi, cả bà nội tôi nữa"

Anh cười nhếch tắt điện thoại mất

"Tốt"

Rồi cô kí vào bảng hợp đồng đó, cắn răng uất ức

(Mình chỉ phá có cái máy bán hàng tự động, sao lại phải bồi thường cao thế này chứ? Tên ác ma đáng chết này)

Buổi chiều, tại nhà Hiếu Nhiên, cô và anh bước vào thì bà nội cô mừng rỡ chạy ra nói

"Hiếu Nhiên, cháu dẫn bạn trai về rồi đây à?"

Cô nắm lấy tay bà nội mình, ánh mắt đáng thương nói

"Bà nội, từ hôm nay cháu phải đi theo anh ta...à không ý cháu là Thuần Dương, cháu định sang nhà anh ấy sống một thời gian..."

Bà nội ngạc nhiên rồi nheo mày

"Hiếu Nhiên, sao cháu lại vội vã như vậy? Chưa gì đã muốn sang nhà người ta ở rồi à?"

Rồi bà nội xoa tay khóc mừng nói:

"Thế thì đi đi, cũng xem như ta đã gả cháu đi rồi, ta phải đi ăn mừng nữa a"

Nói xong bà nội đi mất khiến Hiếu Nhiên trều mắt

(Rốt cuộc mình có phải cháu của bà nội không vậy?)

Thuần Dương đi đến vỗ vai cô

"Mau dọn đồ đi, tôi không có thời gian ở đây lâu đâu"

Cô gật đầu

"Ừm"

Cô vừa bước vào phòng mình thì đã thấy bà nội dọn sẵn đồ từ lúc nào, bà đi đến vứt đồ của cô lên hai tay cô cười nói

"Hiếu Nhiên, đi nhanh đi, để Tiểu Dương chờ lâu thì không được nha"

Cô cầm lấy đồng đồ to mồm không ngờ đến

"Bà nội, sao bà lại nhần tâm đến vậy? Bà thậm chí còn dọn sẵn đồ cho cháu"

Bà nội nheo mày thờ dài

"Nói thật ta định nếu năm nay cháu không đưa bạn trai về ra mắt thì ta sẽ vứt đồ cháu ra đường đấy"

Rồi bà nội đẩy cô ra cửa vợ nói

"Nhanh lên đi, nếu đi rồi thì lâu lâu trở về ghé thăm bà nhé"

Ngoài cổng rào, bà nội xua tay chào Hiếu Nhiên một cách mừng rỡ, cô mếu máo ôm vali khóc lóc

"Sao giống bị đuổi đi vậy nè trời?"

Thuần Dương cầm lấy vali cô nói tiếp

"Như thế chẳng phải tốt hơn sao? Vì bà nội còn không cần cô nữa là"

Một lát sau, trên xe Thuần Dương đang lái thì cô im lặng hẳn, anh thắc mắc hỏi

"Cô tên Bạch Hiếu Nhiên?"

Cô gật đầu, anh lại hỏi

"Cô chỉ sống cùng bà nội à? Không còn ai khác sao?"

Cô lắc đầu

"Không, ba mẹ tôi mất từ sớm rồi"

Anh lại tiếp lời

"Vậy điều này có lợi cho cô, khi làm ở nhà tôi cô còn có thể được trả lương thêm mỗi tháng, cô đương nhiên sẽ chẳng phải thiệt thòi gì"

Cô ngạc nhiên

"Thật à, nhưng công việc thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Một lát sau, tại Phó Gia, anh dẫn cô bước vào cửa thì thấy có một dãy nữ nhân mặc đồ người hầu đứng cách hai bên cúi đầu lịch thiệp đồng thanh nói

"Chào mừng chủ nhân đã trở về ạ"

Cô nheo mắt lấp mắt

"Chủ... chủ nhân á?"

Rồi anh nhìn cô lên tiếng

"Cô sẽ giống họ, họ làm gì cô làm đó, giờ thì đi thay đồ đi"

Cô nheo mắt nói

"Khoan...khoan đã, anh mang sở thích bệnh hoạn sao? Sở hữu cả một dãy người hầu thế này còn tuyển thêm tôi làm gì?"

Anh nheo mày khó chịu

"Cô muốn trả nợ không?"

"Muốn"

Cô gục mặt nói thì có một cô người hầu đi đến đưa cho cô một bộ váy đồng phục người hầu. Cô cầm lấy rồi nhíp mắt nói:

"Ngày tôi không thể tự mặc đồ theo sở thích sao?"

Anh ngồi lên sofa, nheo mày khó chịu nói

"Muốn trả nợ không thì bảo"

Cô bĩu môi

"Mặc thì mặc, ai sợ anh chứ?"

Một lát sau, cô bước ra với bộ đồ nữ hầu như các cô gái khác, anh đứng dậy tiếp lời

"Cô biết làm gì?"

Cô ngẫm nghĩ

"Tôi biết nấu ăn, lau nhà, dọn dẹp,... nhiều thứ lắm"

Anh tiếp lời

"Tốt, đi dọn tất cả các nhà vệ sinh đi"

Cô nhăn mặt

"Ngày anh quá đáng thật, mới vào đã bắt tôi dọn nhà vệ sinh"

Anh tiến lại nhéo mày vẫn nói câu đã lặp lại nhiều lần

"Cô muốn trả nợ không?"

Cô đành gục mặt nhíp mắt

"Muốn"

Rồi anh nheo mày

"Quy tắc làm người hầu không được nói trống, đặc biệt phải gọi tôi là chủ nhân"

Cô ngẩng mặt lên ra biểu cảm ngớ ngẩn

"Cái gì mà chủ nhân? Tôi không muốn"

Anh nhếch môi rồi tiếp lời

"Cô không muốn, cũng tốt thôi, ngày mai sẽ có người đến nhà cô đòi nợ"

Cô lắc đầu, nét mặt đáng thương đành cố gọi

"Tôi biết rồi, thưa...chủ nhân"

Anh bật cười ác ma

"Làm việc đi, nếu dọn không sạch thì không được ăn cơm"

Cô ngoảnh mặt đi mất, chân tay vẫn ra vẻ khó chịu mà giẫm mạnh lên sàn. Anh nheo mày lên tiếng

"Không được giẫm mạnh chân lên sàn, nếu không bị phạt"

Ngay lúc ấy cô liền đi bình thường, cắn răng chịu đựng

(Hừ, nếu không phải tôi nợ anh thì tôi đã cho anh một trận)

Một lát sau bên trong nhà vệ sinh, Hiểu Nhiên đánh lau thật mạnh bồn cầu thật sạch, cô cắn răng tức tối

"Sao mình lại phải đi làm công việc này chứ? Tên ác ma đáng ghét, chết bầm"

Buổi tối trên bàn ăn. Thuần Dương nhìn các thức ăn trên bàn rồi nheo mày

"Đôi thức ăn đi, tôi chán lắm rồi"

Mấy cô người hầu đứng gần đó cúi đầu lấp mấp

"Xin lỗi chủ nhân, bọn tôi chỉ biết nấu những món này thôi"

Anh nhú mày đứng phắc dậy tức giận nói

"Tôi nói bỏ là bỏ, dọn bàn"

Anh định quay lưng bỏ đi thì Hiểu Nhiên đứng gần đó chạy ra nói

"A...khoan...khoan đã, số thức ăn này cho tôi đi, bỏ thì phí lắm"

Anh nheo mày hỏi

"Cô đã làm việc xong hết chưa?"

Cô mỉm cười

"Dọn hết rồi, cho tôi số thức ăn này nhé"

Anh vênh mày

"Cô nói ai?"

"Tôi nói anh đấy, anh bị điếc à?"

Anh nâng cằm cô lên hằn giọng nói

"Cô mắng tôi? Cô tưởng cô là ai? Chú ý quy tắc quan hệ chủ-tớ đi"

Cô cắn răng

"Tôi biết...biết rồi, thưa chủ nhân"

Anh bật cười gian tà

"Cô vừa mắng tôi, vừa phạm quy tắc không gọi tôi là chủ nhân thì đêm nay cô không được ăn cơm"

Cô nhăn mặt không phục

"Tôi chỉ lỡ miệng, có cần quá đáng vậy không?"

Anh nghiêm mặt

"Tôi không quan tâm, nếu cô không tôn trọng quy tắc khi vào đây làm việc, tôi đành phải tăng nợ cô lên nhiều hơn"

Cô khuất phục mà cúi đầu

"Tôi biết lỗi rồi, tôi không dám vi phạm nữa"

Anh ngoảnh lưng đi mất, cô nhăn mặt đứng dậy lẩm bầm:

"Tên khốn kiếp, quả nhiên anh ta là một người cao ngạo"

Mấy cô người hầu khác đứng gần đó thấy lạ bàn tán

"Này mấy cô nghĩ cô ta là ai? Sao lại dám lộng hành như vậy? Còn dám mắng cả chủ nhân"

"Chắc là mới vào làm việc nên không biết, chủ nhân tính tình vốn rất nóng giận, nếu như bị mắng chửi như vậy thì ngài ấy đã gọi người bắt nhốt dưới hầm rồi, lần trước có người chỉ làm vờ có cái cốc liền bị chủ nhân bắt nhốt dưới cái hầm tối đen một tuần đấy, còn cô ta chỉ phật không được ăn cơm"

"Đúng vậy, hay cô ta vừa vào làm nên chủ nhân bỏ qua cho chăng?"

Khuya hôm ấy, bên trong phòng Thuần Dương, anh nằm trên giường nhíp mắt nhắm mắt, mồ hôi từ trán chảy dọc xuống, cơn ác mộng lại tiến tới, trong cơn mơ anh mơ thấy người phụ nữ đó, một người phụ nữ treo cổ tự sát trước mặt anh, anh lắp bắp cuốn theo giấc mơ mà gọi

"Mẹ...ư...um"

Đúng lúc ấy Hiểu Nhiên đi trên dãy hành lang ôm bụng mình

"Thật là...lúc trưa tại sao mình lại không chịu ăn chút, để bây giờ bị phạt nhịn đói còn số thức ăn kia lúc này thì bị bỏ đi đâu mất rồi, tên Phó Thuần Dương này đúng là lãng phí"

Bỗng cô đi ngang một căn phòng thì lại nghe thấy tiếng rên của ai đó. Cô áp tai vào cửa lắng nghe vì tính tò mò, rồi ngẫm nghĩ

(Giờ này ai còn rên thế kia? Không phải đang làm chuyện gì đó chứ)

"Ư...um..."

Tiếng rên vẫn không ngừng vang lên trong căn phòng trước mặt cô, cô ngẫm nghĩ

(Có nên mở cửa xem không? Mà nếu gặp trúng chuyện không nên thấy thì nguy lắm)

Rồi cô ngoảnh mặt đi thờ dài

"Không được, đó là chuyện riêng của người khác, mình không thể tò mò được"

"Tò mò cái gì?"

Đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng cô, Thuần Dương đứng trước cửa hầm hực nói, cô giật mình quay lại cười gượng tiếp lời

"A...chủ...chủ nhân, tôi chỉ đi ngang qua đây thôi, tôi không biết đây là phòng anh a"

Anh nhú mày hỏi

"Cô không phải rình trộm trước phòng tôi đấy chứ?"

Cô xua hai tay qua lại lắc đầu

"Không có, tôi chỉ đi dọn dẹp vô tình đi ngang qua đây thôi, không có gì thì tôi đi đây a"

Cô định quay định thật nhanh thì anh kéo tay cô lại hầm giọng nói

"Khoan đã, nếu vậy thì vào phòng tôi dọn dẹp chút đi"

Cô quay lại lắp bắp

"À...vâng ạ"

Cô bước vào bên trong phòng anh, liền nhìn ngó xung quanh ngẫm nghĩ

(Lúc này mình nghe thấy tiếng rên mà, không phải là tiếng anh ta chứ?)

Thuần Dương đứng khoanh tay dựa vào tường phía sau lưng cô, ra giọng nói

"Nhìn cái gì? Dọn lại giường ngủ của tôi đi"

Cô nhìn chiếc giường anh, liền thấy rất bừa bộn, cô tò mò hỏi

"Ừm...lúc này tôi có vô tình đi ngang nghe thấy tiếng gì đó rất kì lạ, không phải là..."

Anh nhú mày tiến lại nắm lấy cổ tay cô một cách hung hăng hẳn giọng tức giận hỏi

"Cô nghe được gì?"

Cô lắp bắp, ngón tay kia đặt lên môi mình

"À...tiếng ư...um của ai đó"

Anh vênh mày đáp

"Tôi vừa mơ thấy ác mộng"

Cô ngạc nhiên

"Thật sao? Tôi còn tưởng anh và ai đó đang..."

Anh tức giận lớn tiếng nói

"Vậy ra cô rình trộm trước phòng tôi, cô có mục đích gì?"

Cô trả lời

"Tôi thì có mục đích gì chứ?"

Anh nghiêng rặng rồi đẩy mạnh cô xuống giường một cách bất ngờ, cô lấp mắt hỏi

"A...anh...anh làm gì vậy?"

Anh vênh mày, tay cời từng chiếc cúc áo trên người, nhếch môi nói

"Cô không biết quy tắc làm người hầu sao? Đó là phải chiều theo mọi ý muốn của chủ nhân"

Cô nhăn mặt

"Này...anh đang đùa sao? Tôi chỉ nợ tiền anh chứ không cần tới mức phải bán thân chứ"

Anh cúi xuống nâng cằm cô cười gian tà

"Cô đã bước vào đây làm người hầu thì không có tư cách lên tiếng, ngoan ngoãn chiều theo ý tôi"

Cô đẩy anh ra bước xuống định chạy đi vừa phản kháng nói

"Tôi không muốn"

Anh liền kéo mạnh áo cô lại khiến nó bị rách một đường dài xuống dưới, anh nhú mày lên tiếng

"Nếu cô dám chạy ra khỏi phòng, thì ngày mai bà nội cô sẽ không được yên đâu"

Cô quay lại nhìn nét mặt anh thật giận dữ, cũng không ngờ đến lúc sáng anh lại có bộ dạng rất nghiêm túc, dù có hơi khó chịu nhưng bây giờ cô lại thấy anh thật đáng sợ, cô lấp mắt

"Tôi...tôi biết lỗi rồi, anh tha cho tôi có được không?"

"Nằm xuống"

Anh lớn giọng thì cô ngoan ngoãn ngồi lên giường, người có hơi run thì anh đã kéo cô nằm xuống cạnh mình, ôm thật chặt rồi nói tiếp

"Hát đi, tôi bị ác mộng nên rất khó ngủ"

Cô ngạc nhiên nhìn cạnh mình, anh đang choàng tay ôm cô thật chặt, cơ thể hoàn mỹ của anh đã đập vào mắt cô một cách gần gũi. Cô nhíp mắt hỏi

"Không lẽ mọi người hầu ở nhà này đều bị anh bắt nằm như thế sao?"

Anh nheo mày

"Cô có hát không?"

Nghe thế cô gắng gượng, người vẫn đang run run về sự khó chịu không thoải mái này. Anh nhắm mắt lại dần, giọng hát cô bắt đầu cất lên lấp mắt:

- "Chong....chóng...tre làm thay...đổi thời gian, cánh diều làm...cho mọi...mối quan hệ xa...cách." □

Anh bắt đầu nhú mày mở mắt ra hỏi

"Cô có biết hát không vậy?"

Cô lấp mắt

"Anh ôm chặt tôi thế này thì tôi nào hát được chứ?"

Anh liền thả lỏng cô ra nhìn mặt

"Hát tiếp đi"

Cô lấp mấp

"Tôi...tôi biết rồi"

Cô thở dài rồi cất giọng hát tiếp:

- "Mỗi hồi ức tốt đẹp giữa anh và em đều mắc cạn.

Chỉ là vì để đôi bên sống tốt hơn một chút.

Đến cuối cùng lại trở thành người xa lạ. Không cách nào tìm thấy lối ra."

Đến lúc tan cuộc thì ai nấy đi." □

Hát đến đây, anh nhìn cô bên cạnh nheo mày

"Sao bài hát buồn vậy? Đổi bài"

Cô nhăn mặt cáu gắt

"Anh không nghe thì thôi, tôi đã hát cho anh nghe rồi còn gì"

Anh khó chịu nói

"Vậy thì hát tiếp đi"

Cô đành cất giọng tiếp

- "Là ai vứt bỏ đôi phương trước, xem đôi phương như một công cụ mà vứt đi" □

Anh bắt đầu chường mày vì lời hát này liền nhớ đến Tư Diệp đã rời bỏ anh, anh định lên tiếng mắng cô thì cô đã nhắm mắt hát một cách say xưa bên cạnh, tiếng hát thật trong trẻo làm vang ra bên ngoài dãy hành lang, một giọng hát thật hay. Anh bắt đầu lắng nghe một cách trực thuộc, tiếng hát của cô bắt đầu dâng cao làm đắm chìm khắc sâu vào tâm trí của anh.

- "Cảm ơn anh đã ở bên em, không màn tất cả thành toàn cho em."

- "Cho dù em không nói ra bản thân rất nhớ anh."

- "Anh vẫn luôn đứng phía đối diện vẫy tay với em."

- "Giống như anh đang nói "không sao cả, anh vẫn luôn ở đây"□"

- "Rõ ràng là khóc đỏ cả mắt, luyến tiếc lần cuối cùng gặp nhau, anh đến sau cùng vẫn luôn bảo vệ em, là do em quá nhu nhược mà để anh rời đi"□

- "Tin nhắn em vẫn giữ lại không nói ra với anh."□

Giọng hát kết thúc lắng xuống dần,cô lên tiếng:

"Tôi hát xong...rồi"

Cô quay qua thì đã thấy anh nhắm mắt ngủ từ lúc nào thì mừng rỡ ngồi dậy lăm bằm

"May quá anh ta ngủ rồi, vậy bây giờ mình có thể ra ngoài"

Sau đó cô bước rón rén ra cửa phòng đóng nhẹ cửa lại mất.

Hiếu Nhiên vừa bước ra ngoài thì anh đã mở nhẹ mắt ra, đôi mắt buồn rũ rượi rồi ngồi dậy lật khung ảnh nhỏ đã bị nằm sấp trên bàn, trên khung ảnh là ảnh của anh và Tư Diệp chụp cùng nhau thật hạnh phúc, anh lăm bằm

"Tư Diệp, sao em lại làm vậy với anh?"

Chương 5

Sáng hôm sau, Tư Diệp từ cửa chính vội đi vào hỏi lớn

"Phó Thuận Dương đâu? Tôi muốn gặp anh ấy"

Mấy người giúp việc khác đi ra cản lại nói

"Lạc tiểu thư, chủ nhân chúng tôi vẫn chưa ngủ dậy, xin tiểu thư ngồi chờ một lát bọn tôi sẽ đi gọi ngài ấy ngay"

Bỗng Tư Diệp tát vào má nữ giúp việc đó quất lớn

"Cô là cái thá gì mà đòi ngăn cản tôi lên phòng anh ấy hả?"

Cô giúp việc lấp mắt, má ứng đo đau rất trả lời

"Nhưng Lạc tiểu thư, chủ nhân có dặn không được bắt kì ai lên phòng ngài ấy nếu không được cho phép"

Tư Diệp nghiêng răng nói lớn

"Cái gì mà cần phải cho phép, tôi là bạn gái anh ấy thì có tôi có quyền"

Đột nhiên một giọng nói vang lên trên bậc thang bước xuống

"Cô đến đây làm gì?"

Thuận Dương nhìn cô hỏi, ánh mắt có chút buồn lẫn tức giận, Tư Diệp đi đến nắm lấy tay anh ra vẻ đáng thương nói

"Thuận Dương, chuyện ở quán bar lúc đó không phải như anh nghĩ, thật ra em và tên đó chỉ là..."

"Đủ rồi"

Anh nhấn giọng nét mặt hiện ra sự tức giận tiếp lời

"Ngay từ lúc đó chúng ta đã không còn quan hệ gì rồi, từ nay đừng bước vào Phó Gia nữa"

Rồi anh ngoảnh lưng đi thì cô khóc lóc lên tiếng

"Khoan đã Thuận Dương, anh không tha thứ cho em sao? Chúng ta đã quen nhau 5 năm lẽ nào chỉ vì một chút hiểu lầm mà anh muốn từ bỏ em?"

Anh quay mặt lại lạnh nhạt nói, ánh mắt căm phẫn

"Vây 5 năm qua em có cho anh cơ hội được ở bên em không? Lúc nào gọi cho em thì em lại không bắt máy, rồi tự động bỏ sang nước ngoài mất hai năm, khi quay trở về lại ở bên người đàn ông khác, Tư Diệp chúng ta không có kết quả gì nữa, em đi được rồi"

Ngay gần đó, Hiểu Nhiên thắc mắc quay sang cô giúp việc đứng cạnh mình hỏi nhỏ

"Này, cho tôi hỏi cô gái đó là ai vậy?"

Cô giúp việc nhỏ nhẹ trả lời

"Đó là bạn gái của chủ nhân, cô ấy là Lạc Tư Diệp"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên lắm lắm

"Tư Diệp"

Cô ngẫm nghĩ nhớ lại hôm anh say rượu có gọi cái tên này rồi cô lẩm bẩm tiếp:

"Thì ra là tên cô gái đó"

Tư Diệp kéo lấy tay anh nói

"Thuần Dương, cho em cơ hội cuối em nhất định không bỏ rơi anh nữa, chúng ta quay lại được không?"

Thuần Dương có chút lưỡng lự, vì vốn dĩ anh vẫn còn tình cảm với cô nhưng trong lòng lại tức giận vì chuyện cô ôm người khác ở quán bar, nhìn thấy ánh mắt đầm đìa nước mắt của Tư Diệp anh có chút không nở rời bỏ, cô nói tiếp

"Thuần Dương, anh biết em chỉ yêu có mình anh mà, anh tha thứ cho em được không?"

Thuần Dương im lặng rồi hỏi

"Em thật sự hối hận?"

Tư Diệp gật đầu mỉm cười

"Ừm...từ giờ em sẽ ở bên cạnh anh, em không đi đâu nữa"

Thuần Dương tiếp lời

"VẬY...anh tha thứ cho em"

Ngay lúc ấy, Tư Diệp liền ôm chầm lấy anh mừng rỡ nói

"Cảm ơn anh Thuần Dương, em nhất định không phụ lòng anh mà"

Phía gần đấy, Hiểu Nhiên mỉm cười mừng nhìn

(Đúng là một bộ phim tình cảm thật hay a)

Buổi trưa bên ngoài sân vườn.

Hiểu Nhiên ngồi tựa lại những lá cây héo trên các chậu hoa rồi cô mỉm cười dưới ánh nắng ấm áp nói:

"Mấy bông hoa này đẹp quá"

Nhưng cô cũng không nghĩ có người đang nhìn mình từ phòng khách nãy đến giờ. Thuần Dương vô tình hướng nhìn ra lớp cửa kính đối diện sân vườn và chợt thấy cô đang tựa hoa mỉm cười rất vui vẻ. Thấy anh đang hướng mắt nhìn nơi khác, Tư Diệp ngồi đối diện lên tiếng hỏi

"Thuần Dương, anh nhìn gì vậy?"

Anh quay lại nhìn cô lắc đầu

"Không có gì"

Tư Diệp chéo chân lên tiếng

"Thuần Dương, hôm trước em không đến được nhà hàng nên lần sau chúng ta cùng đi được không?"

Thuần Dương mỉm cười đáp

"Được thôi"

Một lát sau Hiểu Nhiên đứng dậy thở phào, tay cầm chiếc kéo mừng rỡ rồi ôm bụng mình lăm bằm

"Cuối cùng cũng tia xong, nhưng mà đói bụng quá a"

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng cái vĩa sau vách tường liền tò mò đi đến xem, đằng kia là ba cô hầu nữ đang ức hiếp một cô hầu nữ khác, sau đó mạnh bạo đẩy cô gái đó xuống đất quất lớn

"Tiểu Mễ, tôi đã bảo cô đi giặt quần áo giúp tôi, tại sao cô không làm hả?"

Cô gái đó lấp mắt

"Tôi...tôi sẽ đi làm ngay"

Hiểu Nhiên đứng từ xa neho mày

(Mấy người đó đang ức hiếp cô gái kia, mình phải ngăn họ lại)

Ngay lúc ấy cô chạy đến nói lớn

"Này, mấy người làm gì vậy? Sao lại đẩy cô ấy?"

Ba cô gái kia giật mình rồi vênh mày

"Trông ai hóa ra là người mới"

"Nếu cô không muốn bị liên lụy thì nên đi làm việc của mình đi"

Hiếu Nhiên đi đến đỡ Tiểu Mễ đứng dậy hỏi

"Cô có sao không?"

Tiểu Mễ lắc đầu lấp lút

"Tôi...tôi không sao"

Rồi Hiếu Nhiên nhướn mày nhìn ba cô gái kia nói lớn

"Mấy người vừa làm gì vậy? Sao lại ức hiếp người khác chứ?"

Ba cô gái kia nhăn mặt đẩy Hiếu Nhiên xuống đất nói lớn

"Không phải việc của cô, cô chạy vào bệnh viện cho Tiểu Mễ thì cô cũng to gan lắm"

Hiếu Nhiên đứng dậy cáo gắt nói

"Mấy người còn ức hiếp cô ấy thì tôi sẽ nói cho chủ nhân nghe đấy"

Mấy cô gái kia sợ hãi nói

"Cô dám..."

Hiếu Nhiên cười đắc ý

"Sao lại không? Mấy cô là cái gì mà Bạch Hiếu Nhiên tôi đây lại phải sợ"

Tiểu Mễ thấy thế lấy vai Hiếu Nhiên nói nhỏ

"Cô đi đi, đừng quan tâm tôi nếu không cô cũng bị liên lụy đó"

Hiếu Nhiên mỉm cười

"Không sao đâu"

Ba cô gái kia nhăn mặt tức giận nói tiếp

"Bạch Hiếu Nhiên, cô tưởng cô nói vậy thì bọn tôi sẽ sợ sao? Cô chỉ là người mới vào thì biết cái gì chứ, tránh ra để bọn tôi dạy dỗ lại Hà Tiểu Mễ"

Hiếu Nhiên vênh mày nghiêm giọng nói

"Tôi không đùa đâu, Phó Thuần Dương ở bên trong, có tin tôi đi mách anh ta không hả?"

Mấy cô gái kia ngạc nhiên cao mày

"Bạch Hiếu Nhiên, cô có cái quyền gì mà gọi thẳng tên chủ nhân, cô chẳng qua chỉ là người làm lại không có quan hệ thân thích với chủ nhân, sao lại dám gọi thẳng tên ngài ấy?"

Hiếu Nhiên vênh vào đắc ý

"Sao tôi lại không dám? Tôi chỉ mắc nợ anh ta chứ có làm nô lệ của anh ta đâu?"

Ba cô gái kia tức giận hơn lớn giọng nói

"Đúng là vô lễ, bọn tôi đây sẽ dạy dỗ cô một bài học để chữa cái tội vênh vào đó"

Nói xong cả ba cô gái kia tiến lại nắm áo Hiểu Nhiên khiến Tiểu Mễ giật mình giờ tay cầm nói

"Khoan đã, mấy người không được đánh cô ấy"

Mặc lời nói của Tiểu Mễ, mấy cô gái đó đẩy mạnh người Tiểu Mễ ra ngoài quát

"Không phải chuyện của cô, tránh ra để bọn tôi dạy dỗ lại con người hầu không biết phép tắc này"

Nói xong ba cô gái đó liền túm tóc và áo Hiểu Nhiên giằng xé mạnh bạo, thấy không ổn nên Tiểu Mễ chạy vào trong mắt.

Trong khoảnh khắc bị đánh hội đồng toi tã ấy, Hiểu Nhiên xua tay lung tung quát lớn

"Tránh xa tôi ra, mấy người vậy mà đi đánh một mình tôi, đồ hèn hạ"

Ba cô gái ấy nhếch môi, tát mạnh vào má Hiểu Nhiên lên giọng quát

"Câm miệng, lúc này cô vênh vào lắm mà, sao giờ không phản kháng lại đi"

Bên trong phòng khách, Tiểu Mễ chạy vào hốt hải nhìn Thuần Dương đang ngồi cùng Tư Diệp vội nói

"Chủ... chủ nhân, bên ngoài có mấy người hầu đang ức hiếp một cô gái"

Tư Diệp nhăn mặt lớn tiếng nhìn Tiểu Mễ hỏi

"Thế thì cô vào đây báo cáo chuyện nhỏ nhặt này làm gì, có thấy bọn tôi đang trò chuyện cùng nhau không?"

Tiểu Mễ cúi đầu lo lắng lấp lút

"Nhưng...nhưng mà người bị ức hiếp là Bạch Hiểu Nhiên, tôi...tôi không muốn cô ấy bị đánh"

Ngay lúc ấy Thuần Dương ngạc nhiên đứng phắt dậy nheo mày nói

"Cô nói Bạch Hiểu Nhiên đang bị đánh?"

Tiểu Mễ gật đầu

"Vâng, thưa chủ nhân"

Rồi Thuần Dương bỏ mặc Tư Diệp chạy ra ngoài mắt thì Tư Diệp ngạc nhiên nhú mày lắm bầm

"Thuần Dương mà lại quan tâm đến chuyện này sao? Còn bỏ mặc mình đi trước nữa, rốt cuộc là vì sao?"

Bên ngoài, Hiểu Nhiên đang bị ba cô gái kia đánh toi tã thì một giọng nói vang lên từ đằng sau

"Mấy cô làm gì vậy?"

Ba cô gái giật mình dừng tay quay lại lấp lút

"A...là Lăng thiếu gia"

Diệp Thiên đi đến nheo mày nói

"Chuyện của các cô tôi sẽ nói cho Thuần Dương biết, ba người mà lại đi ức hiếp một cô gái sao?"

Rồi anh bước đến chìa tay xuống Hiểu Nhiên nhẹ giọng hỏi

"Cô không sao chứ?"

Hiểu Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, mái tóc cô rối bù và đầy vết tát trên mặt, cô ngạc nhiên nhìn gương mặt đẹp trai của Diệp Thiên liền bờ ngõ xao xuyến

(Đẹp trai quá)

Diệp Thiên mỉm cười dịu dàng nói

"Cô đứng dậy được không?"

Hiểu Nhiên giờ tay đến nắm lấy bàn tay mềm mại của Diệp Thiên rồi đứng dậy lấp lút ngượng ngừng nói

"Cảm...cảm ơn anh"

Ngay lúc ấy Thuần Dương chạy ra lên tiếng hỏi

"Chuyện gì vậy?"

Anh nhìn người Hiếu Nhiên đầy vết cào xước và bầm tím liền nhìn sang ba cô gái kia đang đứng cúi đầu sợ hãi run bần bật. Anh nheo mày hỏi

"Bạch Hiếu Nhiên bị làm sao vậy? Là ai đánh?"

Diệp Thiên nghiêng nhẹ đầu mỉm cười nói

"Thuần Dương, tính cách người hầu của cậu tệ thật, lẽ ra cậu phải dạy dỗ họ thật tốt mới đúng"

Diệp Thiên nói xong thì Thuần Dương liếc nhìn ba cô gái đang cúi đầu run bần bật kia hỏi

"Chuyện là thế nào?"

Tiểu Mễ đi ra lên tiếng lấp mấp

"A...um là ba cô gái này ức hiếp tôi, thấy thế nên Hiếu Nhiên cô ấy đi đến ngăn cản mới bị bọn họ đánh"

Tư Diệp chạy lại gần thắc mắc lên tiếng hỏi

"Chuyện gì vậy? Sao lại ồn ào như thế?"

Thuần Dương nheo mày nhìn ba cô gái kia đáng sợ nói

"Ba cô xuống tầng hầm ở được rồi"

Ba cô gái kia lấp mấp gật gù đầu run rẩy cố giải thích

"Chủ nhân, không phải như vậy, là Bạch Hiếu Nhiên cô ta dám gọi thẳng tên chủ nhân nên bọn em mới thay ngài dạy dỗ, bọn em không làm gì sai cả"

Thuần Dương nheo mày nhìn sang Hiếu Nhiên thì cô quay mặt sang chỗ khác xem như không có chuyện gì, anh nheo mày khó chịu

"Đủ rồi, mấy cô đi làm việc hết đi, chuyện về Bạch Hiếu Nhiên tôi sẽ tính sổ sao? Không cần đợi mấy người dạy dỗ giúp"

Mấy cô gái kia cúi đầu

"Vâng...bọn...bọn em biết rồi"

Rồi họ nhanh chóng đi mất thì Diệp Thiên đứng cạnh cô lên tiếng

"Cô cũng bị thương rồi, tôi đưa cô đi thoa thuốc nhé"

Hiếu Nhiên gật đầu rồi Diệp Thiên nhìn Thuần Dương nói

"Thuần Dương, cậu và Tư Diệp tiểu thư cứ trò chuyện tiếp đi, tôi đưa cô gái này đi băng vết thương"

Thuần Dương nheo mày hỏi

"Diệp Thiên, cậu qua đây có chuyện gì vậy?"

Diệp Thiên mỉm cười

"Không có gì, chỉ là qua chơi một lát không ngờ lại bắt gặp chuyện này nên vào can ngăn, bây giờ không làm phiền thời gian của hai người nữa a"

Nói xong Diệp Thiên kéo tay Hiếu Nhiên nói tiếp

"Đi theo tôi"

Hai người đi mất thì Tư Diệp nheo mày

"Thuần Dương, chuyện giải quyết xong rồi, chúng ta vào nhà đi"

Thuần Dương gật đầu

"Ừm"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tại phòng y tế, cô ngồi trên sofa còn Diệc Thiên thì khuytu gối thoa thuốc lên tay cô một cách nhẹ nhàng. Cô nhìn anh ngượng ngùng ngẫm nghĩ

(Anh ấy vừa đẹp trai vừa dịu dàng như thế, đúng là mẫu đàn ông bao người mơ ước mà)

Diệc Thiên ngẩng đầu lên nhìn cô mỉm cười dịu dàng hỏi

"Cô còn đau không?"

Cô ngập ngừng nói

"Có...có hơi đau một chút"

Anh bật cười nhẹ

"Chưa bao giờ thấy một cô gái nào can đảm như cô, lại đi vào bảo vệ một cô gái khác để mình bị đánh thế này"

Hiểu Nhiên ngượng ngùng nói

"Ừm...tính tôi vốn khi thấy ai đó bị ức hiếp liền không chịu được mà đi đến can ngăn"

Diệc Thiên đứng dậy, mỉm cười hỏi

"Cô tên gì?"

Cô lấp mấp

"A...ừm...tôi tên Bạch Hiểu Nhiên"

Diệc Nhiên tiếp hỏi

"Hình như trước giờ chưa thấy qua cô ở nhà Phó Gia, cô là người mới à?"

Cô bấu môi nhìn chỗ khác

"Đúng vậy, tôi vừa vào đây làm hai ngày do một số chuyện..."

(Nói mới biết mình cũng bị công ty đuổi việc luôn rồi nên đành làm giúp việc ở đây, đúng là đen đủi)

Diệc Thiên bật cười giờ tay đến

"Còn tôi là Lăng Diệc Thiên, bạn thân của Thuần Dương, rất vui được biết cô"

Cô ngẩn nhìn Diệc Thiên liền có chút rung động, anh thật dịu dàng, nụ cười anh như một tia nắng ấm áp của thiên thần giờ tay đến chào đón cô khiến cô đỏ mặt giờ bàn tay run run ấy lên mà lấp mấp

"Tôi...tôi...cũng rất vui được biết anh"

Cô nắm lấy bàn tay mềm mại của Diệc Thiên bắt tay cảm nhận ngẫm nghĩ

(Tay anh ấy mềm thật, thích quá à)

Diệc Thiên có chút ngạc nhiên rồi rút tay mình ra mỉm cười nói tiếp

"Hân hạnh được làm quen, tôi có thể gọi cô là...Hiểu Nhiên được không?"

Cô vui mừng gật đầu lia lịa

"Được...được mà"

Diệc Thiên cũng bật cười

"Vây...cô gọi tôi là Diệc Thiên cũng được, chúng ta cũng xem nhau như bạn bè"

Cô ngạc nhiên rồi mừng rỡ

(Không ngờ có thể được làm bạn với anh ấy, đúng là phúc lợi mà)

Hiếu Nhiên đứng dậy cúi đầu

"Hôm nay thật sự cảm ơn anh rất nhiều, nếu không nhờ anh thì tôi đã bị ba cô gái kia đánh bầm dập rồi"

Diệc Thiên nghiêng nhẹ đầu nói

"Không có gì, chuyện nên làm mà"

Rồi anh lại tiếp lời

"Vây...tôi đi đây, không làm phiền cô nữa"

Cô gật đầu mỉm cười

"Vâng"

Anh đi mất, cô nắm chặt lòng bàn tay mình giờ lên nhìn hạnh phúc lắm lắm, đắm chìm trong cảm xúc

"Bàn tay mình vừa được anh Diệc Thiên nắm lấy, thật là hạnh phúc quá đi"

Cô nhảy tung tăng thì Tiểu Mễ bên ngoài đi vào hỏi

"Hiếu Nhiên, cô sao rồi?"

Hiếu Nhiên ngừng tăng động rồi nhìn Tiểu Mễ mỉm cười

"Tôi không sao, vết thương cũng nhẹ mà"

Tiểu Mễ đi đến cúi đầu áy náy

"Thật sự rất cảm ơn cô vì cô là người duy nhất đã đứng ra bảo vệ tôi"

Hiếu Nhiên nắm lấy hai vai Tiểu Mễ mỉm cười nhẹ

"Không có gì, từ nay về sau bọn họ chắc chắn không dám ức hiếp cô, cứ tin tôi"

Tiểu Mễ gật đầu cười thì Hiếu Nhiên nói tiếp

"À...chúng ta xem nhau là bạn được không? Dù gì tôi vào đây cũng không có ai quen biết để trò chuyện"

Tiểu Mễ gật đầu

"Được thôi, nếu cô thắc mắc gì thì cứ hỏi tôi"

Trên dãy hành lang, Hiếu Nhiên quay sang nhìn Tiểu Mễ đang đi cạnh mình hỏi

"Tiểu Mễ, cô làm ở đây bao lâu rồi?"

Tiểu Mễ trả lời

"Đã ba tháng rồi"

Hiếu Nhiên lại thắc mắc

"Vây cô làm sao lại muốn vào đây làm?"

Ánh mắt Tiểu Mễ chợt buồn lặng xuống, cô nói

"Thật ra mẹ tôi đang bị bệnh nặng ở bệnh viện nên cần rất nhiều tiền điều trị. Chính vì điều đó nên tôi mới vào đây làm"

"Ra vậy"

Hiếu Nhiên nói liền ngẫm nghĩ

(Hoàn cảnh của Tiểu Mễ thật đáng thương)

Rồi cô nắm lấy hai tay Tiểu Mễ nói tiếp

"Tiểu Mễ, sau này nếu cần giúp đỡ cô cứ nói với tôi, tôi rất sẵn lòng"

Tiểu Mễ mỉm cười

"Hiếu Nhiên, cô đúng là người tốt, nhưng sao cô lại vào đây làm thế?"

Hiếu Nhiên chợt gương gầy nhẹ mặt mình hướng nhìn chỗ khác

"À cái này...nói ra có chút xấu hổ nên..."

Tiểu Mễ mỉm cười

"Không sao đâu, cô không nói cũng được"

Hiếu Nhiên gật đầu cười tươi

"Ừm"

Tại phòng khách, Tư Diệp vừa về mất thì Diệc Thiên bước vào phòng khách nhìn Thuần Dương cười hỏi

"Cậu quay lại với Tư Diệp tiểu thư rồi à?"

Thuần Dương mỉm cười

"Ừ, tớ đã cho cô ấy một cơ hội, vì vốn dĩ tớ không thể buông bỏ Tư Diệp được"

Diệc Thiên ngồi lên ghế mỉm cười nói tiếp

"Vậy cũng tốt rồi, ra cậu vẫn còn rất yêu Tư Diệp "

Thuần Dương bật cười nhẹ rồi hỏi

"Cậu đưa nhò giúp việc kia đi băng vết thương rồi à?"

Diệc Thiên bật cười, tay vuốt nhẹ cằm mình ngẫm nghĩ nói

"Ừ, đúng là có chút ngạc nhiên, Hiếu Nhiên cô ấy là một cô gái tốt, lại dám bảo vệ người khác để bản thân bị đánh như vậy"

Thuần Dương đứng dậy tiếp lời

"Cô ta mà tốt gì? Là một con ngốc thì có"

Diệc Thiên ngạc nhiên hỏi

"Thuần Dương, trông cậu rất quan tâm Hiếu Nhiên"

Thuần Dương nheo mày khó hiểu

"Quan tâm gì chứ?"

"Cậu còn nhớ cả họ tên một người hầu thì chắc là không đơn giản rồi, vì các người hầu khác cậu có nhớ tên ai đâu?"

Diệc Thiên nói, Thuần Dương bật cười nhẹ

"Không, tôi và cô ta ban đầu có chút rắc rối"

(Phải rồi, cô ta là người giúp mình khi mình nằm say trên đường mà, không nhớ tên mới lạ)

Rồi anh quay lại nhìn Diệc Thiên tiếp lời

"Mà cậu qua đây không đơn giản chỉ để chơi thôi đúng không?"

Diệc Thiên bật cười nhẹ

"Có chút rắc rối ở công ty nên qua đây gọi cậu thôi"

Rồi Thuận Dương nheo mày

"Nếu là vậy sao không nói sớm hơn"

Diệc Thiên bấu môi xòe hai tay vô tội

"Ai nào biết, tôi không ngờ phá hoại thời gian hạnh phúc của cậu và Tư Diệp tiểu thư lúc này đó đấy chứ, mà vấn đề cũng không lớn lắm nên tôi định nói cho cậu biết sau"

Rồi Diệc Thiên đứng dậy rồi lại hỏi

"Cậu tính bao lâu nữa cầu hôn Tư Diệp tiểu thư, hai người quen nhau 5 năm rồi mà"

Thuần Dương ngẫm nghĩ, ánh mắt có chút lưỡng lự vì đáng lẽ hôm ở nhà hàng đó anh đã định cầu hôn cô, cuối cùng lại thấy cô phản bội mình nên bây giờ anh có chút bất an liền nói

"Tôi sẽ chờ một cơ hội thích hợp khác, với lại bây giờ tớ và Tư Diệp vừa giải hòa nên không tính tới chuyện này"

"Vậy à..."

Diệc Thiên nói rồi bước đi giơ tay mình lên

"Vậy tớ về đây, tớ còn chuyện cần giải quyết a"

Nói xong Diệc Thiên đi mất, Thuận Dương đứng ngẫm nghĩ

(Hiện tại Tư Diệp lâu lắm mới ở bên cạnh mình thế này, về chuyện cầu hôn có lẽ sẽ đợi thời gian thích hợp sau)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Thuần Dương đi ra dãy hành lang thì thấy Hiểu Nhiên đang đứng với Tiểu Mễ cười nói trong nhà bếp, anh đi vào nhìn một hồi nheo mày

(Mới bị đánh toi tã mà bây giờ còn cười nói được)

Anh nhún giọng gọi

"Bạch Hiểu Nhiên"

Cô giật mình quay lại nhìn, đi đến trả lời

"Anh gọi tôi có chuyện gì?"

Anh nheo mày

"Cô quên tội của mình lúc nãy à? Cô dám gọi thẳng tên tôi"

Hiểu Nhiên liếc mắt sang chỗ khác, đỏ mồm hơi lạnh

"A...tôi lỡ miệng, vì tức quá nên mới gọi thẳng tên anh, có một lần thôi mà"

Thuần Dương vênh mày hỏi

"Một lần? Thế cô tưởng một lần là không bị phạt sao?"

Rồi anh kéo mạnh tay cô ra ngoài khiến cô lấp mắt

"A...đau quá, anh lại kéo tôi đi đâu?"

Một lát sau anh dẫn cô đến phòng mình, mở các tủ quần áo ra nói

"Lấy hết toàn bộ quần áo của tôi đem giặt đi"

Cô trở mắt nhìn

"Cái gì? Có bắn đâu mà giặt, anh thật quá đáng"

Anh nheo mày tiến lại hầm hực nói:

"Cô không muốn làm chứ gì? Vậy số nợ đó..."

Cô nhả mặt đi vào lấy đồng quần áo của anh xuống, mặc dù rất tức cũng phải cố mỉm cười thật tươi miễn cưỡng nói:

"Tôi sẽ giặt sạch hết quần áo của chủ nhân a"

Anh khoanh tay cười vênh mày

"Tốt, nếu tới nay tôi về còn chưa giặt sạch thì cô sẽ bị phạt tiếp, xem như đây là hình phạt vì cô dám gọi thẳng tên tôi mà còn nữa..."

Anh tiến tới nheo mạnh má cô khiến cô nhả mặt hơn

"A...a...làm gì vậy? Đau quá"

Anh nghiêm giọng nói

"Cô là người đầu tiên dám vô lễ với tôi, tôi đã bảo cô gọi tôi thế nào? Nói chuyện với tôi thế nào hả?"

Cô lấp mắt ứa nước mắt

"Tôi biết sai rồi, thưa chủ nhân"

Anh buông tay ra khỏi má cô quay mặt nói

"Ra ngoài giặt hết đồng quần áo này đi"

Nghe thế cô nhanh chóng ôm đồng quần áo ra ngoài lên tiếng

"Tôi biết rồi"

Trên hành lang cô uất ức lắm lắm

"Không cho tôi gọi thẳng tên thì tôi sẽ gọi anh là tên đần độn, đáng ghét mình vừa bị đánh đau ê ẩm người thế này bây giờ còn phải giặt hết số quần áo của anh ta, so với tên đần độn kia thì Lăng Diệc Thiên anh ấy quả nhiên là một thiên thần"

Cô sờ má mình mỉm cười khúc khích mơ mộng rồi lắm lắm

"Không biết khi nào mới gặp lại anh Diệc Thiên a"

Tại phòng giặt ủi, Thuần Dương đi vào vênh mày nhìn Hiếu Nhiên lên tiếng

"Ai cho cô sử dụng máy giặt?"

Cô quay lại nheo mày

(Tên này đúng là chơi mình rồi)

Rồi cô lên tiếng hỏi

"Thế thì tôi giặt bằng gì chứ? Đồ nhiều như thế mà"

Thuần Dương bật cười nhạt, nhếch môi thẳng thừng nói

"Giặt tay thì đồ mới sạch"

Cô mím môi tức giận nhưng lại cố bình tĩnh nói

"Giặt tay thì giặt tay chứ"

Cô ôm lấy giỏ quần áo rồi đi ra cửa sau mất.

Phía cửa sau, cô ngồi vò mạnh từng chiếc áo nhăn mặt tức tối

"Tôi vò cho áo anh rách luôn, dám bắt tôi giặt tay à"

Anh đi ra nhìn sau lưng cô một hồi rồi khoanh tay bật cười thầm

"Hừ, chắc cô ta tức lắm"

Rồi anh nhìn đồng hồ trên tay mình lăm lăm

"Mình không có thời gian ở đây, tới giờ đến công ty mất rồi"

Anh ngoảnh lưng đi mất.

Buổi chiều, cô mang đồng quần áo đã được khô vào phòng Thuần Dương, cô mở nhẹ tủ để các đồng quần áo vào sắp thật gọn gàng. Rồi nhìn xung quanh căn phòng lăm lăm

"Phòng anh ta gọn thật đấy, mà nếu không xem thì thật lãng phí, để tôi xem anh có giấu mấy thứ đen tối hay không?"

Cô đi đến nhìn lên đầu chiếc tủ cạnh giường liền thấy các khung ảnh được để trên đấy, cô ngạc nhiên cầm lấy khung ảnh nhỏ của Thuần Dương chụp cùng Tư Diệp lên xem, lăm lăm

"Hai người này trông thật thân thiết, không biết họ hẹn hò bao lâu rồi nhỉ? Mà thôi...không quan tâm"

Cô đặt khung ảnh đó xuống rồi nhìn mấy khung ảnh còn lại, có một khung ảnh Thuần Dương chụp cùng Diệc Thiên thời trung học, cô cầm lên xem thì ngạc nhiên

"Đây là ảnh của anh Diệc Thiên thời trung học sao? Quả nhiên anh ấy và tên đàn độn ké bên là bạn thân, cô nhíp mắt lại lung lay người mình nói tiếp:

"Thật là muốn lấy ảnh anh Diệc Thiên đi quá à"

Rồi cô ngẫm nghĩ

"Nếu lấy một tấm chắc không sao đâu nhỉ, tên đàn độn kia cũng sẽ không biết đâu"

"Mà không có ảnh nào chụp một mình anh Diệc Thiên sao? Sao toàn là ảnh chụp cùng tên ác ma này không vậy?"

Cô lục tung các khung ảnh còn lại rồi nhíp mắt

"Thế này mình đành phải lấy một tấm rồi, mặc kệ vậy"

Cô rút tấm ảnh ra khỏi một khung ảnh rồi cầm lấy đi ra cửa mừng rỡ, đột nhiên Thuần Dương mở cửa đi vào khiến cô giật mình giấu tấm ảnh ra sau lưng, anh nghiêng đầu nhú mày hỏi

"Cô làm gì trong phòng tôi vậy?"

Cô cười gượng

"A...tôi mang đồ đã giặt của anh vào phòng ấy mà...anh vừa về à?"

Anh gạt đầu rồi nhìn đáng vẻ kì lạ của cô hỏi

"Cô giấu gì ngoài sau lưng vậy?"

Cô cười gượng rồi nhanh chóng đi ra cửa nói

"Có gì đâu, không còn gì nữa thì tôi về phòng mình a"

Cô cầm tấm ảnh giấu diếm rồi chạy đi mất, Thuận Dương nheo mày nhìn rồi khó hiểu

"Cô ta lấy gì trong phòng mình vậy?"

Anh đi vào phòng vút chiếc cà vạt xuống giường liền ngạc nhiên nhìn mấy khung ảnh trên tủ không ngay ngắn như thường ngày, anh lật lên một khung ảnh bị úp mặt xuống bàn lên xem nhửu mày vì thấy trên khung ảnh trống không. Anh tự hỏi

"Tấm ảnh trên đây đâu mất rồi?"

Tại phòng Hiếu Nhiên, cô cầm lấy tấm ảnh vui mừng nói

"Cuối cùng mình cũng có ảnh của anh Diệc Nhiên"

Rồi cô nhửu mày nhìn Thuận Dương đứng cạnh Diệc Nhiên trong tấm ảnh nhăn mặt khó chịu

"Tên này nhìn vào chướng mắt quá, nếu có một mình anh Diệc Nhiên thì có phải dễ nhìn hơn không?"

Cô lấy chiếc kéo lên nhìn tấm ảnh một hồi

"Nếu cắt ra thì tấm ảnh không còn nguyên vẹn, thôi thì để tên ác ma này ở đây vậy, người mình quan tâm chỉ có anh Diệc Thiên thôi"

Tối hôm ấy cô cầm tấm ảnh lên âu yếm cười mừng cứ như báo vật. Sau đó cô cắt tấm ảnh xuống gối ngủ của mình mỉm cười vui lắm lắm

"Mình giấu tấm ảnh dưới gối, hi vọng không ai phát hiện a"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sáng hôm sau, tâm trạng của Hiếu Nhiên tốt hơn ngày thường, cô vui vẻ làm việc nhà thật sốt sắn thì Thuận Dương bước xuống ngạc nhiên nghĩ tự hỏi:

(Hôm nay cô ta có gì mà vui vậy?)

Cô ngẩng lên nhìn anh mỉm cười nói:

"Chủ nhân chào buổi sáng a"

Thuận Dương lạnh nhạt lướt qua cô lên tiếng:

"Xem ra cô thuần thục rồi nhỉ, cứ tiếp tục phát huy"

Cô gật đầu

"Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng không vi phạm nữa"

Anh ngồi lên ghế phòng khách, dựa lưng nhìn cô khó hiểu vì hôm nay cô cứ cười mãi. Hiếu Nhiên vừa lau nhà vừa hát hò vui sướng

"Là là la..."

Thuận Dương tự ngẫm nghĩ:

(Tự hỏi hôm qua cô ta lấy tấm ảnh trong phòng mình làm gì chứ? Mà ảnh đó là gì thì mình chẳng nhớ rõ)

Một lát sau cô đi lại lên tiếng hỏi

"Chủ nhân, khi nào anh ra ngoài?"

Anh nheo mày thắc mắc nói

"Cô hỏi làm gì?"

Cô mím môi

"Tôi hỏi cho biết ấy mà, mà chủ nhân, anh thích ăn gì thế?"

Anh ngạc nhiên lại hỏi tiếp

"Từ lúc nào cô quan tâm đến khẩu vị của tôi?"

"Thì tôi muốn hiểu rõ chủ nhân của mình một chút không được sao?"

Cô vẫn cười nói thì Thuần Dương nheo mày

(cô ta vậy mà muốn hiểu rõ về mình, dây thần kinh chạm mạch sao?)

Anh trả lời ngắn gọn

"Tôi không biết mình thích món nào, miễn ngon là được"

Rồi cô chấp hai tay bật cười

"Vậy à, vậy tối nay tôi sẽ vào bếp nấu cho anh vài món ngon a"

Anh ngạc nhiên rồi hỏi

"Hôm nay cô có chuyện gì vui sao?"

Cô quay lưng cười nói

"Không có, tôi vẫn bình thường mà"

Rồi cô đi mất, Thuần Dương đứng dậy nheo mày nghi ngờ

(Tôi còn lâu mới tin cô không có chuyện gì)

Tối hôm ấy, cô đặt các thức ăn lên bàn do chính tay mình vừa nấu trước mặt Thuần Dương cười nói

"Chủ nhân, mời anh thưởng thức a"

Anh ngạc nhiên rồi hỏi

"Là cô nấu những món này?"

Cô gật đầu

"Đúng vậy"

Anh cầm đũa lên gấp ăn thử thì ngạc nhiên

(không ngờ cô ta lại có cả tài nấu ăn)

Cô hỏi

"Ngon không?"

Anh lạnh nhạt, miệng vẫn nhai thức ăn nói

"Tạm được"

Rồi cô đứng lấp mấp ngượng ngùng

"À...thật ra tôi có chuyện muốn xin anh"

Thuần Dương nheo mày

(Biết ngay là không có gì bình thường mà)

"Nói đi"

Cô lấp mấp

"Ừm...ngày mai anh cho tôi nghỉ một ngày nhé"

"Làm gì?"

Anh nhìn cô hỏi thì cô tiếp lời

"Tôi muốn về nhà thăm bà nội"

Anh đặt đôi đũa xuống bàn, nghiêm giọng nói

"Cô vừa đến đây một tuần thì đã đòi về nhà à?"

Cô bấu môi

"Tôi chỉ lo cho bà nội thôi, bà tuổi cao sức yếu thì sao tự mình chăm sóc bản thân được"

"Điều này thì cô khỏi quan tâm vì tôi đã nhờ người đến chăm sóc bà nội cô rồi"

Cô ngạc nhiên

"Sao chứ? Anh thật sự còn gọi cả người chăm sóc bà nội tôi?"

Anh bật cười nhẹ

"Tôi biết cô cuối cùng cũng lo vấn đề này nên nhờ người đến thay thế cô chăm sóc bà nội thật tốt rồi, từ nay việc của cô là ngoan ngoãn làm người hầu cho nhà tôi, còn nữa...về vấn đề tôi đã cho người chăm sóc bà nội cô nên bây giờ việc làm của cô sẽ tăng lên đó là mọi thức ăn tôi ăn sau này đều do cô phụ trách"

Cô to mắt sừng sờ rồi gật đầu

"Tôi biết rồi"

Anh nhìn cô nói tiếp

"Hôm nay cô làm rất tốt, về sau cố gắng tìm hiểu sở thích của tôi nhiều hơn và thuần thực công việc hơn đi"

Cô lại miễn cưỡng gật đầu rồi khóc thầm

(nếu không vì xin nghỉ một ngày thì tôi cần quan tâm đến sở thích của anh làm gì chứ, chẳng qua ngày mai có một cửa hàng bánh vừa giảm giá một ngày, hic)

Thuần Dương nhìn cô cười thầm

(Thì ra cô ta vui chỉ vì mong mình cho phép cô ta nghỉ một ngày, mỗi việc này mà vui đến vậy sao?)

Anh lên tiếng

"Ngày mai Tư Diệp bạn gái tôi sẽ đến ăn cơm tối, cô giúp tôi chuẩn bị đi"

Cô ngoảnh lưng với trạng thái tuyệt sức sống nói

"Biết rồi"

Bỗng một giọng nói vang lên, Diệc Thiên đi vào từ cửa lên tiếng hỏi:

"Thuần Dương, đang ăn tối à?"

Vừa nghe thấy giọng anh, cô liền quay lại thay đổi thái độ mừng rỡ

(Anh Diệc Thiên tới rồi)

Thuần Dương đứng dậy tiếp lời

"Diệc Thiên, mau lại đây dùng cơm luôn đi"

Diệc Thiên mỉm cười ngồi vào bàn ăn liền khen ngợi

"Trông thức ăn có vẻ ngon đấy"

Bổng Hiểu Nhiên xuất hiện cười nói

"Là tôi nấu đấy, anh ăn cùng nhé"

Diệc Thiên ngạc nhiên rồi bật cười hỏi

"Hiểu Nhiên, cô nấu hết đấy à?"

Cô gật đầu lia lịa

"Ừm ừm"

Lúc này Thuần Dương ngồi đối diện nheo mày

(Sao cô ta thay đổi thái độ hẳn vậy?)

Sau một hồi Diệc Thiên gấp thử các món ăn trên bàn, anh ăn xong thì mỉm cười nói

"Ngon lắm"

Cô liền vui mừng hỏi

"Thật sao?"

Anh gật đầu nói tiếp

"Thuần Dương đúng là may mắn khi có người giúp việc như cô, không những nấu ăn ngon mà còn rất tốt bụng nữa"

Hiểu Nhiên như được cảm hóa vui sướng tốt độ mỉm cười nói

"Vâng, vậy anh cứ ăn ngon miệng, tôi vào bếp làm việc tiếp đây"

Vừa nói xong cô đi mất, Thuần Dương nheo mày thắc mắc lên tiếng:

"Diệc Thiên, cậu từ bao giờ thân thiết với cô ta thế?"

Diệc Thiên vừa ăn vừa cười nói

"À lần trước băng vết thương cho Hiểu Nhiên nên chúng tớ xem nhau như bạn bè"

"Bạn bè?"

Anh lăm lăm thì Diệc Thiên bật cười

"Không phải Hiểu Nhiên rất dễ thương sao? Cũng khá xinh đẹp ấy chứ"

Thuần Dương lạnh lùng nói

"Xinh đẹp gì chứ?"

Tại nhà bếp, Hiểu Nhiên vừa lau bát vừa mỉm cười nghĩ

(không biết anh Diệc Thiên đang nói gì vậy nhỉ?)

Bổng Tiểu Mễ thắc mắc đi lại hỏi

"Hiểu Nhiên, cô đang nghĩ gì mà cười tươi một mình thế?"

Hiểu Nhiên nhìn cô lắc đầu

"À không có"

Tiểu Mễ bật cười

"Cô thích ai đó sao?"

Cô bật đỏ mặt lắc đầu phủ nhận

"Không có...làm gì có chứ, mà...có đó"

Tiểu Mễ bật cười khúc khích nói nhỏ

"Có thể tiết lộ cho tôi biết được không? Là ai vậy?"

Cô lấp mắt ngượng ngừng một hồi rồi nói

"À...là...cô thấy anh Diệc Thiên thế nào?"

Tiểu Mễ ngạc nhiên tột độ nói lớn:

"Hiểu Nhiên, đừng nói là cô thích..."

Tiểu Mễ đang nói thì Hiểu Nhiên bịt miệng cô lại

"Suyt, nói nhỏ thôi, nếu ai nghe được thì tôi ngại chết mất"

Ánh mắt Tiểu Mễ có chút lo lắng tiếp lời:

"Hiểu Nhiên, cô thích Lăng thiếu gia thì tôi không trách nhưng mà...địa vị của anh ấy cao lắm, Lăng thiếu gia là con một của Lăng Thị, vốn chơi cùng chủ nhân chúng ta từ thời trung học nên bọn họ không phải người có địa vị tầm thường đâu"

Nét mặt Hiểu Nhiên bỗng đáng thương bĩu môi nói

"Nhưng mà người ta là đơn phương mà"

Tiểu Mễ thở dài vỗ vai Hiểu Nhiên

"Haizz, được rồi, được rồi, dù có thế nào tôi cũng ủng hộ cô"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Buổi tối hôm sau, Thuần Dương và Tư Diệp đi vào nhà thì đã thấy Hiểu Nhiên đang đứng đặt các thức ăn vừa mới nấu trái trên bàn.

Tư Diệp thấy thế bật cười rồi ngồi vào ghế lên tiếng

"Thuần Dương, anh đã gọi người chuẩn bị cả cơm tối rồi đấy à?"

Anh đáp một tiếng:

"Ừ"

Hiểu Nhiên mỉm cười thân thiện nhìn Tư Diệp nói:

"Mời Lạc tiểu thư dùng cơm vui vẻ ạ"

Bỗng Tư Diệp nhìn cô một hồi neho mày hỏi

"Cô là cô gái bị đánh lần trước?"

Cô cười gượng

"Vâng...là tôi"

"Cô đi được rồi"

Bổng Thuận Dương lạnh lùng nhìn Hiểu Nhiên lên tiếng thì cô bữu môi rồi cúi đầu đáp "vâng" rồi quay đi mất, vừa đi vừa lẩm bẩm:

"Đúng là người chủ khó ưa"

Sau một hồi Tư Diệp thối mái lên tiếng hỏi:

"Thuần Dương, sao tự dưng hôm nay anh lại mời em đến nhà ăn cơm mà không phải đến nhà hàng?"

Anh mỉm cười đáp

"Chúng ta trước giờ đều ăn bên ngoài, chi bằng về nhà ăn sẽ ngon miệng hơn"

"Vâng ạ"

Tư Diệp nói rồi ánh mắt cô lặng xuống tiếp lời:

"Thuần Dương, đã lâu rồi chúng ta không cùng nhau ăn cơm thế này, nói thật thì hai năm qua sang nước ngoài em cảm thấy có lỗi với anh, vậy nên chúng ta ngày mai cùng nhau đi mua sắm nhé"

Tư Diệp vừa nói vừa nắm chặt tay Thuận Dương, anh mỉm cười yên lòng mà trả lời:

"Được, Tư Diệp lần này em không được rời xa anh nữa đấy"

Cô vừa gật đầu mỉm cười thì tiếng "ting" của hàng loạt tin nhắn phát ra từ điện thoại cô khiến cô liền giật mình lấy ra điện thoại ra xem một hồi thì Thuận Dương thối mái hỏi

"Sao vậy? Ai nhắn tin em à?"

Cô gật đầu nhìn anh mỉm cười

"À... là tin nhắn nhóm của những người bạn bên nước ngoài của em"

Rồi Tư Diệp nhìn lại màn hình điện thoại mình, những dòng tin nhắn đó không được gửi từ nhóm, mà là từ một người đàn ông, mỗi dòng tin nhắn đều hiện ra sự tức giận:

[Cô đâu rồi? Sao không bắt máy hả con khốn?]

[Dám cắt đứt liên lạc với tôi thì cô không xong đâu, đừng để tôi gặp được cô trên đường nếu không thằng bạn trai mới của cô sẽ bị tôi cho bẹp mặt]

[10 triệu cô đã lấy của tôi, tôi nhất định không bỏ qua đâu]

Tư Diệp cắn nhẹ răng, mặt hầm hực ngẫm nghĩ

(thằng khốn ở quán bar hôm trước cứ làm phiền mình, nếu hắn cứ nhắn tin mãi thế này sớm muộn gì Thuận Dương cũng sẽ phát hiện)

Rồi cô bấm vào chặn tất cả số của tên đó, Thuận Dương ngồi bên cạnh, anh nheo mày lên tiếng hỏi:

"Tư Diệp, đã xong chưa?"

Cô cất điện thoại rồi mỉm cười

"Xong rồi, chúng ta dùng cơm đi"

Vài ngày sau, Hiểu Nhiên mặc chiếc váy bình thường ngồi tia hoa trong vườn, cô mỉm cười thầm

(ừ, hôm nay không có tên Dương dẫn độn ở nhà thì mình tha hồ mặc đồ bình thường rồi, mặc cái đồ nữ hầu kia suốt ngày khó chịu chết được)

Đột nhiên vài cô nữ hầu khác bước ra khoanh tay đắc ý nói

"Bạch Hiểu Nhiên, sao cô dám mặc đồ bình thường hả? Quy tắc của người làm ở đây là bắt buộc phải mặc theo đồng phục"

Hiểu Nhiên đứng dậy nhìn mấy cô gái kia ngạc nhiên gãi ngứa

(Đây chẳng phải mấy người đánh mình lần trước sao?)

Rồi cô nheo mày nói

"Tôi thích mặc đồ gì là quyền của tôi, mấy cô có tư cách gì lên tiếng?"

Ba cô gái đó nghiêng răng tức giận nói lớn

"Cô cũng chỉ là người hầu thì có tư cách gì vênh váo hả?"

Hiệu Nhiên không quan tâm cúi xuống sờ nhẹ một bông hoa phong lan trắng vừa mới chớm nở rồi mỉm cười lầm bầm

"Không uống công mình chăm sóc cả vườn hoa này, cuối cùng nó cũng nở"

Một trong ba cô gái kia tức tối nói lớn:

"Bạch Hiệu Nhiên, cô đang cố tình bơ chúng tôi sao?"

"Thái độ của cô là không xem chúng tôi ra gì phải không?"

Hiệu Nhiên đứng dậy thờ dài lướt ngang qua mấy cô gái đang tức giận hằm hực đó bật cười, vẫn không quên bỏ lại một câu

"Chẳng qua tôi không thích nói nhiều với mấy kẻ không biết điều"

Nghe vậy một trong ba cô gái kia nhăn mặt liến giơ tay đến túm lấy tóc Hiệu Nhiên từ đằng sau giật mạnh quá lớn:

"Đúng là đắc ý, hôm nay không có chủ nhân ở nhà thì bọn tôi sẽ cho cô một trận"

Hiệu Nhiên nhăn mặt phản kháng cố vùng vẫy ra khỏi bàn tay của cô gái kia, cô nói lớn:

"Buông ra"

Cô càng nói thì cô gái kia giật càng mạnh hơn, cô ta nhếch môi bật cười nói tiếp:

"Để xem bây giờ không có ai ở đây thì làm sao cứu được cô"

Hiệu Nhiên nhú mày nhăn mặt hỏi

"Mấy cô không sợ tôi về nói với Phó Thuần Dương, khi đó mấy cô sẽ bị đuổi việc à?"

Ba cô gái đắc ý nói

"Đuổi việc? Người bị đuổi việc là cô mới đúng"

Rồi hai cô gái kia đi lại lấy kéo cắt sạch những bông hoa mà Hiệu Nhiên đã chăm sóc hàng ngày, những bông hoa phong lan trắng đứt đoạn rơi xuống đất khiến cô sùng sốt nhăn mặt quát lớn:

"Này, mấy cô cắt hoa của tôi làm gì?"

Cô gái kia vẫn giật tóc cô vênh mặt nói

"Khi chủ nhân về bọn tôi sẽ nói cô không những không chăm sóc khu vườn mà còn phá hoại nó, để xem cô có bị đuổi khỏi Phó Gia không thì bảo"

Hiệu Nhiên nhú mày nắm mạnh tay cô gái kia giằng co.

"Buông tôi ra, không được phá hoa của tôi"

Cô vùng vẫy trong khi hai cô gái kia đang lấy kéo cắt sạch các nhánh hoa trong vườn, rồi cô đẩy mạnh cô gái đang giật tóc mình ngã xuống đất, vội chạy đến ngăn cản hai cô gái kia đang phá hoại vườn hoa mà quát lớn

"Dừng lại, mấy người tại sao lại muốn hại tôi?"

Hai cô gái kia bật cười

"Chẳng phải cô tự chuốc lấy sao?"

Rồi cô gái kia lên tiếng

"Nói cho cô biết, đây là vườn hoa mà phu nhân, mẹ của chủ nhân khi còn sống rất thích, nếu chủ nhân về thấy cô phá hoại nó chẳng phải có chuyện vui để xem sao?"

Hiệu Nhiên nheo mày

"Mấy cô thật độc ác, còn lâu Phó Thuần Dương mới tin lời mấy cô nói, tôi không sợ đâu"

Ba cô gái kia quay lưng đi đắc ý nói

"Cô cứ chờ xem"

Họ đi mất thì Hiểu Nhiên nhặt lại những nhành hoa phong lan đã bị cắt tơi tả ấy, trong đó có một bông hoa nhỏ vừa mới nở lúc này cô nói, cô tiếc nuôi lắm lắm

"Minh đã chờ bông hoa này nở vậy mà"

Tối hôm đấy, Thuần Dương trở về nhà thì ba cô gái kia chạy lại giả vờ hốt hoảng nói

"Chủ nhân, có chuyện lớn rồi"

Anh nheo mày hỏi

"Chuyện gì?"

Một trong ba cô gái ngập ngừng tiếp lời:

"Vâng, là Bạch Hiểu Nhiên..cô ta...cô ta phá hoại cả vườn hoa của phu nhân trông rồi ạ"

Nghe lời nói đó Thuần Dương giật mình nhanh chóng chạy ra vườn hoa xem thử thì thấy Hiểu Nhiên đang trồng lại vài chậu hoa trong vườn, cô ngồi thở dài lau mồ hôi trên trán mình

(Chết thật rồi, mấy cô ta đúng là đáng ghét, mình đã mua hoa khác về trồng nhưng vẫn không đủ)

Thuần Dương lớn giọng gọi

"Bạch Hiểu Nhiên, cô làm gì với vườn hoa của tôi vậy?"

Hiểu Nhiên giật mình đứng dậy nhìn anh lấp mắt

"A...anh về rồi à?"

Anh tiến đến nghiêm mặt nhìn toàn bộ vườn hoa bị cắt tơi tả và vài chậu hoa được trồng lại bằng loại hoa khác, anh nhăn mặt tức giận lớn tiếng hỏi

"Hoa đâu cả rồi? Mấy chậu hoa phong lan trắng của mẹ tôi đâu cả rồi?"

Cô lấp mắt

"a...thật ra..."

Anh nghiêng răng nhìn mặt mũi cô lấm lem bùn đất, liếc nhìn tay cô đang cầm một chiếc kéo tưa hoa nhăn mặt quát

"Cô dám phá hoại cả vườn hoa của mẹ tôi sao? Sao có thể đem mấy loài hoa xấu xí khác vào đây trồng chứ?"

Cô nhú mày

"Ngay cả anh cũng nghĩ là tôi làm sao? Tôi đang cố gắng chỉnh sửa lại vườn hoa nên mới ra ngoài mua hoa khác về trồng, còn mấy bông hoa phong lan trắng lúc đầu đã bị cắt mất cả rồi"

Thuần Dương đẩy mạnh cô ngã xuống đất

"Cô có biết đây là những gì mẹ tôi thích không hả? Chỉ những bông hoa đó là do chính tay mẹ tôi trồng lúc còn sống, cô nghĩ gì mà lại đi cắt bỏ chúng chứ?"

Cô đứng dậy lấp mắt, lòng có chút hựt hẫ

"Sao...anh không tin tôi?"

Rồi cô liếc nhìn ba cô gái đứng phía sau cười khúc khích nhú mày, cô liền đi đến kéo mạnh tay mấy cô gái kia nói lớn

"Mấy cô mới là người phá cả vườn hoa, sao lại đổ tội cho tôi"

Ba cô gái kia giả vờ không biết gì, ra nét mặt đáng thương nói

"Bạch Hiểu Nhiên, mỗi ngày chỉ có cô là ở vườn hoa, cô dựa vào cái gì mà đồ thừa cho chúng tôi"

"Chủ nhân, chính mắt chúng em thấy cô ta cắt hết hoa của phu nhân đó, cô ta còn nói muốn thay đổi hoa trong vườn nữa nên mới đi mua mấy loài hoa xấu xí này về trồng đấy ạ"

Hiểu Nhiên nheo mày giờ tay lên định đánh mấy cô gái kia, vừa giờ vừa quát lớn

"Này đừng có vu khống tôi, rõ ràng mấy người..."

Đột nhiên Thuần Dương đi lại nắm mạnh tay cô nghiêm giọng, ánh mắt tức giận hằm hực

"Bạch Hiểu Nhiên, cô đúng là xảo biện, cô từ nay...không được phép bước vào vườn hoa này nữa bước"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên sững sờ

"Anh..."

Rồi anh buông tay cô ra tức giận đi mất, ba cô gái kia cười đắc ý

"Ồi thật đáng thương"

"Cô nói chủ nhân sẽ không tin chúng tôi chứ gì, giờ thì cô sáng mắt rồi nhé"

Sáo đó ba cô gái đẩy mạnh người Hiểu Nhiên ngã xuống đất cười nhạo rồi đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sáng hôm sau, Hiểu Nhiên vừa đi trên dãy hành lang vừa tức tối lắm lắm

"Anh không tin tôi thì tôi cũng chẳng cần, cũng khỏe vì từ nay khỏi phải chăm sóc vườn hoa mỗi ngày rồi"

Đột nhiên Tiểu Mễ lo lắng đi lại hỏi

"Hiểu Nhiên, tôi nghe nói tối hôm qua cô vừa bị chủ nhân mắng, là thật sao?"

Hiểu Nhiên xua tay thờ dãi

"À, mặc kệ anh ta, chẳng qua tôi vừa sửa lại vườn hoa nên bị mắng thôi"

Tiểu Mễ tiếp lời

"Vậy cô không định đi xin lỗi chủ nhân sao? Thật ra vườn hoa đó có từ khi phu nhân, mẹ của ngài ấy còn sống tự tay trồng đó, phu nhân vốn rất thích hoa phong lan nên sau khi phu nhân mất thì vườn hoa đó là kỉ niệm cuối cùng của chủ nhân về mẹ mình, chủ nhân tức giận cũng không có gì là lạ"

Hiểu Nhiên gác tay lên cằm suy nghĩ một hồi

"Vậy sao? Vậy mà tôi lại không biết"

Rồi Hiểu Nhiên tiếp lời

"Thôi, bây giờ tôi phải ra cửa hàng mua lại hoa phong lan đây, Tiểu Mễ cô giúp tôi việc ở đây nhé"

Tiểu Mễ gật đầu rồi thắc mắc nói

"Cũng được nhưng mà cô định mua hoa phong lan trắng làm gì, chủ nhân đã cấm túc cô không được vào vườn hoa rồi mà"

Hiểu Nhiên quay lại bật cười rồi nói

"Suy cho cùng cũng là lỗi của tôi, nên dù có thế nào tôi cũng phải trồng lại cho bằng được hoa phong lan trắng mà mẹ anh ta yêu thích"

Vừa dứt lời cô đi liền mắt, trong lòng cô bây giờ có chút hụt hẫng vì anh đã không tin cô, nhưng điều đó cũng chẳng thể làm cô cảm thấy buồn bực. Vì bản tính của cô vốn dĩ không bao giờ chịu khuất phục trước bất kì ai, dù cho anh có mắng cô đến thế nào, bởi vì cô chỉ biết làm đến khi nào anh vừa lòng thì mới thôi.

Sau một hồi lục tung các cửa hàng bán hoa trên đường, cuối cùng còn lại một cửa hàng, cô bước vào thờ đốc một mối khuy gối rồi nhìn bà chủ bán hàng lên tiếng

"Cho tôi hỏi...ở đây có hoa phong lan trắng không?"

Bà chủ ngạc nhiên rồi bật cười

"Có a, cô muốn mua về trồng hay để tặng?"

Nghe vậy Hiểu Nhiên bật mừng thầm

(thật là may quá, sáng giờ đi khắp các cửa hàng mà toàn nhận cái lắc đầu)

Cô mỉm cười nói tiếp

"Vâng lấy cho tôi một chậu, tôi muốn đem về trồng"

Bà chủ mỉm cười đáp

"Vâng, cô đợi tôi một lát"

Đột nhiên một giọng nói sau lưng cô vang lên

"Hiểu Nhiên, cô làm gì ở đây?"

Cô quay lại ngạc nhiên tốt độ nói

"Anh Diệc Thiên"

Rồi cô nhìn trên tay Diệc Thiên đang cầm là một bó hoa hồng đỏ thì cô liền sững sờ

(Anh Diệc Thiên sao lại cầm bó hoa hồng thế kia?)

Cô cố mỉm cười hỏi

"Anh cũng đến đây mua hoa sao?"

Diệc Thiên gật đầu

"Ừ, bó hoa này dùng để tặng bạn gái"

Đột nhiên câu nói của Diệc Thiên làm Hiểu Nhiên gật mình mở to mắt dần thì anh lại tiếp lời

"Đương nhiên là mua giúp Thuận Dương để cậu ta tặng bạn gái rồi"

Nghe vậy cô chợt thở phào

(Thì ra là mua giúp, vậy mà mình cứ tưởng)

Anh lên tiếng hỏi

"Còn cô? Sao lại ở đây?"

Cô mỉm cười

"À tôi cũng đến mua hoa"

Rồi bà chủ bán hoa đi ra đưa cho cô một chậu hoa phong lan trắng tuyệt đẹp mỉm cười nói:

"Hoa của cô đây"

Hiểu Nhiên cầm lấy chậu hoa thì Diệc Thiên ngạc nhiên lên tiếng

"Hoa phong lan trắng, Hiểu Nhiên sao cô lại mua loại hoa này?"

Hiếu Nhiên bật cười

"À tôi có chút chuyện cần giải quyết ấy mà"

Diệp Thiên tiếp lời

"Hoa phong lan trắng là hoa mẹ của Thuần Dương rất thích đấy"

Lúc này cô bắt đầu thấy có lỗi rồi lại hỏi

"Chắc hẳn anh ta rất quý mẹ mình phải không?"

Diệp Thiên gật nhẹ đầu

"Ừ, thật ra có nhiều chuyện xảy ra lắm mà để tôi đưa cô về Phó Gia"

Cô xua tay ngượng ngùng

"A...không cần đâu, tôi tự về được"

Nghe vậy Diệp Thiên liền giật lấy chậu hoa nhỏ trên tay cô rồi nói

"Đừng ngại, tôi cũng đang định đến Phó Gia, không lẽ cô định ôm chậu hoa này đi về đấy một mình sao?"

Nghe vậy cô đành mỉm cười gật đầu lên xe anh đưa về.

Tại Phó Gia, cô và Diệp Thiên đi vào trong nhà rồi cô cầm lấy chậu hoa mỉm cười nói

"Cảm ơn anh đã đưa tôi về đây, nếu không còn gì nữa thì anh cứ làm việc của mình đi"

Diệp Thiên bật cười

"Được, vậy tôi phải vào trong gặp Thuần Dương đây"

Rồi anh đi mất, Hiếu Nhiên ôm chậu hoa lắm bầm

"Suy cho cùng đúng là lỗi của mình, bây giờ chỉ cần sửa lại vườn hoa một chút nữa là được, rồi trồng hoa này vào thì chắc chắn anh ta sẽ không giận mình nữa"

Ngay lúc ấy, Thuần Dương đứng trên sân thượng khó chịu suy nghĩ thì Diệp Thiên từ phía sau đi đến lên tiếng

"Đi khắp nhà không thấy, hóa ra cậu ở đây"

Nghe tiếng anh, Thuần Dương quay lại nhìn Diệp Thiên thì Diệp Thiên đặt bó hoa hồng vừa mua lên bàn nói tiếp

"Tôi mua hoa như cậu bảo rồi, chắc chắn Từ Diệp tiểu thư sẽ thích"

Nét mặt Thuần Dương vẫn có chút không vui lên tiếng hỏi

"Cảm ơn, nhưng sao lại mua hoa hồng?"

Diệp Thiên mỉm cười

"Cậu bảo tôi mua nhưng tôi có biết mua hoa gì đâu, nên đành mua hoa hồng, mà sao cậu lại đứng đây trầm tư vậy? Có chuyện gì à?"

Thuần Dương nheo mày khó chịu nói

"Đương nhiên có chuyện rồi, con nhỏ người hầu kia vậy mà cô ta dám phá hết toàn bộ hoa phong lan của nhà tôi"

Diệp Thiên ngạc nhiên hỏi

"Ý cậu là Hiếu Nhiên?"

Thuần Dương nhăn mặt cao mày

"Thế cậu nghĩ tôi đang nói ai?"

Diệp Thiên bật cười

"VẬY à, lúc nãy tôi gặp cô ấy ở tiệm bán hoa đấy, thấy cô ấy mua hoa phong lan trắng nên tôi cũng rất thắc mắc đấy"

Thuần Dương ngạc nhiên hỏi

"Sao cô ta lại đi mua hoa đó?"

Diệp Thiên xòe tay bữu môi nói

"Tôi nào biết, chắc là đem về trồng"

Rồi Thuần Dương nhanh chóng đi lại ban công ngó xuống vườn hoa ngạc nhiên khi thấy cô thậm chí không quan tâm việc anh cấm túc cô vào vườn hoa nửa bước mà còn ngồi cặm cụi trồng lại hoa phong lan phía dưới.

Diệp Thiên đi lại gác tay lên ban công cạnh Thuần Dương cũng nhìn xuống bật cười:

"Chắc cô ấy đang chuộc lại lỗi lầm của mình nên mới ngồi trồng lại như thế, mà cậu nghĩ Hiểu Nhiên thật sự là người phá vườn hoa thật à?"

Thuần Dương vẫn nheo mày khẳng định

"Không phải cô ta thì là ai? Nếu cô ta thật sự không làm thì cần gì chịu oan ức cho tôi mắng cả đêm qua chứ"

Diệp Thiên bật cười nhẹ, ánh mắt du dương nhìn xuống phía dưới nói

"Sao cậu không xem lại camera ghi hình, cậu nghĩ hàng ngày Hiểu Nhiên chăm sóc vườn hoa thế kia mà lại đi phá hoại đúng là chẳng hợp lý chút nào"

Nghe vậy Thuần Dương cũng có chút khó chịu liền đi vào trong nhà mất.

Tại phòng anh, anh nhanh chóng bật đoạn ghi hình trên màn hình máy tính lên xem, sau một hồi xem xong thì bật cười nhặt dưới môi, Diệp Thiên đứng phía sau thở dài lên tiếng

"Sao trên đời này lại có cô gái ngốc như thế chứ? Mà cậu cũng trách lầm người ta mất rồi"

Thuần Dương đứng dậy tiếp lời

"Dù thế nào cũng là lỗi của cô ta, ai bảo cô ta không chịu giải thích"

Rồi anh đi ra ngoài mất, Diệp Thiên gác tay lên miệng cười nhẹ lầm bầm:

"Đúng là thú vị"

Bên ngoài vườn hoa, Hiểu Nhiên đứng dậy thở dài lấy tay lau mặt mình

"Xong rồi"

Rồi cô cười nhẹ đắc ý

"Nghĩ lại thì vườn hoa cũ chỉ có mỗi hoa phong lan, nhưng mình lại trồng thêm nhiều hoa khác vào nên có vẻ đẹp hơn nhiều, vậy mà anh ta lại chê xấu xí, đúng là bị mù...mà"

Cô vừa nói vừa quay ra sau chợt giật mình khi thấy Thuần Dương đã đứng từ phía sau cô lúc nào không biết, nét mặt anh nghiêm nghị nhìn cô thì cô lùi lại đổ mồ hôi lạnh cúi mặt xuống đất

(chết...chết rồi, anh ta nghe thấy cả rồi sao, mà còn bắt tại trận mình vào vườn hoa trong khi bị cấm nữa chứ)

Anh lên tiếng hỏi

"Cô làm gì vậy? Sao dám bước vào đây lần nữa? Cô không nghe lời lệnh cấm của tôi sao?"

Cô ngẩn mặt lên nhìn anh lấp mắt

"A...tôi...tôi quên mất, bây giờ tôi sẽ ra ngoài ngay"

Cô định quay đi chuồn thật nhanh thì anh kéo tay cô lại, nét mặt hầm hực nói:

"Cô tưởng nói vậy tôi sẽ tin sao? Mặt cô dính cả đất thế kia, cô vừa làm gì vậy?"

Anh cố tình giả vờ hỏi dù đã biết hết mọi chuyện, cô lấp mấp xoa bàn tay lấm lem bùn đất của mình

"A...tôi...tôi nghịch đất ấy mà"

Anh vênh mặt khó chịu nói

"Cô đùa với tôi sao? Lúc nãy đứng trên ban công, tôi đã thấy hết mọi việc cô làm rồi"

Cô sùng sờ ngạc nhiên nhú mày

"Thấy...thấy hết rồi à?"

(trời ơi, tại sao mình không để ý chứ, nếu vậy thì anh ta sẽ mắng mình một trận nữa cho xem)

Anh khoanh tay cao mày lên tiếng

"Cô có một phút để giải thích chuyện này?"

Cô nghe vậy liền cúi đầu

"Xin lỗi, vì tôi đã phá phách vườn hoa của anh"

Anh bỗng ngạc nhiên nheo mày khó hiểu

(Rõ ràng cô ta không làm, sao lại tự nhận lỗi)

"Ngu ngốc"

Anh lạnh nhạt phán hai từ vào mặt cô khiến cô sùng sột rồi anh nói tiếp

"Nếu cô chịu nhận lỗi sớm hơn thì đã không bị phạt nhiều thế này, cô bị tăng thêm nợ vì tội phá phách"

Cô thờ dãi chấp nhận đành gật đầu

"Được"

(Dù gì khi nghĩ việc ở đây mình cũng chẳng biết làm gì, cũng bị đuổi khỏi công ty rồi còn đâu? Dù sao ấn tượng của anh ta về mình không còn tốt rồi, cho dù có cố gắng giải thích đến mấy thì cũng không thể làm gì được)

Anh lại tức tối thêm nắm hai vai cô lung lay lên tiếng

"Như thế mà cũng được sao, cô đang đùa với tôi à?"

Cô nhìn anh rồi mỉm cười

"Chẳng phải là tôi làm sai sao? Anh phạt tôi cũng không có gì là lạ, tôi sẽ cố gắng làm việc tốt hơn, vậy tôi đi trước đây"

Rồi cô ngoảnh mặt quay đi trước mặt anh, anh nheo mày khó hiểu

(Cô ta thậm chí không tức giận việc mình trách lầm cô ta mà lại còn nhận lỗi dù mình không làm chuyện này, cô ta bị điên sao?)

Anh có chút không phục liếc mắt nhìn đóa hoa phong lan cô vừa trồng dưới đất, cánh hoa bay bay theo gió khiến anh nhớ lại đêm qua đã lớn tiếng với cô thế nào, nhưng cuối cùng bây giờ cô lại mỉm cười mà không hề mang một nét mặt tức giận, cũng không thèm giải thích mặc cho anh hiểu lầm, anh lăm bầm

"Đúng là người phụ nữ ngốc nghếch"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Buổi tối, Thuần Dương nghiêm mặt ngồi trên sofa nhìn ba cô gái đang đứng cúi đầu trước mặt mình, họ bật run vì có cảm giác bất an chập đến, một cô gái lấp mấp hỏi:

"Chủ nhân, ngài...ngài gọi bọn em lên đây là có chuyện gì?"

Thuần Dương đứng dậy đi đến gần ba cô người hầu ấy lên tiếng:

"Mấy cô có gì muốn nói với tôi không?"

Cô gái đó lấp mấp

"Bọn...bọn em thì có gì để nói với chủ nhân chứ?"

Ngay lập tức anh giơ tay đến bóp mạnh lấy cổ cô ta một cách bất ngờ nói lớn

"Tôi đã thấy mấy cô tái phạm nhiều lần, chẳng qua là vì thương hại nên mới để mấy người tiếp tục ở đây làm việc,giấy nợ mấy người cũng đã kí, còn tính giả vờ không biết gì sao?"

Cô gái vùng vẫy nắm lấy cổ tay Thuần Dương nhăn mặt đau đớn lấp mấp

"Bọn em không có làm gì sai cả, sao chủ nhân lại..."

Hai cô gái còn lại run rẩy lấp mấp cúi đầu

"Chủ...chủ nhân, xin ngài bớt giận, có phải có ai đó đã nói xấu bọn em không?"

Thuần Dương bật cười nhạt

"Ha...giờ này còn có tư cách mà hỏi tôi sao? Giả vờ tốt lắm, tôi nhớ mấy người kí giấy vào đây làm việc chứ đâu kí giấy làm bà chủ nhà này nhỉ?Thế dựa vào đâu mà mấy cô có quyền...ngược đãi người hầu của tôi?"

Vừa nói xong, anh đẩy mạnh cô gái đó vào cạnh bàn không thương tiếc khiến cô ta lăn ra đất ho xốc ra máu, cả đám người hầu đứng gần đó cũng cảm thấy sợ hãi theo đều cúi đầu không dám nhìn cảnh tượng trước mặt, hai cô gái còn lại xanh mặt sợ hãi liền quỳ xuống cúi đầu

"Xin...xin chủ nhân bớt giận, bọn em biết sai rồi"

"Bọn em không dám kiểm chuyện với ai nữa, xin ngài hãy tha cho bọn em"

Thuần Dương bật cười nhạt rồi cúi xuống nâng cầm hai cô gái kia lên tiếp lời:

"Tôi nghe nói mấy cô rất thích trò giật tóc người khác, hay để tôi cho thử một lần nhé"

Hai cô gái ấy khóc lóc van xin

"Bọn em biết lỗi rồi, xin chủ nhân tha cho"

Nghe những lời van xin đó, anh nghiêng đầu cười nhẹ

"Tôi vốn dĩ không muốn hành hạ phụ nữ, nhưng dường như mấy cô muốn làm chủ nhà này nên tôi không còn cách nào khác"

Rồi anh tiếp lời

"Hai cô giật tóc nhau cho tôi xem nào, người nào thắng thì tôi tha, thua thì lại tiếp tục chịu phạt"

Ngay lúc ấy, tiếng va chạm cầu xé kèm theo tiếng va vỡ đồ đạc khiến những người hầu khác bên ngoài cửa phòng khách bàn tán bất an:

"Hình như chủ nhân đang dạy dỗ người hầu bên trong, không biết là ai xui thế?"

Một cô người hầu kể bên nói nhỏ:

"Theo tiếng la này tôi nghĩ là ba người nữ hầu hay gây chuyện nhất trong Phó Gia rồi"

"Thế thì chết rồi, hiếm khi chủ nhân mới dạy dỗ người hầu, mỗi lần như thế nét mặt chủ nhân rất đáng sợ, vì ngài ấy từng bị ảnh hưởng tâm lí đấy, tôi e là..."

Một cô người hầu khác lo sợ nói

"Chúng ta có thể ngăn được ngài ấy không?"

"Cô điên à? Vào trong đó là chết đấy, ngài ấy sẽ dạy dỗ luôn chúng ta, cô có tưởng tượng được cảnh bị ngài ấy hành hạ không? Ngài ấy không nương

tay với phụ nữ đầu"

Một cô gái phản ứng sợ hãi nói thì Hiểu Nhiên đi lại thắc mắc hỏi

"Sao mấy cô tập trung trước cửa phòng khách nhiều thế?"

Mấy cô gái lấp mấp nói

"Chủ nhân đang dạy dỗ người hầu bên trong, cô tốt nhất không nên...vào"

Cô người hầu đó chưa nói hết thì Hiểu Nhiên đã cảm thấy tò mò vì tiếng đồ bị đập vỡ bên trong phòng khách liền mở cửa đi vào, mấy cô người hầu khác liền nhanh chóng kéo tay cô lại ngăn cản nói

"Cô không được vào đó, ngài ấy đang tức giận, quy tắc khi dạy dỗ người hầu không được ai bước vào trong xem đâu"

Hiểu Nhiên ngơ mặt hỏi

"Tại sao? Nhưng tiếng đập đồ lớn quá, tôi muốn xem bên trong đang xảy ra chuyện gì?"

Cô vẫn một mạch mở cửa đi vào thì mấy cô người hầu khác nhăn mặt lo lắng

"Cô ta đúng là không biết sống chết, chúng ta đã ngăn rồi mà không nghe"

"Mặc kệ cô ta đi"

Phía bên trong, anh bóp mạnh cằm một cô gái đang kiệt sức vênh mặt gian tà nói

"Hắn cô là người hay chủ mưu mọi thứ rắc rối nhỉ? Vậy....đứng lên tát hai người bọn họ, tôi sẽ tha cho cô"

Cô gái mấp môi vì sợ hãi rồi cố gắng đứng dậy nhìn sang hai cô gái đang giật tóc nhau trước mắt, cô đành đi vào nhập cuộc như một người chơi.

Đột nhiên Hiểu Nhiên đi vào thấy cảnh tượng trước mắt, cả ba cô người hầu đều giằng xé áo nhau để được chủ nhân tha cho, bọn họ không ngần ngại dùng toàn bộ sức lực tát vào má nhau còn Thuận Dương thì lại ngồi lên ghế chéo chân xem màn kịch hành động trước mắt, anh nhếch môi cười nhẹ thì Hiểu Nhiên đi đến can ngăn ba cô gái đang cầu xé lẫn nhau ấy đến mức thân thể nhem nhuốc và đầy vết thương

"Này...dừng lại, mấy người sao lại đánh nhau thế?"

Thuận Dương nheo mày lên tiếng

"Bạch Hiểu Nhiên, ai cho phép cô vào đây, có nghe lệnh cấm của tôi không vậy?"

Hiểu Nhiên nheo mày nhìn anh

"Bọn họ sao lại đánh lẫn nhau, không phải anh..."

Anh bật cười đứng dậy

"Đó là cách tôi dạy dỗ người hầu, cô không có bổn phận gì thì ra ngoài đi"

Cô đứng chần chừ rồi nhíp mắt nhìn cảnh cả ba cô gái đang vật vã nhau trên sàn, cô lắc lư đầu

"Không...tôi không muốn họ đánh nhau, tôi không cần biết họ đã làm sai những gì nhưng phải cầu xé lẫn nhau thật sự rất tàn nhẫn, xin anh hãy cho họ dừng lại đi"

Anh ngạc nhiên rồi nheo mày hỏi

"Lẽ ra điều này cô phải vui, sao lại muốn tha cho họ?"

Cô mím môi

"Tôi chỉ không muốn họ gây gỗ nhau, nếu anh muốn phạt họ vậy thì phạt cả tôi đi, tôi cũng đã phá phách vườn hoa của mẹ anh, nhiều lần vi phạm phép tắc của anh"

Anh sững sờ nhìn cô, liền cảm thấy có chút nực cười vì đây là lần đầu tiên, có người tự động vác mặt đến cầu xin anh chịu phạt, đã vậy còn chịu phạt thay những người đã hãm hại mình nữa chứ, anh không hiểu, một chút cũng không, vì sao cô gái trước mặt mình lại có thể ngốc đến thế.

Rồi anh lớn tiếng

"Dừng lại"

Đột nhiên ba cô gái kia bắt đầu dùng cầu xé lẫn nhau, quần áo rách và cơ thể họ đầy vết cào bầm tím, tóc rối bù và toi tã. Thuận Dương nheo mày nhìn Hiểu Nhiên hỏi lại:

"Cô thật sự muốn bị phạt?"

Hiểu Nhiên cúi đầu gật một cái rồi nói

"Tôi chỉ vừa vào làm hai tuần đã vi phạm rất nhiều điều rồi, anh có thể phạt tôi"

Anh bật cười nhạt, tay đỡ mặt mình nói

"Sao trên đời này lại có thể loại người như cô chứ? Thậm chí tôi còn cho cô cơ hội giải thích mọi chuyện, nhưng cô lại tự đi nhận mọi lỗi lầm của người khác gây ra cho mình, rõ ràng vườn hoa của tôi là do bọn họ phá, nhưng sao cô lại nhận lỗi thay chứ?"

Cô ngạc nhiên nhìn anh lấp mấp

"Vậy ra...anh đã biết?"

Anh nghiêng nhẹ đầu tiến lại gần cô hỏi

"Tôi chỉ có tình để xem cô có giải thích hay không? Vậy mà cô lại chọn cách nhận lỗi thay vì biện minh cho mình"

Cô nghiêng đầu mỉm cười nhẹ

"Vậy là...số nợ của tôi sẽ không được tăng lên đúng không?"

Anh ngạc nhiên rồi nheo mày

"Số nợ sẽ vẫn nguyên 150 triệu, nhưng bây giờ cô phải chịu phạt vì không chịu giải thích minh oan cho bản thân mình"

Cô sùng sờ lấp mấp

"Sao...sao tôi lại bị phạt chỉ vì chuyện đó?"

Rồi anh nhếch mắt nói

"Bởi vì cô bị phạt vì tội bao che cho bọn họ, nếu cô nói sớm hành vi của họ thì vườn hoa của tôi đâu phải bị nát tươm tất như thế"

Cô lấp mấp

"Vậy ra...anh đang phạt họ vì chuyện này sao?"

Anh nheo mày

"Cô yên tâm vì sau khi phạt họ xong, sẽ tới lượt cô"

Rồi anh đi đến vứt ba tờ giấy nợ vào người ba cô gái kia lạnh nhạt nói

"Số nợ mà mấy người nợ tôi lúc trước, cũng như được xóa bỏ, bây giờ thì lập tức rút khỏi Phó Gia ngay đi"

Ba cô gái lấp mấp cúi đầu

"Vâng...vâng ạ"

Họ đi ra ngoài mất thì Hiểu Nhiên lướt ngang qua anh, anh lên tiếng

"Cô đứng lại"

Cô quay lại cười gượng

"Tôi quên mất mình có chuyện cần làm"

Anh nghiêng nhẹ đầu cười nhạt

"Chẳng phải lúc này cô muốn chịu phạt sao?"

Chương 12

Trước cửa phòng anh, anh bỏ tay cô ra rồi nheo mày nói:

"Quý đi, quý trước phòng tôi đến sáng"

Cô sững sờ hỏi:

"Này, sao tôi phải quý trước phòng anh chứ? Ý... ý tôi là chủ nhân"

Anh nhú mày lớn tiếng:

"Tôi bảo quý thì quý"

Nghe vậy cô đành cúi mặt vâng lời đáp:

"Tôi biết rồi"

Rồi cô quý trước phòng anh, anh lại tiếp lời:

"Hát đi"

Cô nhăn mặt nói

"Hát? Tôi đã quý rồi, sao lại còn phải hát?"

"Bởi vì cô bị phạt"

Anh thẳng thừng nói rồi nheo mày tiếp lời:

"Nếu tôi mà nghe thấy cô dừng hát, tôi sẽ trừng trị cô nặng hơn"

Rồi anh mở cửa phòng mình đi vào mất, cô khụ mặt thờ dài lăm bầm

"Bây giờ mình chẳng có tâm trạng gì để hát cả"

Bỗng anh mở cửa ra nheo mày khó chịu hỏi

"Sao không hát? Cô muốn bị phạt nặng hơn à?"

Cô nhìn anh lấp mắt

"Tôi...tôi biết rồi"

Anh bất ngờ đi ra kéo tay cô vào phòng mình rồi nói

"Cô quý dưới sàn hát đi, để cô bên ngoài thì tôi không biết cô lại tự lên trốn về phòng mình"

Cô đành gật đầu, đêm hôm ấy cô vừa hát vừa quý cạnh giường anh. Khi màn đêm đã lặn xuống thì cổ họng cô bắt đầu khô hốc, vừa khô cả miệng vừa mỏi chân vì đã quý suốt mấy tiếng. Cô nhìn anh đang ngủ trên giường liền nhíp mắt, bóp nhẹ cổ họng mình.

(Hát từ nãy giờ làm cổ họng mình khát quá, làm sao đây)

Cô cố đứng dậy rồi lăm bầm

"Chắc anh ta ngủ rồi, sẵn cơ hội này mình sẽ trốn về phòng, anh ta biết mới lạ"

Rồi cô bước chân rón rén ra cửa, vặn nhẹ khóa cửa chuẩn bị đi ra ngoài thì tiếng rên của anh vang lên

"Ừm...mẹ...đừng..."

Cô giật mình quay lại thì thấy anh đang nhắm mắt ngủ nhưng lại gặp con ác mộng gì đó. Mồ hôi nhễ nhãi trên trán và toàn thân anh run bần bật, cô tiến tới lắm bần:

"Anh ta sao vậy? Gặp ác mộng à?"

Anh lại chớp môi vài tiếng:

"Không..."

Giấc mơ ấy lại ám ảnh anh, lại là giấc mơ có một cậu bé đang đứng nhìn một người phụ nữ treo cổ tự xác trước mặt mình, gương mặt người phụ nữ đã chết ấy hiện lên một nụ cười đáng sợ dưới lớp tóc dài đen mượt bị phủ khuất, cậu bé sợ hãi tột độ và toàn thân đứng đờ đẫn, lấp lút gọi:

"Mẹ..."

Lúc này Hiểu Nhiên bối rối không biết làm gì, đành chạy đi lấy khăn ướt tiến đến giường ngồi cạnh lau nhẹ mặt anh, anh vẫn bị cuốn theo giấc mơ đó nhưng lại có cảm giác mát lạnh trên mặt mình, cô lấp lút lo lắng gọi

"Chủ nhân, anh không sao chứ?"

Anh mở dần mắt ra nhìn cô, tim vẫn đập thình thịch lồng ngực vì sợ hãi, cô lại hỏi

"Lúc này anh gặp ác mộng gì đó rất khủng khiếp, nên tôi đành lấy khăn lau nhẹ mặt anh"

Anh vẫn không thể bình tĩnh được sau khi mơ thấy giấc mơ đó, liền kéo mạnh người cô xuống người anh ôm chặt, nét mặt sợ hãi vẫn còn run run nói cạnh ven tai cô

"Cô...cô nằm cạnh tôi đi, tôi không muốn lại mơ thấy con ác mộng đó"

Cô ngạc nhiên rồi ngẩn đầu nhìn anh nói

"Khoan...khoan đã, sao tự dưng tôi phải nằm cạnh anh? Không được"

Cô cố ngồi dậy thì anh nghiêm mặt nói

"Làm đi, đây là lệnh"

Cô giật mình đành lấp lút

"Nhưng mà...nhưng mà tôi muốn đi uống nước"

Một hồi sau dưới nhà bếp, sau khi uống nước xong thì Hiểu Nhiên quay sang nhìn Thuần Dương đứng bên cạnh nheo mày hỏi

"Sao anh lại đi theo tôi xuống đây?"

Anh tiếp lời

"Tôi bị ám ảnh giấc mơ đó nên...không thể ở lại phòng ngủ một mình"

Cô bắt đầu cười sặc sụa nói

"Á há giấc mơ đó có gì mà kinh hồn vậy? Không lẽ anh mơ thấy ma?"

Anh nheo mày nghiêm giọng nói

"Cô im ngay cho tôi, cười cái gì hả?"

Cô liền bịt miệng mình cố nhịn cười nói

"Anh mơ thấy gì vậy? Nói cho tôi biết với"

Anh không trả lời cô mà sờ đầu mình nghiêng rằng tự hỏi

(Đã nhiều năm như vậy, sao lại còn thấy con ác mộng đó)

Rồi cô bước đi thì anh liền nắm tay cô lại hỏi

"Cô đi đâu vậy?"

"Đương nhiên là lên phòng ngủ rồi"

Cô trả lời thì anh vẫn nắm tay cô lấp lút giữa căn nhà tối om nói

"Không được đi trước, cô phải kéo tay tôi đi"

Cô ngạc nhiên thốt hai chữ:

"Cái gì?"

Trên bậc thang tối om, cô vừa bước đi thì anh cũng đi bên cạnh nắm tay cô, cô có thể cảm nhận được bàn tay anh đang rất run rẩy và đỏ cả mồm hời, cô nhú mồm hỏi:

"Này, tay anh nắm chặt quá khiến tay tôi ướt nhẹp theo luôn rồi"

Anh nhú mồm nghiêng răng

(Chết tiệt, mỗi lần mơ thấy giấc mơ đó thì mình liền cảm thấy sợ hãi, bây giờ bất đắc dĩ phải nắm tay con nhỏ người hầu này mà bước đi)

Rồi anh lên tiếng

"Cô cần nắm cái gì chứ?"

Cô tiếp lời

"Nếu mà anh sợ sao không bật tất cả các đèn lên, đúng là nhát gan"

Anh cắn răng hằn giọng nói

"Cô im ngay, tôi không muốn lãng phí tiền điện"

Cô to mồm ngạc nhiên nói

"Anh mà cũng sợ lãng phí tiền điện sao? Tôi có nghe nhầm không vậy?"

Anh thở dài

"Mẹ tôi đã từng dạy tôi, cho dù có giàu có thế nào cũng phải biết tiết kiệm, cô bớt làm nhảm đi được không?"

Cô ngạc nhiên tò mò hỏi tiếp

"Vậy mẹ anh là người rất hà tiện nhỉ?"

Lúc này anh chợt khẽ nói, ánh mắt có chút buồn trong màn đêm

"Đương nhiên vì mẹ tôi có xuất thân không tốt, nên đã có tính tiết kiệm và sống khó khăn từ nhỏ"

Rồi anh cao mồm hỏi

"Mà sao cô thích hỏi chuyện riêng tư của người khác quá vậy? Cô mà còn lép vế là tôi sẽ phạt cô nặng hơn"

Nghe vậy Hiểu Nhiên liền tiếp lời

"Không nói thì không nói, làm gì căng vậy? Mà...lúc này anh mơ thấy gì thế?"

Anh nheo mồm khó chịu hơn

"Cô..."

Cô liền giật mình nói

"Tôi không hỏi nữa...không hỏi nữa"

Một lát sau trong phòng anh, anh nằm lên giường nhìn cô bên cạnh nói

"Cô nằm yên ngay đây, tuyệt đối không được đi đâu, nếu tôi gặp ác mộng thì cô nhanh đánh thức tôi dậy, nếu không tôi sẽ phạt cô thật nặng"

Rồi anh nhắm mắt lại còn cô nằm cạnh anh thở dài than vãn nghĩ

(Sao lại là mình chứ?)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

8:00 sáng hôm sau.

Tư Diệp mang giỏ trái cây bước vào cửa Phó Gia với tâm trạng rất vui, liền quay sang cô người hầu gần đó lên tiếng hỏi

"Thuần Dương đâu rồi? Nói tôi đến gặp anh ấy"

Cô người hầu cúi đầu rồi trả lời

"Chủ nhân ngài ấy còn đang ngủ, sáng giờ vẫn chưa xuống, hay để tôi lên phòng gọi ngài ấy..."

Cô người hầu đang nói thì Tư Diệp cắt lời

"Khỏi, tôi sẽ tự lên gọi anh ấy dậy"

Nói xong cô bước lên bậc thang hướng đến phòng Thuần Dương.

Lúc này Hiểu Nhiên vừa mở mắt ra thì ngạc nhiên lắm lắm

"Sáng rồi á? Đêm qua mệt quá nên mình ngủ quên mất"

Rồi cô cố ngồi dậy thì chợt thấy cánh tay anh đang đè lên người mình, cô nhú mồm nhìn anh vẫn còn đang ngủ bên cạnh, nhẹ nhàng gỡ tay anh lên thì tiếng gõ cửa bên ngoài khiến cô giật mình

"Cộc cộc"

Tư Diệp đứng bên ngoài lên tiếng gọi

"Thuần Dương, anh vẫn còn ngủ sao? Em đến gặp anh đây"

Hiểu Nhiên giật mình lắm lắm

"Tiếng này là... là Lạc tiểu thư"

Rồi cô đặt nhẹ tay anh xuống giường, lấy người anh gọi

"Chủ nhân, chủ nhân à"

Anh vẫn nhắm mắt ngủ, mấp môi vài chữ

"Ồn...quá"

Phía bên ngoài Tư Diệp nheo mồm lắm lắm

"Sao Thuần Dương lâu vậy? Không lẽ không có trong phòng?"

Cô lên tiếng

"Thuần Dương, nếu anh không mở cửa là em vào đó"

Bên trong phòng, Hiểu Nhiên cố lấy người anh gọi

"Chủ nhân, sáng rồi, anh mau dậy đi"

Anh vẫn phất tay ra quay người về bên kia ngủ tiếp khiến cô nhăn mặt

(Tên này sao ngủ như heo vậy)

Rồi cô đứng dậy ngẫm nghĩ

(Chắc mình phải mở cửa thôi, hi vọng Lạc tiểu thư không hiểu lầm vì mình ở trong phòng anh ta chứ?)

Hiệu Nhiên đi đến sờ tay đến chưa kịp vặn cửa thì cánh cửa đã mở dần ra, Tư Diệp đứng bên ngoài nhìn cô ngạc nhiên lắm lắm

"Sao cô..."

Hiệu Nhiên cười gượng cúi đầu

"Chào buổi sáng Lạc tiểu thư, tôi đến phòng gọi chủ nhân dậy nhưng anh ấy không chịu dậy, làm phiền cô a"

Tư Diệp nghiêng đầu nghi ngờ hỏi

"Cô vào đây từ lúc nào?Sao này giờ tôi gọi cô không lên tiếng?"

Hiệu Nhiên lấp mấp

"À...lúc này tôi đang ở trong nhà vệ sinh dọn dẹp lại đồ cho chủ nhân nên...nên không nghe thấy Lạc tiểu thư gọi"

"Vậy à..."

Tư Diệp nói, rồi bước thẳng vào trong phòng Thuần Dương tiếp lời

"Cô đi được rồi, tôi sẽ tự mình gọi Thuần Dương dậy"

Hiệu Nhiên cúi đầu "vâng" rồi ra ngoài mất, trên dãy hành lang vừa đi cô vừa thở phào

"May quá, Lạc tiểu thư không nghi ngờ mình, dù gì cô ấy cũng là bạn gái của cái tên Phó Thuần Dương kia, ai lại thấy một nữ nhân trong phòng bạn trai mình mới sáng sớm mà không ghen chứ"

Lúc này bên trong phòng Thuần Dương, Tư Diệp tiến chân đi đến gần giường anh rồi mỉm cười gọi

"Thuần Dương, anh vẫn còn ngủ đấy à? Mau dậy đi em có mang trái cây qua cho anh này"

Anh vẫn nhắm mắt ngủ rồi cô ngồi xuống giường bật cười

"Thật là, anh ngủ say quá đấy"

Bỗng cô ngạc nhiên khi nhìn thấy sợi tóc dài nằm trên gối bên cạnh Thuần Dương, cô nhặt lên xem một hồi rồi nhú mồm lắm lắm

"Sợi tóc này...là tóc phụ nữ"

Rồi cô âm thầm nghĩ

(Sao lại có tóc con gái nằm trên giường Thuần Dương, không đúng anh ấy vốn không có thói trăng hoa, làm gì có chuyện đưa phụ nữ về nhà)

Rồi Tư Diệp nhú mồm nhớ lại Hiệu Nhiên lúc này có mặt trong phòng anh, cô lắm lắm

"Không lẽ cô ta..."

Bỗng Thuần Dương lên tiếng

"Tư Diệp, là em à?"

Tư Diệp giật mình rồi nhìn Thuần Dương đã mở mắt từ lúc nào bật cười

"Thuần Dương, anh dậy rồi, anh có biết này giờ em gọi anh nhiều lần lắm không?"

Thuần Dương ngồi dậy tiếp lời

"Vậy à, xin lỗi em, không hiểu sao đêm qua anh lại ngủ ngon như vậy"

Tư Diệp ngạc nhiên nhú mồm

"Ngủ ngon? Đêm qua anh ngủ ngon đến vậy sao?"

Thuần Dương lắc nhẹ đầu

"Không hẳn, hôm qua anh có gặp chút ác mộng"

Rồi Tư Diệp nhéo má anh mỉm cười nói

"Thôi nào, mau đi đánh răng rồi xuống ăn sáng cùng em"

Anh gật đầu cười nhẹ rồi đứng dậy đi mất.

Tư Diệp lại cảm sợi tóc đã giấu trong tay lên xem lại, ánh mắt bắt đầu đa nghi ngẫm nghĩ

(Sợi tóc này không tự dưng vô cớ nằm trên giường anh ấy được, nhất định là có người phụ nữ nào đó đã nằm cạnh anh ấy suốt đêm qua, và mình chỉ có thể đoán được rằng...nó là của hầu nữ lúc này)

Một lát sau tại bàn ăn. Tiểu Mễ đi ra đặt các thức ăn lên bàn thì Thuần Dương thắc mắc lên tiếng hỏi

"Bạch Hiểu Nhiên, cô ta đâu rồi?"

Tiểu Mễ ngạc nhiên rồi trả lời

"Hiểu Nhiên cô ấy đang ở trong bếp, tôi giúp cô ấy mang thức ăn ra ạ"

Thuần Dương nghe vậy gật nhẹ đầu

"Vậy à"

Tư Diệp ngồi bên cạnh lên tiếng

"Thuần Dương, lúc sáng anh có nói với em, anh lại gặp ác mộng nữa phải không?"

Anh gật nhẹ đầu rồi tiếp lời

"Đúng vậy, nhưng bây giờ anh thấy ổn rồi"

Nét mặt Tư Diệp lo lắng nói

"Anh đã nói với em anh luôn gặp ác mộng rất nhiều lần, nên em muốn đưa anh đến bác sĩ tâm lý để kiểm tra thử xem"

Thuần Dương ngạc nhiên rồi tiếp lời

"Không cần đâu, dù gì cũng đã nhiều năm như vậy, cần gì đến bác sĩ nữa"

Tư Diệp ra vẻ lo lắng nói

"Anh không được từ chối, nếu lần này kiểm tra thử biết đâu sẽ trị được chứng gặp ác mộng của anh, với lại em rất lo lắng cho anh nên anh nghe lời em khám thử nhé"

Anh nghe vậy đành gật đầu

"Được, anh nghe lời em"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Vài giờ sau, Thuần Dương ngồi trước một ông bác sĩ tâm lý tại phòng khách, ông ta neho mày nhìn mặt anh một hồi lâu rồi hỏi

"Phó tiên sinh, tôi đã nghe Lạc tiểu thư nói anh mắc chứng gặp ác mộng nhiều năm rồi, anh có thể kể cho tôi nghe về con ác mộng đó không?"

Thuần Dương nhăn mặt nói

"Tôi...không thích nhắc lại nó"

Bổng Tư Diệp ngồi bên cạnh nắm tay anh mỉm cười trấn an nói

"Không sao đâu, anh cứ kể cho ông ấy nghe đi, ông ấy là bác sĩ tâm lý nổi tiếng mà em quen biết, hiếm lắm em mới mời ông ấy đến đây khám bệnh cho anh đó"

Thuần Dương nghe vậy liền yên tâm kể mọi việc, sau một hồi thì ông bác sĩ nghiêm giọng nói

"Theo tôi được biết thì Phó tiên sinh, anh mắc chứng trầm cảm vì con ác mộng ám ảnh đó đã nhiều năm nay rồi"

Thuần Dương ngạc nhiên nheo mày bật cười nhẹ hỏi

"Trầm cảm? Ha...ông nói gì vậy? Phó Thuần Dương tôi mà lại đi mắc phải cái bệnh đó à?"

Ông bác sĩ thờ dài nói

"Anh không tin thì thôi, tôi đã khám qua rất nhiều người chưa bao giờ sai, biểu hiện căn bệnh đó là anh sẽ có lúc vui buồn thất thường, những khi việc gì đó không vừa lòng mình thì anh liền sẽ nổi cơn tức giận đến mức phát điên, cũng sẽ mắc chứng sợ bóng tối, sợ ở một mình, nếu anh không chữa trị sớm hơn thì tôi cũng không đoán được anh sẽ ra sao đây nữa"

Thuần Dương lại nghiêng răng đỡ trán mình nói

"Những triệu chứng đó...tôi đều bị qua"

Tư Diệp ngạc nhiên tiếp hỏi

"Vậy Thuần Dương, em nghĩ anh nên quan tâm đến tình trạng sức khỏe tâm lý của mình, anh không thể xem thường được"

Rồi cô quay sang ông bác sĩ tiếp hỏi

"Vậy bác sĩ, có cách nào giúp anh ấy khỏi bệnh không?"

Ông bác sĩ đẩy kính rồi tiếp lời

"Có đấy, nếu muốn thoát khỏi căn bệnh này thì Phó tiên sinh phải chấp nhận con ác mộng kia và quên nó đi đã, vì nó chính là nguyên nhân khiến anh ta phát bệnh, với lại trong thời gian này tâm lý Phó tiên sinh cần được vui vẻ mà không một chút buồn phiền, cũng đừng để anh ấy tức giận quá vì nếu vậy sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc anh ta, khiến anh ta không thể kìm chế được bản thân mà trở nên phản nộ"

Thuần Dương mở to mắt sờ đầu mình lẩm bầm

"Sao tôi có thể mắc phải căn bệnh này chứ?"

Rồi ông bác sĩ để lên bàn một lọ thuốc khiến Tư Diệp và Thuần Dương ngạc nhiên, ông ta tiếp lời

"Đây là lọ thuốc an thần, nếu anh lên cơn thì hãy dùng nó"

Thuần Dương nheo mày không chấp nhận rồi phát lọ thuốc mạnh văng xuống đất, tức giận quát

"Ý ông là tôi bị tâm thần sao? Sao lại đưa tôi cái lọ thuốc dành cho mấy người điên chứ?"

Ông bác sĩ đứng dậy lấp mấp

"Tôi...tôi chỉ kê thuốc cho anh, xem ra với hành động này của anh đủ để nhận biết tình trạng bệnh đến đâu rồi"

Thuần Dương bắt đầu nhăn mặt hơn quát lớn

"Cút ngay, ông cút ngay cho tôi"

Anh tức giận hơn thì Tư Diệp ngăn anh lại lo lắng nói

"Thuần Dương, bình tĩnh đi, ông ấy chỉ là bác sĩ khám bệnh thôi"

Ông bác sĩ lật đật bước đi, đến cửa ông ta ngoảnh lưng lại nói

"Tính khí anh thất thường như vậy? Nếu anh không nghe tôi thì cũng biến thành người bị tâm thần mà thôi"

Anh nheo mày nhớ lại mẹ anh, bà cũng là mắc chứng tâm thần mà thắc cổ tự tử, anh không phục ném ngay chiếc ly vào ông bác sĩ thì ông ta giật mình mở cửa đi ra mất, chiếc ly vừa kịp lúc va vào cửa rơi xuống vỡ tan tành. Tư Diệp không khỏi sững người nhìn anh lấp mắt

"Thuần Dương...anh"

Anh ôm đầu mình cố bình tĩnh lại rồi nhìn Tư Diệp lên tiếng

"Tư Diệp, em không phải...sợ anh chứ?"

Tư Diệp có chút hoàn hồn rồi mỉm cười nhẹ nói

"Không đâu, anh đừng tức giận nữa, đừng để ảnh hưởng đến tâm lý"

Anh ngồi xuống sofa rồi thở phào

"Tư Diệp, anh rõ ràng là người bình thường, sao ông ta lại nói giống như anh là tên bị tâm thần chứ?"

Tư Diệp ngồi xuống cạnh anh cố an ủi

"Phải, anh rõ ràng là Phó Thuần Dương, một người hoàn toàn bình thường mà"

Bống Hiểu Nhiên đi ra nhìn thấy mấy cô người hầu đang đứng bàn tán gần đó, cô tò mò lại hỏi

"Lúc này tôi nghe thấy có tiếng ồn ào? Chuyện gì à?"

Mấy cô người hầu lấp mắt nói nhỏ:

"Bọn tôi vừa nghe lén cuộc trò chuyện của chủ nhân và bác sĩ tâm lý đó"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên

"Bác sĩ tâm lý? Sao đột nhiên anh ta lại nói chuyện với bác sĩ?"

Một cô người hầu tiếp lời

"Tôi nghe nói chủ nhân bị mắc phải ác mộng dẫn đến ảnh hưởng tâm lý, biểu hiện như là sẽ hay tức giận và sợ bóng tối, sợ ở một mình đấy"

Hiểu Nhiên lại ngạc nhiên hơn

"Cái này không phải rối loạn tâm thần nhẹ sao?"

Mấy cô người hầu nheo mày nói

"Bạch Hiểu Nhiên, bọn tôi khuyên cô đừng tùy tiện nói chủ nhân bị tâm thần, ngài ấy ghét sự si nhục này lắm đấy"

Hiểu Nhiên xua tay

"Tôi biết rồi, anh ta nào nghe được chứ"

Một lát sau Tư Diệp khoác tay Thuần Dương ra vườn dạo mát, Hiểu Nhiên đi ra phòng khách rồi nhặt lên một lọ thuốc nằm trên sàn, cô cầm lên xem lưỡng lưỡng

"Thuốc an thần? Không phải dành cho anh ta chứ? Vậy ra anh ta thật sự..."

Rồi cô nhìn qua lớp kính cửa đối diện vườn hoa, liền thấy Thuần Dương và Tư Diệp đang cười nói vui vẻ bên ngoài, cô nheo mày lưỡng lưỡng

"Mặt anh ta vui hơn hờ vậy mà lại là người mắc chứng bệnh này"

Rồi cô gác tay lên cằm suy nghĩ

(Chuyện này đúng là sự si nhục đối với anh ta, ai lại nghĩ đường đường là Phó tổng tài của công ty Phó Thị lại mắc chứng trầm cảm này chứ, thảo nào đem qua tay anh ta nắm chặt mình run run đến vậy, mà...con ác mộng đó là gì thì mình chẳng biết)

Bống Diệc Thiên đi vào lên tiếng

"Hiểu Nhiên, cô đứng suy nghĩ gì mà thần thờ vậy?"

Hiếu Nhiên giật mình lấp mấp

"A...anh Diệc Thiên"

Diệc Thiên chợt nhìn lọ thuốc lên tay cô cảm ngạc nhiên hỏi

"Thuốc an thần? Hiếu Nhiên...không lẽ cô..."

Cô liền xua tay nói

"A...không phải, lọ thuốc này không phải của tôi, là của anh ta đó"

"Anh ta?"

Diệc Thiên chợt nhìn Thuận Dương và Tư Diệp qua lớp cửa kính của phòng khách, hai người họ đang nói chuyện thân thiết bên ngoài thì anh lại hỏi

"Hiếu Nhiên, ý cô lọ thuốc này là của Thuận Dương?"

Cô gật đầu, ánh mắt buồn rĩ rượi nói

"Vâng, tôi không biết anh ta có quá khứ như thế nào, nhưng để gặp con ác mộng và sợ hãi như thế thì chắc đều có nguyên nhân"

Diệc Thiên ngạc nhiên đặt tay lên xoa đầu cô mỉm cười

"Trông bộ dạng của cô lo lắng cho Thuận Dương còn hơn cả Tư Diệp tiểu thư nữa"

Hiếu Nhiên giật mình lấp mấp

"À...không tôi chỉ cảm thấy buồn giúp anh ta thôi, dù sao anh ta cũng là chủ của tôi mà, hoàn toàn không có ý gì khác...đầu"

Cô vừa nói vừa liếc mắt quan sát nét mặt của Diệc Thiên, anh bật cười

"Haha, cô đúng là một cô gái có cảm xúc a"

Lúc này bên ngoài vườn, Thuận Dương vô tình nhìn qua lớp cửa kính của phòng khách, anh ngỡ ngàng nhìn Diệc Thiên đang xoa đầu Hiếu Nhiên cười nói rất thân thiết.

"Thuận Dương, em nghĩ anh nên tạm gác công việc ở công ty mà nghỉ ngơi cho thật khỏe, vậy nên em sẽ..."

Tư Diệp đang nói thì cô ngạc nhiên nhìn Thuận Dương, ánh mắt anh đang hướng nhìn qua lớp cửa kính của phòng khách, cô liếc mắt nhìn xem là cái gì mà anh lại chăm chú nhìn đến mức không nghe những gì cô đang nói. Nét mặt cô bắt đầu khó chịu lên tiếng gọi

"Thuận Dương"

Anh quay lại nhìn cô thì cô thay đổi nét mặt mỉm cười nói

"Anh có nghe em đang nói gì không?"

Anh ngạc nhiên rồi bật cười

"Có phải em bảo anh tạm gác công việc ở công ty không?"

Cô lại bật cười

"Đúng vậy, vì em muốn anh trở nên vui vẻ hơn cho nên cuối tuần này có vũ hội đấy, anh đi cùng em nhé"

Anh ngạc nhiên rồi gật đầu

"Được"

Lúc này trong phòng khách, Diệc Thiên gác tay lên cằm mỉm cười hỏi

"Phải rồi Hiếu Nhiên, cô có bao giờ dự tiệc chưa?"

Cô ngạc nhiên rồi lắc đầu ngượng ngùng nói

"Chưa, từ khi sinh ra tôi còn chẳng biết tiệc là cái gì?"

Diệp Thiên bật cười rồi tiếp lời

"Vây cuối tuần này cô đi cùng tôi nhé, có một vũ hội được tổ chức rất lớn, thường thì mỗi năm tôi đều đi cùng Thuần Dương nhưng năm nay Tư Diệp tiểu thư, bạn gái cậu ta về rồi nên tôi không có người đi chung có chút tủi thân a"

Hiếu Nhiên chột ngượng ngừng rồi nói

"Nếu vậy thì...tôi sẽ đi cùng anh, nhưng mà tôi không biết gì về vũ hội cả, tôi sợ sẽ làm mất mặt anh"

Diệp Thiên ngạc nhiên rồi nghiêng đầu cười ôn hòa

"Không sao đâu, chỉ cần cô đồng ý thì tôi vui rồi"

Một lát sau trên dãy hành lang,Hiếu Nhiên vừa đi vừa chột miệng mỉm cười

(Mình còn không nghĩ đến anh Diệp Thiên lại mời mình tham dự tiệc với anh ấy, không biết buổi tiệc ấy ra sao nhỉ? Nón nóng quá đi)

Lúc này Thuần Dương đi xuống đối diện cô, anh ngạc nhiên vì cô đang mỉm cười một mình thì lên tiếng

"Bạch Hiếu Nhiên, cô đã làm xong cơm trưa chưa vậy?"

Cô giật mình rồi đáp lời

"A...tôi sẽ đi làm ngay"

Anh nheo mày cao có hỏi

"Cô...làm gì cười vui vậy? Có chuyện gì à?"

Cô lắc đầu xua tay

"A...nào có"

Rồi anh lướt ngang qua cô tiếp lời

"Thế thì mau làm cơm trưa đi, Tư Diệp không thể nhịn đói lâu đâu"

Cô bấu môi nhìn bóng lưng anh đang đi xa trên dãy hành lang lẩm bầm

"Nói chuyện gì mà nét mặt cao có thế?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Cuối tuần, Diệp Thiên đi vào Phố Gia, anh bước ngang qua phòng khách thì Thuần Dương ngồi ở ghế chột lên tiếng

"Diệp Thiên, đi đâu vậy?"

Diệp Thiên quay lại mỉm cười rồi đáp

"À không, cậu vẫn chưa đưa Tư Diệp tiểu thư đi chọn trang phục à, còn vài tiếng nữa là đến vũ hội rồi mà"

Thuần Dương bật cười nhẹ

"Cô ấy bảo muốn tự mình đến cửa hàng mua sắm nên chút nữa tôi sẽ lái xe đến cửa hàng đó đón cô ấy"

Diệp Thiên tiếp lời

"Vây à mà thôi cậu cứ lo việc của cậu đi, tôi đi tìm Hiếu Nhiên đã"

Thuần Dương nheo mày hỏi

"Cậu tìm cô ta làm gì?"

"Tôi mời cô ấy đến dự tiệc cùng mình, dù gì cậu cũng đi với Tư Diệp tiểu thư rồi, nếu tôi đi một mình thì tui thân lắm"

Diệp Thiên vừa nói xong Thuần Dương bật cười nhẹ

"Tôi biết nhưng cậu không mời ai lại đi mời cô ta, chẳng phải làm trò cười cho cả buổi tiệc sao?"

Diệp Thiên tiếp lời

"Sao lại làm trò cười được? Hiểu Nhiên tuy có chút không hiểu biết về giới thượng lưu nhưng cô ấy khá dễ thương nên tôi chọn cô ấy đi cùng mình"

Thuần Dương nhếch môi

"Tôi đảm bảo cậu mà đưa cô ta đi thì chỉ vạ thêm sự xấu hổ thôi, cô ta quê mùa như thế thì chỉ chuốc thêm phiền phức"

Diệp Thiên bật cười nhẹ

"Thuần Dương, trông cậu có vẻ ghen tỵ với tôi nên nói mấy lời độc miệng đó, tôi không trách đâu"

Thuần Dương nhấn mặt trả lời

"Ghen tỵ cái gì chứ? Bớt ảo tưởng đi"

Rồi Diệp Thiên đi thẳng vào trong vừa đi vừa nói

"Đến giờ rồi, tôi không có thời gian nói chuyện với cậu đâu, vậy nhé"

Diệp Thiên vừa rẽ đi mất, Thuần Dương neho mày lắm lắm

"Diệp Thiên trước giờ không đi cùng phụ nữ, cậu ta làm gì dám vênh váo vậy chứ?"

Một lát sau, Diệp Thiên đưa Hiểu Nhiên đến một cửa hàng thời trang lớn, cô ngạc nhiên to mắt nhìn rồi hỏi

"Anh Diệp Thiên, anh đưa tôi đến cửa hàng lớn thế này làm gì?"

Diệp Thiên bật cười

"Thế cô nghĩ cô mặc thế này đến buổi tiệc à, nếu đã đi cùng tôi thì cô phải thật tỏa sáng, đi thôi"

Nói xong anh kéo tay cô đi vào cửa hàng mất.

Bên trong cửa hàng, Diệp Thiên lựa vài chiếc váy rồi vứt lên tay Hiểu Nhiên nói

"Cô mặc thử đi, bộ nào đẹp thì lấy"

Cô to mắt lấp lụp

"Nhưng mà...tôi..."

Bỗng hai cô nhân viên cạnh đó cười nói lên tiếng

"Điện mạo tiểu thư đây vốn đã rất xinh đẹp, nếu cô mặc những chiếc váy này lên thì đẹp biết bao"

Diệp Thiên mỉm cười nói

"Phiền hai cô đưa cô ấy đi thử đồ, sẵn tiện trang điểm cho cô ấy giúp tôi, vì tối nay tôi sẽ đưa cô ấy đến một buổi tiệc hoành tráng"

Hai cô nhân viên ngại ngừng cười khúc khích thì thầm nhau

"Chắc là ngài ấy dự định cầu hôn bạn gái mình rồi"

"Ghen tỵ quá a"

Hiểu Nhiên cười gượng

(Nếu là vậy thì tôi cũng mừng rồi, chỉ tiếc là mối quan hệ chúng tôi còn chưa bay lên đến mức đó nữa)

Bỗng hai cô nhân viên liền kéo hai tay Hiểu Nhiên đi vào trong mát.

Diệp Thiên lấy điện thoại ra rồi xem bảng tin trên mạng xã hội, lướt đến tin Tư Diệp đăng ảnh cùng Thuần Dương ở cửa hàng vừa mới 30 phút trước, anh bật cười nhẹ nhĩ

(Xem ra cậu ta vui vẻ hơn nhiều rồi, nếu là hai năm gần đây từ khi Tư Diệp tiểu thư bỏ sang nước ngoài, ngày nào Thuần Dương cũng nhắc tên cô ấy)

Một giờ sau, tiếng "cộp cộp" của giày cao gót bước ra, Hiểu Nhiên nhìn Diệp Thiên đang ngồi chờ bên ngoài, cô lên tiếng gọi

"Anh Diệp Thiên, tôi...tôi xong rồi"

Anh chợt quay lại ngạc nhiên tột độ, Hiểu Nhiên bây giờ như một người khác, thậm chí anh còn chẳng nhận ra cô, trong cô bây giờ chẳng khác gì một nàng công chúa khoác lên mình một chiếc váy trắng tinh khôi, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng và kiểu tóc xoăn lộn nhẹ xõa dài trông thật dễ thương, anh bước lại gần giơ tay đến vuốt nhẹ lọn tóc bên tai cô, mỉm cười nói

"Cô đẹp lắm"

Cô ngại ngùng đỏ mặt lấp mắt

"A...thật sao? Lúc này nhìn vào gương tôi cũng không nhận ra đây là mình nữa"

Rồi anh kéo tay cô nói

"Đi thôi, đến buổi tiệc nào"

Cô chợt nhìn bàn tay anh nắm chặt lấy cô, liền tưởng tượng cười thầm

(Thế này chẳng khác gì mình và anh Diệp Thiên là một đôi, nếu có thể nắm tay anh ấy thế này thì tốt quá rồi)

Lúc này tại buổi tiệc, Tư Diệp đi đến ôm lấy cánh tay Thuần Dương mỉm cười

"Thuần Dương, chúng ta sang kia uống rượu đi"

Anh gạt đầu rồi đi theo cô qua kia, bỗng cánh cửa mở ra Hiểu Nhiên bật run khoác tay Diệp Thiên đi vào buổi tiệc, cô to mắt nhìn mọi người xung quanh đang hướng nhìn về mình, cô nhíp mắt nhĩ

(A...thì ra đây là phong cảnh của buổi tiệc sao? Xa hoa quá đi)

Đột nhiên mọi người xung quanh hướng nhìn bàn tán

"Nhìn kìa, Lãng thiếu đến rồi, bên cạnh không phải là bạn gái anh ấy chứ?"

"Không thể nào, anh ấy trước giờ chưa từng có bạn gái, sao bây giờ lại..."

"Mà có phải nhìn rất hợp đôi không? Cô gái đi bên cạnh anh ấy cũng xinh đẹp không kém, không biết là thiên kim nhà nào?"

Hiểu Nhiên ngượng ngùng nghe những lời nói đó, cô bật run run thì Diệp Thiên cúi xuống mỉm cười nhìn cô nói khẽ

"Hiểu Nhiên đừng lo lắng, cô bây giờ chẳng khác gì ngôi sao sáng cả"

Cô lấp mắt thiếu tự tin

"Nhưng tôi..."

Anh áp hai tay lên má cô mỉm cười ôn hòa như ánh mắt trời

"Đừng sợ, có tôi bên cạnh cô mà"

Cô đỏ mặt gạt đầu

"Vâng"

Tư Diệp đứng gần đó nheo mày nhìn

(Đó là Lãng Diệp Thiên, bên cạnh chẳng phải là nữ hầu nhà Thuần Dương sao? Vậy Thuần Dương có biết cô ta cũng đến không?)

Cô ngẫm nghĩ rồi nhìn sang Thuần Dương đang uống rượu trò chuyện với những người bên kia.

Diệp Thiên đưa nước trái cây cho Hiểu Nhiên cười nói

"Cô lần đầu đến đây nên uống nước trái cây đi"

Cô cầm lấy rồi mỉm cười

"Cảm ơn anh"

Một hồi sau, bỗng Hiểu Nhiên chợt thấy căng thẳng giữa chốn xung quanh bữa tiệc, cô lên tiếng

"Anh Diệp Thiên, tôi muốn đi rửa tay một chút"

Diệp Thiên ngạc nhiên rồi gật đầu

"Ừm cô đi đi"

Cô nói xong liền đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Bên trong nhà vệ sinh, Hiểu Nhiên vừa đứng rửa tay vừa thở dài

(Căng thẳng quá, lần đầu mình tới buổi tiệc lớn thế này, mọi người xung quanh toàn ăn mặc lộng lẫy haizzz)

Bỗng có tiếng nói chuyện cười hi hi thấp thoáng bên ngoài khiến cô ngạc nhiên nghĩ

(Là ai đang nói chuyện vậy?)

Cô bước đến vừa mở cửa thì liền ngạc nhiên khi thấy bóng lưng Tư Diệp đang cầm điện thoại chống nạnh, nét mặt vui cười hơn hẳn khi đang nói chuyện với ai đó. Hiểu Nhiên đứng một hồi bối rối nghĩ

(Là Lạc tiểu thư, sao cô ấy lại đứng trước cửa nhà vệ sinh nhỉ? Mà cô ấy nói chuyện với ai sao dịu dàng quá vậy?)

Tư Diệp lúc này tay cầm chiếc điện thoại kê tai dịu giọng nói:

"Em biết rồi, bây giờ em đang đi dự tiệc sinh nhật của một người bạn, ngày mai em sẽ đến gặp anh ở quán bar"

Tiếng điện thoại vọng ra một giọng đàn ông đáp lại

"Được, anh chờ em tiểu mỹ nhân"

Tư Diệp mỉm cười rồi ấn tắt máy mất, cô quay lại chợt thấy Hiểu Nhiên đứng nhìn thì cô giật mình tội độ. Hiểu Nhiên bước ra cười gượng nói:

"A...Lạc tiểu thư, tôi không cố ý nghe lén cuộc trò chuyện của cô đâu, tôi chỉ là vô tình bước ra thì thấy cô thôi"

Tư Diệp nheo mày ngập ngừng hỏi

"Thế...cô nghe thấy hết rồi à?"

Hiểu Nhiên gãi má cười gượng

"À không, tôi chỉ vừa mới đi ra thì thấy cô đứng ở đây"

Tư Diệp nheo mày không khỏi lo lắng

"Vậy sao?"

(Cô ta thật sự không nghe cuộc trò chuyện của mình với tên kia chứ, nếu không cô ta mách lại với Thuần Dương thì mình sẽ không tránh khỏi sự nghi ngờ của anh ấy)

Hiếu Nhiên cúi đầu nói

"Cũng không còn gì nữa tôi phải đi đây"

Cô nói xong lướt ngang qua Tư Diệp thì cô ta lên tiếng

"Khoan đã"

Hiếu Nhiên khựng chân quay lại thì Tư Diệp tiếp lời

"Cô đến cùng Lăng thiếu à? Cô là bạn gái anh ta?"

Hiếu Nhiên lắc đầu xua tay đồ mặt lấp mấp nói

"A...không, bọn tôi chỉ là bạn bè, chẳng qua anh ấy không có người đi cùng nên đưa tôi theo"

Tư Diệp bật cười nhạt nghĩ

(Biết ngay mà, vịt ghè thì làm sao ngang tầm với thiên nga được, mà trông nét mặt ngượng ngùng của cô ta vậy là sao?)

Rồi Tư Diệp tiếp lời

"Vậy à, tôi muốn hỏi cô chuyện này?"

Hiếu Nhiên ngạc nhiên rồi hỏi:

"Chuyện gì? Cô cứ nói"

Tư Diệp lại ngập ngừng, ánh mắt chăm chú quan sát nét mặt Hiếu Nhiên rồi nói:

"Thuần Dương anh ấy...có bao giờ bắt người hầu ngủ cùng mình không?"

Hiếu Nhiên ngạc nhiên trước câu hỏi của Tư Diệp, rồi mỉm cười nhẹ lắc đầu

"Không, chủ nhân trước giờ ngoài việc bảo người hầu lên phòng dọn dẹp, chứ chưa bao giờ bắt ai ngủ cùng mình cả"

Tư Diệp lại hơi nghi ngờ nghĩ

(Kì lạ, nếu vậy thì sợi tóc dài đó là thế nào?)

Hiếu Nhiên lại nói tiếp

"Vậy không còn gì nữa thì tôi đi a"

Dứt lời cô liền ngoảnh lưng đi mất, Tư Diệp nhủ mày lo lắng tự hỏi

(Mà lúc này cô ta thật sự không nghe gì đúng không?)

Trên đây hành lang hướng đến sảnh tiệc. Hiếu Nhiên vừa đi vừa ngẫm nghĩ nghi ngờ

(Kì lạ, Lạc tiểu thư sao lại hỏi mình chuyện đó? Lẽ nào cô ấy nghi ngờ tên Dương đàn độn kia ngủ cùng người phụ nữ khác, cũng may mình nhanh trí nói không, xem như lần này tôi giúp anh đẩy Dương đàn độn)

Rồi Hiếu Nhiên lại tiếp tục thắc mắc ngẫm nghĩ

(Mà lúc này Lạc tiểu thư đang nói chuyện với ai? Sao lại ngọt ngào như vậy còn nói dối là đi dự sinh nhật bạn trong khi cô ấy đi vũ hội cùng Phó Thuần Dương chứ)

Rồi cô vò vào hai má mình lắc lư đầu lẩm bẩm:

"Mà sao mình phải quan tâm chứ? Chắc Lạc tiểu thư có lí do nên mới nói là đi dự sinh nhật bạn, chắc là vậy rồi"

Cô đi ra sảnh tiệc thì chợt thấy Thuần Dương và Diệp Thiên đang đứng nói chuyện với nhau, cô giật mình nấp vào cạnh tường nghĩ

(A...tên Dương đàn độn kia đang đứng với anh Diệp Thiên, sao mình dám đi ra đây?)

Rồi cô trấn an mình

(Mà khoan đã, mình được anh Diệc Thiên mời đến đây đằng hoàng, việc gì phải sợ anh ta chỉ trích, việc làm ở nhà mình cũng đã làm xong cả rồi, vậy đây là thời gian mình được tự do)

Rồi cô bước ra tới gần chỗ Diệc Thiên và Thuần Dương đang đứng gọi lớn

"Anh Diệc Thiên, tôi xong rồi"

Diệc Thiên và Thuần Dương chợt quay lại nhìn cô, Thuần Dương bất giác ngạc nhiên ngỡ không tin vào mắt mình nhìn bộ dạng xinh đẹp của cô trước mặt ngẩn ngơ

(Không ngờ cô ta ăn diện lên cũng khác thật)

Diệc Thiên đi lại gần Hiểu Nhiên rồi nói

"Hiểu Nhiên, một lát nữa cô làm bạn nhảy với tôi nhé"

Cô ngạc nhiên lấp mắt bối rối:

"Hả...a...ơ...nhưng tôi..."

"Cô không biết nhảy phải không? Không sao, tôi dạy cô"

Diệc Thiên vừa nói vừa mỉm cười thì Hiểu Nhiên gật nhẹ đầu, bỗng Thuần Dương bật cười nhạo lên tiếng

"Diệc Thiên, cậu định mời cô ta nhảy thì chắc đầu óc có vấn đề phải không?"

Bỗng Hiểu Nhiên nhăn mặt nói lớn

"Anh nói gì thế hả? Đầu óc anh mới có vấn đề đấy"

Cô vừa mắng xong liền giật mình

(Ôi không, khi nghe anh ta cười nhạo anh Diệc Thiên thì mình liền không tự chủ được bản thân mà mắng lại anh ta rồi)

Lúc này Thuần Dương nheo mày hằn giọng nói

"Bạch Hiểu Nhiên, cô dám mắng tôi? Cô có biết thân phận của mình không vậy?"

Hiểu Nhiên bật cười nhẹ

"Tôi biết nhưng đó chỉ là ở nhà anh, còn bây giờ hãy tỏ ra không quen biết tôi đi"

Thuần Dương cười nhạt

"Dựa vào đâu mà cô đòi lên mặt với tôi, ngoan ngoãn quay về làm người hầu của Phó Thuần Dương này đi"

Nghe lời nói đó, mọi người xung quanh bỗng nhìn về hướng ba người trầm trồ bàn tán:

"Người hầu? Cô gái đó là người hầu á?"

"Là người hầu của Phó Tổng à? Nhưng sao cô ta lại đi với Lăng thiếu?"

"Thân phận người hầu thấp kém như vậy mà cũng dám vác mặt đến đây dự tiệc đúng là không biết xấu hổ"

"Tôi cứ tưởng cô ta là thiên kim của nhà nào chứ?"

Lời bàn tán đó không ngừng to nhỏ xung quanh, Diệc Thiên tức giận lên tiếng

"Thuần Dương, cậu có cần nhắc đến thân phận của Hiểu Nhiên như vậy không?"

Thuần Dương cười nhạt

"Đó là sự thật, tại sao tôi không được nhắc?"

Hiểu Nhiên nhìn xung quanh mọi người đang nhìn cô, cô nheo mày nhìn Thuần Dương chửi thầm

(Tên đàn độn chết tiệt, thật uổng công lúc này tôi nói giúp anh với Lạc tiểu thư mà)

Rồi cô bật cười nói

"Vậy thì sao? Tôi tuy là người hầu của Phó Thuần Dương anh, nhưng đó chỉ là hợp đồng trả nợ, tôi chỉ trả nợ khi ở nhà Phó Gia, còn ở đây là bên ngoài thì anh không quyền chế giễu tôi đâu"

Thuần Dương nhăn mặt tức giận thì Tư Diệp đã quan sát mọi chuyện từ nãy giờ, cô đi đến giả vờ không hiểu chuyện gì rồi mỉm cười hỏi

"Chuyện gì vậy? Có cãi nhau sao?"

Tư Diệp đi đến ôm lấy cánh tay Thuần Dương thì Diệc Thiên cũng kéo tay Hiểu Nhiên nói

"Hiểu Nhiên, chúng ta đi thôi"

Cô gạt đầu rồi đi với Diệc Thiên qua chỗ khác thì Thuần Dương nheo mày mặt hàm hực tức giận

(Bạch Hiểu Nhiên, cô dám ngoảnh lưng đi, còn dám lên mặt với tôi thì lát nữa về nhà tôi nhất định không bỏ qua cho cô đâu)

Tư Diệp nhìn nét mặt Thuần Dương rồi nghi ngờ nghĩ

(Chỉ là một con người hầu, sao anh ấy lại tức giận như vậy?)

Rồi cô lên tiếng hỏi

"Thuần Dương, anh đang tức giận sao?"

Thuần Dương ngạc nhiên rồi nhìn Tư Diệp lắc đầu

"À không, anh chỉ có hơi khó chịu trong người, chúng ta qua kia ngồi đi"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lúc này, Diệc Thiên kéo tay Hiểu Nhiên ra một chỗ trống, rồi anh giờ tay đến dịu dàng nói:

"Hiểu Nhiên nắm lấy tay tôi, tôi dạy cô nhảy"

Hiểu Nhiên gạt đầu vừa ngượng ngùng vừa giờ tay mình đến nắm lấy tay anh. Sau một hồi cô giẫm phải chân anh thì giật mình bối rối nói

"A xin lỗi, tôi...tôi không cố ý"

Diệc Thiên mỉm cười nhẹ

"Không sao"

Tại bàn rượu gần đó, Thuần Dương vừa cầm ly rượu nhấp vào môi vừa liếc nhìn Hiểu Nhiên và Diệc Thiên đang nhảy trước mặt mình từ xa, anh nheo mày

(Thật chướng mắt)

Tư Diệp ngồi bên cạnh giờ ly rượu mình đến anh lên tiếng:

"Thuần Dương, cạn ly nào"

Anh quay lại nhìn cô ngạc nhiên trong suy nghĩ

(Phải rồi nãy giờ mình có chút lơ Tư Diệp, không biết cô ấy giận không?)

Anh mỉm cười giờ ly mình cạn vào ly cô rồi nói

"Tư Diệp, anh có chuyện muốn hỏi em"

"Chuyện gì vậy?"

Tư Diệp ngạc nhiên hỏi, ánh mắt anh nhìn cô rồi tiếp lời

"Sao tự dưng em lại về nước đột ngột vậy?"

Cô bỗng ngạc nhiên hơn, rồi ngập ngừng cười nói

"À em...là vì đã học xong thiết kế nên quay về đây gặp anh mà"

Anh ngạc nhiên rồi hỏi

"Lúc ấy em muốn học thiết kế? Tại sao không nói anh?"

Tư Diệp lấp mắt

"A...em biết là anh sẽ không chấp nhận việc em xa anh đột ngột như vậy nên em mới đành không nói cho anh biết, vói lại...em nghĩ chỉ có cách này mới làm anh không phải chờ đợi em"

Bỗng nét mặt Thuận Dương nghiêm nghị thất vọng nhìn Tư Diệp nói:

"Em nói gì vậy? Chúng ta đã ở bên nhau 3 năm thì chút chờ đợi này đối với anh có là gì? Khi ấy hay tin em đã bỏ đi đột ngột mất, gọi điện thoại thì em chỉ bắt máy vài lần, lúc đó anh đã không ngừng nghĩ về em"

Tư Diệp ngạc nhiên rồi lấp mắt

"Em xin lỗi...anh cũng biết lúc ấy em thật sự rất bận, hoàn toàn không có thời gian để gọi cho anh thường xuyên, em hứa lần này sẽ không như thế, em sẽ không bỏ rơi anh đột ngột như vậy nữa, anh tha lỗi cho em nhé Thuận Dương"

Thuận Dương chợt yên lòng cười nhẹ rồi đáp một tiếng "ừ".

Mặc dù nói vậy nhưng anh vẫn không có chút can tâm khi bị bỏ rơi suốt hai năm như thế, anh càng không thể tức giận với cô mà đành tha thứ cho cô về tất cả. Và anh cũng chỉ có thể biết được rằng...anh vẫn còn yêu cô. Vì cô chắc hẳn là mối tình đầu của anh rồi.

Đoạn diễn biến 5 năm trước quay lại, anh và cô gặp nhau vào một buổi tối ở cửa hàng tiện lợi.

Nhưng cách đó là một tháng trước khi gặp cô.

Tại công ty Phó Thị, anh vẫn trong lột nam sinh cấp ba vừa mới tốt nghiệp đứng trước bàn làm việc của ba anh và nói sẽ chọn ngành mỹ thuật nên ông ta đã rất tức giận và ném ngay cuốn sách vào đầu anh chỉ trò quái lớn:

"Cái gì mà đòi vào ngành mỹ thuật, còn công ty này thì sao đây? Suốt ngày cứ cắm mặt vào vẽ mấy cái tranh nhảm nhí đó, mày muốn làm tao tức chết sao?"

Nét mặt anh vẫn lạnh nhạt, vẫn không cảm xúc, rồi im lặng ngoảnh lưng đi mất trước mặt ông ta khiến ông ta tức điên hơn.

Vài ngày sau khi vừa trở về nhà và bước vào phòng mình, anh sững sờ vì toàn bộ các tranh vẽ và dụng cụ mỹ thuật đều đã biến mất liền nhanh chóng chạy đến phòng làm việc của ông ta sững sốt hỏi:

"Ông đã làm gì với đồ của tôi rồi? Tranh vẽ của tôi đâu cả rồi?"

Ông ta ngược mặt lên nhếch môi nói:

"Tao thấy chương mất quá nên đem đốt cả rồi, nếu mày vẫn khăng khăng chọn mỹ thuật thay vì quản trị kinh doanh thì tao sẽ đốt luôn tất cả các di ảnh của mẹ mày"

Anh tức tối nắm chặt hai lòng bàn tay nghiêng răng nhìn ông ta bật một tiếng:

"Ông..."

Ông ta đi đến cười cợt nói:

"Tao muốn đến một ngày mày mang bằng tốt nghiệp quản trị kinh doanh về đây, bằng không thì toàn bộ đồ vật của mẹ mày trong nhà tao đều vứt hết, thay vì đi học cái trường mỹ thuật không có tí tương lai kia thì mau chấp nhận gánh vác cả Phó Thị sau này đi"

Anh tức giận rồi đành chấp nhận trả lời:

"Được, tôi sẽ lấy ngay cái bằng đó về cho ông, sau đó thì tôi không phải nghe mọi lời ông nói nữa"

Anh nói xong liền chạy ra ngoài mất sau khi cảm thấy buồn bực vì bị ba ép buộc phải học kinh doanh thay vì theo đuổi ước mơ của anh là trở thành một họa sĩ. Diệc Thiên khi ấy vẫn luôn là người bạn ủng hộ anh đầu tiên nên vỗ vai anh an ủi nói

"Lại bị ba phản đối nữa à? Sao cậu không liều mình mà làm một phen nhỉ? Dù gì ước mơ vẽ tranh cậu đã bỏ bao nhiêu tâm huyết, bây giờ lại dễ dàng từ bỏ vậy sao?"

Nét mặt Thuần Dương khó chịu nói

"Tôi không biết, bây giờ đành phải cho ông ta vừa lòng trước đã"

Kể từ khi bước chân vào trường đại học không mong muốn ấy, mỗi ngày anh đều cảm thấy nhàm chán nên thường đến quán bar và ngồi uống rượu một mình. Ánh đèn lấp lóa kèm theo tiếng nhạc sôi động nhộn nhịp trong quán bar không ngừng vang lên. Có một nhóm nữ sinh mang bộ dạng bad girl gồm bốn người ngồi cạnh bàn anh gần đây trong đó có Tư Diệc.

Bỗng một cô gái bên trái Tư Diệc tên Tiểu Huyền vênh mặt hướng mắt về bàn Thuần Dương đang ngồi một mình lên tiếng:

"Nhìn kia, anh chàng đó đẹp trai quá, ngày nào tôi cũng thấy anh ta đến quán bar uống rượu một mình"

Một cô gái khác ngồi cạnh Tư Diệc bên phải tên Tiểu Nhã cũng khoanh tay chéo chân tiếp lời cười cợt hỏi

"Này, mấy cô nghĩ anh ta có bạn gái chưa?"

Tiểu Huyền trả lời

"Chắc chưa đâu, tôi chỉ thấy anh ta luôn đi một mình"

Rồi Tiểu Huyền đẩy tay Tư Diệc đang ngồi giữa nói

"Tư Diệc, tôi thách cô چرا được anh ta đấy, chẳng phải trò này cô giỏi nhất sao?"

Tư Diệc bật cười nhạt hỏi

"Ha, bao nhiêu?"

Tiểu Huyền và Tiểu Nhã bật cười cùng nhau rồi ra giá đặt cược:

"Tôi cược một trăm"

"Tôi thì cược một triệu đấy"

Và cô gái còn lại tay cầm điều thuốc, dáng ngồi chéo chân thanh cao tên Luna đắc ý lên tiếng:

"Tôi dám cá cô sẽ bị anh ta từ chối thôi, đừng có cao ngạo quá"

Tư Diệc bị chạm bởi lời nói đó của Luna liền vuốt nhẹ tóc đắc ý nói

"Nếu tôi làm được, cô tính gì đây?"

Luna ngạc nhiên rồi chường mày nói

"Nếu cô làm được, tôi trả cô hai triệu, còn nếu cô thua thì cô phải trả tôi"

Tư Diệc bật cười nhạt rồi giương mắt nhìn sang Thuần Dương ngồi bên cạnh nói tiếp:

"Hừ, thế thì cô chuẩn bị tiền đi, vì tôi nhất định sẽ thành công"

Vài ngày sau đó, Tư Diệc đứng ở cửa hàng tiện lợi mua vài món đồ thì trùng hợp thay, Thuần Dương cũng đứng cạnh cô mua vài thứ. Cô ngạc nhiên liếc nhìn anh đứng bên cạnh mình liền nghĩ

(Là anh ta, hẳn là cơ hội cho Tư Diệc mình rồi)

Rồi cô chợt để ý thẻ sinh viên anh đang đeo trên cổ ngạc nhiên hơn

(Phó Thuần Dương, anh ta là sinh viên đại học ngành kinh doanh à, thú vị đây)

Đến quầy tính tiền bỗng Tư Diệc giả vờ quên mang tiền và hẹn sẽ đến trả lại sau thì cô nhân viên bán hàng liền chào mày nói:

"Xin lỗi cô, chúng tôi không thể làm thế được"

Tư Diệp ra nét mặt đáng thương nói tiếp:

"Nhưng tôi thật sự quên mang tiền rồi và tôi đang cần những món đồ này rất gấp, cô có thể giúp tôi ghi giấy nợ được không?"

Cô nhân viên bán hàng vẫn không đồng ý thì Thuần Dương bước đến từ phía sau lên tiếng:

"Tôi trả giúp cô gái này"

Tư Diệp ngạc nhiên rồi nhìn anh hỏi:

"Anh thật sự trả tiền giúp tôi?"

Thuần Dương lạnh nhạt tính tiền xong thì cầm túi đồ mình ngoảnh lưng đi chỉ để lại một câu:

"Không cần trả lại"

Cứ thế anh bước ra khỏi cửa hàng mất, Tư Diệp bật cười thầm rồi đuổi theo gọi lớn:

"Khoan đã, anh gì ơi?"

Thuần Dương chợt khựng chân lại rồi quay mặt lại nhìn thì cô mỉm cười rồi để tờ giấy số điện thoại mình vào tay anh nói

"Cảm ơn anh vì lúc này, đây là số của tôi, tôi sẽ trả lại anh tiền sau"

Thuần Dương ngạc nhiên rồi đáp

"Cô khỏi trả cũng được"

Tư Diệp lắc đầu

"Không được, tôi nói rồi tôi sẽ trả lại anh mà"

Thuần Dương đành cầm lấy tờ giấy ấy rồi lạnh nhạt nói

"Sao cũng được"

Anh vừa ngoảnh lưng đi thì cô chợt cười gian xảo

(Ha, anh ta có vẻ khó chơi nhưng mình sẽ không bỏ cuộc đâu)

Nhiều ngày sau đó, Thuần Dương vừa bước ra khỏi cổng trường liền không để ý lướt đi qua Tư Diệp đang đứng chờ ở đó, cô lên tiếng gọi:

"Anh Thuần Dương"

Anh ngạc nhiên ngoảnh lại nói

"Cô..."

Cô tiến lại cầm tiền đưa anh rồi mỉm cười

"Em đến đây để trả tiền cho anh về chuyện lần trước"

Anh lạnh nhạt hỏi

"Sao cô biết tên tôi? Cả trường tôi đang học"

Cô nghiêng đầu bật cười tươi

"Nhờ thẻ sinh viên của anh đang đeo trên cổ nên em mới có thể đến đây tìm anh được"

Anh lấy tiền lại rồi ngoảnh lưng nói

"Vậy không còn gì nữa thì tôi đi đây"

Tư Diệp vội chạy đến nói

"Khoan đã, lần này em muốn mời anh đi ăn, có được không?"

Thuần Dương nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu rồi bật hỏi

"Cô muốn gì đây?"

Cô trả lời

"Em tên Lạc Tư Diệp, em muốn làm bạn với anh"

"Bạn? Không cần"

Anh nheo mày không vui thì cô tiến lại ôm lấy cánh tay anh tiếp lời

"Đi thôi, em cảm thấy anh rất dễ thương đấy"

Cứ thế nhiều ngày sau đó, cô đều đứng chờ anh trước cổng trường đại học, cùng dẫn anh đi ăn mặc dù anh vẫn một mực từ chối, luôn cố vũ anh và ủng hộ anh về tất cả. Sau vài tuần, cô lúc nào cũng lơ đãng đi phía sau anh khiến anh khó chịu hỏi:

"Sao cô đi theo tôi mãi vậy?"

Tư Diệp đi phía sau anh không ngần ngại trả lời

"Vì em thích anh"

Nhưng anh lại không quan tâm lời nói đó vì đã nghe qua nhiều lần và cũng nghĩ cô như mấy đám nữ sinh hồi cấp ba thường gặp. Vài tháng cũng trôi qua, có lẽ anh đã có chút thiện cảm với cô.

Trên một bãi cỏ xanh, anh cầm nhẹ cọ một cách uyển chuyển lên bức tranh vẽ từng chi tiết nét mặt của Tư Diệp trước mặt mình vì cô đã đề nghị muốn anh thử vẽ cô một lần. Có thể nói anh đã có chút rung động, vì trên thế giới này ngoài Diệc Thiên ra thì còn có cô là luôn ủng hộ anh về ước mơ hội họa này. Khi vẽ xong thì cô lại chạy đến cười hỏi:

"Đã xong chưa?"

Anh mỉm cười nhẹ đáp

"Xong rồi"

Tư Diệp cầm lấy bức tranh ngạc nhiên cười tươi nói

"Đúng là rất đẹp a"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Một tháng sau đó cũng đến sinh nhật anh, một bữa tiệc sinh nhật không có nhiều người nhớ đến và anh cũng chẳng muốn quan tâm. Nhưng Tư Diệp lại cầm chiếc bánh kem và đĩa thấp vài ánh đèn cầy trên đây, sau một hồi đứng dưới bầu trời đêm phía trước cổng nhà anh, anh vừa bước chân ra cổng thì ngạc nhiên nhìn cô hỏi:

"Gì vậy?"

Cô cười tươi bước lại gần anh nói:

"Thuần Dương, sinh nhật vui vẻ"

Anh liền có chút cảm động, rồi lên tiếng hỏi

"Sao em lại biết sinh nhật anh?"

Cô đáp

"Đương nhiên biết vì em đã tìm hiểu mọi thứ về anh, anh ước đi"

Anh mỉm cười rồi không ngần ngại nói

"Em làm bạn gái anh nhé"

Cô ngạc nhiên sững sờ một hồi nhưng trong lòng lại cười mừng tột độ nghĩ

(Cuối cùng...mình cũng thành công rồi)

Cô gật đầu rồi bật cười

"Vâng"

Một tuần sau, cô dẫn anh đến quán cafe gặp nhóm bạn bè mình, ba cô bạn của cô đã hết sức ngạc nhiên khi thấy cô đã thắng trò cá cược đánh khâm phục khâm phục. Sau đó cả bốn người cùng hẹn nhau vào nhà vệ sinh và bỏ Thuận Dương ngồi một mình ở bàn.

Bên trong nhà vệ sinh, Tiểu Huyền và Tiểu Nhã đành đưa tiền cá cược như đã hứa, Tư Diệp bật cười đếm tiền rồi nhếch môi nhìn Luna nói

"Cô thì sao? Đừng nói không giữ lời đấy nhé"

Luna có chút không phục đành đưa cho cô hai triệu rồi nheo mày hỏi:

"Cô làm sao thu phục được anh ta trong ba tháng vậy?"

Tư Diệp bật cười nhẹ đáp

"Dùng nhiều thủ đoạn là có thể, bởi vì trên thế giới này không có người đàn ông nào là không chịu đồ gục trước tôi"

Tiểu Huyền và Tiểu Nhã lại hỏi

"Thế cô sẽ đá anh ta sau cuộc cá cược thành công này?"

"Phải rồi, cô cũng từng làm vậy với nhiều người rồi mà"

Tư Diệp ngạc nhiên rồi ra ánh mắt gian xảo cười cợt nói:

"Ha, mấy cô biết gì không? Ngay từ đầu tôi vốn định làm vậy sau khi biến anh ta thành bạn trai tôi vì trò chơi cá cược này nhưng đột nhiên tôi phát hiện anh ta là con của một nhà kinh doanh quyền lực và tương lai sẽ là người thừa kế tập đoàn Phó Thị đấy"

Ba cô bạn kia bỗng ngạc nhiên tột độ, Luna nheo mày nói

"Nói vậy là..."

Tư Diệp cười nhạt trả lời

"Đúng vậy, tôi nghĩ tôi sẽ bắt đầu với anh ấy bằng một mối tình thật thì sao? Dù gì bên ngoài chẳng ai có gia thế cao như anh ta đâu, tôi sẽ nắm bắt cơ hội này có khi sau này còn ngồi vào chiếc ghế thiếu phu nhân của Phó Thị ấy chứ"

Tiểu Huyền nhăn mặt luyến tiếc nói:

"Biết vậy tôi đã giành lấy cơ hội này trước cô rồi"

Tiểu Nhã cũng không phục tiếp lời:

"Tôi cũng không ngờ tương lai anh ta lại là tổng tài đấy, ghen tỵ quá đi"

Tư Diệp ngoảnh lưng đi đắc ý nói

"Thôi, nói chuyện với mấy cô đủ rồi, tôi phải ra ngoài kéo anh Thuận Dương chờ lâu"

Cô vừa bước ra ngoài mất thì Luna khoanh tay khó chịu nói:

"Xì, có gì đáng tự hào chứ? Tôi không tin Lạc Tư Diệp cô ta lấy được chức phận Phó phu nhân tương lai đâu, đúng là ngênh ngang"

Tiểu Uyên và Tiểu Nhã ngạc nhiên hỏi

"Luna, lẽ nào cô cũng đang ghen tỵ với Tư Diệp?"

Luna nheo mày hơn nói

"Hừ, mấy cô chờ xem, Lạc Tư Diệp không được như ý nguyện đâu, tin tôi đi"

Vài năm sau, cuối cùng anh và Tư Diệp cũng ở bên nhau được ba năm, anh cũng tốt nghiệp đại học nhưng sau đêm đó anh đã cãi nhau với ba anh một trận và vứt bằng tốt nghiệp đại học khoa kinh doanh lên bàn cho ông ta xem, nghiêm giọng nói:

"Tôi đã lấy được bằng tốt nghiệp như ý ông nói rồi, còn cuộc sống của tôi sẽ do chính tôi lựa chọn, tôi tuyệt đối không muốn thừa kế cái công ty này"

Bỗng ông ta đứng dậy sốc quá lớn

"Thế thì cút ngay khỏi Phó Gia đi, tao không có đứa con như mày"

Anh nghe những lời đó liền vui mừng nghoảnh lưng đi, vì vốn dĩ anh chẳng muốn sống cuộc sống ràng buộc như vậy nữa. Đêm hôm ấy anh nắm tay Tư Diệp đi trên đường, rồi bỗng anh nhìn sang cô lên tiếng:

"Tư Diệp, anh có chuyện này muốn nói với em"

Cô ngạc nhiên rồi hỏi

"Là chuyện gì?"

Anh ngập ngừng, ánh mắt quan sát cô tiếp lời

"Lúc chiều anh vừa cãi nhau với ba anh, và cũng bị ba đuổi khỏi Phó Gia rồi"

Cô sững sờ hỏi lại

"Cái gì? Anh bị đuổi khỏi Phó Gia rồi?"

Anh gật đầu nhưng vẫn không chút lo lắng mà vui mừng nói

"Ừ, cuối cùng anh cũng thoát khỏi căn nhà đó, anh cũng nói với ông ta là sẽ tuyệt đối không thừa kế tập đoàn Phó Thị. Bây giờ anh có thể tự do và làm mọi điều mình muốn, nhưng trước hết anh muốn hỏi em Tư Diệp, em có muốn cùng anh trốn khỏi đây thật xa và đến nơi khác sinh sống không?"

Tư Diệp không khỏi bàng hoàng tốt độ trong suy nghĩ lúc này

(Nếu Thuần Dương không thừa kế tập đoàn Phó Thị thì chẳng phải là vô người vô tích sự không có tiền tài gì sao? Nếu vậy chức thiếu phu nhân của Phó Gia sao này mà mình hằng mơ ước sẽ không được thực hiện, mình đã tốn 3 năm ở bên anh ấy vậy mà...không được mình không muốn)

Rồi cô lên tiếng, nét mặt không vui nhẹ giọng nói:

"Thuần Dương, sao anh lại muốn rời khỏi Phó Gia chứ, em nghĩ anh nên quay về xin lỗi ba mình, dù gì ông ấy chỉ là muốn tốt cho anh, thừa kế tập đoàn Phó Thị có gì là không tốt"

Thuần Dương tiếp lời

"Nhưng anh không thích, với lại bây giờ anh đã có em nên anh không sợ gì cả. Đợi sau khi anh tự mình kiếm thật nhiều tiền thì chúng ta sẽ kết hôn, sống một cuộc sống bình thường như bao cặp vợ chồng khác, Tư Diệp em có đồng ý không?"

Tư Diệp lắc đầu rồi cười gượng nói

"Không...anh đang đùa sao?"

Thuần Dương bật ngạc nhiên thì cô tiếp lời:

"Ý em là anh làm như thế không được, nhà Phó Gia chỉ có một mình anh là con, anh bỏ đi thì ba anh phải làm sao? Thuần Dương anh nghĩ kĩ lại đi, anh không thể từ bỏ nhà của mình được"

Thuần Dương nheo mày

"Anh nghĩ em sẽ hiểu anh chứ, anh đã phát chán khi mỗi ngày đều gặp ông ta kẻ cặp với hàng tá phụ nữ bên ngoài, mẹ anh..."

Nói đến đây anh bắt đầu run giọng đau lòng, ánh mắt lặng xuống đất nói tiếp:

"Mẹ anh cũng vì anh ông ta mà đau lòng đến mức phát điên, cũng tự sát chỉ vì ông ta, anh không thể tha thứ cho ông ta được"

Tư Diệp liền nắm lấy hai cổ tay anh rồi mỉm cười nói

"Em biết mà, em sẽ luôn ủng hộ anh"

Mặc dù nói vậy nhưng cô vẫn không can tâm mà trong lòng đầy khó chịu dồn dập.

Anh mỉm cười rồi nói

"Thật à, quả nhiên chỉ có em là luôn ủng hộ bên cạnh anh mọi lúc"

Đêm hôm ấy, Tư Diệp về nhà mình liền dựa lưng vào cửa không phục tức tối lắm lắm

"Đáng ghét, mình đã tốn ba năm ở bên cạnh anh ta chỉ vì chức phận Phó phu nhân sau này, vậy mà anh ta lại đòi đi từ bỏ những thứ mà anh ta đáng được hưởng lấy, nếu mình không được làm Phó phu nhân thì việc gì phải đi theo anh ta chịu khổ chứ, đúng là điên mà"

Cô ôm đầu mình tức giận không ngừng.

Vài tuần sau, cô không rời từ biệt mà sang nước ngoài mất, trước khi đi cô chỉ để lại một tin nhắn gửi cho anh để nói khéo nhằm cắt đứt quan hệ:

[Xin lỗi anh Thuận Dương, em đột nhiên có việc quan trọng nên sẽ sang nước ngoài vài năm, sợ dĩ em không thể kịp tạm biệt anh là vì em rất gấp nên phải đi sớm, nếu anh không thể đợi được thì cứ quên em đi]

Sau một ngày làm việc bán thời gian bên ngoài, anh chợt đọc thấy tin nhắn đó đã gửi từ lúc chiều mà anh không kịp đọc sớm hơn, liền sững sốt chạy đến nhà Tư Diệp nhưng cô đã đi mất, anh cố gọi cho cô thật nhiều lần nhưng đều thuê bao. Anh vừa chạy trên đường vừa tự hỏi:

"Tại sao, tại sao em lại bỏ đi mất? Tại sao em lại muốn anh quên em?"

Nhiều ngày sau đó, cuối cùng thì cô cũng bắt máy cuộc gọi của anh, anh liền mừng rỡ hỏi:

"Tư Diệp, em cuối cùng cũng bắt máy, trả lời anh, em đang ở đâu?"

Giọng Tư Diệp phát qua điện thoại nói

"Thuận Dương, em đã nhắn tin cho anh rồi mà, em phải sang nước ngoài gấp vì có một số chuyện, dự kiến sẽ đi rất nhiều năm hoặc có thể sẽ định cư luôn ở đây, em xin lỗi em không thể ở bên anh được nữa"

Anh nghiêm giọng nói

"Em nói gì vậy? Có phải em sợ anh sẽ đau lòng nên mới bảo anh quên em đi đúng không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em mau nói cho anh biết"

Tư Diệp cười nhẹ trả lời

"Thật ra em có một người chị họ hàng định cư ở đây, chị ấy nói sẽ đưa em sang đây học thiết kế nên dự kiến em sẽ đi nhiều năm, em phải đi gấp vì thời gian của chị ấy rất ít"

Bỗng Thuận Dương nghiêm giọng nói

"Không sao, anh có thể chờ em, chỉ cần em không rời xa anh thì bao nhiêu năm anh cũng chờ được"

Tư Diệp cười gượng nói

"Vậy em tắt máy đây, em còn có việc phải làm rồi"

Cô nói xong liền tắt máy mất để lại cho anh một sự vương vấn đầy nhớ nhung, mỗi ngày anh đều tích cực làm việc bên ngoài mặc dù đã bị đuổi khỏi Phó Gia và quyết định sống tự lập, vừa cố gắng dành dụm tiền cầu mong một ngày cô trở về bên anh sau đó sẽ dự định cầu hôn cô dưới một nơi đầy lãng mạn. Nhưng thời gian dần trôi, những cuộc gọi nói chuyện với cô càng ngày càng ít, cô lúc nào cũng nói bận và tắt máy đột ngột mất, lúc nào trong điện thoại cũng phát ra những tiếng nhạc sóng như vũ trường nhưng cô lại nói là đang đi karaoke với những người bạn, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng đàn ông trong điện thoại thì cô lại nói là giọng của một người đồng nghiệp làm việc chung. Nhưng anh đã cố trấn an mình và quyết tâm tin tưởng cô về tất cả mọi chuyện. Anh cũng tự nói với lòng mình trên đời này anh chỉ yêu mình cô và cô cũng chỉ có mình anh.

Sau một thời gian lưu lạc bên ngoài kiếm sống thì cũng có một cuộc gọi được gọi tới, người ta thông báo ba anh đã nhập viện vì căn bệnh viêm não hắc tính và chẳng sống được bao lâu, thế là tâm nguyện của ông ta để lại cả tập đoàn Phó Thị anh đều phải gánh vác mà không thể từ chối được vì anh là con của ông ta.

Hai năm sau khi hay tin từ Tiểu Huyền và Tiểu Nhã rằng Thuận Dương đã trở thành tổng tài của tập đoàn Phó Thị, Tư Diệp liền hối hận mà bắt máy bay quay về nước gấp anh còn thông báo cho anh biết rằng cô sẽ trở về. Anh hay tin đó liền mừng rỡ vội đặt ngay một nhà hàng đã dự định sẽ cầu hôn cô bấy lâu. Nhưng khi vừa về nước cô lại tập ngay vào quán bar và vui chơi với những người đàn ông khác mà quên đọc tin nhắn rằng anh đang đợi cô ở

nhà hàng

Và hình ảnh cô đang bám lấy người đàn ông khác được chụp lên từ Luna, một cô gái trong nhóm ba người bạn của cô. Sau đó cô ta liền gửi cho Thuận Dương vì sự ghen tỵ của bản thân mình. Luna vừa gửi đi thì cô ta nhếch môi lắm lắm

"Tôi thì tuyệt đối sẽ không bao giờ để cô có thể đạt được mục đích trở thành Phó phu nhân trong tương lai đâu"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

10:00 tối, sau khi bước ra cửa chính của buổi tiệc, bổng Diệc Thiên quay sang Hiểu Nhiên lên tiếng:

"Hiểu Nhiên, cô đi ra cổng chờ tôi trước nhé, tôi sợ nhớ ra cần gặp một người bạn để lấy đồ"

Hiểu Nhiên gật đầu rồi đáp

"Được, vậy tôi ra cổng chờ anh"

Cô nói xong thì Diệc Thiên quay đi mất, cô quay lưng vừa đi vừa ngượng ngùng lắm lắm

"Lúc nhảy với anh Diệc Thiên ở buổi tiệc, mình giẫm phải chân anh ấy nhiều lần như vậy mà anh ấy vẫn mỉm cười, ngại quá à"

Vừa đi tới cổng thì cô chợt thấy Thuận Dương và Tư Diệp đang đứng bên ngoài, cô liền giật mình nấp người ra sau cổng lòng tự hỏi:

(Sao tự dưng mình lại phải trốn chứ?)

Cô hé mắt qua khe cổng ngó nhìn Thuận Dương và Tư Diệp đang nói chuyện thân thiết, cười nói rất vui vẻ bên ngoài.

Thuận Dương đưa Tư Diệp một hộp quà khiến Tư Diệp ngạc nhiên, cô mở ra xem thì bên trong là một sợi dây chuyền tuyệt đẹp lấp lánh rồi mừng rỡ nhón chân hôn lên má Thuận Dương cười tươi nói:

"Cảm ơn anh, đây là món quà mà em thích nhất đấy"

Anh mỉm cười nhẹ đáp:

"Không có gì"

Lúc này Hiểu Nhiên đứng sau cánh cổng quay lưng lại chợt thấy chạnh lòng nghĩ:

(Tự dưng mình lại đứng đây nhìn trộm hai người họ, đúng là từ lâu cũng rất muốn thoát ế nhưng có sao ông trời lại bắt công với tôi như vậy chứ)

Cô nhíp mắt ngồi xuống ngắm nghĩ nhớ lại về thời cấp ba của mình, trong bộ váy mái tóc ngắn đáng yêu của cô cùng với bộ đồng phục nữ sinh đang đứng lấp ló ngoài cửa của một phòng học để nhìn lên một chàng trai, đó là một anh chàng học trường khóa trên cực kì ưu tú đã khiến cô động lòng ngay từ đầu năm.

Ngày hôm sau cô liền cầm bức thư tình lấy hết can đảm đứng trước chàng trai học trường đó lấp ló:

"A...cái này...xin...xin học trường nhận lấy"

Chàng trai học trường đó có chút ngạc nhiên rồi giơ tay đến nhận lấy bức thư tình của cô bật mỉm cười hỏi

"Em muốn tôi làm bạn trai em?"

Cô ngượng ngùng cúi mặt gật đầu

"Vâng"

"Cũng được"

Vị học trường đó đáp một cách thân nhiên, nét mặt tươi cười khiến cô say nắng như hòa vào cảm xúc mạch lạc của tuổi thanh xuân rộn ràng.

Ngày hôm sau Hiểu Nhiên lại cầm món quà đi tặng vị học trưởng đó thì chợt thấy anh ta đang đứng với một cô nữ sinh khác từ đằng xa, vẫn nét mặt ngượng ngùng của cô nữ sinh đó giống hệt cô hôm qua, tay cô ta giờ là thư tình đưa trước mặt chàng trai học trưởng đó ngượng ngùng lấp mắt. Hiểu Nhiên lúc này đứng từ xa hướng mắt quan sát, cô đã tin rằng chắc chắn anh ấy sẽ từ chối và nói anh ấy đã có bạn gái rồi nhưng không. Anh chàng học trưởng đó vẫn tươi cười hơn hờn nhìn cô nữ sinh kia giống hệt nụ cười anh ta đối với cô hôm qua và hỏi

"Em muốn tôi làm bạn trai em?"

Cô nữ sinh đó ngượng ngùng gật đầu

"Vâng"

"Cũng được"

Anh trả lời một mạch khiến Hiểu Nhiên đứng từ xa cách đó vài mét liền sững sờ rồi cả món quà trên tay xuống đất rồi ngoảnh lưng chạy đi thật nhanh và cũng khóc thật nhiều, thế là mối tình của cô lại rạn nứt kể từ hôm ấy.

Đến khi lên đại học vẫn vậy, đột nhiên có một người con trai với nước da trắng chạy đến ngượng ngùng tỏ tình với cô, thế là cô lại vội đồng ý và sau đó lại ăn quả đắng chưa đến một tuần. Cô phát hiện người con trai đó đang quần quýt hôn người con trai khác ở sau trường học khiến cô hóa đá, sau khi nghe những lời giải thích và xin lỗi của chàng trai đó. Anh ta vẫn ngượng ngùng đứng trước mặt cô với bộ dạng e dè nói:

"Xin lỗi cô, vì muốn chứng minh mình không phải đồng tính nên tôi mới tỏ tình với cô, nhưng bây giờ tôi chợt nhận ra mình thật sự thích con trai, tôi hi vọng cô thông cảm cho tôi"

Cô nghiêng răng tức giận quất một tràng vào mặt anh ta nói lớn:

"Thông cảm cái đầu anh, anh nghĩ tôi là thứ để anh chứng minh giới tính à"

Dứt lời cô lại quay mặt chạy đi thật nhanh mắt.

Lúc này quay lại thực tại, Hiểu Nhiên ngồi thờ phào lẩm bẩm:

"Đúng là từ trước đến giờ mình không có mối tình nào suôn sẻ, thảo nào bà nội cứ lo lắng mình sẽ không gả đi được"

Bổng Diệc Thiên đi đến lên tiếng:

"Hiểu Nhiên, sao cô lại ngồi đây?"

Cô nhìn anh lấp mắt đứng dậy trả lời:

"A...tôi ngồi đây chờ anh"

Diệc Thiên ngạc nhiên mỉm cười rồi chuyển mắt nhìn Thuận Dương và Tư Diệp đang đứng bên ngoài cổng, chợt hai người họ cũng đang nhìn anh và Hiểu Nhiên. Rồi Diệc Thiên chuyển mắt nhìn Hiểu Nhiên tay đưa một hộp trang sức ra cho cô nói:

"Lúc này tôi có nói sẽ đi gặp người bạn lấy một món đồ, thật ra cái này là quà tặng cho cô xem như cảm ơn cô đã cùng tôi đi dự tiệc"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên ngỡ ngàng rồi lắc đầu

"A không cần đâu, được đến đây một lần tôi cũng rất vui, lẽ ra tôi phải cảm ơn anh mới đúng"

Diệc Thiên bật cười nói:

"Đừng ngại, xem như một chút lòng thành tôi tặng cho cô vậy, nếu cô không lấy...tôi sẽ chẳng biết tặng cho ai đâu"

Rồi anh mở hộp trang sức nhỏ ấy, lấy ra một chiếc lắc tay rồi nhẹ nhàng nắm tay Hiểu Nhiên lên đeo vào khiến cô xao xuyến đỏ mặt.

Thuận Dương và Tư Diệp đứng nhìn ngạc nhiên, anh nheo mày khó chịu.

Diệc Thiên mang chiếc lắc tay ấy vào tay cô rồi mỉm cười nói tiếp:

"Cô lấy nó rồi không được trả lại nhé"

Hiểu Nhiên mỉm cười vui mừng rồi gật nhẹ đầu đáp:

"Vâng, cảm ơn anh Diệc Thiên"

Rồi cô cùng Diệc Thiên lướt qua Thuận Dương khiến anh xám mặt đứng nhìn thì Tư Diệp đứng cạnh cố tình lên tiếng mỉa mai nói:

"Không ngờ Lăng thiếu cũng rất biết cách làm con gái vui đấy, nhưng chiếc lắc tay đó mang lên tay một nữ hầu có vẻ không hợp cho lắm"

"Đúng vậy, không hợp chút nào"

Bổng Thuần Dương lăm bắm thì cô ngạc nhiên, Tư Diệp tiếp lời:

"Thuần Dương, chúng ta về thôi"

Anh nhìn cô rồi gật đầu đáp một tiếng: "Ừ"

Tại Phó Gia, Diệc Thiên vừa dừng xe thì Hiểu Nhiên cũng bước xuống, cô nhìn anh qua cửa xe mỉm cười nói:

"Cũng muộn rồi, anh về đi, tôi có thể tự vào nhà"

Diệc Thiên vẫn ngồi trên xe nhìn cô gật đầu nhẹ nói:

"Hiểu Nhiên, ngủ ngon"

Cô mỉm cười đáp

"Anh cũng vậy"

Rồi Diệc Thiên lái xe đi mất, cô thở phào vui mừng lăm bắm:

"Woa hôm nay vui quá"

Cô ngoảnh lưng giờ cổ tay mình lên không trung nhìn chiếc lắc tay tuyệt đẹp ấy, mỉm cười thích thú lăm bắm:

"Đây là món quà của anh Diệc Thiên tặng mình, mình sẽ giữ gìn cẩn thận luôn"

Bổng Thuần Dương vừa lái xe trở về sau khi đưa Tư Diệp về nhà, liền thấy Hiểu Nhiên đứng trước cổng Phó Gia giờ tay lên xem chiếc lắc tay mỉm cười thích thú, anh tức giận liền bấm còi xe một tiếng "bíp" dài khiến cô giật mình rồi anh nhú mày lớn giọng nói:

"Tránh ra, đứng lẩn cả cổng thì ai mà vào được hả?"

Cô liền nhích chân tránh ra thì anh liền lái xe ngồng cuồng chạy vào mất, cô nhú mày lăm bắm:

"Có cần quát lớn vậy không chứ?"

Một lát sau, Hiểu Nhiên vừa trở về phòng mình thì Thuần Dương mở cửa tiến vào khiến cô giật mình hỏi:

"A...anh vào đây làm gì?"

Anh liếc nhìn xuống tay cô rồi nhìn cô vênh mặt nói:

"Hừ, cô quên chuyện ở bữa tiệc rồi à? Cô còn cả gan mắng tôi thì bây giờ chịu phạt"

Cô nhú mày này nói:

"Cái gì chứ? Là do anh chế giễu tôi còn nói anh Diệc Thiên đầu óc có vấn đề trước nên tôi buộc miệng nói lại thôi"

Thuần Dương nheo mày nghiêm giọng:

"Tôi muốn nói gì thì nói, cô không có quyền trả treo"

Cô nhăn mặt hơn tiếp lời:

"Đừng nghĩ tôi thiếu nợ anh thì anh có quyền chế giễu tôi"

Anh nhếch môi cười nhẹ

"Cô chưa từng biết bổn phận của người hầu chỉ được hưởng mát và phục vụ một mình chủ nhân của mình thôi sao?"

"Gì chứ? Anh đâu phải Thượng Đế"

Cô trả lời thì anh tức giận hơn nắm mạnh cổ tay cô lên nói:

"Cô quên điều kiện trong bản hợp đồng rồi sao? Đó là...luôn nghe theo điều chủ nhân nói, giống y hệt một con chó luôn trung thành chỉ với một mình"

chủ nhân của mình, cô cũng nên biết thân biết phận mà nghe lời đi"

Cô nhả mặt đáp:

"Nhưng tôi không phải chó"

Anh chợt nhìn bộ dạng ăn diện của cô rồi nheo mày tức giận ra lệnh:

"Thế thì chứng minh mình là con người xem nào, sau này có sự cho phép của tôi, cô mới được bước ra khỏi Phò Gia, nếu có sự cho phép của tôi, cô mới được ngoảnh lưng với chủ của mình, biết không hả?"

Cô nghiêng răng nhìn nét mặt giận dữ của anh ngẫm nghĩ

(Bây giờ mình không nên cãi lại anh ta thì hơn)

Rồi cô lấp mắt

"Tôi...tôi biết rồi, anh buông tay tôi ra đi"

Anh chợt nhìn chiếc lắc tay trên cổ tay cô rồi không ngần ngại giật đứt ra khiến cô giật mình nói:

"A...anh làm gì thế hả? Sao lại giật đồ của tôi?"

Anh cầm chiếc lắc tay đó lên cười nhếch

"Đồ của cô? Cô nên biết thân phận mình chút đi, tôi không muốn thú cưng trong nhà mình lại mang xích cổ của người khác đâu"

Rồi anh buông tay cô ra, cô liền gờ tay cổ lấy lại nói:

"Trả đồ cho tôi, anh định lấy đi đâu?"

Anh quay lưng đáp

"Xem như đây là hình phạt cô dám chống đối tôi ở buổi tiệc, muốn lấy lại thì nên biết điều chút đi"

Rồi anh mở cửa ra ngoài mất, cô cắn răng

(Tên này...bị điên sao? Sao anh ta dám lấy lắc tay anh Diệc Thiên tặng cho mình chứ?)

Vừa trở về phòng mình, Thuận Dương cầm chiếc lắc tay ấy lên nhú mày lắm bực:

"Đây là hậu quả vì cô dám chọc giận tôi"

Rồi anh mở hộp tủ của mình ra vứt chiếc lắc tay này vào trong sau đó đóng mạnh tủ lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Buổi sáng, đứng trước bàn ăn, Hiểu Nhiên vừa tức tối vừa đặt các đĩa thức ăn lên bàn thì Thuận Dương đang ngồi vênh mày hỏi:

"Cô bị câm à?"

Cô nheo mày bực dần

"Anh muốn gì đây?"

"Ít nhất mỗi bữa cơm cô đều phải chúc tôi ngon miệng, còn nữa, nét mặt của cô hiện giờ là đang đưa tang sao?"

Anh nghiêm giọng nói thì Hiểu Nhiên càng khó chịu hơn rồi nghĩ:

(Mình phải nhịn, hiện tại anh ta là chủ nên có quyền chửi mắng mình, nếu muốn lấy lại sợi dây anh Diệc Thiên đã tặng thì mình phải đành mỉm cười cho

anh ta vừa lòng đã)

Rồi cô thay đổi nét mặt cố mỉm cười nói:

"Mời chủ nhân ăn sáng ngon miệng"

Thuần Dương vừa lòng thì bật tiếp lời:

"Tốt, xem ra cô biết điều hơn rồi, với lại tuyệt đối sau này nếu bị tôi mắng cô phải im lặng, nếu cãi lại một tiếng tôi liền phạt cô"

Hiếu Nhiên miễn cưỡng gật đầu trả lời

"Tôi hiểu rồi"

Cứ thế mỗi ngày Thuần Dương đều gọi cô nhiều lần để sai vặt. Anh đứng giữa phòng khách lớn giọng gọi:

"Bạch Hiếu Nhiên"

Bỗng cô từ nhà bếp chạy ra đáp:

"Vâng, anh gọi tôi"

Anh liếc nhìn sàn nhà ra lệnh:

"Lau sàn nhà sạch lại đi"

Cô nhìn sàn nhà rồi nói:

"Một lát nữa tôi sẽ lau, bây giờ tôi phải rửa bát"

Bỗng anh nheo mày nói:

"Làm đi, đây là lệnh"

Cô đành miễn cưỡng gật đầu

"Tôi biết rồi"

Một hồi sau cô đang lau sàn nhà thì tiếng anh vọng trên phòng lại gọi lớn:

"Bạch Hiếu Nhiên"

Cô liền chạy một mạch đến phòng anh hỏi:

"Anh gọi tôi gì vậy?"

Anh nheo mày vút cho cô thêm đồng quần áo nói:

"Giặt đi, nhớ là giặt tay đây"

Cô ôm lấy đồng đồ nheo mày trả lời:

"Nhưng tôi còn chưa lau sàn xong, hay để một lát nữa tôi sẽ..."

Bỗng anh cắt lời:

"Cô dám cãi lệnh tôi à?"

Cô lại đành cắn răng miễn cưỡng gật đầu rồi ôm đồng quần áo đi ra ngoài mất.

Tại phòng giặt ủi, cô ngồi vò từng chiếc áo nhíp mắt mệt mỏi

(Đáng ghét, anh ta tính hành mình đến chết hay sao? Nhiều công việc như vậy sao làm hết một lượt chứ)

Tiểu Mễ thấy thế đi lại hỏi:

"Hiếu Nhiên, tôi vừa giúp cô rửa bát rồi, chủ nhân lại bắt cô giặt quần áo sao?"

Hiếu Nhiên gạt đầu ra nét mặt đáng thương nói

"Đúng vậy, Tiểu Mễ cảm ơn cô đã giúp tôi"

Tiểu Mễ cúi xuống tiếp lời

"Hay để tôi phụ cô giặt quần áo nhé"

Hiếu Nhiên lắc đầu

"A không cần đâu, cô cũng có việc phải làm mà"

Tiểu Mễ bật cười đáp

"Tôi làm xong cả rồi, bây giờ rảnh nên đến giúp cô"

"Nếu vậy thì..."

Hiếu Nhiên lưỡng lự thì Thuần Dương đi vào khoanh tay đứng dựa vào thanh cửa lên tiếng:

"Ai giúp cô ta tôi liền phạt quỹ gởi ngoài trời cả ngày"

Bỗng Tiểu Mễ giật mình đứng lên cúi đầu lấp mắt:

"Chủ... chủ nhân"

Hiếu Nhiên nhìn anh trong lòng đầy tức tối

(Hấn chắc chắn là cố tình trục gặt mình rồi)

Rồi anh nhìn cô vênh mày lên tiếng:

"Bây giờ cô lập tức đi pha cho tôi cốc cafe"

Hiếu Nhiên lại nhăn mặt

"Nhưng tôi đang giặt quần áo mà"

Anh lại vênh mặt nói

"Đây là lệnh"

Cô đành đứng dậy rửa tay mình rồi lướt qua anh ra ngoài pha cafe. Tiểu Mễ đứng gần đó lo lắng thầm nghĩ

(Hiếu Nhiên đã làm gì để rồi bị chủ nhân hành hạ như thế chứ?)

Một lát sau, cô đặt cốc cafe lên bàn cho anh, anh liếc nhìn cốc cafe đang còn nóng ấy liền hỏi:

"Cô tính làm tôi bỏng miệng luôn hay sao?"

Cô cố mỉm cười nói

"Chủ nhân, anh có thể đợi một lát, cafe sẽ nguội theo ý anh muốn mà"

Anh nheo mày nghiêm giọng

"Tôi muốn uống liền"

Cô chường mày nhưng vẫn cô cười nói:

"Vậy anh dùng đá không? Tôi sẽ đi lấy"

"Lấy đi"

Anh bảo, cô liền đi vào trong mang đá ra thì thấy anh đã uống sạch cốc cafe từ lúc nào, cô liền hỏi:

"Anh uống hết rồi sao?"

Anh cầm mắt vào cuốn sách trên tay trả lời

"Cô lấy lâu quá nên tôi uống sạch rồi"

Cô nheo mày nghĩ

(Mình chỉ vừa bước vào trong có vài phút, mà là lâu sao?)

Anh lại lên tiếng:

"Giặt quần áo xong, cô ra đây gặp tôi"

Cô liền gật đầu rồi đi vào trong mắt.

Sau một hồi, cô đã phơi toàn bộ quần áo ra ngoài trời, rồi lau trán mình thở phào lắm lắm:

"Phù, cuối cùng cũng xong"

Bên trong phòng khách, cô bước đến gần anh nói

"Tôi làm xong việc rồi"

Nghe vậy Thuận Dương đóng quyển sách trên tay lại rồi đứng dậy tiếp lời

"Đi theo tôi ra sân"

Nói xong anh liền bước đi nên cô đành lẻo đẻo đi theo dù không biết sắp tới lại bị bắt làm công việc gì.

Đến sân vườn thoáng mát, cô liền lên tiếng hỏi:

"Sao anh lại đưa tôi đến đây? Ở đây là làm gì?"

Anh vẫn im lặng rồi đi đến một bụi cỏ, vạch ra để lấy một chiếc đĩa bay đồ chơi cho chó đã giấu bấy lâu.

Anh cầm lên thì cô ngạc nhiên khó hiểu lắm lắm:

"Cái đó..."

Anh quay lại cười nhạt rồi ném đi thật xa, cô hướng mắt nhìn chiếc đĩa bay đó bay trên không dần mất dạng, rồi quay lại nhìn anh hỏi:

"Anh làm gì vậy?"

"Nhặt lại cho tôi"

Anh nói, cô như sét đánh vào tai mà trở mắt hỏi:

"Cái... gì?"

Anh vênh mặt gian tà tiếp lời:

"Tôi bảo cô nhặt lại cho tôi, không nghe sao?"

Cô sững sờ hỏi

"Nhưng cái đó chẳng phải dành cho chó sao?"

Anh nhếch môi

"Tôi biết, vậy nên tôi mới ra lệnh cho cô nhặt lại, nếu trong vòng 10 phút nữa cô vẫn chưa nhặt được và trở về đây, cô sẽ bị phạt"

Cô cắn răng

(Anh ta dám xem mình là chó sao?)

Rồi cô ngạc nhiên nghĩ tiếp

(Khoan đã, tên này thật sự đầu óc không được bình thường, mấy ngày trước còn được bác sĩ tâm lý bang cho lọ thuốc an thần mà, nhưng trước hết đành phải làm vừa lòng anh ta đã)

Rồi cô ngoảnh lưng chạy đi nhặt lại đĩa bay mất, anh bật cười thầm đứng nhìn bóng dáng cô khuất mắt mà nghĩ:

(Ha...nếu nghe lời chủ thể này thì tôi đâu phải cất công dạy dỗ cô)

Buổi trưa đến, cô chạy từ xa tay cầm chiếc đĩa bay đến chỗ anh đang ngồi trên bãi cỏ thành thoi, cô cúi gồi thở dốc lấp mắt nói:

"Tôi...tôi nhặt được rồi"

Anh cầm lấy chiếc đĩa bay rồi đứng dậy lại tiếp tục ném đi, cô lại trở mắt lấp mắt:

"Này...anh..."

"Nhặt tiếp đi"

Anh lạnh nhạt nói, cô nhăn mặt trả lời:

"Anh thật quá đáng, anh đang..."

Cô đang nói thì bị anh lườm một cái khiến cô ngoảnh lưng tiếp lời:

"Tôi...tôi sẽ đi nhặt"

Cô lại chạy đi mất, anh lại ngồi xuống bãi cỏ thành thoi bật cười nhạt tự hỏi:

"Khi nào chó con mới trở về đây?"

Buổi chiều, cô thở dốc kiệt sức ngã khụy nằm xuống bãi cỏ sau khi phải chạy khắp nơi trước mặt anh, mở nhẹ mắt giờ chiếc đĩa bay đến cho anh lấp mắt hụt hơi nói

"Tôi...tôi nhặt rồi đây, làm ơn...đừng ném...đi nữa"

Anh ngồi chống tay ra sau bãi cỏ, rồi nhìn bộ dạng nhẽ nhãi đầy mồ hôi của cô, hơi thở tỏa ra "học học" không còn chút sức lực, anh nghĩ

(Hành hạ cô thế này đủ rồi)

Rồi anh đứng dậy nói

"Vào nhà thôi"

Nói xong anh liền ngoảnh lưng đi thì cô vẫn nằm kiệt sức trên bãi cỏ

(Trời ơi, mỗi chân đến mức không thể đứng dậy được nữa, đợt tập thể dục này đúng là khủng khiếp)

Anh đang đi thì khựng chân lại quay ra sau nhìn cô chường mày vì vẫn thấy cô nằm đó. Anh bước đến hỏi:

"Sao còn chưa vào?"

Cô ngược mắt nhìn anh trả lời

"Tôi kiệt sức rồi, ê ả cả hai chân nên không ngồi dậy nổi"

Anh vênh mày nói

"Đúng là yếu kém, tôi chỉ mới bắt cô chạy vài vòng thì đã không đi nổi"

Cô nheo mày

"Thế thì anh thử đi nhặt xem, tôi phải chạy mấy vòng, vượt rào, vạch bụi cây, còn bị chó nhà hàng xóm rượt đuổi mới tìm được chiếc đĩa bay anh ném, tôi sắp chết rồi"

Cô ra sức than vãn, anh bật cười nhẹ khiến cô ngạc nhiên

(Anh ta cười ư?)

Anh cười xong lại nghiêng đầu vênh mặt hắc ám ngược xuống nhìn cô nói:

"Vậy ngày mai...chúng ta lại tiếp tục nhé"

Cô trố mắt lấp lụp không thành lời, miệng mấp máy từng tiếng:

"Tôi...không...muốn"

(Tên này đúng là tâm thần rồi, trước khi trả nợ hết mình sẽ bị anh ta hành hạ còn lại bộ xương khô, sau đó về gặp bà nội như thế nào đây, mình không thể nghĩ đến cảnh tượng đó)

Cô lắc lư đầu nhíp mắt nói:

"Tôi không muốn sống nữa, giết tôi đi"

Bỗng hai cánh tay chạm đến nâng người cô lên dần, cô ngạc nhiên mở mắt ra nhìn anh đang bế mình đi, lấp lụp hỏi:

"A...anh làm gì vậy?"

Anh lạnh nhạt nói

"Chẳng phải cô nói không đi nổi sao?"

"Tôi biết nhưng anh không cần phải làm như thế, tôi tự đi được"

Cô trả lời nhưng anh vênh mày nói

"Im lặng đi"

Bên trong phòng khách, Tư Diệp đang ngồi cảm gương tô lại đôi môi nhỏ của mình, bỗng giọng nói thấp thoáng đi vào dần khiến cô bật mừng mà phán đoán:

"Là giọng của Thuần Dương, anh ấy vừa đi đâu vậy?"

Ngay tại cửa, Thuần Dương bế Hiểu Nhiên vào, cô nhẩn mặt nói:

"Bỏ tôi xuống được rồi, tôi đã bảo không cần...mà"

Bỗng Thuần Dương nhìn sang ghế phòng khách, anh bờ ngõ nhìn Tư Diệp đang ngồi nhìn anh một cách kinh ngạc, Tư Diệp sửng sốt không thể ngờ điều mình đang thấy trước mắt nên làm rơi cả thỏi son đang cầm trên tay xuống đất vang lên tiếng "lạch bạch". Cô lấp lụp to mắt nói:

"Thuần...Dương"

Đột nhiên anh liền giật mình nhanh chóng thả Hiểu Nhiên lặn xuống đất, lên tiếng hỏi:

"Tư Diệp, em đến đây từ lúc nào?"

Tư Diệp nhìn anh bằng ánh mắt căm phẫn hỏi ngược lại:

"Chuyện này là sao? Sao anh lại bế cô ta?"

Hiểu Nhiên đứng dậy giơ tay lấp lụp giải thích

"A...không phải như cô nghĩ đâu, tôi bị mời chân nên chủ nhân giúp tôi vào nhà thôi"

Tư Diệp khoanh hai tay bật cười nhẹ

"Ha, mời chân rồi được chủ nhân bế vào sao? Cô tưởng cô đang lừa ài? Có mời chân cũng không đến lượt Thuần Dương phải bế cô vào tận nhà thế đâu"

Thuần Dương đi đến tiếp lời:

"Khoan đã Tư Diệp, anh thật sự chỉ giúp cô ta bế vào trong nhà chứ không có ý gì khác"

Tư Diệp nheo mày nói

"Anh nghĩ nói vậy em sẽ tin sao? Trong khi cô ta có liệt cả hai chân thì anh cũng không có quyền được bế cô ta đi vào nhà đâu"

Thuần Dương nhú mày hỏi

"Em không tin anh? Anh và cô ta hoàn toàn không có gì"

Tư Diệp bật cười nhẹ

"Em cứ tưởng anh một mực chung thủy với em, hóa ra không phải"

Nghe vậy Thuần Dương lớn giọng nói:

"Còn em thì sao? Ngay cả khi em bỏ anh sang nước ngoài hai năm và cắt đứt luôn liên lạc, quay trở về thì lại giang dúi với người đàn ông khác ở quán bar. Em có tư cách gì nói anh hả?"

Hiều Nhiên đứng gần đó, cô nhón nhẹ chân đi từng bước định chuồn lẹ, vừa đi vừa nghĩ:

(Chết rồi, chết thật rồi, không ngờ mình lại bị Lạc tiểu thư hiểu lầm trầm trọng như thế, mình không nên đứng đây thì hơn)

Tư Diệp chợt nắm lấy hai cổ tay Thuần Dương, hạ giọng nói:

"Em xin lỗi chỉ là vì em không muốn mất anh nên em sẽ tin anh lần này, được không hả Thuần Dương?"

Ánh mắt cô nhìn anh đáng thương, anh lại không kìm lòng mà ôm cô nói khẽ:

"Sau này em đừng nghĩ lung tung nữa, anh sẽ không làm thế với bất cứ người phụ nữ nào khác ngoài em"

Tư Diệp gật nhẹ đầu trả lời:

"Ừm"

Rồi ánh mắt cô hiện lên sự gian xảo ngay sau lưng anh nghĩ thầm

(Hừ, tưởng em sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy sao? Em có thể tin anh nhưng còn cô ta thì không)

Rồi anh buông cô ra hỏi tiếp:

"Mà em đến đây lúc nào? Sao không báo cho anh biết trước một tiếng?"

Tư Diệp mỉm cười trả lời:

"Em vừa đến thì không thấy anh, nên ngồi ở phòng khách chờ anh một lát"

Rồi cô tiếp lời

"Tối nay...em ở lại đây được chứ?"

Anh ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên Tư Diệp nói muốn ở nhà anh qua đêm, anh liền mỉm cười gật đầu

"Được"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Buổi tối hôm ấy, Tư Diệp bước ra từ phòng tắm của Thuần Dương, cô lau nhẹ mái tóc ướt của mình, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo tắm ngắn cùn cỡ ấy, Thuần Dương bước vào phòng liền ngạc nhiên hỏi:

"Tư Diệp, em định ở phòng anh sao?"

Tư Diệp tiến tới cười nhẹ nói:

"Đúng vậy, chúng ta sau này cũng sẽ kết hôn mà đúng không? Vậy nên tối nay..."

Cô nói đến đây, tay giơ lên khẽ vuốt mặt anh với ánh mắt khiêu gợi thì anh gỡ tay cô ra hỏi:

"Em định làm gì? Hay anh nhường phòng này cho em, anh sẽ sang phòng khác ngủ"

Cô ngạc nhiên rồi nheo mày

"Không ý em là...tối nay chúng ta ngủ cùng đi"

Anh cười nhẹ đáp

"Được thôi"

Sau khi màn đêm dần buông xuống, anh liền lên giường nhìn Tư Diệp nằm bên cạnh nói

"Em ngủ ngon, anh cảm thấy mệt nên ngủ trước đây"

Nói xong anh liền chớp mắt ngay lập tức, Tư Diệp nằm bên cạnh nheo mày khó chịu nghĩ:

(Sao anh ấy lại ngủ liền chứ? Đây không phải điều mình muốn)

Rồi cô nhếch môi choàng tay lên ôm lấy người anh, cố gắng dùng sự quyến rũ của mình mà làm anh phải khuất phục. Anh vừa nhắm mắt vừa cảm nhận bàn tay cô đang sờ soạng vùng ngực anh, liền nheo mày khó chịu ngòai dậy hỏi:

"Tư Diệp, em đang làm gì vậy?"

Tư Diệp ngòai dậy tiếp lời:

"Anh không định làm chuyện gì ngoài việc nhắm mắt ngủ sao?"

Anh nheo mày đỡ trán mình

"Anh chỉ muốn làm điều đó sau khi chúng ta kết hôn, vì anh muốn tôn trọng em"

Tư Diệp liền nói:

"Không cần đợi đến kết hôn cũng được mà, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ ở bên nhau, lẽ nào anh không có hứng thú?"

Thuần Dương nhìn cô rồi nhún gọng có chút tức giận

"Dù cho có hứng thú thì anh sẽ là người chủ động chứ không phải là em, nếu em làm vậy...anh liền cảm thấy..."

Tư Diệp ngạc nhiên rồi bật cười

"Ha, anh cảm thấy gì chứ? Em chỉ là...muốn tự mình chủ động hơn thôi"

Bỗng anh nắm lấy tay Tư Diệp nghiêm mặt nói:

"Đừng làm vậy nữa, em không thấy ngại ngần khi lần đầu tiên làm việc này à?"

Tư Diệp bỗng giật mình rồi cười nhẹ nghĩ:

(Lần đầu? Anh tưởng em thật sự đây là lần đầu với anh sao?)

Cô trả lời

"Em...không ngại ngần vì đó là anh"

Thuần Dương liền đứng phắt dậy lấy gối mình nói:

"Em ngủ ở phòng anh đi, anh sẽ sang phòng khác"

Anh nói xong liền đi đến cửa thì Tư Diệp bật sừng sờ gọi tên anh

"Thuần Dương"

Cô vừa gọi nhưng anh đã trầm mặc mà mở cửa đi ra ngoài mất khiến cô nghiêng răng tức tối

(Em còn lâu mới tin anh không có hứng thú với em)

Khuya đến, Hiểu Nhiên bước xuống lầu ngoáp một hơi dài tìm nước uống thì cô bước đến ghế phòng khách ngạc nhiên khi thấy anh đang ôm gối ngủ trên ghế.

Cô thắc mắc nghĩ

(Sao anh ta lại ngủ ở phòng khách, thế còn phòng anh ta thì sao?)

Cô lại gác tay lên cằm ngẫm nghĩ

(Mà phải rồi, Lạc tiểu thư có lẽ đang ngủ ở phòng anh ta nên anh ta xuống đây chẳng?)

Rồi cô nheo mày

(Mà chẳng phải hai người họ đang quen nhau sao? Thế thì việc gì phải ngủ riêng chứ?)

Sau một hồi cô lắc đầu

(Thôi không quan tâm, không quan tâm)

Cô bật ngoảnh lưng đi thì chợt thấy anh đang nằm co rút bất giác nghĩ:

(Anh ta ngủ ở phòng khách lạnh như vậy mà cũng ngủ được)

Rồi cô đi lấy chăn, bước tới nhẹ nhàng đắp lên người anh đang ngủ trên ghế sofa, quay mặt ngoáp dài lẩm bẩm:

"Minh cũng phải về phòng ngủ rồi a"

Cô vừa đi, anh cũng vừa mở mắt tự hỏi:

(Cô ta đắp chăn cho mình thật à?)

Sáng hôm sau, Hiểu Nhiên bước xuống phòng khách liền ngạc nhiên khi thấy anh vẫn chưa dậy nên lẩm bẩm nói:

"Đúng là ngủ như heo"

Rồi cô ôm người nhíp mắt nhăn răng

(Cũng vì nhường anh ta cái chăn nên tối qua mình lạnh đến phát run luôn)

Bỗng cô đi đến gần anh nghĩ tiếp:

(Quan trọng là bây giờ mình phải lấy lại cái chăn, nếu khi anh ta ngủ dậy liền hỏi là của ai thì mình nhục chết mất, anh ta sẽ cười phá lên vì biết mình đắp chăn cho anh ta mà trở nên ngạo mạn chẳng?)

Vừa dứt suy nghĩ cô liền kéo nhẹ cái chăn của mình ra khỏi người anh, cái chăn dần tuột ra thì anh lại mở mắt nhìn cô hỏi:

"Cô làm gì vậy?"

Cô giật mình ôm lấy cái chăn của mình lấp lấp:

"A...tôi...tôi đem chăn đi giặt a"

Nói xong cô liền ngoảnh lưng đi thì anh ngồi dậy hỏi:

"Mấy giờ rồi?"

Cô ngoảnh nét mặt ngượng ngao lại trả lời

"6 giờ sáng thôi, nếu anh muốn ngủ tiếp thì cứ ngủ đi, tôi đi làm việc a"

Cô đi mất, anh chợt buồn ngẫm nghĩ:

(Tur Diệp không lẽ đang giận mình? Cô ấy thậm chí còn không quan tâm mình ngủ ở đâu?)

Rồi anh đứng dậy đi lên phòng mình, mở cửa ra liền thấy Tur Diệp đang nhắm mắt ngủ ngon trên chiếc giường anh, anh nhẹ nhàng tiến lại ngồi xuống nệm, vuốt nhẹ lọn tóc cô lẩm bẩm:

"Anh xin lỗi"

Tur Diệp chợt mở mắt ra, cô lẩm bẩm gọi tên anh

"Thuần Dương"

Anh mỉm cười hỏi

"Anh làm em thức giấc à?"

Tư Diệp ngồi dậy bật cười nhẹ trả lời

"Không có"

Rồi cô ngáp ngừng tiếp lời

"Chuyện tối hôm qua...em thật sự xin lỗi, lẽ ra em phải để ý cảm nhận của anh, nếu anh không muốn thì em sẽ không làm như thế nữa"

Anh gật nhẹ đầu rồi nói

"Không sao, chúng ta cùng nhau đi đánh răng, rồi ăn sáng nào"

Tư Diệp gạt đầu nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy khó chịu

(Rõ ràng lần trước có sợi tóc dài nằm trên nệm giường của anh ấy, chắc chắn anh ấy đã ngủ cùng người phụ nữ khác vậy mà anh ấy lại từ chối khi ngủ cùng mình, rốt cuộc là vì sao?)

Một lúc sau Tư Diệp và anh bước xuống lầu, cô ngồi vào bàn ăn rồi liếc mắt nhìn Tiểu Mễ đang đứng đặt các thức ăn lên bàn trước mặt, cô lên tiếng hỏi:

"Thức ăn trên bàn...là của cô nấu sao?"

Tiểu Mễ ngạc nhiên nhìn Tư Diệp rồi mỉm cười lắc đầu nhẹ

"A...không, toàn bộ thức ăn trên bàn đều là do Hiểu Nhiên phụ trách, tôi chỉ mang ra giúp cô ấy thôi"

Tư Diệp nheo mày

"Hiểu Nhiên? Là cô gái tên Bạch Hiểu Nhiên đó"

Bống Thuần Dương ngồi cạnh ngạc nhiên hỏi

"Tư Diệp, em làm sao khó chịu vậy? Cô ta chỉ là người hầu phụ trách thức ăn cho anh mỗi ngày thôi"

Tư Diệp quay sang anh bật cười nhẹ trả lời:

"Em chỉ hỏi vậy thôi mà, em biết anh sẽ không phản bội em, với lại anh làm sao có thể...để tâm tới một đứa hầu nữ được chứ"

Thuần Dương ngạc nhiên rồi tiếp lời

"Em ăn đi, nếu không đồ ăn nguội hết đấy"

Tư Diệp bật cười đáp

"Vâng"

Rồi cô liếc mắt nhìn mấy đĩa thức ăn trên bàn rồi ngẩng đầu nhìn Tiểu Mễ lên tiếng gọi

"Này"

Tiểu Mễ giật mình nhìn cô đáp:

"Vâng...Lạc...tiểu thư gọi tôi sao?"

Tư Diệp cầm hai đĩa thức ăn đưa cho Tiểu Mễ nói

"Mau đem vào rồi bảo cô gái Hiểu Nhiên gì đó hâm lại cho nóng đi"

Tiểu Mễ ngạc nhiên trong khi tất cả thức ăn vừa mới mang ra, vẫn còn nóng nhưng Tư Diệp lại bảo đem vào hâm tiếp. Thuần Dương thấy vậy thắc mắc lên tiếng:

"Tư Diệp, anh thấy thức ăn vẫn còn nóng, em muốn hâm lại làm gì?"

Tư Diệp quay sang nhìn anh cười nói:

"Là vì bụng em không khỏe, nên phải ăn đồ được hâm nóng rất lâu mới được"

Rồi Tư Diệp liếc mắt nhìn Tiểu Mễ nói:

"Mau mau hai đĩa này vào trong đi"

Tiểu Mễ lật đặt gạt đầu rồi mang vào trong mát, Thuần Dương lo lắng hỏi

"Em nói bụng em không khỏe sao? Em bị từ lúc nào?"

Tư Diệp cười gượng trả lời

"À...chỉ mới vài ngày gần đây"

Anh lại nói

"Thế thì anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra nhé"

Cô lắc đầu

"Không cần đâu, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà anh đừng lo lắng quá"

Bên trong nhà bếp, Tiểu Mễ mang hai đĩa thức ăn đưa cho Hiểu Nhiên khiến cô ngạc nhiên hỏi:

"Tiểu Mễ, cô làm gì mang ngược lại vào trong bếp vậy? Không phải là đặt trên bàn cho chủ nhân ăn sao?"

Tiểu Mễ chao mày nói

"Tôi đã đặt lên bàn nhưng Lạc tiểu thư lại bảo đem vào cho cô hâm lại nóng hơn, vì cô ấy nói là bụng không khỏe nên chỉ ăn được thức ăn mềm"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên rồi nói

"Nhưng như thế này đã là mềm rồi mà, nếu hâm tiếp thì những món này sẽ mềm nhũn ra, ăn không ngon đâu"

Tiểu Mễ tiếp lời

"Cô cứ làm theo lời cô ấy nói đi, Lạc tiểu thư đã bảo vậy mà"

Hiểu Nhiên đành gạt đầu

"Được rồi, tôi sẽ đi hâm lại"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Một lát sau, Tiểu Mễ mang hai đĩa thức ăn vừa hâm nóng lại đi ra đặt lên bàn thì Tư Diệp lên tiếng:

"Mãi bây giờ mới đem ra, tôi và Thuần Dương đã ăn xong cả rồi"

Tiểu Mễ sững sờ thì tiếp lời

"Xin lỗi Lạc tiểu thư, cô bảo tôi đem hâm nóng lại cho nên..."

Tư Diệp nheo mày đứng dậy vênh mặt hỏi:

"Cô muốn nói gì tôi cơ?"

Tiểu Mễ lắp bắp:

"A...tôi...tôi không có ý gì cả"

Thuần Dương cũng đứng dậy lên tiếng:

"Tur Diệp, cô ta không sai đâu, em đã bảo đem vào hầm nóng lại rồi còn gì"

Tur Diệp thay đổi thái độ thân thiện nhìn anh bật cười nhẹ:

"Em chỉ định bảo cô ta dọn bàn thôi mà"

Thuần Dương tiếp lời

"Được rồi, công việc này cứ để cho người hầu làm, chúng ta đi thôi"

Tur Diệp gật đầu rồi cùng Thuần Dương đi ra ngoài mát. Hiểu Nhiên chợt đi ra lên tiếng hỏi

"Humm? Chủ nhân và Lạc tiểu thư đâu rồi?"

Tiểu Mễ lắc đầu trả lời:

"Ngài ấy và Lạc tiểu thư ra ngoài rồi, cô ấy rõ ràng đã bảo tôi đem vào cho cô hầm nóng lại, nhưng bây giờ mang ra cô ấy lại không ăn"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên rồi mỉm cười nói:

"Không sao đâu, chắc là cô ấy no rồi cũng nên"

Tại một hồ nước trong veo, bên cạnh bờ hồ Tur Diệp nắm lấy tay Thuần Dương đứng đưa mỉm cười hỏi:

"Thuần Dương, anh không có gì muốn nói với em sao?"

Thuần Dương ngạc nhiên trả lời

"Anh chỉ cần thấy em đứng trước mặt cũng cảm thấy yên lòng rồi"

Bỗng Tur Diệp bật hỏi tiếp:

"Phải rồi, dạo gần đây anh còn mơ thấy ác mộng không?"

Anh ngạc nhiên rồi lắc đầu

"Thình thoảng nó chỉ xuất hiện vài lần, chắc là vì từ khi em trở về, anh liền không để ý đến chuyện khi xưa nữa"

"Vậy à"

Tur Diệp nói, ánh mắt mỉm cười nhìn anh tiếp lời:

"Quả nhiên em đã mời một ông bác sĩ tâm thường đến khám cho anh rồi, anh như thế này sao có thể là mắc chứng trầm cảm sắp bị rối loạn tâm lý được chứ?"

Anh bật cười nhẹ

"Chắc là vậy rồi, anh cũng không thấy mình mắc phải căn bệnh đó, mà...anh cũng rất vui vì em đã lo lắng cho anh"

Cô gật đầu rồi bật cười

"Vâng, em sẵn sàng làm mọi thứ vì anh mà"

Phía xa xa, Hiểu Nhiên mỉm cười nhìn anh và Tur Diệp đang nắm tay nhau ở bờ hồ liền lăm lăm mơ mộng:

"Nếu mình cũng đứng đó với anh Diệp Thiên thì hay rồi"

Rồi cô tưởng tượng một đàn cảnh lãng mạng bên hồ trên đầu thì một giọng nói vang lên bên cạnh làm cắt đứt sự tưởng tượng của cô

"Hiểu Nhiên, cô đang nghĩ gì mà vui quá vậy?"

Cô quay sang giật mình lấp mắt khi thấy Diệp Thiên đang đứng mỉm cười hỏi:

"A...anh...anh Diệc Thiên"

Rồi cô bật ngượng cúi mặt nghĩ

(Anh ấy không phải thấy bộ dạng mơ mộng xấu hổ của mình rồi đấy chứ?)

Diệc Thiên bật cười rồi hỏi tiếp:

"Cô đang làm việc sao?"

Hiếu Nhiên lắc đầu

"A...tôi làm xong cả rồi nên đứng đây chơi thôi"

"Chơi?"

Diệc Thiên lăm bằm rồi hướng mắt nhìn Tư Diệp và Thuận Dương từ xa đang đứng bên cạnh hồ nói chuyện gì đó rồi anh chuyển mắt nhìn Hiếu Nhiên hỏi:

"Cô đứng đây xem trộm Tư Diệp tiểu thư và Thuận Dương đang thân mật bên kia à?"

Hiếu Nhiên bật ngượng xua tay qua lại lấp mắt

"A...không có...tôi chỉ là ra đây ngắm cảnh thôi"

Diệc Thiên chợt để ý cổ tay Hiếu Nhiên không có đeo chiếc lắc tay anh tặng, liền nheo mày hỏi:

"Hiếu Nhiên, cô không mang quà tôi tặng à?"

Hiếu Nhiên giật mình nhìn cổ tay mình sực nghĩ:

(A chết rồi, mình quên luôn chuyện chiếc lắc tay, làm sao đây nếu nói bị tên Dương đàn độn kia lấy mất rồi thì anh Diệc Thiên sẽ nghĩ gì?)

Rồi cô liền gượng cười trả lời

"À... tôi thấy chiếc lắc tay ấy đẹp quá nên không nỡ mang khi làm việc"

Diệc Thiên ngạc nhiên rồi bật cười nhẹ nói:

"Hiếu Nhiên, cô không cần làm vậy đâu, nếu tôi không thấy cô mang nó tôi sẽ buồn lắm đấy"

Hiếu Nhiên chợt cúi mặt e thẹn

"Vâng...vâng một lát nữa tôi sẽ mang sau"

Diệc Thiên chợt nhìn nét mặt cô vừa nói vừa ngượng ngừng rồi giơ tay lên miệng bật cười, tay kia đặt lên đầu cô xoa nhẹ nói:

"Cô đúng là dễ thương, nhưng lần sau nhớ mang nó nhé"

Cô đỏ mặt gật đầu

"Vâng"

(Chắc mình phải nghĩ cách lấy lại sợi dây rồi, nếu lần sau anh Diệc Thiên không thấy mình đeo nó thì mình không biết giải thích ra sao nữa)

Bỗng Thuận Dương và Tư Diệp bước chân đến, anh đen mặt lên tiếng hỏi:

"Diệc Thiên, cậu vào nhà tôi từ lúc nào vậy?"

Diệc Thiên và Hiếu Nhiên ngạc nhiên quay sang nhìn anh thì Diệc Thiên bật cười nhẹ trả lời:

"Tôi đến đây thăm Hiếu Nhiên thôi"

Thuận Dương nheo mày vênh mặt hỏi:

"Ha, xem ra quan hệ hai người tốt quá nhỉ? Mới đi cùng nhau dự tiệc hai ngày trước bây giờ lại qua thăm nhau sao?"

Diệc Thiên lại mỉm cười nói

"Cậu nghĩ sao thì tùy, tôi qua đây không chỉ có mỗi việc thăm Hiểu Nhiên, tôi có việc ở công ty cần cậu đến gấp đây"

Nghe vậy Thuần Dương lướt qua Diệc Thiên rồi nói:

"Tôi biết nhưng lần sau có đến gọi điện thoại báo tôi trước một tiếng được không?"

Diệc Thiên ngạc nhiên thắc mắc hỏi:

"Chẳng phải trước giờ tôi vào nhà cậu rất bình thường sao? Sao tự dưng bây giờ phải gọi báo trước một tiếng?"

Thuần Dương quay mặt lại bật cười nhạt nói

"Báo tôi trước một tiếng, tôi mới ra mở cổng cho cậu vào"

Diệc Thiên nheo trán khó hiểu lại hỏi:

"Mở cổng? Chẳng phải tôi biết mã khóa cổng nhà cậu sao? Cần gì cậu ra mở cho mệt"

Thuần Dương nheo mày

"Hừ, hôm nay tôi mới đổi bảo mật rồi, từ giờ chịu khó đứng bên ngoài bấm chuông đi"

Tư Diệp cười gượng lên tiếng:

"Thuần Dương, anh không cần khó chịu với Lăng thiếu vậy đâu, không phải anh ấy tự mở cổng vào sẽ nhanh hơn sau, giữa anh và anh ấy cũng đâu có xa lạ gì nữa"

Thuần Dương bật cười nhạt rồi lờ mờ Hiểu Nhiên đứng phía sau Diệc Thiên nói:

"Anh chỉ sợ...con chó anh đang nuôi vì một cái dây xích cổ với cái xoa đầu của người khác liền vẫy đuôi không biết đi mất thôi, nhất là đang còn ăn vụng ở nhà chủ của mình nữa chứ"

Hiểu Nhiên đứng gần đó tự hỏi:

(Chó? Ý anh ta nói ai vậy?)

Diệc Thiên ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

"Cậu nuôi chó à? Từ bao giờ vậy?"

Thuần Dương ngoảnh lưng nói:

"Mới nuôi thôi, mà nó hư quá nên tối nay chắc tôi sẽ nhốt nó vào lồng"

Hiểu Nhiên nheo mày tức tối dần thâm chùi rủa

(Ý anh ta là mình sao? Cái tên Dương cầm thú này)

Bỗng Tư Diệp nhìn đồng hồ trên tay mình rồi giật mình nghĩ

(Chết rồi, tới giờ hẹn gặp đám Luna mà mình quên mất)

Rồi cô nhìn Thuần Dương vội lên tiếng:

"Thuần Dương, em về đây trước đây, hai anh cứ bàn công việc đi"

Thuần Dương mỉm cười nói:

"Được rồi, để anh đưa em về"

Tư Diệp xua tay trả lời:

"Không cần đâu, anh và Lăng thiếu còn bàn công việc mà, em cũng có việc nên đi trước"

Nói xong Tư Diệp vội đi mất thì Hiểu Nhiên cũng lên tiếng:

"Vậy tôi cũng đi làm việc của mình đây"

Nói xong cô liền cúi mặt đi mất. Thuận Dương chợt nhìn Diệc Thiên nghiêm giọng hỏi:

"Chẳng phải việc ở công ty tôi nhờ cậu giải quyết giúp rồi sao? Sao lại còn đến đây?"

Diệc Thiên ngạc nhiên trả lời:

"Đạo gần đây cậu không đến công ty nên có rất nhiều chuyện phát sinh, tôi biết từ khi Tư Diệp tiểu thư trở về cậu liền quên mất mọi thứ ở Phó Thị, bây giờ thì đến công ty đi"

Thuận Dương bật cười nhạt quay lưng nói:

"Được, nhưng đợi tôi một lát đã"

Nói xong anh liền đi mất khiến Diệc Thiên đứng nhìn khó hiểu.

Lúc này, anh đuổi theo Hiểu Nhiên từ phía sau liền lớn giọng gọi:

"Bạch Hiểu Nhiên"

Hiểu Nhiên giật mình quay lại nhìn anh hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Anh nheo mắt vênh mặt nói:

"Cô cũng giỏi quá nhỉ?"

Rồi anh kéo mạnh tay cô đi một cách bất ngờ khiến cô giật mình lấp mắt:

"A...anh...anh lại làm cái gì vậy? Đau...đau tay tôi"

Anh vẫn kéo mạnh tay cô đến một nơi vắng vẻ rồi mở cửa tầng hầm dưới sàn nhà lên, liền vút cô xuống tầng hầm tối đó rồi hần giọng nói:

"Cô ngoan ngoãn ở đây đến đêm nay tôi về, tự cân nhắc bản thân đi"

Hiểu Nhiên chưa kịp hoàn hồn thì Thuận Dương đã đóng sầm cửa tầng hầm lại khiến cảnh vật xung quanh cô trở nên tối đen mù mịt, cô lấp mắt gọi lớn:

"Nè, tự đừng anh vút tôi xuống đây, tôi có làm gì sai đâu chứ?"

Cô đứng dậy nhưng xung quanh mình chỉ là một màu đen, không một chút ánh sáng khiến cô rùng mình nghĩ:

(Không lẽ đây là căn hầm tối đen mà mấy người nữ hầu khác đã nói, rằng anh ta mỗi khi tức giận đều vút người hầu xuống đây để trừng phạt, bây giờ mình mới tận mắt chứng kiến, thật đáng sợ)

Rồi cô nheo mắt lăm bắm:

"Mà khoan đã, mình có làm gì sai đâu chứ? Sao cũng bị nhốt dưới căn hầm này?"

Cô vội hét lớn:

"Tên Dương đàn độn, anh mau thả tôi ra"

Lúc này Thuận Dương đã cùng Diệc Thiên lái xe đi mất, Diệc Thiên thắc mắc vừa lái xe vừa hỏi:

"Cậu vừa đi làm gì vậy?"

Anh ngồi chống tay ra ô cửa xe bên cạnh bật cười nhạt trả lời:

"Nhốt chó thôi"

Bây giờ mặc cho Hiểu Nhiên kêu hét liên tục vẫn không có ai trả lời lại, cô ngồi xuống chụm người lại co rút vì sợ hãi giữa một màu đen tối om, rồi lấp mắt run giọng rung rung nước mắt dần lăm bắm:

"Hức...mình muốn về nhà"

Cô chợt nhớ lại căn nhà của mình, mỗi khi đi làm về được nhìn thấy bà nội đang ngồi bên bàn cơm và chờ đợi cô ăn cùng, cô tự hỏi:

"Tại sao số phận của mình lại xui xẻo chỉ vì làm hỏng cái máy bán nước chứ?"

Rồi cô nằm xuống nhắm mắt dần, hồi tưởng lại mọi thứ trước khi bước vào Phó Gia, dù cho có làm việc tăng ca đến đêm một mõi thế nào cũng đỡ hơn là bây giờ phải sống dưới quyền và sự la mắng của người khác, cô bắt giấc hối hận lắm lắm

"Minh thật sự muốn về nhà"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Buổi tối đến, Thuần Dương vừa lái xe vừa ngẫm nghĩ:

(Chắc bị nhốt dưới hầm từ chiều giờ, cô ta cũng sợ và biết nghe lời hơn rồi)

Rồi anh tưởng tượng bật cười nghĩ:

(Hẳn lát nữa khi thấy mình, cô ta sẽ quỳ xuống cầu xin mình tha lỗi chẳng?)

Sau một hồi, anh vừa bước vào nhà thì Tiểu Mễ đi ra phòng khách nhìn ngó tìm kiếm xung quanh, cô lo lắng lắm lắm:

"Không biết Hiểu Nhiên đi đâu rồi? Sao từ trưa giờ mình không thấy cô ấy?"

Thuần Dương vội đi vào thì Tiểu Mễ ngạc nhiên lên tiếng gọi:

"A...chủ nhân"

Anh đứng lại nheo mày hỏi:

"Chuyện gì?"

Tiểu Mễ cúi mặt lấp lút sợ sệt nói:

"Ừm...từ trưa đến giờ tôi không thấy Hiểu Nhiên đâu cả, cô ấy..."

Thuần Dương nheo mày không trả lời rồi quay bước đi, anh hướng đến con đường đến cửa tầng hầm tối đó. Đứng trước cửa tầng hầm, anh bật cười thâm ngạo mồm lắm lắm:

"Chắc bây giờ cô ta cũng sợ hãi đến mức giác ngộ ra rồi, tôi không tin sau lần này cô còn dám tái phạm nữa không?"

Anh cúi xuống dần nhẹ nhàng gõ cửa tầng hầm dưới chân mình bật lên, ánh sáng bắt đầu lọt vào trong căn hầm tối đen và nóng ẩm đấy, anh ngồi ở miệng cửa vọng tiếng xuống gọi:

"Bạch Hiểu Nhiên, cô đâu rồi?"

Anh vừa hỏi nhưng mọi thứ chỉ là sự im lặng đáp lại, anh nheo mày lớn tiếng hỏi tiếp:

"Cô không trả lời, tôi liền đóng cửa nhốt cô tiếp tới sáng mai"

Anh vừa dứt lời liền cảm thấy gì đó không đúng, cô không hề trả lời lại một tiếng nào thì anh liền lo lắng bước xuống bậc thang của tầng hầm, đi trên dãy ánh sáng được rọi từ cửa tầng hầm xuống sàn, hai bên góc vẫn là một màu tối đen, anh nhìn xung quanh vẫn hỏi:

"Cô không trả lời thì đừng trách tôi không nương tay, cô đâu rồi?"

Anh chợt dừng chân lại một chỗ thì thấy cô đang nằm ở một góc tối, liền đi lại nheo mày hỏi tiếp:

"Cô dám ngủ à? Còn không mau tỉnh dậy cho tôi"

Bước tới gần, anh ngồi xuống xem liền thấy mắt cô nhắm lịm nên lấy người cô nói tiếp:

"Cô...sao vậy? Không phải vì sợ quá nên ngất luôn rồi chứ?"

Cô bỗng thở dốc bật rên vài tiếng: "ư...ưm".

Anh liền sờ tay đến trán cô giật mình nghĩ:

(Cô ta sốt rồi sao? Mới chỉ nhột có vài tiếng mà đã không chịu nổi)

Rồi anh bế cô lên tay nheo này nói:

"Đúng là phiền phức"

Anh đành đưa cô ra khỏi tầng hầm. Trên dãy hành lang các người hầu thấy vậy liền bàn tán to nhỏ:

"Chuyện gì vậy? Cô người hầu đó là Bạch Hiểu Nhiên đúng không? Sao lại được chủ nhân bế đi thế kia?"

"Hình như cô ta vừa bị phạt nhốt dưới tầng hầm đấy, chắc là sợ quá nên ngất đi cũng không có gì lạ"

Thuần Dương bế Hiểu Nhiên bước vào giường của cô, rồi nhẹ nhàng đặt đầu cô lên chiếc gối phía dưới, cô vẫn nhíp mắt mấp máy trong cơn sốt một cách mơ hồ:

"Tôi...muốn về nhà"

Anh liền ngạc nhiên nghĩ

(Cô ta đang nhớ nhà sao?)

Lúc này Tiểu Mễ vội chạy vào lấp mấp lo lắng hỏi:

"Chủ...chủ nhân, Hiểu Nhiên cô ấy sao vậy?"

Thuần Dương trả lời:

"Bị sốt rồi, tôi không biết cách hạ sốt, cô giúp tôi chăm sóc cô ta đi"

Tiểu Mễ gật đầu rồi đáp:

"Vâng ạ"

Rồi anh đứng dậy liền nhìn thấy mép của cái gì lòi ra nằm dưới gối Hiểu Nhiên đang nằm, anh liền tò mò rồi giơ tay xuống kéo ra xem thử nó là gì thì liền ngạc nhiên, đó không có gì đặc biệt ngoài một tấm ảnh. Anh cầm tấm ảnh đó lên xem liền nheo mày, bên trong ảnh là hình của anh và Diệc Thiên chụp cùng nhau thời trung học. Anh ngẫm nghĩ:

(Ra đây là tấm ảnh cô ta lấy trộm trong phòng mình lúc đó, nhưng sao cô ta lại lấy nó)

Anh cầm tấm ảnh rồi quay đi nhìn Tiểu Mễ nói:

"Chăm sóc cô ta hộ tôi, một lát tôi sẽ sang xem tình hình"

Anh nói xong liền đi ra ngoài mất. Tiểu Mễ ngạc nhiên lắm bậm tịt hỏi:

"Ngài ấy vừa lấy gì dưới gối của Hiểu Nhiên vậy?"

Phía bên ngoài phòng khách, Thuần Dương ngồi nheo mày ngẫm nghĩ một hồi:

(Cô ta lấy trộm tấm ảnh này là có mục đích gì?)

Anh nhìn Diệc Thiên và anh ở trong tấm ảnh đó, liền suy đoán ra vài tình tiết dựa theo phán đoán của mình

(Chẳng lẽ cô ta biến thái đến mức lấy ảnh này về hôn mỗi ngày đấy chứ? Không lẽ cô ta thích cả mình và Lãng Diệc Thiên)

Anh bỗng nhớ lại mọi nét mặt ngượng ngùng của cô khi đứng cùng Diệc Thiên, còn khi đứng cùng anh là các biểu cảm khó chịu và cáu gắt, anh liền chao mày khó chịu đoán lại

(Không đúng, chính xác thì người cô ta thích chỉ có mình tên Diệc Thiên)

Rồi anh bật cười nhạt

(Ha, nếu vậy thì phải để cô biết thế nào là sáng mắt ra, đúng là chỉ với chút quà tặng và vài cái xoa đầu dịu dàng của Diệc Thiên cô liền cảm thấy rung động với người khác, đúng là mù thiệt mà)

Anh đứng dậy nheo mày

(Nếu đã thích tên Diệc Thiên thì lấy ảnh có cả mình vào làm gì chứ? Chẳng lẽ làm nền sao?)

9:00 tối, anh đi vào phòng Hiểu Nhiên thì thấy Tiểu Mễ đang ngủ gật bên giường của cô, anh bước vào thì Tiểu Mễ giật mình đứng dậy mở to mắt cúi mặt lấp mắt:

"A...xin lỗi chủ nhân, tôi không cố ý ngủ gật đâu a"

Thuần Dương lên tiếng:

"Cô đi đi, tôi sẽ chăm sóc cô ta"

Tiểu Mễ ngạc nhiên hỏi:

"Ngài định chăm sóc cho Hiểu Nhiên?"

Thuần Dương nheo mày khó chịu:

"Cô muốn gì đây?"

Tiểu Mễ cúi đầu lấp mắt

"A...vâng tôi đi liền"

Cô vội đi mất thì Thuần Dương nhẹ nhàng ngồi xuống nệm giường của Hiểu Nhiên đang nằm, anh vốn không biết cách chăm sóc người bị bệnh nên mới nhờ Tiểu Mễ làm giúp, lúc này anh chợt lăm bầm:

"Không biết cô ta đã hạ sốt chưa?"

Anh nhìn đôi mắt cô vẫn nhắm lịm và hơi đỏ, miệng cô mấp máy nói gọi hai tiếng:

"Bà...nội"

Bỗng anh ngạc nhiên rồi cười nhạt:

(Xem ra cô ta nhớ bà nội mình như vậy...hắn lúc chiều mình có hơi quá đáng)

Bỗng cô lại mấp máy vài chữ:

"Dương..."

Anh ngạc nhiên lăm bầm:

"Dương...?"

"Dương đàn...độn"

Cô vừa nhắm mắt vừa nói trong tiềm thức, anh nheo mày đứng dậy hằm mặt

(Cô ta không những sốt còn dám chửi mình trong mơ)

Rồi anh kìm chế ngấm nghĩ:

(Nhưng vì cô bị sốt nên tôi tha cho một lần, từ chiều đến giờ cô ta không ăn gì chắc hẳn rất đói)

Rồi anh ngoảnh lưng đi xuống bếp gọi một cô người hầu đứng gần đây

"Cô...nấu cho tôi một bát cháo nhanh đi"

Cô người hầu cúi đầu lấp mắt

"Vâng...vâng ạ"

Một hồi sau, anh ngồi cạnh giường cô, nhẹ nhàng thổi lấy thìa cháo trên tay, giờ đến đút vào miệng cô. Lúc này trong mơ hồ, cô chợt thấy hình dáng ai đó ngồi trước mặt mình, tay cầm thìa cháo đưa đến miệng cô thì cô liền tự hỏi, đôi mắt cô nặng trĩu không thể mở lên mà đành phán đoán:

(Ai vậy? Ai đang chăm sóc mình? Với cách dịu dàng này thì chắc là anh Diệc Thiên rồi)

Rồi cô há miệng nhẹ ra, mắt vẫn không thể mở nổi mà ăn lấy thìa cháo ấy,

Thuần Dương ngạc nhiên nghĩ:

(Xem ra cũng ngoan ngoãn ăn cháo do mình đút)

Anh lại vớt cháo tiếp, giơ đến miệng cô, cô lại nhíp mắt hỏi trong cơn mơ hồ:

"Anh đang chăm sóc em sao?"

Thuần Dương ngạc nhiên trả lời:

"Phải, ngoài tôi ra thì ai có thể vác xác ngồi đây đút cháo cho cô ăn chứ?"

Cô lại mỉm cười nhíp mắt nói:

"Cảm ơn anh"

Anh lại bật cười nhẹ:

"Cô chỉ cần khỏe lại, sau khi khỏi bệnh tôi đồng ý sẽ cho cô..."

Anh đang nói thì cô mỉm cười, mắt vẫn nhắm lịm nói:

"Em biết anh Diệc Thiên là người tốt mà, chắc chắn anh sẽ không bỏ mặc em đúng không?"

Thuần Dương bật nhún mình

(Hóa ra nãy giờ cô ta cứ tưởng mình là tên Diệc Thiên, mình thậm chí còn vừa định đồng ý sẽ cho cô ta nghỉ một ngày quay về thăm bà nội mình, xem ra cô không cần cơ hội này rồi)

Anh liền đứng phắt dậy, đặt tô cháo lên bàn quay lưng ra ngoài mất, cô nhíp mắt nhìn thấy bóng lưng mờ nhạt của anh dần đi thì giờ tay cô hết sức gọi:

"O...anh Diệc Thiên, anh...sao vậy? Sao anh lại bỏ đi chứ?"

Cô đang gọi thì anh đã ra ngoài đóng cửa lại mất. Bên ngoài cửa anh đứng nheo mắt khó chịu lắm lắm:

"Cô ta nghĩ gì mà tưởng mình là Diệc Thiên chứ? Tên Diệc Thiên có ngồi chăm sóc cô được như tôi đâu? Đúng là vẫn không biết nhận dạng giọng nói chủ nhân mình, xem sao khi khỏi bệnh tôi có trừng phạt cô hay không thì biết"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Lúc này, 10:00 tối tại quán bar.

Tư Diệp bước vào thì thấy Luna và Tiểu Nhã đang ngồi với hai người đàn ông lạ mặt khác, cô đặc ý đi đến lên giọng hỏi:

"Xem ra hôm nay có gì rất vui? Sao không cho tôi tham gia cùng hả?"

Tiểu Nhã nhìn Tư Diệp lên tiếng:

"Tiểu Huyền có việc bận nên không đến đây chung vui được. Tư Diệp, lại đây giới thiệu với cô đây là hai người bạn tôi mới quen đấy"

Rồi Tiểu Nhã thì thầm vào tai Tư Diệp cười khúc khích nói nhỏ:

"Hai người họ là doanh nhân đấy, tôi chắc hẳn họ có khá nhiều tiền, nếu được thì cô tới đi"

Tư Diệp bật cười nhếch nhìn hai người đàn ông đang mê mẩn nhìn cô, một trong số hai người đàn ông ấy lên tiếng hỏi

"Cô là bạn của Tiểu Nhã sao? Trong xinh đẹp không kém đây"

"Chúng ta có thể làm quen không?"

Tư Diệp ngẫm nghĩ tính toán một hồi

(Cũng đã lâu rồi, bên cạnh Thuần Dương mãi mình có vẻ hơi chán, quả nhiên phải tìm cảm giác mới lạ a)

Rồi cô gật đầu bật cười trả lời:

"Được thôi, tôi là Lạc Tư Diệp"

Luna ngồi đối diện liếc mắt nhìn Tư Diệp đang cố lấy lòng hai người đàn ông mới gặp, cô nheo mày khó chịu nghĩ thầm

(Hừ, cô ta lại giờ trò cũ mà tiếp cận đàn ông dần, đúng là dễ tiện)

Dứt suy nghĩ Luna rót rượu ra ly rồi nhìn Tư Diệp lên tiếng:

"Tư Diệp, cô vừa mới đến đây hay uống một ly đi"

Bỗng hai người đàn ông cười khúc khích nói

"Được a, năm chúng ta cùng uống đi"

"Không say không về"

Tư Diệp gật đầu rồi cầm ly rượu lên cười nói:

"Được, cạn ly đi"

11:00 giờ, Tiểu Nhã say mềm nằm lên sofa ngủ mất, Tư Diệp cũng có chút say liền dựa đầu vào ghế nhắm mắt lim dim thì Luna cười nhếch rồi nhìn hai người đàn ông nói:

"Tư Diệp say rồi, tôi giao cô ấy cho hai anh, còn Tiểu Nhã tôi sẽ đưa cô ấy về"

Hai người đàn ông nghe vậy liền cười khoái chí đỡ Tư Diệp đi nhìn Luna nói:

"Được rồi, cô ta để chúng tôi đưa về"

Luna chợt liếc mắt âm hiểm nói khẽ:

"Nhớ làm cho tốt, tôi hi vọng có nhiều thành quả từ mấy anh, còn nữa...sau khi xong hết mọi chuyện tôi muốn có mấy tấm ảnh cực hot của cô ta, giúp tôi nhé"

Hai người đàn ông bật cười rồi tiếp lời:

"Được thôi, xem như đó là công lao cô giúp bọn tôi"

Chúng đưa Tư Diệp đi mất, Luna nhếch môi lắm bảm:

"Ha, thử sau đêm nay cô còn vênh mặt nữa hay không?"

...

Sáng hôm sau, tại khách sạn Tư Diệp chợt mở mắt dần, cô giật mình ngồi dậy nhìn bản thân mình không một mảnh vải che thân, liền liếc mắt nhìn một trong hai người đàn ông ở quán bar đêm qua đang nằm cạnh mình, cô lại sững sờ hơn cố nhớ lại mọi thứ tối qua tự hỏi trong suy nghĩ:

(Chuyện gì đã xảy ra? Sao mình lại ở đây? Sao lại ngủ với tên này?)

Cô chợt nhớ lại vài hình ảnh mang máng, rằng đêm qua mình đã uống rất say, sau đó được hai người đàn ông đưa đi mất. Cô to mắt liền nhăn mặt đá mạnh tên đang nằm cạnh mình xuống đất quát lớn:

"Sao anh dám làm chuyện này với tôi hả?"

Tên kia nhăn mặt đứng dậy quát lớn:

"Cô bị điên à? Có muốn chết không?"

Rồi hắn mặc chiếc áo sơ mi vào gài cúc dần cười khảnh nói:

"Đêm qua chẳng phải cô muốn ngủ cùng tôi sao? Loại điểm rẻ tiền như cô tôi thấy qua nhiều rồi, bớt giả vờ thanh cao đi"

Tư Diệp tức giận hét lớn nói:

"Anh nói gì tên khốn? Cút ngay cho tôi"

Bỗng hắn mặc đồ xong thì quay đi vênh giọng nói:

"Đi thì đi, chơi cô xong rồi tôi cũng chẳng cần gì nữa"

Hắn vừa đi mất, Tư Diệp tức giận ném gối xuống đất nhấc trán mình tự hỏi:

(Tại sao? Sao mình lại ngủ cùng tên khốn này chứ?)

Phía bên kia đường, Luna ngồi trên xe mình, tay cầm điện thoại bật cười nhếch nhìn các tấm ảnh được gửi đến, trong đó toàn là ảnh của Tư Diệp ngủ cùng người khác, Luna lâm bẫm:

"Xem nào, số ảnh này nên làm gì đây?"

...

Tại Phó Gia, Hiểu Nhiên mở mắt dần, cô cố ngồi dậy nhưng toàn thân bất lực ê ẩm, liền thấy Tiểu Mễ đang ngủ gật ở cạnh giường. Tiểu Mễ bỗng giật mình thức giấc liền hỏi:

"Hiểu Nhiên, cô cảm thấy sao rồi?"

Hiểu Nhiên sờ trán mình, mặt tái nhợt nói:

"Tôi không biết, bây giờ toàn thân thể ê ẩm mà...sao tôi lại nằm đây?"

Cô nhớ lại hôm qua rồi sực nghĩ:

(Đúng rồi chẳng phải mình bị tên Dương đàn độn kia nhốt vào tầng hầm sao? Với lại hình như đêm qua mình được anh Diệc Thiên chăm sóc thì phải)

Tiểu Mễ trả lời:

"Chủ nhân bế cô vào đây đây, ngài ấy căn dặn tôi phải ngồi chăm sóc cô cả đêm"

Hiểu Nhiên bỗng nhăn mặt giận dữ:

"Anh ta...bế tôi á? Hừ, anh ta sao không giở bỏ tôi chết dưới hầm đi, đáng ghét"

Tiểu Mễ lắp bắp:

"Hiểu Nhiên, cô đừng đắc tội với chủ nhân nữa, nếu muốn làm việc an nhàn thì cô đừng làm ngài ấy giận"

Hiểu Nhiên nheo mày

"Nhưng hôm qua tôi...tôi có làm gì sai đâu chứ? Mà Tiểu Mễ tối hôm qua anh Diệc Thiên có tới không?"

Tiểu Mễ ngạc nhiên lắc đầu

"Không, Lãng thiếu gia đâu có đến, sao cô lại hỏi vậy?"

Hiểu Nhiên có chút buồn ngẫm nghĩ:

(Vậy không lẽ đêm qua là mình nằm mơ sao? Rõ ràng còn cảm thấy anh Diệc Thiên đút cháo cho mình ăn vậy mà hóa ra là mơ)

Tiểu Mễ lại tiếp lời hỏi:

"Hiểu Nhiên, cô xem lại xem có mất gì không?"

"Mất gì?"

Hiểu Nhiên ngơ mặt hỏi thì Tiểu Mễ ngập ngừng tiếp lời:

"Chẳng hạn như...tấm ảnh đây?"

Hiếu Nhiên ngẫm nghĩ lắm bản:

"Tấm ảnh?"

Bỗng cô sực nhớ lại

(Nói về ảnh thì mình chỉ có một tấm duy nhất)

Rồi cô nhanh chóng lật gối mình lên bỗng sùng sờ hỏi:

"O...tấm ảnh tôi giấu dưới gối đâu rồi?"

Tiểu Mễ chuyển mắt hướng khác gầy mặt nói:

"A...cái đó..."

"Cô không lo nghỉ ngơi mà tìm kiếm gì vậy?"

Bỗng một giọng nói vang lên ngay cửa khiến Hiếu Nhiên đang lục tung nệm giường thì giật mình nhìn Thuận Dương lấp mắt:

"A...có gì đâu, tôi đang tìm một thứ thôi"

Anh bước tới giờ tay ra hiệu cho Tiểu Mễ thì Tiểu Mễ liền cúi đầu đi ra ngoài mắt. Anh bật cười nhạt hỏi:

"Cô đang tìm thứ gì?"

Cô cúi mặt nói

"A...có gì đâu chứ"

Bỗng Hiếu Nhiên đỏ mặt hỏi lạnh từ ánh mắt của anh đang nhìn cô thì ngẫm nghĩ tự hỏi:

(Sao anh ta có vẻ hăm hực vậy?)

Anh nghiêm giọng:

"Vì hôm nay cô không khỏe nên tôi sẽ cho nghỉ một ngày, nằm nghỉ ngơi đi"

Cô gật nhẹ đầu đáp

"Vâng"

Rồi cô ngoan ngoãn ngồi xuống giường cố tự hỏi:

(Điều quan trọng là ảnh của mình đâu rồi? Đó là tấm hình duy nhất mình có được của anh Diệc Thiên)

Anh đứng nhìn cô nheo mày rồi quay lưng đi thì cô lên tiếng:

"O...khoan đã"

Anh chợt khựng quay mặt lại thì cô cố đứng dậy, nét mặt đáng thương nói:

"Ừm...tôi có thể xin anh một yêu cầu thôi được không? Anh phạt tôi thế nào cũng được, tăng việc thêm cho tôi cũng không sao,tôi hứa sẽ làm việc thật tốt nhưng chỉ cần anh trả tôi tôi sợi dây đó thôi, có được không?"

Cô chụm hai tay cầu xin đáng thương thì Thuận Dương ngạc nhiên nhìn nét mặt cô rồi nheo mày nghĩ:

(Cô ta chỉ vì sợi dây đó mà chấp nhận làm mọi thứ sao?)

Rồi anh lên tiếng hỏi lại:

"Cô muốn lấy lại sợi dây?"

Cô gật đầu, ngẩn đôi mắt to tròn nhìn anh thì anh vênh mày nhếch môi đắc ý nói:

"Mơ đi, còn lâu tôi mới trả nó lại cho cô, muốn lấy lại thì ngoan ngoãn phục vụ tôi cho thật tốt, khi nào không làm tôi hài lòng thì cô vĩnh viễn cũng đừng

nghĩ đến việc lấy lại sợi dây"

Rồi anh quay đi đóng cửa lại mất, cô nhẩn mặt tức tối nghĩ:

(Biết ngay là không trả mà, nếu vậy thì mình chỉ còn một cách, bằng mọi giá thế nào cũng phải lấy lại sợi dây anh Diệc Thiên tặng mình cho bằng được)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Khuya hôm đấy, Hiểu Nhiên đi trên dãy hành lang hướng đến phòng anh, cô vừa đi vừa nhẩn mặt ôm eo mình ngẫm nghĩ:

(Cơ thể ê ẩm quá, mặc dù mình đã hạ sốt nhưng toàn thân vẫn đau nhức là thế nào vậy?)

Lúc này đứng trước cửa phòng, cô cắn răng chần chờ

(Nếu bây giờ vào bên trong mà bị anh ta tóm được, chẳng phải toi đời mình sao? Không được...dù có thế nào cũng phải lấy lại sợi dây của anh Diệc Thiên, mình đã hứa với anh ấy lần sau nhất định sẽ đeo rồi)

Sau một hồi, cô cũng lấy hết can đảm mà gõ tay xuống vận nhẹ khóa cửa phòng anh liền thấy bật mở mà mừng thầm

(May quá cửa không khóa, không biết anh ta đã ngủ chưa?)

Cô bước nhẹ chân vào căn phòng tối om trước mặt, nhẹ nhàng khép cửa lại rồi nhìn xung quanh căn phòng, chợt thấy anh đang ngủ trên giường thì cô bước lại thờ phào nhẹ nhõm

(Anh ta chắc ngủ say rồi, mình phải nhanh lên mới được)

Cô nhón chân bước tới cạnh tủ giường anh nheo mày nghĩ

(Chắc hẳn nó nằm đâu đó trong các học tủ này)

Hiểu Nhiên nhẹ nhàng cúi xuống kéo các học tủ ra, miệng ngậm chiếc đèn pin nhỏ đã chuẩn bị sẵn từ nãy soi xung quanh từng học tủ và tìm kiếm. Tiếng "lục đục" to nhỏ làm anh phát giác mà bật tỉnh, chợt thấy bóng dáng cô đang ngồi lục lọi tủ đồ khiến anh liền bật cười thầm mà nghĩ:

(Ha, một tên trộm không biết phép tắc)

Cô vừa lục các học tủ dần xuống liền nheo mày lo lắng

(Đầu rồi, tại sao không có? Anh ta không để ở đây sao?)

Bỗng cô mở sang hộp tủ kế bên, liền ngạc nhiên thò tay vào cầm một sợi dây lên liền mừng rỡ

(Tìm được rồi)

Cô nhanh chóng đeo sợi dây ấy vào tay mình rồi đóng các hộp tủ lại theo vị trí cũ, tắt đèn pin rồi quay lưng nhẹ nhàng định bước ra khỏi phòng thì một bàn tay đặt lên vai cô nói khẽ:

"Cô định đi đâu?"

Cô bật giật mình quay lại lập mấp nhìn cái bóng đen cao lớn trước mặt:

"A...anh"

Anh liền kéo mạnh tay cô lại nói:

"Cô dám lén lút vào phòng tôi lục lọi đồ đạc à?"

Hiểu Nhiên lấp mấp, cơ thể yếu ớt mà không còn một chút sức lực để giằng co

"A...không có"

(Tự dung bây giờ không có chút sức lực để cãi với anh ta nữa)

Bỗng anh thấy cơ thể cô run run thì thay đổi thái độ hẳn hoi khề:

"Khỏi bệnh chưa?"

Cô ngạc nhiên nhìn anh trong bóng tối trả lời:

"Tôi còn hơi ê ẩm người, mà sao anh biết tôi lén lút vào phòng anh?"

Anh không trả lời câu hỏi đó mà liền nói:

"Cô về phòng đi, nếu ngày mai khỏe thì tiếp tục làm việc"

Cô ngạc nhiên nhìn thái độ anh ngẫm nghĩ:

(Sao tự dung anh ta tốt đột xuất vậy? Còn cho mình về phòng mà không hỏi là mình vào đây lấy gì nữa? Mà thôi dù sao đây cũng là cơ hội của mình)

Cô đành gật đầu rồi đi ra ngoài mất. Tiếng "cạch" đóng cửa cũng nhẹ nhàng mà vang lên.

Anh xoay người tiến lại ngồi vào giường mình tự hỏi:

"Lẽ ra bây giờ người mình nên nghĩ tới là Tư Diệp, đã hơn một ngày mình không gặp cô ấy rồi"

Rồi anh cầm điện thoại lên, màn hình hiện lên thời gian là 12:05 phút, anh liền lưỡng lự rồi tắt điện thoại lẩm bẩm:

"Chắc bây giờ cô ấy ngủ rồi, mình không nên làm phiền thì hơn"

...

Sáng hôm sau, Hiểu Nhiên khỏe khoắn dần, cô đứng ở phòng mình mừng rỡ căng hai tay thờ phào

(Đúng là hết bệnh thì cơ thể thoải mái hơn nhiều)

Tại phòng khách, cô bước ra liền thấy Thuận Dương đang ngồi đọc sách thì lên tiếng:

"Chủ nhân, chào buổi sáng a"

Anh không nhìn cô, vẫn chăm chú vào quyển sách đang đọc thì cô bĩu môi:

(Mình chào vui vẻ thế kia mà anh ta không thèm nói một tiếng)

Bỗng anh liếc mắt nhìn cô hỏi:

"Cô thấy phụ nữ thường thích gì?"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên hỏi lại:

"Thích gì á? Sao lại hỏi tôi?"

Thuận Dương đóng quyển sách lại nheo mày nói:

"Tôi định tặng quà cho Tư Diệp, nhưng mãi vẫn không nghĩ ra được nên tặng thứ gì? Vì hầu hết những thứ cô ấy muốn đều không thiếu"

Cô bật cười nhanh nhẩu nói:

"Nếu nói về cái này thì tôi hiểu biết lắm, phụ nữ thường thích rất nhiều thứ, anh có muốn biết đó là gì không?"

Anh ngạc nhiên nhìn cô rồi nghiêng nhẹ đầu đáp:

"Nói xem"

Cô ngẫm nghĩ đặt ngón tay lên môi, mắt liếc nhìn trần nhà nói:

"Chẳng hạn như một bữa ăn tối lãng mạn, vài câu nói yêu thương ấm áp, còn nữa một nụ hôn ngọt ngào thì sao?"

Thuận Dương đen mặt nói

"Cô bị bại não à? Ý tôi là đồ vật, là đồ mà phụ nữ thích nhất chứ không hỏi bối cảnh đi hẹn hò đâu"

Hiếu Nhiên gầy nhẹ mặt cười gương:

"Tôi nào biết chứ, trong cuộc đời tôi chỉ cảm thấy nếu người mình yêu tặng mình những điều đó thì tôi đã thấy mãn nguyện rồi, nó không phải những đồ đắt tiền hay trang sức lấp lánh, cũng không phải đồ hàng hiệu hay gì cả, chỉ cần người ấy tặng cái gì tôi đều cảm thấy thích, tôi chắc Lạc tiểu thư cũng cảm thấy vậy"

Thuần Dương ngạc nhiên, rồi anh bật cười nhẹ nói:

"Xem ra cô chẳng biết gì là về đẹp, cô chẳng giống những người phụ nữ tôi đã gặp tí nào cả, họ đều tiếp cận tôi chỉ vì tiền nhưng riêng chỉ có Tư Diệp, khi ấy đã không ngần ngại thích tôi dù tôi chỉ là nam sinh tay trắng và bị đuổi khỏi Phó Gia. Nghĩ lại thì chút quà này còn không đáng đủ để tặng cô ấy, cô nói nếu người yêu mình tặng mình cái gì cũng đều thích phải không?"

Cô gật đầu mỉm cười trả lời:

"Đúng vậy, nếu Lạc tiểu thư thật sự yêu anh thì cô ấy sẽ thích toàn bộ đồ anh tặng thôi, anh suy nghĩ làm gì cho mệt chứ?"

Thuần Dương bật cười

"Được rồi, vì cô góp cho tôi chút ý kiến, nên hôm nay cô nghỉ làm về thăm nhà mình đi"

Hiếu Nhiên bỗng ngạc nhiên sức mừng rỡ hỏi lại:

"Anh thật sự cho tôi về nhà sao?"

Anh gật đầu đáp:

"Ừ, chỉ được một ngày, 7 giờ tối nay tôi vẫn còn chưa thấy cô về thì cô sẽ bị phạt"

Cô gật đầu lia lịa rồi nói:

"Vâng, tôi biết rồi"

Rồi cô nhanh chóng vừa chạy vào phòng mình mừng rỡ nói lớn:

"Được về rồi, cuối cùng cũng được về rồi, vui quá"

Anh nhìn cô bật cười nhẹ

(Có cần vui đến vậy không chứ?)

Rồi anh lấy điện thoại mình ra, nhắn cho Tư Diệp một dòng tin nhắn:

[Em đang làm gì vậy? Một lát nữa anh đến đón em được không?]

Rồi anh cất điện thoại đi, liền mỉm cười ngẫm nghĩ:

(Một buổi ăn tối lãng mạn à?)

...

Một hồi sau, Hiếu Nhiên bước chân đứng trước cổng rào nhà mình, liền mỉm cười mừng lắm lắm:

"Cuối cùng...mình cũng được về thăm nhà rồi"

Cô nhanh chóng chạy một mạch vào nhà gọi lớn:

"Bà nội ơi!"

Lòng cô bây giờ chỉ muốn gặp và làm bà mình ngạc nhiên nhất. Cô chạm tay đến vừa mở cửa vừa cười nói

"Bà nội ơi! Cháu về rồi này"

Nhưng khi cô vừa mở cửa ra thì chợt thấy bà nội cô đang nhắm mắt nằm dưới sàn đất, cô liền sững sốt giật mình hốt hoảng chạy đến gọi lớn:

"Bà nội, bà làm sao vậy? Sao lại nhắm mắt thế này?"

Nhìn nét mặt nhợt nhạt của bà nội khiến cô bỗng phút chốc sợ hãi hơn, cô tiến tới lấy người bà nội mình đang nằm trên sàn bất động ấy, liền khóc lóc nói:

"Bà ơi, sao lại nằm im thế này? Bà không sao đúng không?"

Đột nhiên bà nội cô mở mắt ngồi dậy nhăn mặt quát lớn vào mặt cô:

"Có để yên cho bà già này ngủ không vậy?"

Cô giật mình lấp mấp lùi người ra sau chớp mắt hỏi:

"A...bà nội...bà không sao đúng không? Sao lại nằm trên sàn chứ làm cháu sợ chết được?"

Bà nội cô nhăn mặt nói

"Ta chỉ mệt quá nên đi ngủ, nào ngờ nằm luôn trên sàn, mà cháu về đây làm gì?"

Hiếu Nhiên mếu máo nói:

"Đương nhiên là về thăm bà nội rồi, sao thái độ bà nội không vui tí nào vậy?"

Bà nội cô bỗng đứng dậy nhìn xung quanh hỏi:

"Vậy Tiểu Dương có về cùng không? Ta muốn gặp cháu trai tương lai của ta"

Hiếu Nhiên trều mắt nói

"Cháu trai gì chứ? Nhân tiện đây cháu sẽ giải thích mọi chuyện cho bà nghe"

Rồi cô ngồi lên ghế thờ dài nói:

"Thật ra người đàn ông đó không phải bạn trai cháu, bọn cháu không có cái quan hệ như bà nội nghĩ đâu"

Bà nội cô bỗng nheo mày ngạc nhiên hỏi:

"Sao lại thế? Chẳng phải lần trước hai cháu đã thừa nhận là một đôi sao? Cháu đang đùa với ta phải không?"

Hiếu Nhiên xua tay cố giải thích:

"Cháu nói thật, giữa cháu và anh ta không có quan hệ gì cả, thật ra...có rất nhiều chuyện xảy ra"

Cô vừa nói, vừa chụm hai ngón tay mình thì bà nội cô nhăn mặt cáo giận hỏi:

"Thế là thế nào, vậy thời gian qua cháu đã đi đâu?"

Cô lấp mấp:

"Đương nhiên là...là cháu đang làm việc ở nhà Phó Thuần Dương rồi, anh ta...là chủ của cháu, phải rồi anh ta đã nói là đã phái người đến chăm sóc bà nội mà, sao không thấy ai cả vậy?"

Bà nội cô nhăn mặt trả lời:

"Ta đã đuổi đi cả rồi"

Bỗng bà cô càng nhăn mặt hơn lại hỏi tiếp:

"Vậy tức là...cháu vẫn không có bạn trai?"

Cô gật nhẹ đầu trả lời:

"Vâng..."

Sau một hồi ngoài cổng rào, bà nội đẩy mạnh cô ra ngoài thì cô lấp mấp hỏi:

"Bà nội, bà làm gì vậy? Sao tự dưng đẩy cháu ra khỏi nhà chứ?"

Bà nội xua tay không vui nói:

"Thế thì đi tiếp đi, khi nào có bạn trai thì hãy vác mặt về đây, còn không có thì ta từ cháu"

Cô bật ứa nước mắt buồn lòng nói:

"Sao bà nội lại nhăn tâm như vậy? Cháu khó khăn lắm mới được về đây, chưa gì bà đã đuổi cháu đi rồi!"

Bà nội cô lườm mắt nói tiếp:

"Hừ, cứ tưởng cháu đã có bạn trai, uống công thời gian qua ta đã đi khoe khắp nơi, vậy mà cháu thật làm ta đáng thật vọng!"

Rồi bà đi vào đóng cửa rào lại vẫn không bỏ lại lời nghiêm ngặt mà nói:

"Khi nào cháu mang về một người đàn ông thật sự, thì mới được nhìn mặt ta"

Nghe vậy cô gõ hai tay vào cổng rào bị khóa chặt, nhăn trán nói lớn:

"Tại sao chứ? Bà lúc nào cũng bắt cháu tìm bạn trai, bà thậm chí còn không cần biết cháu đã sống như thế nào trong một tháng qua nữa!"

Cô đang nói thì bà cô đã bước vào nhà mất, cô đành quay lưng đi tui thân lắm lắm:

"Bây giờ bà nội còn không cần mình, mình biết đi đâu kiếm bạn trai đây chứ!"

Bên trong nhà lúc này, bà cô chột thờ dài rồi đi vào lấy một lọ thuốc trên bàn uống, nét mặt bà buồn mang máng và nhọt nhọt tím tái lắm lắm:

"Ta đúng là...không còn nhiều thời gian rồi, chỉ mong Hiểu Nhiên sớm tìm được người đàn ông yêu thương nó, nếu không ta có chết cũng không hối tiếc, phải để lại một đứa cháu gái vẫn còn chưa có ai đứng phía sau bảo vệ ấy, ta thật không nỡ!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lúc này cô lang thang trên đường vừa buồn vừa ngẫm nghĩ:

(Không lẽ bây giờ mình lại quay về Phó Gia làm việc. Không được, hiếm lắm mới được ra ngoài thôi thì đi chơi cho thỏa thích đã)

Tại quán ăn lúc này, tiếng bát "cạch cạch" chồng lên nhau khiến mọi người trong quán đều hướng nhìn về một cô gái. Hiểu Nhiên vừa ăn đúng năm bát thì cô xia răng sờ bụng vui sướng nói:

"No quá, không ăn nổi nữa rồi!"

Cô lại bước ra khỏi quán, liền đi ngang một cửa hàng quần áo nữ đứng nhìn ngẫm nghĩ:

(Đã lâu rồi mình không mua cho bản thân một bộ quần áo nào, đúng là trước giờ mình chỉ chú tâm vào làm việc suốt ngày nên chẳng có thời gian để mua sắm, chắc là bây giờ đến lúc mua sắm rồi nhỉ?)

Cô bước đi vào cửa hàng mất thì một hồi sau, Thuần Dương cũng dẫn Tư Diệp bước vào bên trong cửa hàng này khiến Tư Diệp neho mày khó hiểu hỏi:

"Thuần Dương, sao anh lại đưa em đến cái cửa hàng nhỏ này chứ?"

Thuần Dương mỉm cười trả lời:

"Anh nghĩ đêm nay em không cần mặc những đồ đắt tiền, cứ khoác lên người thứ đồ giản dị nhất thì anh sẽ thích hơn"

Tư Diệp khó hiểu neho trán tiếp lời:

"Thứ đồ giản dị, anh đùa sao? Sao em có thể mặc mấy thứ đồ tầm thường này được chứ?"

Thuần Dương bật ngạc nhiên nghĩ:

(Cô ấy không thích sao? Phải rồi phụ nữ lúc nào cũng muốn mặc mấy thứ đồ hàng hiệu nên Tư Diệp không thích cũng đúng, lẽ nào Bạch Hiểu Nhiên cô ta lừa mình, cái gì mà người yêu mình luôn thích mọi món đồ mà mình tặng chứ?)

Bên trong phòng thử đồ, Hiểu Nhiên cố kéo chiếc dây kéo sau lưng mà nhăn mặt nhíp mắt thờ dốc nghĩ:

(Chết rồi, lúc này ăn nhiều quá nên bụng mình căng ra, chật quá đi)

Cô vừa nhíp mắt vừa giơ tay đến mở hé cửa ra nhìn cô nhân viên đứng gần đấy lên tiếng nói:

"A...cô gì ơi? Cô giúp tôi kéo dây kéo lên được không?"

Bỗng cô giật mình khi thấy Thuận Dương và Tư Diệp đang đứng gần đó, liền nhanh chóng khép cửa lại sực nghĩ:

(Sao hai người họ lại ở đây? Đây rõ ràng...là cửa hàng quần áo nhỏ thôi mà, lẽ ra với bản tính của Phó Thuận Dương thì anh ta sẽ đưa Lạc tiểu thư đến một cửa hàng hiệu lớn mới đúng)

Lúc này Thuận Dương bỗng quay sang đứng nhìn phòng thử đồ trước mắt liền neho mày tự hỏi:

(Sao giọng nói lúc này quen quá vậy?)

Bỗng cô nhân viên đi đến phòng thử đồ của Hiểu Nhiên lên tiếng:

"Quý khách, cô cần giúp gì à?"

Cô nhân viên vừa kéo nhẹ cửa ra thì Hiểu Nhiên nấp người xuống để cô nhân viên che chắn mình, rồi cô xua tay nói:

"A...không cần đâu, tôi tự kéo được rồi, cô ra ngoài đi"

Cô nhân viên ngạc nhiên hỏi:

"Quý khách không cần giúp gì sao? Dây kéo của quý khách còn chưa kéo lên được kìa"

Hiểu Nhiên cố cười gượng nói nhỏ:

"Không cần đâu, cô ra ngoài đi, nếu có gì tôi sẽ gọi cô sau"

Nghe vậy cô nhân viên khó hiểu đành quay lưng đi mà đáp một tiếng:

"Vâng"

Hiểu Nhiên vội đóng cửa lại, cô đỏ mồm hỏi lẩm bẩm:

"Mình không thể bước ra cho hai người họ thấy được, làm sao đây?"

Lúc này bên ngoài, Thuận Dương nhìn Tư Diệp lên tiếng hỏi:

"Em thật sự không thích à? Nếu vậy anh sẽ đưa em đến cửa hàng hiệu được không?"

Tư Diệp cười gượng trả lời:

"Được...được a, em cảm thấy cái cửa hàng này nhỏ bé như vậy, hoàn toàn không có bộ đồ nào thích hợp với em đâu"

Thuận Dương mỉm cười nói:

"Vậy được"

Anh định quay đi thì ngạc nhiên chợt thấy túi xách của Hiểu Nhiên được để trên bàn gần đấy thì Tư Diệp đi đến ôm lấy cánh tay anh chợt hỏi:

"Thuận Dương sao vậy? Chúng ta đi thôi"

Anh đành gạt đầu rồi cùng cô bước ra khỏi cửa hàng mất. Bên trong phòng thử đồ, Hiểu Nhiên mở cửa bước ra thở phào ngẩng nghĩ:

(Hai người họ đi rồi, may quá)

...

Tối đến, dưới ánh nến của một nhà hàng kèm theo phong cảnh đầy lãng mạn của một bàn ăn tại tầng thượng. Tư Diệp và Thuận Dương ngồi đối diện nhau, anh lên tiếng hỏi:

"Em thích như thế này chứ?"

Tư Diệp mỉm cười trả lời:

"Em thích lắm"

Anh chợt ngấm nghĩ điều Hiểu Nhiên đã nói rồi bật cười thầm

(Bữa ăn tối lãng mạn, sau đó là vài câu yêu thương ấm áp à, Bạch Hiểu Nhiên cô ta cũng mơ mộng nhiều thứ không kém)

Rồi anh nhìn Tư Diệp lên tiếng:

"Tư Diệp, em ăn gì để anh gọi cho nhé"

Cô mỉm cười trả lời:

"Như thường lệ đi"

Anh quay sang phục vụ gọi món trong khi Tư Diệp đang cầm điện thoại mình lên, cô sững sờ to mắt nhìn hàng loạt các ảnh nóng đang được đăng trên mạng xã hội và được nằm ngay trang đầu tiên, mặc dù cô gái trong các bức ảnh mặt đã được làm mờ đi nhưng cô cũng có thể cảm nhận ra đó là cô chứ không phải ai khác. Cô xanh mặt sợ hãi tự hỏi:

(Cái gì vậy? Chuyện này là sao? Là ai đã đăng những tấm ảnh này?)

Cô lướt màn hình điện thoại nhìn thông tin cá nhân người đăng đều trống rỗng, cả tên tài khoản cũng chỉ viết mỗi chữ "Rose".

Cô nhấn mặt ngấm nghĩ:

(Người tên Rose này là ai? Chắc hẳn có người đang muốn hãm hại mình, cũng may các ảnh đều được làm mờ khuôn mặt nếu không mình đã không còn mặt mũi nào ngồi đây nữa rồi)

Thuần Dương gọi món xong thì anh nhìn sang chợt thấy nét mặt Tư Diệp đang lo lắng tột cùng trong lúc xem điện thoại.

Anh thắc mắc lên tiếng hỏi:

"Em sao vậy? Có gì...trong điện thoại à?"

Tư Diệp không để tâm lời anh hỏi mà mắt hướng vào điện thoại lướt xem các bình luận phía dưới của mọi người đang đầy chê bai và chỉ trích với những dòng chữ đầy cay nghiệt về cô gái trong các bức ảnh hot trên bảng tin, cô nhấn mặt đứng dậy đồ môi đầy người rồi nhìn Thuần Dương nói:

"A...em...em đi vệ sinh một lát"

Nói xong cô lật đật đi mất khiến Thuần Dương khó hiểu nhìn bóng dáng cô đi khuất, anh tự hỏi:

(Tư Diệp...sao cô ấy lại hốt hoảng và sợ hãi đến như vậy?)

Bên trong nhà vệ sinh, Tư Diệp bước vào rửa tay mình, cô to mắt dờ dẩn lo sợ tột độ tự hỏi:

(Là ai? Là ai đã đăng nó? Không lẽ là tên đã ngủ cùng mình hôm đó, chắc hẳn sau khi bị mình la mắng nên hắn đã tức giận và trả thù mình bằng cách này chăng?)

Rồi cô quay lại sững sờ:

(Không được, mình phải bắt hắn xóa hết loạt ảnh này, hiện tại hắn chỉ làm mờ mặt mình nhưng chưa chắc gì lần sau hắn sẽ làm thế, đúng là tên khốn)

Rồi cô cắn răng đi nhanh ra ngoài, trùng hợp thay cô chợt thấy tên đã ngủ cùng mình cũng vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh nam bên cạnh, cô neho mảy lắmbắmbắt

"Là hắn, không thể sai được, không ngờ mình lại còn gặp được hắn ở đây"

Cô nhanh chóng đuổi theo bóng lưng tên đó rồi đi ra ngoài mất.

Sau một hồi lâu trên tầng thượng, thức ăn cũng đã được mang lên gần 15 phút, Thuần Dương neho mảy dầntự hỏi:

(Tư Diệp đã đi 15 phút rồi, sao còn chưa thấy quay lại?)

Anh lại quyết tâm chờ thêm 15 phút nữa nhưng vẫn không thấy cô quay trở lại, anh liền lấy điện thoại mình ra đánh gọi cho cô.

Lúc này trên đường phía dưới của nhà hàng, Tư Diệp nhấn mặt bức tức nhìn xung quanh

(Đáng ghét, mình rõ ràng thấy hắn bước ra khỏi đường này mà, sao giờ lại biến mất thế này?)

Bỗng điện thoại cô reo lên, cô lấy điện thoại mình ra bấm bấm

"Là Thuần Dương gọi"

Rồi cô hướng mắt nhìn lên tầng thượng của nhà hàng phía trên tự nghĩ:

"Nếu bây giờ mình bỏ đi đột ngột, hẳn anh ấy sẽ hỏi lý do mất, nhưng khó khăn mình mới thấy được tên khốn kia xuất hiện ở đây, mình phải hỏi rõ mọi chuyện cho bằng được"

Tư Diệp đang lưỡng lự thì cô chợt thấy tên đó xuất hiện trước mặt, hắn đang choàng tay lên vai cặp kè với người phụ nữ khác cười khúc khích, Tư Diệp không hề suy nghĩ gì mà lập tức tắt máy của Thuần Dương rồi chạy theo tên đó gọi lớn:

"Này"

Tên đó và người phụ nữ bên cạnh bật khựng chân quay lại nhìn Tư Diệp nheo mày thì cô đi đến nghiêm mặt nói:

"Nói chuyện chút đi"

Người phụ nữ bên cạnh tên đó nhăn mặt hỏi:

"Cô là ai vậy hả?"

Tên đàn ông đó bật cười nhẹ nhìn người phụ nữ bên cạnh nói

"Anh cũng không biết, cô là ai thế hả?"

Tư Diệp nhăn mặt tức tối nói lớn

"Anh nói gì thế? Sau đêm đó thì lại giả vờ nói không quen biết tôi, mau xóa ngay mấy tấm ảnh đó đi"

Tên đàn ông ngây thơ hỏi:

"Tấm ảnh gì chứ?"

Tư Diệp nheo mày tức giận đáp:

"Là ảnh mà anh đã chụp tôi trong đêm đó, mau gỡ nó xuống bằng tin đi"

Hắn cười khúc khích nói:

"Tôi nào biết, muốn thì đi tìm cô gái tên Luna bạn của cô đấy, cô ta là người nhờ tôi chụp lấy mấy tấm ảnh đó. Còn bây giờ tôi phải đi hẹn hò với mỹ nữ của tôi đây"

Tư Diệp sực ngạc nhiên bấm bấm

"Luna? Cô ta là người làm sao? Sao có thể?"

Hắn nheo mày rồi choàng tay ôm vai người phụ nữ bên cạnh nói tiếp:

"Muốn hỏi gì thì tôi cũng trả lời rồi, bây giờ thì tôi đi được rồi chứ?"

Nói xong thì hắn và người phụ nữ đó quay lưng đi mất, Tư Diệp bỗng ngỡ to mắt bấm bấm tự hỏi:

"Tại sao Luna lại làm vậy? Không lẽ cô ta là người chơi mình?"

Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra cố gọi cho Luna trong trạng thái tức giận và muốn được làm rõ mọi chuyện nhưng máy lại không liên lạc được khiến cô nhăn mặt:

"Sao lại không liên lạc được? Đáng ghét, cô ta đúng là người chơi mình rồi" Tư Diệp vừa tức tối vừa quay người lại dần thì chợt thấy Thuần Dương đã đứng phía sau mình từ bao giờ khiến cô giật mình lắp bắp:

"A...Thuần...Thuần Dương"

Thuần Dương nheo mày nhìn cô hỏi với nét mặt nghiêm ngặt:

"Sao em lại ở đây? Anh đã đợi em hơn 30 phút trên tầng thượng, khi gọi thì em lại tắt máy nên anh đã nghĩ có chuyện gì đó xảy ra, em đang làm gì vậy?"

Tư Diệp cố bình tĩnh mỉm cười trả lời:

"A...em chỉ xuống đây gặp một người bạn thôi, cô ấy vừa đi rồi, xin lỗi đã làm anh đợi lâu hay chúng ta lên trên ngồi lại nhé"

Anh nheo mày tức giận nói:

"Anh hủy bàn rồi, em thậm chí quên mất anh đang ngồi trên đây hay sao mà xuống đây gặp bạn của mình lâu như vậy?"

Tư Diệp lại cố cười nhẹ cho qua mà nói:

"Em xin lỗi, em sẽ đền bù cho anh mà, bây giờ chúng ta đi nơi khác nhé, được không hả?"

Nghe vậy, cảm giác khó chịu vẫn không rời khỏi khiến anh lại lên tiếng hỏi tiếp:

"Lúc nãy anh thấy tâm trạng em rất lo lắng chuyện gì đó? Sao vậy?"

Tư Diệp lấp mắt:

"Em...em chỉ cảm thấy không khỏe một chút"

Thuần Dương bật ngạc nhiên rồi tiếp lời:

"Hay anh đưa em về, anh nghĩ bây giờ em nên nghỉ ngơi thì hơn"

Tư Diệp nghe vậy đành gật đầu vì tâm trạng của cô đang khá tệ nên nói tiếp:

"Được, vậy buổi hẹn của chúng ta đành để lần sau vậy"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sau khi đưa Tư Diệp về nhà, anh cũng trở về Phó Gia. Lòng anh đang cảm thấy khó chịu vì có cảm giác Tư Diệp đang giấu anh chuyện gì đó.

Anh bước vào phòng mình rồi nheo mày nghĩ:

(Từ khi Tư Diệp trở về, dường như cô ấy thường có những biểu hiện rất kì lạ, thường hay chăm chú điện thoại hơn cả mình, không phải là đang nhắn tin với ai chứ?)

Vài tuần sau đó, tại nhà Tư Diệp.

Cô đứng trong nhà vệ sinh nôn thốc vào bồn rửa mặt, sau đó lại thở dốc và mệt mỏi, nét mặt kém sắc nhăn răng tự hỏi:

"Kì lạ, sao dạo gần đây mình hay có cảm giác chóng mặt và buồn nôn thế này?"

Cô bước ra khỏi nhà vệ sinh liền lảo bầm:

"Hay là do thức ăn không tiêu hóa, chắc là vậy rồi"

Cô chìa tay lấy chiếc điện thoại trên bàn rồi chợt thấy tin nhắn của Tiểu Nhã hẹn đi mua sắm.

Một hồi sau, Tư Diệp đứng cùng Tiểu Nhã trong cửa hàng quần áo lớn. Tiểu Nhã chợt nhìn Tư Diệp ngạc nhiên hỏi:

"Tư Diệp, sao nét mặt cô xanh xao quá vậy? Bị bệnh à?"

Tư Diệp bật cười nhẹ đáp:

"Làm gì có, chỉ là...ăn phải đồ ăn không được tươi"

Tiểu Nhã tiếp lời:

"Này, cô biết tin gì không?"

"Chuyện gì?"

Tư Diệp ngạc nhiên hỏi, mắt và tay vẫn đang lựa quần áo thì Tiểu Nhã trả lời:

"Luna cô ta vừa có bạn trai đấy, trông cũng khá đẹp, tôi đã thấy cô ta đăng ảnh khoe khoang trên trang cá nhân"

Bỗng Tư Diệp nheo mày nghĩ:

(Phải rồi, nhắc tới Luna thì mình vẫn chưa hỏi chuyện cô ta lúc ở quán bar hôm đó, tại sao cô ta lại nhờ tên đàn ông đó chụp lại ảnh của mình? Tại sao mình lại ngủ cùng tên đó chứ?)

Rồi Tư Diệp lên tiếng hỏi:

"Tiểu Nhã, dạo gần đây cô có liên lạc được với cô ta không?"

Tiểu Nhã xòe hai tay bữu môi trả lời:

"Tôi cũng không biết, cô ta khi có bạn trai là vậy đấy, lúc nào cũng mất liên lạc một thời gian, đúng là không xem trọng bạn bè gì cả, khi bị bạn trai đá thì cũng vác xác mời chúng ta đi hộp đêm uống rượu giải sầu. Cô thấy đấy, Luna tính khí cô ta rất gây gắt, cũng có thể nói là bốc đồng, thậm chí đi ngoài đường chỉ cần thấy ai mang đồ giống mình thì cô ta lại chặn người đó lại và vênh mặt chỉ rõ đồ của cô ta mới là hàng thật, tôi đúng không hiểu nổi mà"

Tư Diệp bật cười nhạt nói:

"Hừ, tôi cũng không hiểu tại sao khi xưa chúng ta lại cho cô ta vào nhóm, đúng là nực cười"

Tiểu Nhã ngẫm nghĩ tiếp lời:

"Chắc là vì...cô ta cũng là một tay ăn chơi không kém nên khi xưa tôi và Tiểu Huyền khá thích cô ta, nói về tiền bạc thì cô ta cũng dễ dãi lắm, mượn là có"

Tiểu Nhã vừa nói vừa cười thì Tư Diệp nheo mày nghĩ

(Nếu cô ta dễ dãi tiền bạc như thế thì tại sao khi xưa mình chỉ mượn cô ta có một ít tiền thì cô ta liền tính toán và nói không có, đúng là thứ xảo huyệt)

Buổi chiều, tại Phó Gia.

Trên ban công phòng anh, Thuần Dương liếc mắt nhìn Hiểu Nhiên đang đứng dưới sân quét lá từ xa, anh tự hỏi:

"Đã lâu rồi mình không cảm thấy cuộc sống êm đềm như vậy, dạo gần đây cô ta không hề phạm lỗi gì, mình cũng không có cơ phạt cô ta nên chán chết được"

Đột nhiên một tiếng la "woa u woa....a" vang lên khiến toàn bộ phong cảnh yên bình của anh bị đập tắt, anh nhẩn mặt quay lưng hướng vào cửa ban công bước đến nheo mày nhìn Diệc Thiên bên trong phòng mình. Tiếng game trên màn hình phẳng của tivi cùng với tiếng "cạch cạch" của máy chơi game trên tay Diệc Thiên khiến anh nheo mày thẳng thừng đi đến tắt ngay màn hình thì Diệc Thiên cao mày lên tiếng:

"Cậu làm gì vậy? Tôi đang chơi lại mấy cái game hồi xưa từng chơi, đang hay vậy mà"

Thuần Dương nhẩn mặt nói:

"Muốn sao không mang về nhà mà chơi đi chứ? Đúng là ồn ào"

Diệc Thiên bữu môi trả lời:

"Tôi cũng không ngờ là cậu còn giữ mấy cái băng game khi xưa chúng ta chơi cùng nhau đó"

Thuần Dương nheo mày hơn rồi ném mấy băng game vào người Diệc Thiên nói tiếp:

"Lấy hết đi rồi về nhà giúp tôi"

Diệc Thiên cười nhẹ ôm mấy game đứng dậy rồi nói:

"Có cần vô tình vậy không? Nhưng chơi một mình chán quá chắc tôi sẽ rủ Hiểu Nhiên chơi cùng"

Thuần Dương liền nhẩn mặt nói thẳng thừng:

"Không, biến về nhà đi"

Nghe vậy Diệc Thiên liền nheo mày khó hiểu rồi đi ra cửa phòng anh mất tự lảm bảm

"Có gì mà khó chịu vậy chứ?"

Bên ngoài sân lúc này, Hiểu Nhiên vừa quét lá xong thì Diệc Thiên đi đến cười lên tiếng:

"Hiểu Nhiên, cô quét xong chưa?"

Cô quay lại nhìn Diệc Thiên trả lời:

"Em quét xong rồi, mà...anh làm gì ôm nhiều băng game vậy?"

Diệc Thiên mỉm cười nói:

"Chơi cùng không? Đây toàn bộ là mấy thứ tôi và Thuần Dương chơi cùng nhau thời trung học, hồi đấy cậu ta chơi tệ cực kì"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên rồi hỏi:

"Vậy chắc anh Diệc Thiên chơi rất giỏi nhỉ?"

"Phải, tôi vừa xin Thuần Dương cho cô nghỉ giải lao đấy, hay đến nhà tôi chơi chung nhé sẵn tham quan nhà tôi luôn"

Cô bật ngược sừng sốt nói:

"Đến...đến nhà anh á?"

Diệc Thiên gạt đầu thì Thuần Dương xuất hiện bất thành linh chen giữa hai người lên tiếng:

"Không được, cô ta còn chưa được phép của tôi thì không được đi đâu hết"

Diệc Thiên bồng nheo mày hỏi:

"Cậu đây là không nể mặt tôi à? Dù gì Hiểu Nhiên cũng làm việc xong rồi, tôi sẽ đưa cô ấy đến nhà tôi chơi một lần thì có sao đâu chứ?"

Hiểu Nhiên gạt đầu, đôi mắt long lanh hiện lên sự thích thú đáp:

"Vâng, em cũng muốn đến nhà anh lắm"

Thuần Dương liền chuyển mắt nhìn cô nheo mày nói:

"Cô...đi rửa bát đi"

Hiểu Nhiên nhìn anh trả lời:

"Tôi rửa xong cả rồi"

Anh lại nói:

"Thế thì đi giặt quần áo đi"

Cô lại trả lời:

"Tôi đã làm lúc sáng cả rồi"

Anh lại kiêu có nói:

"Thế thì đi lau dọn toàn phòng khách cho tôi, không nói nhiều"

Hiểu Nhiên nhăn mặt khó chịu hỏi:

"Gi...gì chứ? Anh là đang cố ý không cho tôi đi phải không?"

Anh vênh mặt nói

"Cô nên nhớ là cô đang làm việc cho ai hả? Không có phép của tôi thì cũng đừng hòng bước ra khỏi đây"

Bỗng Diệc Thiên đặt tay lên vai Hiểu Nhiên lên tiếng:

"Nếu không ra khỏi đây được vậy chúng ta đến phòng khách đi, cô vừa làm việc còn tôi vừa chơi game cho cô xem, thấy thế nào hả?"

Cô liền gật đầu đáp:

"Vâng"

Nói xong Diệc Thiên đi cùng Hiểu Nhiên vào phòng khách mất bỏ lại Thuần Dương đứng đờ đẫn một mình ngoài sân.

Trong phòng khách lúc này, Thuần Dương bước vào nheo mày nói lớn:

"Này, sao hai người dám..."

Anh vừa đi vào thì đã thấy Diệc Thiên và Hiểu Nhiên đang đứng cười nói trước mặt.

Hiểu Nhiên cúi xuống nhặt lấy một băng game lên cười nói:

"Em thấy cái này thú vị này, chơi cái này trước nhé"

Diệc Thiên gật đầu trả lời:

"Được rồi"

Phía sau, Thuần Dương bây giờ đột nhiên có cảm giác chạnh lòng, lẽ ra anh phải tỏ ra không quan tâm mới đúng, anh thầm nghĩ:

(Diệc Thiên trước giờ hiếm lắm mới thấy cậu ta tiếp xúc với một cô gái khác, với lại Bạch Hiểu Nhiên cô ta cũng thật sự thích cậu ta, mình bây giờ chẳng phải là người thừa sao?)

Sau một hồi, Hiểu Nhiên đứng phía sau ghé nhìn Diệc Thiên đang chơi game, cô lên tiếng khen ngợi:

"Woa...chắc khi còn cấp ba anh chơi rất nhiều game nhỉ? Thao tác tay rất nhạy a"

Diệc Thiên cười nhẹ trả lời:

"Ừ, bây giờ chơi lại thật nhớ khi xưa quá"

Hiểu Nhiên mỉm cười thầm nhớ lại bóng dáng thời cấp ba của Diệc Thiên trong tấm ảnh mà nghĩ:

(Đúng là thời cấp ba anh Diệc Thiên trông không khác gì bây giờ nhỉ? Anh ấy vẫn luôn có nụ cười thật dịu dàng)

Bỗng cô sực nhận ra tự hỏi:

(Mà tấm ảnh đó...từ ngày mình bị sốt tới giờ thì mất dạng luôn, mình đã tìm khắp nơi mà vẫn không thấy đâu cả)

Rồi cô liếc mắt quay lại nhìn Thuần Dương đang điềm đạm ngồi uống cafe ở dãy ghế sofa đằng sau. Anh chợt liếc lên nhìn cô thì hai người bỗng chạm mắt nhau, cô liền liếc mắt sang Diệc Thiên đang ngồi chơi game mà lên tiếng:

"Anh Diệc Thiên, em quên mất mình cũng phải đi làm việc, anh cứ ngồi chơi đi nhé"

Cô định ngoảnh lưng đi thì Diệc Thiên quay mặt lại kéo tay cô nói:

"Khoan đã, cô khỏi làm việc đi, ngồi xuống chơi cùng tôi"

"Nhưng..."

Cô vừa nói vừa liếc mắt sang Thuần Dương thì thấy anh có vẻ không quan tâm gì đến, miệng vẫn nhấp cốc cafe bên dãy ghế phía sau thì Diệc Thiên lên tiếng:

"Yên tâm, Thuần Dương cậu ta chỉ nói vậy thôi, có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm"

Cô đành gật đầu rồi ngồi vào ghế cạnh Diệc Thiên, anh đưa máy chơi game cho cô rồi mỉm cười nói:

"Này, chơi cùng tôi đi, chơi một mình thì chán lắm"

Cô liền lấp mấp ngượng ngừng má ửng đỏ trả lời:

"Nhưng...nhưng em có biết chơi đâu"

Diệc Thiên bật cười nhẹ rồi nhích lại ngồi gần cô, anh nhẹ nhàng cầm tay cô lên chạm vào máy chơi game rồi hướng dẫn nhẹ nhàng:

"Làm thế này này"

Cô ngạc nhiên nhìn anh đang ngồi sát mình liền vừa có cảm giác ngượng ngùng lại vừa khó thở, ngón tay Diệc Thiên vẫn đang kìm lấy ngón tay cô chỉ các thao tác chơi game khiến cô bật run run dần.

Sau một hồi Diệc Thiên buông tay mình ra nhìn cô mỉm cười nói:

"Cô hiểu không? Bây giờ thì chơi thử đi, tôi chắc hẳn cô sẽ cảm thấy thích"

Hiếu Nhiên bỡ ngỡ rồi gật đầu đáp:

"Vâng..."

Phía sau, Thuần Dương bật đứng dậy quay lưng đi, nét mặt anh vừa nhăn nhó vừa bức tức, dường như có cảm giác khó chịu và chướng mắt đang bao vây lấy anh, anh tự hỏi:

(Lẽ nào không có Tư Diệc ở đây, khi nhìn thấy một nam một nữ khác thân thiết trong nhà nên mình sinh ra cảm giác khó chịu chăng?)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Buổi tối, sau khi Diệc Thiên vừa mới ra về mất. Thuần Dương nheo mày nhìn Hiếu Nhiên đang đứng vui vẻ trong bếp lau bát mà ngẫm nghĩ:

(Mình đã không ngờ cô ta lại vui vẻ khi gặp Diệc Thiên đến thế, bộ dạng ngu ngốc chết được)

Rồi anh tiến vào lên tiếng gọi lớn:

"Bạch Hiếu Nhiên"

Cô ngạc nhiên quay lại nhìn anh hỏi:

"A...sao vậy?"

"Cô...hắn bây giờ đang rất vui"

Anh nói, cô ngạc nhiên mỉm cười trả lời:

"Tôi vẫn vậy mà, có gì khác sao?"

Anh nheo mày rồi tiếp lời:

"Tôi chỉ nhắc cho cô trước một điều thôi, đừng nên vọng tưởng quá"

Nghe lời này của anh thì cô ngạc nhiên hỏi:

"Ý anh là sao?"

Anh quay lưng bật cười nhẹ lên giọng đều cọt:

"Diệc Thiên trước giờ không có bạn gái, không chừng cậu ta thích đàn ông đấy, cô cũng nên tìm hiểu trước khi tiến tới để không thôi vớ mộng"

Hiếu Nhiên lại sững sờ hơn lấp mắt:

"Gi...gì chứ? Sao anh dám nói xấu anh ấy hả?"

Anh quay lại nhếch môi vênh mặt nói:

"Tôi chỉ nói sự thật, với lại nếu thích phụ nữ thì cậu ta chỉ thích những mẫu con gái có thân hình hoàn mỹ và xinh đẹp, còn cô...chẳng có gì cả, đều phẳng như cái sân bay thế kia thì không chừng còn chẳng ai thèm chứ đừng nói là tên Diệc Thiên"

Hiếu Nhiên như bị kích động rồi nhẩn mặt nói lớn:

"Anh đang bêu xấu tôi, mà khoan đã..."

Bỗng cô sực ngạc nhiên tiếp lời hỏi:

"Sao anh lại nói mấy lời này với tôi vậy?"

Bỗng anh đen mặt nói tiếp:

"Tôi chỉ nhắc nhở cô thôi, Diệc Thiên tuy bề ngoài cậu ta rất dịu dàng nhưng bên trong là tên kén chọn đấy, cô còn lâu mới lọt vào mắt cậu ta được, thế nên tôi chỉ nhắc cô...đừng có quá ảo tưởng trong khi bản thân mình chỉ là người hầu của Phó Thuần Dương tôi, biết thân phận của mình một chút đi"

Lúc này Hiếu Nhiên không quan tâm đến lời nói của anh mà tâm tư hỗn loạn suy đoán:

(Không phải anh ta biết mình thích anh Diệc Thiên đấy chứ?)

Rồi cô chợt buồn trả lời:

"Tôi biết, loại người như tôi thì còn lâu mới được anh ấy để ý tới nhưng mà...mắc mớ gì liên quan đến anh hả?"

Cô bắt đầu lên giọng nổi cáo thì anh ngạc nhiên nhẩn mặt nói lớn:

"Cô đang giờ cái giọng khó chịu với tôi à? Cô nghĩ cô là ai?"

"Là người hầu"

Cô trả lời thẳng thừng rồi nói tiếp:

"Nếu không phận sự gì thì mời anh ra ngoài cho, tôi còn phải làm việc, chỗ này đang rất dơ bẩn nên không tiện cho một người cao quý như anh đứng đây lâu đâu"

"Cô..."

Thuần Dương liền cứng họng xoay người quay đi ra ngoài mắt kèm theo sự tức tối.

Anh đi trên dây hành lang mà tức giận ngấm ngấm:

(Bạch Hiếu Nhiên đáng ghét, mình còn tốt bụng nhắc nhở cô ta vậy mà dám giờ cái giọng khó chịu đó, mà khoan đã sao mình lại phải bỏ đi chứ?)

Anh vò đầu mình rồi đi vào phòng mất.

Tại nhà bếp lúc này, Hiếu Nhiên lăm bằm tự hỏi:

"Sao tự dưng anh ta bước vào bếp nói mấy lời này với mình làm gì chứ? Điều quan trọng là tại sao anh ta biết mình thích anh Diệc Thiên?"

Rồi cô nhíp mắt lo sợ tưởng tượng bộ mặt ác ma của Thuần Dương không ngừng lo lắng

(Nhớ anh ta nói với anh Diệc Thiên thì mình chẳng còn mặt mũi nào gặp anh ấy nữa? Không được, mình không muốn a)

...

Sáng hôm sau, Thuần Dương đứng ở phòng khách chuẩn bị đến công ty thì Hiếu Nhiên đi ra cúi đầu lấp mấp:

"A...chào buổi sáng ạ"

Anh ngạc nhiên nghĩ:

(Sao tự dưng hôm nay thái độ cô ta lạ vậy?)

Cô lấp mấp hỏi:

"Chủ nhân có muốn ăn thêm không? Tôi làm cho nhé"

"Không cần"

Anh dứt khoát trả lời thì cô lại e ngại nói:

"A...vậy chuyện tối hôm qua, xin anh...giữ bí mật giúp tôi được không?"

"Hửm?"

Anh ngạc nhiên hỏi lại:

"Bí mật gì?"

Cô vừa gượng nói mắt liếc nhìn chỗ khác trả lời:

"Là chuyện đó...đó"

Anh nheo mắt bắt đầu cáo dần nhấn giọng hỏi:

"Tôi hỏi là chuyện gì?"

Cô nhíp mắt lấp mấp:

"Về anh Diệp Thiên, anh đã biết rồi đúng không? Ý...ý tôi là...tôi..."

Bộ dạng ấp úng ngại ngùng của cô khiến anh khó chịu mà quát tháo:

"Thôi đi, nói như thế thì ai mà nghe được hả? Tôi không có thời gian ở đây dây dưa với cô"

Rồi anh quay người bước đi mất khiến cô tức tối âm ức nghĩ:

(Thật đáng ghét, anh mà nói thì tôi không thêm trả nợ anh luôn)

Một hồi sau tại công ty, Thuần Dương ngồi trên ghế làm việc, một tay chống nghiêng đầu, tay kia cầm chiếc bút bi gõ "tạch tạch" trên bàn với vẻ nhàm chán, rồi vừa nghiêm mặt khó chịu nhớ lại nét mặt ngượng ngùng của cô lấp mấp lúc sáng mà thầm nghĩ:

(Mới sáng đã thấy cái mặt ngại ngùng của cô ta là không khỏi tức rồi, cô ta chỉ nói chuyện dễ nghe nhất khi sắp cầu xin mình làm gì đó, chiều này mình đã quá quen thuộc)

Buổi tối, tại vũ trường, tiếng nhạc chồm ăn chơi vẫn ồn ào như mọi khi.

Tư Diệp nâng ly rượu lên miệng mình uống một hớp, thấy thế Tiểu Nhã và Tiểu Huyền thắc mắc lên tiếng hỏi:

"Tư Diệp, có phải cô bị bệnh không? Sắc mặt cô không được tốt nên đừng uống nữa"

Tư Diệp bật cười nhẹ, tay lắc lư ly rượu nói:

"Tôi không sao cả"

Rồi cô dựa đầu vào ghế nắn trán mình tự hỏi:

(Sao phong cảnh vũ trường làm mình choáng váng thế này? Chuyện này trước giờ chưa xảy ra với mình)

Rồi cô liếc nhìn các ánh đèn lấp ló xung quanh kèm theo tiếng nhạc sóng mà nheo mắt vì con chóng mặt thì Tiểu Nhã lo lắng lên tiếng:

"Tư Diệp, nếu không khỏe thì cô về đi, hay là cô say rồi"

Tư Diệp trả lời:

"Không sao, tôi vừa mới uống có vài ly, sao có thể say nhanh vậy được?"

Rồi Tiểu Huyền tiếp lời:

"Nếu vậy thì bàn tiếp chuyện lúc nãy đi, cô và Phó Tổng thế nào rồi? Cô đã từng thề nhất định sẽ lấy được chức phận Phó phu nhân mà đúng không?"

Tư Diệp bật cười nhẹ đáp:

"Đương nhiên rồi, tôi chắc chắn sẽ lấy được, chẳng qua bây giờ...tôi vẫn muốn cảm giác tự do như bây giờ hơn nên tôi hẳn sẽ đợi một thời gian nữa"

Tiểu Nhã chột hỏi:

"Cô không sợ để lâu sẽ có người cướp mất vị trí Phó phu nhân đó à? Tư Diệp, cô chủ quan quá đấy"

Tư Diệp bật nheo mày rồi cười đắc ý:

"Hừ, ai mà dám tranh giành với tôi chứ, với lại Thuần Dương anh ấy chỉ một mực yêu một mình tôi, sẽ không bao giờ có ai thay thế vị trí của tôi được đâu"

Tiểu Huyền nghe vậy liền nheo mày nói:

"Làm sao cô biết được đàn ông sẽ không thay đổi? Sao cô không tự hỏi vì sao đến bây giờ anh ta vẫn chưa cầu hôn cô?"

Tư Diệp ngạc nhiên rồi đáp:

"Chỉ là...anh ấy vẫn chưa chuẩn bị thôi, hẳn anh ấy còn rất bận công việc nên chưa nghĩ đến chuyện đó thì sao?"

Tiểu Huyền lại khoanh tay nói:

"Như thế không được rồi, cô nên nắm bắt cơ hội ngay từ bây giờ, nếu là tôi thì tôi đã không chần chừ như vậy, mà tôi nghe nói Phó Thuần Dương anh ta có sở thích rất lạ, trong nhà có phải chứa rất nhiều nữ hầu không?"

Tư Diệp đắc ý hỏi:

"Thì sao?"

Tiểu Huyền bật nheo mày nói tiếp:

"Cô cũng biết nữ hầu bổn thân là gì à? Là luôn nghe lời chủ nhân mình đấy, cũng có thể anh ta...thừa lúc không có cô mà đã ngủ với nhiều người rồi cũng nên"

Nghe vậy Tư Diệp bỗng giật mình, cô sực nhớ lại sợi tóc dài nằm trên nệm giường Thuần Dương lúc ấy mà nghĩ:

(Đúng vậy, mình cũng không biết được anh ấy có thật sự hướng về một mình mình hay không? Nếu thật sự anh ấy ngủ cùng nhiều người hầu khác thì mình cũng chẳng biết được)

Nghĩ xong Tư Diệp cố bật cười nhẹ bình thản trả lời:

"Tôi không quan tâm đâu, dù anh ấy có ngủ với toàn bộ người hầu trong nhà, nhưng chỉ cần anh ấy luôn yêu một mình tôi là được, và vị trí Phó phu nhân sớm muộn gì cũng là của tôi mà thôi"

Tiểu Nhã thờ dài tiếp lời:

"Tức là cô không quan tâm anh ta ở bên người phụ nữ nào à? Cô chỉ quan tâm đến vị trí thiếu phu nhân thôi đúng không? Tư Diệp cô lừa dối anh ta lâu như vậy, không sợ đến một ngày anh ta phát hiện được sao?"

Tư Diệp nhếch môi nói:

"Anh ấy sẽ không bao giờ biết được, chuyện này chỉ có nhóm chúng ta biết thì anh ấy sao biết được chứ?"

Rồi Tiểu Huyền bật cười nói tiếp:

"Tôi thật không hiểu chỉ vì một trò cược mà anh ta lại thật sự phải lòng cô, cô đúng là cao tay mà còn với được cả một người hiếm có trong số mười người đấy, địa vị anh ta đúng là không hề tầm thường"

Tư Diệp bật cười đắc ý:

"Ha, đương nhiên rồi, con cá lớn như vậy sao tôi có thể dễ dàng bỏ qua được, tôi chỉ mua vui với bọn đàn ông bên ngoài một thời gian ngắn nhưng Thuần Dương mới là con chốt tôi cần đáng quan tâm nhất"

Tiểu Nhã và Tiểu Huyền cười khúc khích nói:

"Bọn tôi chờ ăn mừng của cô đấy, nếu trở thành Phó phu nhân thì đừng quên công lao của bọn tôi a"

Tư Diệp lại tiếp tục uống rượu rồi đáp:

"Tôi biết rồi, hai người nhất định sau này sẽ có phần công lao"

...

11:00 đêm, trên một chiếc xe đậu bên lề đường.

Sau khi Tư Diệp đã say rượu và nằm bất tỉnh đằng sau ghế, Tiểu Huyền ngồi ở ghế trước nhìn sang Tiểu Nhã ngồi ở ghế lái mà hỏi:

"Tiểu Nhã, Tư Diệp hôm nay có vẻ uống rất nhiều, chúng ta đưa cô ấy về nhà liệu có ổn không?"

Tiểu Nhã thở dài rồi cười nói:

"Cũng được, nhưng chúng ta sẽ đưa cô ấy đến Phó Gia, cô thấy sao hả?"

Tiểu Huyền ngạc nhiên hỏi:

"Vậy cũng được sao?"

Tiểu Nhã trả lời:

"Phải, Tư Diệp là bạn gái của Phó Thuần Dương đấy, xem như lần này chúng ta giúp cô ấy một lần vậy, với lại cô thấy sắc mặt Tư Diệp có gì đó xanh xao không? Nếu để cô ấy về nhà mình một mình như thế thì ai chăm sóc cô ta đây"

Tiểu Huyền đành gật đầu mỉm cười:

"Tôi cũng thấy thế, vậy chúng ta đến Phó Gia đi"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Một hồi sau, Tiểu Nhã dừng xe trước cổng nhà Phó Gia, rồi cô và Tiểu Huyền đỡ lấy hai tay Tư Diệp bước xuống xe. Bỗng Tiểu Huyền mở to mắt chột nhìn căn biệt thự to lớn trước mặt mà lên tiếng hỏi:

"Tiểu Nhã, cô chắc đây là Phó Gia chứ, sao lớn quá vậy?"

Tiểu Nhã trả lời:

"Có gì mà cô ngạc nhiên ghê thế? Nhà Phó Gia rất quyền lực và giàu cấp bậc thành phố nên căn biệt thự cô thấy trước mắt chỉ là phần nhỏ trong tài sản Phó Gia thôi"

"Không phải chứ, vậy không lẽ Tư Diệp vợ được cả một gia tài khổng lồ sao? Ghen tỵ quá"

Sau một hồi thì Tiểu Nhã và Tiểu Huyền cũng tiến tới bấm chuông.

Khoảng vài phút sau có một nữ hầu bước ra nhìn bên ngoài cổng rồi lên tiếng hỏi:

"Hai người là ai vậy?"

Tiểu Nhã lên tiếng đáp:

"Bọn tôi là bạn của Tư Diệp, phiền cô vào nói với Phó Tổng, Tư Diệp đang ở bên ngoài"

Nghe vậy cô người hầu cúi đầu rồi đi vào trong mất, sau một hồi thì Thuần Dương cũng lật đật chạy xuống.

Cánh cổng bắt đầu mở dần ra, anh nheo mày nhìn Tư Diệp đã ngủ say mắt đang được Tiểu Huyền và Tiểu Nhã đỡ lấy, liền thắc mắc hỏi:

"Chuyện gì vậy? Sao Tư Diệp lại trong tình trạng thế kia?"

Tiểu Huyền cười gượng trả lời:

"Tư Diệp uống khá say nên bọn tôi đưa cô ấy về trả cho anh"

Anh liền đỡ lấy Tư Diệp đang nồng nặc mùi rượu thì thắc mắc hỏi:

"Sao cô ấy lại uống rượu?"

Tiểu Nhã trả lời:

"À hôm nay có một buổi tiệc nhỏ của chúng tôi nên cô ấy uống khá nhiều, vậy không làm phiền nữa a"

Nói xong Tiểu Huyền và Tiểu Nhã liền lên xe lái đi mất. Thuận Dương vừa công Tư Diệp đi vào nhà vừa ngẫm nghĩ:

(Người cô ấy toàn mùi rượu? Sao lại uống nhiều đến như thế?)

Anh đưa Tư Diệp vào phòng mình, nhẹ nhàng đặt cô trên nệm giường rồi kéo chăn đắp lên người cô. Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô rồi ngẫm nghĩ:

(Đã 5 năm rồi, 3 năm Tư Diệp tận tình bên cạnh mình, 2 năm còn lại là thời gian xa cách, mặc dù bây giờ ở bên nhau nhưng sao mình lại có cảm giác khoảng cách cứ như xa ngàn bước chân, mình vẫn không hiểu cô ấy đang nghĩ gì, có muốn cùng mình kết hôn hay không? Đường như mình cứ cảm thấy Tư Diệp có gì đó rất lạ, hay là do mình tưởng tượng nhỉ?)

Nghĩ xong anh gỡ nhẹ túi xách của cô vẫn còn đang đeo trên vai, rồi đặt lên cạnh bàn gần đấy thì tiếng chuông tin nhắn từ đâu đó reo lên, anh liếc nhìn chiếc điện thoại của cô nằm trong túi xách thì tò mò lấy ra xem mà ngẫm nghĩ:

(Mình có nên kiểm tra điện thoại cô ấy không?)

Anh định bấm vào mục tin nhắn nhưng bỗng khựng ngón tay lại rồi nheo mày:

(Không được, mình không thể nghi ngờ Tư Diệp, cũng không thể kiểm tra điện thoại cô ấy như vậy, lẽ ra mình phải tin tưởng cô ấy mới đúng)

Rồi anh đặt điện thoại Tư Diệp lên bàn, liếc nhìn cô đang ngủ trên giường bỗng thở dài tự hỏi:

"Tư Diệp, em vẫn...yêu anh phải không?"

...

Sáng hôm sau, ánh nắng kèm theo tiếng chim riu rít của 8 giờ sáng vang lên bên ngoài rèm cửa, Tư Diệp mở mắt dần rồi ngồi dậy lẩm bẩm nhìn xung quanh:

"Đây là...phòng của Thuận Dương mà, sao mình lại..."

Cô nheo trán rồi đứng dậy bước chân xuống lầu, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện phía dưới phòng khách.

Thuận Dương lúc này ngồi chéo chân, tay nâng cốc cafe lên miệng mình thưởng thức rồi nheo mày nói:

"Đáng quá, cô không bỏ đường à?"

Hiếu Nhiên bĩu môi trả lời:

"Gì chứ? Anh dám nói đáng trong khi đã uống gần một nửa cốc cafe sao?"

Anh nheo mày tiếp lời:

"Tôi thích nói gì thì nói, cô không có quyền trả lời lại"

Hiếu Nhiên bật im ảm ức thì Tư Diệp bước xuống lầu, bỗng cô giả vờ chóng mặt rồi khụy chân xuống rên rĩ:

"A...um"

Thuận Dương nghe thấy vậy thì nhanh chóng đứng dậy đi đến đỡ cô lo lắng hỏi:

"Tư Diệp, em sao vậy? Em không khỏe chỗ nào?"

Tư Diệp đỡ trán mình nhìn anh lắc đầu trả lời:

"Em không sao"

Rồi anh liếc mắt Hiếu Nhiên nói:

"Đi pha cho tôi ly nước chanh"

Hiếu Nhiên nghe vậy liền lập tức đáp:

"A...vâng"

Cô đi vào trong mắt thì Tư Diệp nhìn anh hỏi:

"Thuần Dương, đêm qua...sao em lại ở đây?"

Thuần Dương mỉm cười nhẹ trả lời:

"Là bạn của em đưa em về, họ nói em uống rất nhiều rượu, sao em lại không xem trọng sức khỏe của mình như vậy?"

Tư Diệp ngạc nhiên nhìn nét mặt Thuần Dương lo lắng như vậy rồi ngẫm nghĩ:

(Quả nhiên Thuần Dương vẫn luôn quan tâm đến mình, mình biết anh ấy vẫn yêu mình mà, chắc chắn anh ấy sẽ không bao giờ yêu ai khác ngoài mình được)

Rồi cô mỉm cười nói:

"Em chỉ là tùy hứng thôi, cảm ơn anh đã quan tâm chăm sóc em"

Lúc này Hiểu Nhiên vừa mang ly nước chanh ra, cô giơ hai tay đưa nói:

"A...nước chanh có rồi đây"

Thuần Dương giơ tay đến định lấy thì Tư Diệp đã giơ lấy ly nước chanh trước rồi mỉm cười nhìn Hiểu Nhiên nói:

"Cảm ơn cô"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên rồi gật đầu mỉm cười đáp:

"Vâng, nước chanh có công dụng tốt lắm, nếu Lạc tiểu thư uống hết không chừng còn giảm đi một mỡ nữa, khi xưa tôi cũng thường được bà nội pha nước chanh cho uống đấy, đó là lí do vì sao tôi rất ít khi bị bệnh"

Bỗng Tư Diệp nhăn mặt nghĩ:

(Sao con nhỏ này nói nhiều quá vậy?)

Rồi cô cố cười thân thiện đáp:

"Được rồi, cô đi đi"

Hiểu Nhiên nghe vậy rồi cúi đầu đi mất. Thuần Dương lên tiếng hỏi:

"Tư Diệp, anh đỡ em đến ghế phòng khách ngồi nhé"

Tư Diệp gật đầu thì anh đỡ cô đến ghế sofa ngồi, cô nhìn ly nước chanh một hồi rồi nói:

"Thuần Dương, em cảm thấy không muốn uống nước chanh cho lắm"

"Sao vậy? Người em bây giờ toàn mùi rượu, em có muốn đi tắm trước không?"

Cô gật đầu rồi đứng dậy:

"Được rồi, em nghĩ em sẽ lên phòng tắm trước, đợi em một lát em sẽ xuống ngay"

Nói xong Tư Diệp vừa đi mất thì anh liền nheo mày mang ly nước chanh vào bếp lớn giọng nói:

"Bạch Hiểu Nhiên, cô xem cô pha nước chanh kiểu gì mà Tư Diệp lại không uống? Cô muốn bị đuổi việc phải không?"

Hiểu Nhiên đang loay hoay thì quay mặt lại nhìn anh hỏi:

"Gì chứ? Cô ấy không uống sao?"

Anh bật cười thầm nghĩ

(Hừm, xem như có cớ để phạt cô rồi)

Anh lại vênh mặt nói:

"Cái này chua quá, lần sau cô tập làm lại đi"

Hiếu Nhiên cầm lấy ly nước chanh ấy rồi uống thử lắm lắm:

"Tôi có thấy chua đâu, sao lại..."

Rồi cô liếc mắt nhìn anh nói tiếp:

"Rõ ràng rất ngọt mà, sao lại chua được chứ? Nếu không tin thì anh uống thử đi"

Anh nhú mồm nói:

"Giữ chứ? Cô định cho tôi uống đồ thừa của cô vừa uống à?"

"Nhưng tôi chỉ muốn chứng minh vị của nó thôi, rõ ràng rất ngọt mà"

Cô vừa nói vừa nheo mồm ngắm nghĩ thì anh tiếp lời:

"Tóm lại sau này cô cần quan tâm đến khẩu vị của Tư Diệp, cô ấy muốn ăn gì, thích gì thì cô phải nắm bắt thật rõ, có hiểu không?"

Cô gật đầu rồi đáp:

"Tôi hiểu rồi"

Bỗng cô sực nghĩ:

(Lần trước Lạc tiểu thư nói chỉ ăn được thức ăn mềm, lần này là không uống được đồ chua, chắc mình phải ghi nhớ thật kĩ rồi)

Rồi cô ngẩn mặt nhìn Thuần Dương thì thấy anh vẫn đứng nhìn chưa đi liền hỏi:

"Anh còn cần gì nữa sao? Sao lại chưa đi?"

Anh ngạc nhiên rồi bật ho "khụ khụ" nói tiếp:

"Tôi bị cảm, cô ra ngoài mua thuốc giúp tôi đi"

Cô ngạc nhiên hỏi:

"Anh bị cảm à? Thế có sao không?"

Anh lại bật ngạc nhiên hơn

(Đây là lần đầu tiên cô ta hỏi quan tâm mình)

Rồi anh trả lời:

"Không sao, mà..."

Anh nói đến đây, mắt liếc chỗ khác e ngại nói:

"Cô biết mua đồ cho tôi không? Ý tôi là...tôi đang cần vài bộ quần áo mới nhưng không có thời gian đi mua, sẵn tiện cô ra ngoài mua thuốc rồi mua giúp tôi vài bộ"

Cô chớp mắt ngơ mặt hỏi:

"Hử? Anh vừa nói gì? Nhưng tôi có biết anh mặc đồ gì đâu? Cũng không biết size, với lại tôi thấy trong tủ quần áo của anh rất nhiều đồ rồi, sao lại còn mua nữa?"

Anh nheo mồm nói:

"Cô tưởng tôi sẽ giống cô sao? Chỉ mặc đi mặc lại mấy bộ chán chết được"

Rồi anh lấy thẻ ra đưa vào tay cô nói tiếp:

"Cầm lấy đi, mua bao nhiêu cũng được, đồ không vừa hay không đẹp, tôi liền phạt cô đền bù toàn bộ tiền đồ cô đã mua đấy"

Cô trở mặt nói:

"Cái gì? Nhưng tôi..."

Anh quay lưng cắt lời nói:

"Được rồi, bây giờ tôi phải lên phòng xem Tư Diệp thế nào đã, cô đi nhanh đi"

Nói xong anh đi ra ngoài mất thì cô nhìn tấm thẻ vip chưa bao giờ được cầm trên tay trong suốt 22 năm trời, rồi nhíp mắt lẩm bẩm:

"Nhưng mà...nhờ mình mua không vừa ý anh ta, có phải lại tăng thêm thời gian trả nợ không? Mình không muốn đâu a"

Rồi cô chợt nghĩ ra một ý:

(Phải rồi, về điều này mình có thể nhờ anh Diệp Thiên giúp đỡ, chắc chắn anh ấy rất hiểu rõ các đồ hợp ý Phó Thuần Dương hay mặc, nhân cơ hội này mình cũng có thể gặp anh ấy a)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Một hồi sau, tại cửa hàng quần áo thuộc tập đoàn Lăng Thị.

Hiệu Nhiên vừa bước vào cửa hàng cùng Diệp Thiên vừa trở mắt nhìn sự lộng lẫy xung quanh mình, mọi thứ đều là hàng hiệu và được sắp xếp rất ngay ngắn và đẹp đẽ, cô ngỡ ngàng nói lớn:

"Ồ...anh nói đây là cửa hàng của Lăng Thị à? Lớn thật đấy"

Diệp Thiên đi phía sau Hiệu Nhiên, anh mỉm cười đáp:

"Ừ, mà tôi thắc mắc sao em lại muốn đến cửa hàng hiệu vậy?"

Cô quay lại trả lời với nét mặt lo lắng:

"Là vì Phó Thuần Dương anh ta nhờ em mua giúp vài bộ quần áo đấy, em không biết mua cái nào nên mới nhờ anh giúp, anh biết đấy anh ta khó tính thế mà, chắc chắn nếu mua về không vừa ý thì anh ta sẽ tăng nợ của em lên mất"

Diệp Thiên ngạc nhiên rồi tiếp lời:

"Thật à? Thuần Dương sao lại bảo người hầu đi mua quần áo giúp mình chứ? Mà thôi, nếu vậy tôi sẽ giúp em chọn vài bộ nhưng tôi không biết Thuần Dương mặc size gì?"

Cô ngẫm nghĩ rồi gượng hỏi:

"Thế anh Diệp Thiên mặc size gì?"

Cô hỏi xong thì anh ngạc nhiên, bỗng cô liền sực lấp mấp nói:

"À là vì...vì em thấy vóc dáng anh và Phó Thuần Dương ngang tầm nhau, nên em nghĩ...nếu...nếu mua đồ phù hợp với size của anh, em nghĩ anh ta cũng sẽ mặc vừa"

Nghe vậy Diệp Thiên bật cười đáp:

"Vậy à, thế em đoán xem, bộ nào vừa với tôi?"

Cô ngẫm nghĩ rồi liếc mắt nhìn các dãy quần áo được treo trên giá treo bên cạnh, rồi sờ tay lên vừa lựa vừa nói:

"Chắc là..."

Cô chợt lấy ra vài bộ quay lại nhìn Diệp Thiên tiếp lời:

"Em nghĩ mấy cái này vừa với người của anh này"

Diệp Thiên ngạc nhiên rồi bật cười nhẹ hỏi:

"Thật à?"

Rồi cô vừa cười vừa phát ngượng ngẫm nghĩ:

(Trời ơi, rõ ràng đến là lựa đồ cho Phó Thuần Dương, sao bây giờ lại có cảm giác như lựa cho anh Diệc Thiên vậy, xấu hổ quá đi mất)

Diệc Thiên bước tới gần cô mỉm cười nói:

"Hiểu Nhiên, tôi cảm thấy em rất có mắt thẩm mỹ chọn quần áo nam, hay em chọn cho tôi vài bộ luôn nhé, tôi cũng muốn được ai đó lựa đồ cho mình"

Anh vừa nói vừa liếc mắt e ngại thì Hiểu Nhiên bật mừng thầm gật đầu lựa lựa:

"Vâng, em sẽ lựa giúp anh mà"

...

Sau một hồi, trên đường về nhà.

Diệc Thiên vừa lái xe vừa lên tiếng hỏi:

"Hiểu Nhiên, em mua nhiều đồ như vậy? Có chắc chắn Thuần Dương sẽ thích chứ?"

Hiểu Nhiên nhìn mấy túi quần áo chợt cười gượng nói:

"A...em cũng không biết, chắc là...anh ta sẽ thích thôi"

Rồi cô nhíp mắt ngẫm nghĩ:

(Hình như mình mua lố quá rồi, tự dưng lúc này mình chỉ lo lựa đồ cho anh Diệc Thiên nên toàn bộ quần áo của Phó Thuần Dương mình đều lựa y hệt anh ấy rồi, mà chắc không sao đâu nhỉ?)

Buổi chiều, về đến Phó Gia.

Hiểu Nhiên bước xuống xe rồi nhìn Diệc Thiên lên tiếng hỏi:

"O...anh Diệc Thiên không vào Phó Gia chơi một lát à?"

Diệc Thiên nhìn cô qua ô cửa xe mỉm cười nói:

"Không, tôi có cảm giác Thuần Dương không thích tôi đến nhà cậu ta nhiều cho lắm, dù sao thì hôm nay cũng cảm ơn em vì đã lựa đồ cho cả tôi"

Cô bật ngượng lấp láp:

"A...em...em cũng phải cảm ơn anh vì đã giúp em đi mua đồ cho Phó Thuần Dương a"

Diệc Thiên bỗng bật cười nhẹ nói:

"Biểu cảm của cô đáng yêu thật đấy"

Rồi anh chợt lấy thỏi son kem màu hồng đã âm thầm mua ở cửa hàng mình lúc này đưa qua ô cửa xe cho cô nháy mắt nói tiếp:

"Hiểu Nhiên, đây là quà tôi tặng em, tôi bảo đảm em sẽ xinh đẹp hơn nếu dùng nó mỗi ngày"

Hiểu Nhiên chợt lúng túng đỏ mặt:

"A...anh Diệc Thiên, cái này...sao lại..."

Anh mỉm cười tiếp lời:

"Cầm lấy đi, tôi đã tranh thủ lúc cô lựa quần áo mà âm thầm mua nó đấy"

Cô chợt nhận lấy không khỏi ngại ngùng hỏi:

"Mà sao...anh biết nhiều thứ quá vậy? Còn biết là con gái thích son nữa"

Anh bật cười đáp:

"À...là nhờ Thuần Dương cả đấy, cậu ta cứ nhờ vả tôi mua đồ mà phụ nữ thường thích để cậu ta tặng Tư Diệp tiểu thư, nên từ đó tôi cũng tìm hiểu phụ nữ thường thích gì, ghét những gì. Tôi nghĩ cô trước giờ rất ít sử dụng son, cứ dùng một lần đi rồi cô sẽ thấy thích cho xem"

Hiếu Nhiên chợt gạt đầu mẫn nguyện rồi nói:

"Cảm ơn anh, em thích nó lắm"

Rồi anh giơ tay nói:

"Vây chào nhé, tôi đi trước đây"

Nói xong Diệp Thiên lái xe đi mất, Hiếu Nhiên chợt nhìn thối son trên tay mình mà âm thầm vui mừng lắm lắm:

"Đây là món quà thứ hai anh Diệp Thiên tặng mình, không ngờ anh ấy vừa dịu dàng lại còn rất tinh ý, anh ấy đúng là mẫu người lí tưởng mà mình hằng kiếm bấy lâu rồi"

Cô vui vẻ đi vào trong nhà thì thấy Thuận Dương đang ngồi cùng Tư Diệp ở phòng khách, chợt khựng chân lại đứng ngoài cửa ngẫm nghĩ:

(Chắc mình phải đi cửa khác, anh ta và Lạc tiểu thư đang nói chuyện vui vẻ vậy mà, hơn nữa mấy túi đồ này mang vào chẳng phải rất dễ bị người khác chú ý sao?)

Nghĩ xong rồi cô xách mấy túi quần áo mới mua của Thuận Dương đi bằng đường khác mất.

Tại phòng khách, Thuận Dương vừa nói chuyện với Tư Diệp vừa liếc mắt nhìn đồng hồ đã chỉ hơn 4 giờ chiều. Anh nheo mày ngẫm nghĩ:

(Sao con nhỏ đó còn chưa về thế không biết? Đừng nói là lấy thẻ của mình rồi sử dụng xả láng đi nhé)

Tư Diệp bỗng giơ điện thoại mình lên, màn hình là mấy túi xách hàng hiệu đang hot khắp các trang mạng cho Thuận Dương xem rồi cười nói:

"Thuận Dương, em thấy mấy cái túi này rất đẹp, anh mua cho em nhé"

Anh ngạc nhiên rồi gạt đầu:

"Được, em mua gì anh cũng chiều"

Rồi anh ngẫm nghĩ:

(Nhắc đến túi xách thì nhớ lại Bạch Hiếu Nhiên cô ta cũng mang mỗi cái túi giản dị và rẻ tiền không kém, hẳn nếu là một cái túi mới chắc cô ta sẽ rất vui)

Tư Diệp lại giơ điện thoại mình tiếp lời:

"Thuận Dương, nếu đã mua túi xách cho em thì mua luôn đôi giày này đi nhé, em rất thích nhưng chưa có cơ hội mang nó"

Thuận Dương lại gạt đầu rồi giơ tấm thẻ đến cô nói:

"Tư Diệp em không cần phải xin anh đâu, em lấy thẻ này mà dùng đi, muốn mua gì cũng được, đừng ngại"

Tư Diệp bật mừng cầm lấy tấm thẻ rồi đáp:

"Vâng, anh đúng là tốt với em nhất mà"

Rồi cô ôm lấy cổ Thuận Dương hôn nhẹ vào má anh một phát sau đó đứng dậy nói:

"Phải rồi, em chợt nhận ra em còn có việc phải làm, em về trước đây"

Anh đứng dậy gạt đầu:

"Ừm...vây anh sẽ đưa em về"

Bỗng Tư Diệp vừa quay đi vừa vẫy tay nói:

"Không cần đâu, em có hẹn với đám Tiểu Huyền và Tiểu Nhã, gặp lại anh sau"

Nói xong Tư Diệp liền đi mất, anh thở phào lắm lắm:

"Cuối cùng cô ấy cũng về"

Bỗng anh sực giật mình rồi đập nhẹ hai tay vào má mình:

"Không đúng, sao mình lại có suy nghĩ như vậy, đáng lẽ ra Tư Diệp ở bên cạnh mình mới khiến mình vui vẻ, cô ấy về sớm như vậy đúng là không hay"

chút nào"

Rồi anh quay mặt đi trên dãy hành lang tiến đến phòng mình, chợt mở cửa ra thì thấy Hiểu Nhiên đang đứng sắp xếp quần áo của anh bên trong, anh nheo mày tiến vào hỏi:

"Cô về từ lúc nào vậy?"

Hiểu Nhiên quay sang nhìn anh đáp

"A...tôi mới về thì thấy anh đang nói chuyện với Lạc tiểu thư nên đi bằng cửa khác, mà...tôi mua quần áo như anh bảo rồi, anh xem có được không?"

Cô đưa mấy túi đồ cho anh thì anh cầm lên xem một hồi rồi hỏi:

"Cô mua mấy thứ này ở đâu?"

Cô trả lời:

"A là..."

Bỗng cô sực ngẫm nghĩ:

(Khoan đã, liệu mình nói mình được anh Diệc Thiên đưa đến cửa hàng anh ấy mua mấy thứ đồ này thì anh ta sẽ không hài lòng và nói mình làm việc không tốt, toàn nhờ sự giúp đỡ của người khác)

Rồi cô mỉm cười nhìn anh trả lời:

"A...tôi mua đại ngoài cửa hàng thôi"

Anh bật cười nói:

"Tốt, tôi thấy đồ cô lựa cũng rất vừa, mà này...còn thuốc của tôi đâu?"

Cô sực giật mình nghĩ:

(A quên mất, mình chỉ lo lựa đồ nên không nhớ đến chuyện mua thuốc cảm cho anh ta)

Rồi cô lấp mấp ngăn mặt nhìn anh với dáng điệu lo lắng nói:

"A...tôi...tôi quên rồi, tôi xin lỗi, bây giờ tôi ra ngoài mua cho anh có được không?"

Chợt nhìn thấy cử chỉ hành động đó của cô, tâm trí anh bắt đầu xao lãng, mặt có chút ửng đỏ rồi bật bình tĩnh đáp:

"Không cần đâu, cô cũng đã cố gắng mua đồ giúp tôi rồi"

Bỗng cô lo lắng nói:

"Nhưng...nhưng anh nói anh bị cảm mà đúng không? Không uống thuốc là không được đâu"

Anh chợt ngạc nhiên hỏi:

"Cô lo lắng cho tôi à?"

Cô miễn cưỡng trả lời:

"Phải, anh mà chết thì tôi còn biết phục vụ cho ai nữa"

(Đương nhiên tất cả là vì trả nợ, nếu không nợ anh ta thì còn lâu mình mới nói cái giọng miễn cưỡng này)

Rồi cô liếc nhìn nét mặt ngờ ngàng của anh đang nhìn mình thì ngạc nhiên hỏi:

"Anh sao vậy? Không phải cảm mà hành sốt đỏ cả mặt đấy chứ?"

Anh bật quay người ra sau đỡ trán mình nói:

"Không sao, tôi đi đây"

Anh mở cửa ra ngoài mất thì cô ngạc nhiên nhìn khó hiểu, vừa bước ra bên ngoài cửa thì anh bật khựng chân lại nhận ra có gì đó sai sai mà thầm nghĩ:

(Mà khoan đã, đây là phòng mình chứ đâu phải nhà bếp, sao mình lại phải đi ra chứ?)

Anh lại quay trở ngược mở cửa phòng mình đi vào trong nhìn Hiểu Nhiên vì quá ngượng mà khó chịu nói:

"Tôi quên mất, sao cô lại đứng trong phòng tôi, ra ngoài mau"

Cô vừa đi vừa trả lời:

"Tôi biết rồi"

Cô lướt qua anh bước ra khỏi cửa phòng thì anh đã đóng sầm cửa lại khiến cô nheo mày:

(Mỗi lúc này còn nói chuyện rất êm đẹp, tự dưng bây giờ tỏ ra thái độ khó chịu với mình, đúng là khó hiểu)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Buổi tối hôm ấy, Hiểu Nhiên chợt lấy thời son mà Diệc Thiên đã tặng, nhẹ nhàng vụn ra rồi thoa lên đôi môi nhỏ nhắn của mình trước gương, đôi môi tái nhợt của cô dần được trở nên tươi tắn, cô mỉm cười áp hai lòng bàn tay vào má mình lắc lư vui sướng nói:

"Đẹp quá, đã lâu rồi mình không hề trang điểm, bây giờ chỉ một tí son thôi cũng đã đủ tươi tắn rồi"

Bổng Tiểu Mễ bước vào nhìn bộ dáng vui sướng của Hiểu Nhiên thì ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

"A...Hiểu Nhiên, cô đang làm gì vậy?"

Tiểu Mễ bước lại chợt thấy Hiểu Nhiên có gì đó rất khác thường, liền nhìn thời son cô cầm trên tay mà tò mò hỏi:

"Hiểu Nhiên, cô sử dụng son sao? Từ bao giờ vậy?"

Hiểu Nhiên mỉm cười trả lời:

"A...thì đã từ lâu rồi tôi không sử dụng nên lấy ra son thử ấy mà"

Tiểu Mễ bật cười nói:

"Hiểu Nhiên, cô sử dụng son không hiểu sao tôi lại thấy cô xinh hơn đây"

"Thật sao?"

Hiểu Nhiên mỉm cười vì lời khen rồi ngượng ngao nói:

"Ừm...Tiểu Mễ, cho tôi hỏi câu này nhé"

Tiểu Mễ gật đầu đáp:

"Cô cứ hỏi đi"

Hiểu Nhiên vừa bối rối vừa hỏi:

"Cô cảm thấy...một người dịu dàng và tinh ý như anh Diệc Thiên thì thích gì?"

Tiểu Mễ ngạc nhiên hỏi ngược lại:

"Hiểu Nhiên, cô...hỏi vậy là sao?"

Hiểu Nhiên vừa ngượng ngùng vừa lấp lút nói:

"A...thật ra tôi muốn tặng anh ấy một món quà, dù gì...dù gì anh Diệc Thiên đã giúp đỡ tôi rất nhiều mà, tôi cũng muốn tặng anh ấy cái gì đó"

Tiểu Mễ che miệng bật cười khúc khích tiếp lời:

"Haha, cái này dễ mà, cô có thể tặng anh ấy đồng hồ, cà vạt, ví tiền hay là gì đó, nhưng mà...tôi nghĩ Lăng thiếu gia rất dễ tính nên dù cô tặng thứ gì anh ấy cũng sẽ nhận rất vui vẻ"

"Thật sao?"

Hiệu Nhiên vừa hỏi vừa ngẫm nghĩ:

(Nếu vậy thì...cà vạt thì sao nhỉ?)

...

Sáng hôm sau, Hiệu Nhiên vừa đặt các thức ăn trên bàn thì Thuần Dương vừa ngồi đọc sách vừa liếc mắt nhìn sự thay đổi lạ lùng trên khuôn mặt cô. Anh lên tiếng:

"Cô...mặt cô hôm nay có gì đó rất lạ"

Hiệu Nhiên bật ngạc nhiên nhìn anh hỏi:

"Lạ? Tôi thấy có gì lạ đâu chứ?"

Bỗng cô sực nghĩ:

(Phải rồi, hay là...hôm nay mình thoa son nhỉ? Nên anh ta thấy lạ cũng đúng)

Anh gấp quyển sách lại rồi đứng dậy tiến người tới nâng cằm cô lên một cách bất ngờ nhìn một hồi rồi nheo mắt, cô nheo mắt khó chịu hỏi:

"Anh làm gì vậy hả?"

Anh chợt sực thấy môi cô có chút hồng hào hắn rồi hỏi:

"Cô sử dụng son à?"

Cô đáp:

"Đúng, bộ tôi không được dùng sao?"

Anh ngạc nhiên rồi chạm ngón tay cái mình vào môi cô nhìn một hồi khiến cô sồn gai óc lủi người ra sau nhăn mặt nói:

"Anh...anh vừa làm hành động gì vậy hả?"

Anh nhìn ngón tay cái của mình đã dính một ít son trên môi cô rồi liếc mắt nhìn cô hỏi:

"Sao tự dưng hôm nay cô lại thích ăn diện lên vậy?"

Cô bấu môi e ngại trả lời:

"Là con gái không lẽ không được sao? Tôi cũng muốn mình xinh đẹp hơn thôi chứ bộ"

Anh nheo mắt cao mày nói:

"Thế ở nhà này cô diện lên để cho ai xem vậy hả?"

Cô trả lời:

"Đó là chuyện của tôi, anh có quyền gì mà cấm đoán tôi chứ?"

Anh bật sực ngạc nhiên rồi ngồi xuống ghế nhẹ giọng nói:

"Tôi chỉ nói vậy thôi, ai mà cấm đoán cô chứ"

"Thật à? Thế tôi sử dụng son cũng được phải không?"

Cô hỏi thì anh gật đầu đáp:

"Ừ, ít ra cũng phải ra dáng người hầu của Phó Thuần Dương này chứ, cô có quyền trang điểm hay làm gì đó thì tôi không cấm"

Cô bỗng mừng rỡ hỏi:

"Vậy tôi có được mặc bộ đồ nào khác ngoài cái trang phục nữ hầu trên người này không?"

Anh nheo mày đáp:

"Cô không mặc thì ai biết cô là người hầu chứ? Không mặc thì nhờ khác nghĩ cô và tôi có mối quan hệ với nhau thì sao?"

"Mối quan hệ gì?"

Cô ngơ mặt hỏi thì anh nheo mày nói:

"Thì người ta sẽ nghĩ cô là em gái của tôi chẳng hạn"

Cô bật cười gượng trừu mắt:

"Bộ tôi và anh giống nhau lắm sao? Nếu tôi là ai khác thì tôi cũng không nghĩ tôi lại là em gái anh đâu"

Thuần Dương bật hỏi:

"Thế nghĩ là gì?"

Cô sực cười ngượng ngao trả lời:

"Thì...nghĩ tôi là em họ anh chẳng hạn"

Anh bật cười nhẹ nói:

"Thế thì là em gái chứ có khác gì đâu, mà...nếu người khác nghĩ như thế thật thì tôi cảm thật xấu hổ vì người như cô lại bị xem là có họ hàng với tôi đấy"

Cô nhăn mặt khó chịu:

"Cái gì? Sao anh dám mỉa mai tôi hả?"

Rồi cô liếc mắt nhìn chiếc áo sơ mi đầy hoa văn anh đang mặc trên người mà ngạc nhiên hỏi:

"Mà...cái áo anh đang mặc có phải là một trong số đồ tôi mua giúp anh không?"

Anh trả lời tọc:

"Thì sao?"

Cô gầy mặt cười gượng nói:

"À không, ý tôi là...anh mặc rất hợp a"

Rồi cô lại âm thầm nghĩ:

(Không hiểu sao càng nhìn mấy cái áo này mình lại nhớ tới mấy cái áo mình lựa giúp anh Diệc Thiên, hi vọng anh ta sẽ không giận chuyện này)

...

Sau một hồi đến công ty, Thuần Dương đi giữa dãy hành lang thì bị mọi người đều chú ý nhìn anh xì xầm cười nói bàn tán với nhau, anh nheo mày tự hỏi:

(Sao hôm nay không khí kì lạ vậy?)

Anh bước vào văn phòng mình thì ngạc nhiên, Diệc Thiên đang ngồi bên trong rồi liếc mắt nhìn anh không khỏi sững sờ.

Anh nheo mày nhìn cái áo Diệc Thiên đang mặc rồi nhìn lại áo mình lại tự hỏi:

(Sao cậu ta mặc áo giống mình vậy? Không phải là...trùng hợp chứ?)

Diệc Thiên bật cười lên tiếng:

"Thuần Dương, đến rồi à? Không ngờ hôm nay cậu lại mặc áo đôi với tôi, cố tình sao?"

Thuần Dương nheo mày đáp:

"Áo đôi cái gì, sao cậu cũng mặc áo giống tôi, mà khoan đã..."

(Không lẽ từ sáng giờ mọi người cứ nhìn mình cười khúc khích bàn tán, là do cái áo này sao?)

Diệp Thiên lên tiếng:

"Thuần Dương, có phải áo của cậu là do Hiểu Nhiên mua về phải không?"

Anh ngạc nhiên hỏi ngược lại:

"Sao cậu lại biết?"

Diệp Thiên bật cười nhẹ nói:

"Thì toàn bộ đồ của cậu đều mua ở cửa hàng tôi còn gì, nên giống thì cũng không trách được"

Anh bồng nheo mày hỏi:

"Cái gì? Sao cô ta lại mua quần áo ở cửa hàng nhà cậu chứ?"

"Thì cô ấy nói muốn tôi giúp đỡ nên tôi đành đưa cô ấy đến cửa hàng Lăng Thị mua sắm, sẵn tiện ủng hộ cửa hàng tôi luôn"

Diệp Thiên vừa nói vừa cười khiến anh khó chịu tiếp lời:

"Sao cũng được nhưng tôi không muốn mặc đồ đôi với cậu, tôi hi vọng cái áo này là cái duy nhất giống với cậu thôi đấy"

Rồi anh lấy điện thoại ra gọi về Phó Gia.

Tại Phó Gia lúc này, Hiểu Nhiên đang lau bàn thì chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại đến rồi nhìn xung quanh không thấy ai, cô tự hỏi:

"Hay là mình nhắc máy nhĩ?"

Cô đi đến chiếc điện thoại bàn rồi nhắc máy cất giọng nói:

"Alo, nhà Phó Gia xin nghe"

Tiếng Thuần Dương vọng ra một cách khó chịu lên tiếng:

"Là tôi, mau gọi Bạch Hiểu Nhiên đến nghe máy đi, tôi có chuyện nhờ cô ta đây"

Hiểu Nhiên vừa nghe máy vừa cười gượng đáp:

"Tôi là Bạch Hiểu Nhiên đây, anh muốn nhờ tôi cái gì à?"

Bỗng Thuần Dương ngạc nhiên rồi thay đổi thái độ khẽ giọng nói:

"À...ừm...cô mau mang cái áo khác đến công ty cho tôi, tôi cần áo để thay"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên hỏi:

"Hửm? Sao vậy? Sao anh lại muốn thay áo?"

Anh bật hần giọng tiếp lời:

"Tôi bảo thì làm đi, hỏi nhiều làm gì?"

Cô nheo mày nhăn mặt nghĩ

(Làm thì làm, có cần nói giọng khó nghe vậy không?)

Rồi cô mỉm cười gượng đáp:

"Được thôi, tôi sẽ mang đến cho anh ngay đây"

Vừa tắt máy thì cô thở phào lắm bảm

"Khoan đã, mình mà đến công ty anh ta trong bộ đồng phục nữ hầu này không chừng còn bắt gặp mấy đồng nghiệp cũ thì toi đời luôn"

Rồi cô đi lên phòng mình thay một chiếc váy khác, sau đó tiến đến phòng anh bước vào trong, mở chiếc tủ quần áo của anh ra mà nheo mày tự hỏi:

"Đồ của anh ta nhiều thế không biết, chỉ giỏi bắt nạt người hầu như mình phải giặt tay toàn bộ số quần áo này, đúng là ác độc"

Sau một hồi thì cô cũng lấy bừa một cái áo sơ mi khác ra rồi bỏ vào túi đồ.

Một lát sau, trên dãy hành lang công ty, cô vừa đi vừa nhìn xung quanh lăm bằm:

"Đã lâu rồi mình không đến công ty, không biết mấy người đồng nghiệp xấu xa còn nhớ mình không nữa, hi vọng hôm nay sẽ không bị họ bắt gặp"

Rồi cô hướng đến phòng chủ tịch, đứng bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa khiến tiếng "cộc cộc" vang lên bên trong. Thuận Dương đang ngồi trên bàn làm việc kiểm tra sổ sách thì lên tiếng:

"Diệc Thiên, mở cửa giúp tôi đi, cậu đang rảnh rồi mà"

Diệc Thiên ngồi ở sofa gật đầu rồi đứng dậy bỗng Thuận Dương sực nghĩ:

(Có khi nào là Bạch Hiểu Nhiên không? Mình đã nhờ cô ta lấy giúp mình cái áo mà)

Bỗng anh đứng phắt dậy lên tiếng:

"Khoan đã"

Diệc Thiên bỗng khựng chân lại trước cửa thì quay lại hỏi:

"Sao vậy?"

Anh đi đến nói:

"Cậu lại ghé ngồi đi, để tôi mở cửa"

Diệc Thiên khó hiểu rồi gật đầu:

"Được thôi, vậy còn kêu tôi đi lại mở cửa làm gì chứ?"

Anh nheo mày thì tiếng "cộc cộc" lại vang lên, anh giờ tay đến mở cửa hé ra rồi liếc mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô bên ngoài mà không dám mở toang cửa ra, cô bỗng giật mình ngẩn mặt nhìn anh hỏi:

"Anh làm gì vậy?"

Anh không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại:

"Đồ tôi đâu?"

Cô giờ túi đồ thì anh nhanh chóng giật lấy rồi cô liếc mắt nhìn qua khe cửa chợt thấy Diệc Thiên đang ngồi bên trong liền bật mừng hỏi:

"A...anh Diệc Thiên cũng ở đây à?"

Thuận Dương nheo mày xua tay nói:

"Cô về được rồi, đi đi"

Anh định đóng cửa lại thì cô chặn tay tiếp lời:

"Khoan đã, nhưng để tôi...tôi chào anh Diệc Thiên đã"

Anh nhăn mặt cáo dần nói:

"Chào hỏi cái quái gì? Về ngay đi"

Diệc Thiên nghe tiếng ồn ào liền đứng dậy bước lại gần phía sau Thuận Dương hỏi:

"Chuyện gì mà ồn ào vậy?"

Hiểu Nhiên chợt thấy anh thì bật cười lên tiếng:

"A...anh Diệc Thiên, anh cũng ở đây à?"

Diệc Thiên thấy cô thì cũng bật cười không ngăn ngại đẩy người Thuận Dương đang đứng chắn cánh cửa tránh ra nói:

"Hóa ra là Hiểu Nhiên, cô đến đây đưa đồ cho Thuận Dương à?"

Cô gật đầu đáp:

"Vâng"

Thuần Dương nhăn mặt lên tiếng hỏi:

"Cậu vừa đây tôi đây à?"

Diệp Thiên quay sang nhìn anh trả lời:

"Ai bảo cậu đứng chặn cửa làm gì? Làm thế sao tôi thấy Hiểu Nhiên được chứ? Cô ấy nhỏ nhắn vậy mà"

Rồi Diệp Thiên chuyển mắt nhìn Hiểu Nhiên khen ngợi nói:

"Cô đứng là xinh đẹp hơn thường ngày rồi, chiếc váy này rất hợp với cô"

Hiểu Nhiên chột ngượng lấp mắt:

"A...vâng, phải rồi, em cảm thấy màu son này đúng là rất hợp với em, anh đúng là rất biết cách chọn lựa a"

Lúc này Thuận Dương đứng ở một góc như bị bơ hoàn toàn, anh nheo mày tự hỏi:

(Gì đây? Chỉ là bảo cô ta đến đây đưa đồ nhưng sao lại biến thành chuyện mục trò chuyện về mỹ phẩm thế này?)

Diệp Thiên tiếp lời:

"Tôi đã nói rồi mà, cô sử dụng son sẽ xinh hơn nhiều đấy"

Cô bật cười:

"Vậy ạ, đúng là phải cảm ơn anh rồi"

Bỗng Diệp Thiên mỉm cười rồi chuyển mắt sang Thuận Dương nói:

"Phải rồi, hiếm lắm Hiểu Nhiên mới đến công ty, để tôi đưa cô ấy đi dạo cho biết"

Thuần Dương bỗng sực không vui nghĩ:

(Cái gì mà đi dạo cho biết, cô ta chẳng phải lúc trước làm ở đây thì chỗ nào mà không biết hả?)

Bỗng Hiểu Nhiên mừng rỡ nói:

"Thật không? Em cũng muốn biết xung quanh công ty này thế nào a?"

Thuần Dương nheo mắt nhìn bộ dạng cô đang giả vờ ngây thơ lại ngạc nhiên khó chịu nghĩ:

(Cái gì? Cô ta dám giả vờ không biết gì để được Diệp Thiên dẫn đi dạo, đúng là đồ mặt thót)

Rồi Diệp Thiên bước ra tiếp lời:

"Vậy thì đi thôi, thật ra công ty này Thuận Dương chỉ mới thu mua lại vài tháng trước, tôi nghĩ cô sẽ thích ở đây"

Sau đó Hiểu Nhiên và Diệp Thiên bước đi xa dần, Thuận Dương nhăn mặt nhìn bóng lưng hai người cắn răng ngẫm nghĩ:

(Bạch Hiểu Nhiên đúng là không biết thân phận, còn dám giả vờ không quen thuộc với công ty này nữa, thật là biết cách nắm bắt thời cơ mà giả nai mà)

Một lát sau bên ngoài dãy hành lang, Diệp Thiên vừa đi vừa nói:

"Hiểu Nhiên, cô chắc hẳn vừa đến đây nên rất khát, tôi mua nước cho cô nhé"

Bỗng cô gật đầu đáp:

"A...vâng"

Rồi cô liếc mắt nhìn dãy hành lang trống trơn phía trước ngẫm nghĩ:

(Nếu mình nhớ không lầm thì đằng trước có máy bán nước tự động mà nhỉ? Sao không còn ở đây nữa?)

Diệp Thiên đưa cô đến khu căn tin phía bên ngoài, cô chợt ngạc nhiên trố mắt hỏi:

"Ơ...từ bao giờ mà ở đây có cả khu căn tin vậy?"

Diệp Thiên ngạc nhiên đáp:

"Hửm? Thật ra chỉ mới được xây từ một tháng trước thôi, toàn bộ mấy bán hàng tự động đều bị dẹp sạch rồi"

Cô lại hỏi:

"Sao lại thế? Chẳng phải như vậy sẽ mua nước tiện hơn sao?"

Diệp Thiên trả lời:

"À...Thuần Dương có nói nếu xây một căn tin trong công ty sẽ giúp mọi người thoải mái hơn, không chỉ bán mỗi nước uống mà còn bán cả thức ăn, đồng thời cũng tạo điều kiện thu nhập cho những người không có điều kiện mở cửa hàng tiện lợi mà được bán ngay trong công ty, với lại Thuần Dương đã gọi người dẹp hết mấy bán nước tự động vì cậu ta nói là để tránh tình trạng nhân viên phá hoại vật chất nên bán đồ có người bán sẽ an tâm hơn"

Hiếu Nhiên chợt ngượng ngùng ngẫm nghĩ:

(Nhân viên phá hoại vật chất à? Sao thấy nhột thế này, nhớ lại thì chắc mình là người đầu tiên làm việc đó)

Bỗng Diệp Thiên lên tiếng hỏi:

"Cô có vẻ rất hiểu biết mọi thứ có và không có ở công ty này?"

Hiếu Nhiên chợt giật mình nói:

"À không...em chỉ đoán đại thôi mà"

Diệp Thiên bật cười:

"Tôi cũng chỉ hỏi thôi mà, làm gì mà giật mình thế?"

Vài phút sau, Diệp Thiên đưa cốc cafe cho Hiếu Nhiên rồi nói:

"Cho cô này"

Cô nhận lấy rồi mỉm cười nhẹ, đột nhiên có tiếng điện thoại reo lên, Diệp Thiên chợt lấy điện thoại mình ra nói:

"A...xin lỗi, tôi nghe điện thoại đây"

Anh bắt máy rồi quay mặt ra sau lên tiếng:

"Gì vậy?"

Bỗng nét mặt Diệp Thiên sững sốt ngạc nhiên nói:

"Cửa hàng nhà tôi có trộm à? Được rồi, tôi sẽ về ngay"

Diệp Thiên vừa tắt máy thì quay sang Hiếu Nhiên vội tiếp lời:

"Xin lỗi cô, bỗng dưng cửa hàng nhà tôi vừa có trộm đột nhập nên tôi phải về kiểm tra đây"

Hiếu Nhiên bật gật đầu rồi đáp:

"A...vậy sao? Vậy anh mau về kiểm tra đi, em cũng định đi dạo một lát rồi sẽ về Phó Gia luôn"

Diệp Thiên gật đầu rồi ngoảnh lưng vẫy tay nói:

"Được rồi, vậy chào nhé"

Anh nói xong liền vội đi mất, Hiếu Nhiên thở dài lẩm bẫm:

"Hi vọng cửa hàng nhà anh ấy không bị mất gì nhiều"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Lúc này Hiểu Nhiên đi lảng vảng xung quanh công ty rồi đứng dưới bóng râm của một cây to thờ dài lắm bảm:

"Chắc mình cũng nên về Phó Gia, cũng đã tới buổi trưa mất rồi"

Cô bước đi thì đột nhiên vài giọng nói thấp thoáng phía sau vang lên:

"Ôi trời, tôi có nhìn lầm không? Là Bạch Hiểu Nhiên đấy à?"

Nghe vậy Hiểu Nhiên chợt ngạc nhiên quay ra sau thì lại càng bất sững sốt hơn khi thấy ba người chuyên đi soi mói chuyện nhút trong văn phòng của cô từng làm đang đi đến gần, cô trở mất sức ngẫm nghĩ:

(Ôi thần linh ơi, chẳng phải là mấy người đồng nghiệp cũ làm chung mình sao?)

Ba người đồng nghiệp ấy đi lại, một cô gái che miệng bật cười nói lớn:

"Hó hó nhìn kia, đúng là Bạch Hiểu Nhiên rồi, tôi cứ ngỡ là mình nhìn lầm đấy"

Cô gái bên cạnh cũng khoanh tay chế giễu tiếp lời:

"Aiya kể từ ngày bị đuổi việc đến giờ cô sống thế nào rồi? Chắc không có công ty nào dám thu nhận một người vừa ăn cắp vừa phá hoại đồ đạc như cô đâu a"

Cô gái thứ ba cũng chống nạnh lên tiếng:

"Sao cô còn vác mặt đến công ty này được hay vậy? Tôi nhớ ở đây quy định cấm người ngoài ra vào công ty mà"

Lúc này Hiểu Nhiên cố ra vẻ bình thường mặt dù đang đầy khó chịu trong lòng mà bật cười đáp:

"Tôi chỉ đến đây để đưa đồ cho một người thôi, không được sao?"

Ba cô gái kia nheo mày hỏi:

"Ai vậy? Là bạn trai cô à? Tôi tự hỏi tên nào có mặt không trông lại đi quen biết một người như cô chứ"

"Đúng vậy, cô ta suốt 22 năm có gặp được ai thật lòng đâu, chắc tên bạn trai này là do cô ta tương tư đấy, ai mà dám yêu cô ta chứ?"

Hiểu Nhiên nhăn mặt nói:

"Gì chứ? Mấy cô dựa vào cái gì mà dám nói không ai yêu tôi, tôi rõ ràng có bạn trai đang hoàng đấy"

Rồi cô nhíp mắt trong lòng mà bật nghĩ:

(Trời ơi! Mình vừa nói cái gì thế này?)

Nghe vậy ba cô gái kia cười phá lên chế giễu hỏi:

"Là ai vậy? Hay là cô nói dối, không ai yêu thì nói thật đi, chẳng ai không cười cô đâu, haha"

"Có phải tên đó mất có vấn đề không? Một người bình thường như cô mà cũng đề ý tới đúng là điên mà"

Hiểu Nhiên không chịu nổi sự nóng giận mà nhăn mặt nói lớn:

"Hừ, nếu tôi có bạn trai thật thì mấy cô phải tự vả vào miệng mình ba cái vì thái độ xem thường người khác đấy"

Ba cô gái kia khoanh tay vênh mặt nói:

"Thế thử xem, bạn trai cô đâu hả? Đưa ra cho bọn tôi chứng kiến nào"

"Chắc tôi phải căng hai mắt mình mà xem ai xấu số thế không biết, haha"

"Nếu như cô nói dối rằng mình có bạn trai thì cô phải vả ngược lại miệng mình đấy, Bạch Hiểu Nhiên"

Hiệu Nhiên sùng sờ quay mặt ra sau nheo mày nhíp mắt lo lắng:

(Đứng là mình tự chuốc lấy mà, rõ ràng có ai thích mình đâu chứ? Hic...bây giờ chẳng phải bị dồn vào thế cùng sau)

Phía gần đó, sau một hồi đứng quan sát thì Thuận Dương đành bật cười cợt lẩm bẩm:

"Đứng là ngu ngốc, không giúp cô là không được mà"

Anh bước chân dần định đi lại thì vài tiếng "xào xạc" của cành cây chỗ Hiệu Nhiên đang đứng vang lên, một người thanh niên bất ngờ nhảy từ cành cây phía trên xỏ xuống, chân đáp một tiếng "bịch" kèm theo vài chiếc lá cây vung bay trên không trung. Mái tóc anh ta màu trắng xóa như tuyết kèm theo đôi mắt xanh lam thật tuyệt đẹp, sau đó anh ta vuốt tóc ngang ngược đắc ý đứng bên cạnh Hiệu Nhiên nói lớn:

"Tôi là bạn trai cô ấy đây này"

Nghe câu nói ấy Thuận Dương chột khựng chân lại bất ngờ ngạc nhiên nhìn cậu thanh niên đó tự hỏi:

(Thăng nhóc đó đâu ra vậy?)

Cách đó vài mét, Hiệu Nhiên và ba người đồng nghiệp kia không khỏi sùng sốt mà to mắt, miệng rộng nhìn anh ta.

Hiệu Nhiên lấp mắt nhìn cậu thanh niên ấy ngơ mặt hỏi:

"A...anh là..."

Cậu thanh niên ấy bật cười nhẹ rồi choàng tay lên vai Hiệu Nhiên nhìn ba người đồng nghiệp kia trả lời:

"Tôi nghe nói mấy người vừa chê tôi mất có vấn đề, xấu số gì đó phải không? Xin lỗi chứ mất tôi hoàn toàn bình thường, với lại từ khi quen biết cô ấy tôi cảm thấy cuộc đời mình tràn ngập tươi mới, hoàn toàn không có sự đen đui gì cả"

Ba người đồng nghiệp kia nhăn mặt chỉ tay nói lớn:

"Không đúng, bọn tôi không tin, nếu vậy thì chứng minh đi, cô ta tên gì?"

Cậu thanh niên đó chột nhớ lại những gì mình nghe được lúc nãy khi ở trên cây, rồi nhìn Hiệu Nhiên gờ tay nheo một bên má cô bật cười trả lời:

"Là Bạch Hiểu Nhiên, tôi thường gọi cô ấy là bảo bối, vậy như thế đã đủ chứng minh chưa?"

Ba cô gái kia vẫn nghi ngờ lại tiếp hỏi:

"Chưa, tự đứng từ trên cây nhảy xỏ xuống biết đâu anh đã nghe lén toàn bộ cuộc trò chuyện của chúng tôi nên muốn giúp cô ta thì sao?"

"Đúng vậy, nếu muốn chứng minh thì hai người hôn nhau đi, có như thế bọn này mới tin được"

Hiệu Nhiên chột xanh mặt

(Cái gì? Hôn...hôn á?)

Rồi cô nhìn cậu thanh niên ấy lấp mắt:

"A...sao có thể"

Ba cô gái kia đắc ý chống nạnh nói:

"Cái gì? Không dám à? Hay chỉ là bạn trai giả thôi"

"Nếu vậy thì tự vả mặt mình ba cái như đã hứa nhé"

Bỗng cậu thanh niên ấy bật cười nhẹ rồi không ngần ngại quay sang kề môi đến hôn Hiệu Nhiên khiến ba cô gái kia đứng đơ toàn tập, sau đó quay sang nhìn ba cô ta đang to mắt bật sặc nói:

"Thế đã đủ chưa hả? Giờ thì mấy người tự vả vào miệng mình ba cái đi"

Ba cô gái đó nhăn mặt lắc lư đầu:

"Không thể nào"

Hiếu Nhiên bây giờ cảm thấy như cơ thể hóa đá, đầu óc cô quay cuồng choáng váng vì nụ hôn lúc nãy rồi ngã xuống bất tỉnh mắt. Cậu thanh niên kia thấy vậy ngạc nhiên cúi xuống đỡ đầu cô lên lo lắng hỏi:

"A...bảo bối, em sao vậy? Sao lại bất tỉnh thế này?"

Rồi cậu liếc mắt nhìn ba người đồng nghiệp kia thì họ tự đánh vào mặt mình mỗi người ba cái rồi lấp mấp nói:

"Bọn tôi tin rồi, bọn...bọn tôi đi a"

Nói xong họ vội đi mất thì Thuận Dương đứng từ xa định bước chân đi lại nhưng khi thấy cậu thanh niên đó bế Hiếu Nhiên lên tay, bỗng dưng một cảm giác vừa khó chịu vừa lưỡng lự đang kim hãm tâm trí anh, đôi chân không bước đi tiếp mà đành giương mắt nhìn cậu thanh niên đó bế cô đi xa dần.

Anh cắn răng quay mặt đi lăm bằm:

"Sao mình phải quan tâm chứ? Đây không phải việc của mình, cô ta chỉ là một người hầu, hoàn toàn không đáng để mình chú tâm tới"

Cứ thế anh miễn cưỡng đành bước đi mất.

...

Một hồi sau, Hiếu Nhiên chợt mở mắt thì thấy đầu mình đang được đặt trên đùi một ai đó, liền sững sờ bật ngồi dậy liền nhận ra mình đang ngồi trên chiếc ghế dài của một công viên.

"Cô tỉnh rồi à?"

Một giọng nói vang lên bên cạnh thì cô bàng hoàng nhìn cậu thanh niên trước mắt đang nhìn mình bật hỏi:

"A...sao...sao tôi lại ở đây?"

"Tự dưng lúc ở công ty cô bất tỉnh nên tôi đã đưa cô ra đây, cũng đã 30 phút rồi"

Anh ta trả lời thì Hiếu Nhiên sực nhớ lại nụ hôn lúc nãy rồi nhả mắt hỏi:

"Này rốt cuộc anh là ai hả? Sao tự dưng xuất hiện rồi giúp đỡ tôi chứ?"

Anh ta bật cười rồi đáp:

"À, tôi chán quá nên trèo lên cây ngồi chơi, nào ngờ nghe thấy cuộc cãi vã của mấy cô bên dưới nên chú ý lắng nghe xem, thấy cô bị dồn vào đường cùng nên tôi nhảy xuống giúp đỡ, được rồi cô cảm ơn tôi đi"

"Bốp" bỗng Hiếu Nhiên tát vào má anh ta khiến anh ta bất ngờ ngạc nhiên rồi cô nhả mặt quát:

"Ai cần mà giúp hả? Thậm chí tôi và anh còn không quen biết, còn dám tự ý hôn tôi thì anh quả là to gan"

Anh ta sờ bên má mình đang đỏ rát rồi nheo mày nói:

"Gì chứ? Cô trả ơn tôi bằng cái tát này sao? Nếu không nhờ tôi thì cô đã bị bọn họ ức hiếp rồi"

Hiếu Nhiên bỗng sực nghĩ:

(Phải rồi, nếu lúc đó không nhờ anh ta thì mình đã bị bọn họ chế giễu)

Rồi cô miễn cưỡng e ngại nói:

"Thế thì cảm ơn, nhưng dù sao cũng có lỗi của anh vì anh lại dám tự tiện hôn tôi"

Anh ta bật cười lớn:

"Tôi chưa bao giờ thấy ai ngất xỉu vì bị hôn, cô có bị bệnh bất thường không vậy?"

Hiếu Nhiên chợt ngượng quá hóa giận quát:

"Không, tôi hoàn toàn bình thường chỉ tại vì tình hình lúc đó làm tôi có chút choáng váng, nhưng đáng lẽ ra anh phải đưa tôi đến chỗ nào khác nằm thay vì công viên chứ?"

Anh ta xòe hai bàn tay vô tội nói:

"Tôi nào biết còn chỗ nào, trong túi lại không có tiền nên không thể đưa cô đi đâu khác ngoài công viên được"

Hiểu Nhiên chột nheo mày nhìn bộ dáng nhếch nhác của anh ta, mái tóc bạch kim và hai tai bấm khuyên không khác gì một tên công tử ăn chơi. Cô nói:

"Anh thật sự không có tiền, trông bộ dạng cũng đâu đến nỗi như thế"

Anh ta bật cười đáp:

"À là vì...tôi bỏ nhà đi đấy"

"Anh đang đùa phải không?"

Hiểu Nhiên nheo mắt hỏi thì anh ta gật đầu trả lời:

"Là thật, tôi bỏ nhà đi thật đấy, cũng đã 3 ngày rồi nên tiền trong túi cũng không còn"

Hiểu Nhiên bật đứng dậy lùi ra xa anh ta vài mét dè chừng nói:

"Vậy chắc anh là tên ăn chơi lêu lổng nên bị ba mẹ đuổi ra khỏi nhà phải không? Nếu vậy thì tạm biệt, chúng ta xem như bây giờ không nợ gì nhau nữa a"

(Tốt nhất mình không nên dính dáng gì tới mấy người không tốt lành này thì hơn)

Rồi cô ngoảnh lưng vội chạy đi mất thì cậu thanh niên ngạc nhiên giờ tay gọi lớn:

"Này cô đi đâu vậy?"

Anh vừa gọi nhưng cô đã chạy đi mất dạng khiến anh bật cười nhẹ:

"Lần đầu tiên có người bỏ chạy vì mình, đúng là một cô gái thú vị"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Tại Phó Gia, Hiểu Nhiên vừa bước trở về thì đã thấy không khí vô cùng căng thẳng. Cô lướt qua Thuần Dương đang ngồi trên ghế sofa thì anh lên tiếng:

"Sao bây giờ cô mới về? Chẳng phải đến công ty tôi đưa đồ rồi về nhà liền sao?"

Cô quay lại nhìn anh cười gượng đáp:

"A...tôi đi dạo cùng anh Diệc Thiên nên về trễ a"

Nghe vậy anh đứng dậy tiến lại gần cô nheo mày nói tiếp:

"Cô nói dối không biết ngượng à, tên Diệc Thiên đã về từ mấy tiếng trước rồi, thế sao cô không lo về mà làm việc nhà hả?"

Cô đành cúi đầu lấp mấp:

"A...tôi xin lỗi, tôi đi làm ngay đây"

Cô đang quay đi thì anh lên tiếng:

"Khoan đã"

Cô trở mặt ngoảnh lại nhìn anh hỏi:

"Anh còn gì cần dặn à?"

Anh nheo mắt miễn cưỡng hỏi:

"Hôm qua cô...cùng Diệc Thiên đi mua quần áo cho tôi à?"

Cô ngạc nhiên rồi gật đầu đáp:

"Vâng"

"Thế lý do gì cô lại...mua toàn bộ quần áo của tôi đều giống với cậu ta hả?"

Anh nheo mày dần hẳn giọng nói, tay nắm chặt vạt áo mình nhăn mặt tức giận thì cô vẫn thản nhiên đáp:

"A...tôi thấy nó đẹp mà"

"Đẹp cái khi, cô biết sáng nay mọi người đều nói gì không? Rằng tôi và Diệc Thiên mặc áo đôi đấy, ngay cả khi cái áo cô đem tới cũng y hệt cái cậu ta đã mặc, cô muốn bị phạt phải không?"

Anh tức giận nói thì cô giờ tay liếc mắt chỗ khác giọng nói:

"Chỉ giống có vài cái thôi mà, dù gì số quần áo này tôi đều mua ở cửa hàng anh ấy nên giống nhau cũng phải"

Anh tiếp lời:

"Hừ, tôi ghét ai đó mặc áo giống mình, cô nên biết điều đó"

Cô lên tiếng:

"A...nếu anh không mặc thì cho tôi đi"

Anh liếc mắt nhìn cô rồi bóp mũi cô lên nói tiếp:

"Cô đang đùa sao? Cô lấy áo một người đàn ông làm gì hả?"

Cô nhăn mặt giật tay anh ra khỏi mũi mình khó chịu nói:

"A...anh làm gì vậy? Thật quá đáng, sao dám bóp mũi một cô gái chứ?"

Anh bật cười nhạt:

"Ai quan tâm chứ, trả lời câu hỏi của tôi đi, cô lấy áo tôi làm gì?"

Cô bữu môi đáp:

"Thì...anh nói anh ghét ai đó mặc áo giống mình mà, nếu anh bỏ thì thật lãng phí chi bằng cho tôi đem đi bán lại cũng có một ít tiền a"

Bỗng anh nheo mày:

"Bán? Cô nghĩ đồ của Phó Thuần Dương tôi là đồ có thể đem bán thì bán à? Nếu tôi không mặc thì chỉ đem vứt chứ không một ai được mặc nó"

Cô trều mắt nghĩ:

(Đùng là tên phách lối)

Rồi cô ngoảnh lưng nói:

"Được rồi anh đem vứt hay làm gì tùy anh, bây giờ tôi phải đi làm việc rồi"

Cô vừa bước đi mắt thì anh nắm chặt ngực áo mình ngoảnh lưng đi tự hỏi:

"Sao tự dưng...lại thấy hụt hẫng thế này?"

Anh chợt nhớ lại khoảnh khắc nét mặt cô ở công ty đi cùng Diệc Thiên rất hưng phấn, lại còn cười nói với nhau thật thân thiết, chợt anh nhăn mặt vò đầu mình ngẫm nghĩ:

(Sao tự dưng lại nghĩ đến chuyện đó? Đúng là bực mình mà)

...

Lúc này ở quán cafe, Tư Diệc ngồi cùng Tiểu Huyền và Tiểu Nhã đặc ý cảm tấm thẻ của Thuần Dương ra khoe khoang nói:

"Đây là thẻ của Thuận Dương cho tôi, một lát nữa mấy người mua gì tôi đều trả"

Tiểu Nhã ngạc nhiên sáng mắt nói:

"Tur Diệp, sao tự dung cô lại được cho thẻ thế? Xem ra Phó Thuận Dương anh ta rất xem trọng cô"

Tur Diệp bật cười trả lời:

"Đương nhiên vì tôi là bạn gái anh ấy, chẳng qua 5 năm trước anh ấy vẫn chưa được thừa kế Phó Gia nên không thể cho tôi thứ gì thôi, bây giờ tôi có đòi cả kim cương hay lâu đài còn được đấy chứ"

Tiểu Huyền nheo mày nói:

"Tur Diệp, thật sự thì tôi không có ý xấu gì nhưng mà tôi cảm thấy Phó Thuận Dương anh ta rất đáng thương, cô không thể nghiêm túc trong mối quan hệ với anh ta được à?"

Tur Diệp liếc mắt nhìn Tiểu Huyền rồi trả lời:

"Gì chứ? Nghiêm túc là gì? Tôi cảm thấy mình vẫn chơi chưa đủ, có lẽ tôi lại phải tiếp tục lừa dối anh ấy, dù gì anh ấy cũng sẽ không bao giờ biết được phải không?"

Tiểu Huyền thờ dài lên tiếng:

"Cô nghĩ sao cũng được, mà...Tur Diệp, có phải cô béo lên rồi không?"

Bỗng Tur Diệp giật mình tái mặt nheo mày nói:

"Cô nói gì vậy? Tôi có béo đâu chứ?"

Tiểu Nhã cũng nhìn Tur Diệp một hồi rồi lên tiếng:

"Phải rồi, hèn gì nãy giờ tôi cứ thấy Tur Diệp có gì đó rất lạ, chẳng phải trước giờ cô đều giữ dáng sao? Sao bây giờ lại..."

Bỗng Tur Diệp cắt lời khó chịu nói:

"Mấy cô nhảm rồi, tôi mà béo lên sao?"

Rồi cô nheo trán ngẫm nghĩ:

(Phải rồi, dạo gần đây mình lại ăn rất nhiều, thậm chí còn buồn nôn, không phải là mắc bệnh gì rồi chứ)

Bỗng Tur Diệp đứng phắt dậy, cô quay người vừa đi vừa nói:

"Tôi có chuyện phải đi trước, hai người cứ tự nhiên"

...

Tại bệnh viện, sau một hồi kiểm tra trên giường thì Tur Diệp nhìn ông bác sĩ lên tiếng hỏi:

"Tôi bị làm sao vậy? Có phải là do đường tiêu hóa có vấn đề không?"

Ông bác sĩ trầm lặng một hồi rồi bật cười hỏi:

"Có phải dạo gần đây cô thường hay buồn nôn không? Có cảm giác thèm ăn và ăn cũng rất nhiều, còn kèm theo triệu chứng mệt mỏi"

Nghe vậy Tur Diệp gật đầu đáp:

"Phải, như thế là bị gì?"

Ông bác sĩ bỗng bật cười đáp:

"Chúc mừng cô, cô đã có thai được hơn 1 tháng rồi đấy"

Câu nói đó vừa khắc sâu vào tâm trí Tur Diệp khiến cô hoảng hốt bật ngồi dậy nói lớn:

"Cái gì? Có thai, ông bị điên sao? Làm sao tôi lại có thai được chứ?"

Ông bác sĩ tiếp lời:

"Cô gái, tôi đã làm bác sĩ bao nhiêu năm nay lẽ nào còn khám sai sao?"

Tư Diệp bàng hoàng tái mặt ngẫm nghĩ:

(Không thể nào, không thể nào được, cái thai này...hẳn là của tên lúc trước ở quán bar rồi, nếu như Thuần Dương biết chuyện này thì chẳng phải mình và anh ấy sẽ kết thúc sao?)

Cô vội đi ra ngoài mất, tâm trí cô lúc này vô cùng rối loạn liên tục lăm bằm:

"Hay...mình phá cái thai này đi nhỉ? Nếu vậy anh ấy sẽ không bao giờ biết được"

Bỗng Tiểu Huyền gọi đến thì cô liền bắt máy với giọng lo sợ nói:

"Tiểu Huyền, tôi có chuyện muốn gặp cô"

...

Sau một hồi, Tiểu Huyền gọi Tiểu Nhã cùng chạy tới công viên thì thấy Tư Diệp ngồi ở đó. Tư Diệp bật đứng dậy với nét mặt hoảng loạn cùng cực nói:

"Làm sao đây? Tôi phải làm sao với cái thai này, tôi không thể mất đi tất cả chỉ vì nó được"

Bỗng Tiểu Huyền vỗ vai Tư Diệp an ủi nói:

"Cô bình tĩnh lại đi, chúng ta còn cách giải quyết mà"

Một hồi sau, Tiểu Nhã lấy trong túi xách mình ra một lọ thuốc phá thai rồi tiếp lời:

"Tư Diệp, nếu cô muốn bỏ cái thai này một cách âm thầm thì uống thuốc này đi"

Bỗng Tư Diệp rùng mình rồi ôm đầu lắc lư đáp:

"Không được, còn cách nào khác không?"

Tiểu Huyền gác tay lên cằm ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

"Nếu cô không muốn phá ở bệnh viện thì chỉ còn cách uống lọ thuốc này thôi, mặc dù hơi đau đớn một chút, hoặc là...cô phải kết hôn sớm với Phó Thuần Dương thì mới che giấu được nó"

Tư Diệp bật đỏ mặt hơi lạnh rồi lấp lụp:

"Kết...kết hôn sao? Làm sao có thể?"

Tiểu Nhã gật đầu:

"Đúng vậy, nếu khi kết hôn xong thì đứa bé trong bụng cô cứ nói là con của anh ta, nhưng chuyện này phải làm nhanh chóng nếu không bụng cô sẽ căng ngày càng to ra mà khó che giấu được"

Tư Diệp lúc này vẫn không khỏi lo lắng mà thở dốc nói:

"Tôi...tôi sẽ suy nghĩ, tôi...cảm thấy hơi mệt"

Tiểu Huyền lên tiếng:

"Được rồi Tư Diệp, cô cũng nên bình tĩnh lại rồi suy nghĩ sao cũng được, nếu chuyện này để cho Phó tổng Phó Thuần Dương biết thì mọi công sức của cô sẽ bị đổ vỡ đó"

...

Tối hôm ấy, Tư Diệp ngồi trên giường, cô cầm lọ thuốc phá thai do Tiểu Nhã mua lấy nhìn một hồi lăm bằm:

"Mình thật sự không muốn uống nó, vậy là chỉ còn cách đó thôi"

Bỗng cô nắm chặt lọ thuốc rồi nheo mày nghĩ:

"Hiện tại Thuần Dương vẫn chưa biết chuyện mình có thai, nếu anh ấy biết được chẳng phải sẽ rất tức giận sao? Không được mình phải làm gì đó, bằng mọi cách phải kết hôn với anh ấy thật sớm mới được"

Chương 34

Vài ngày sau đó, ánh chiều tà rọi mang nắng trên sân vườn. Hiểu Nhiên vừa quét lá vừa thờ dài ngẫm nghĩ:

(Haizz, nghĩ qua nghĩ lại thì mình vẫn chưa biết tặng anh Diệc Thiên cái gì? Máy ngày rồi không gặp anh ấy, buồn quá đi)

Cô đang thờ dài ngao ngán thì Thuần Dương vừa ngồi trên bàn hóng gió gần đó vừa nhip chân lớn tiếng gọi:

"Này, Bạch Hiểu Nhiên"

Nghe vậy cô ngạc nhiên quay lại rồi tiến tới gần anh hỏi:

"Có chuyện gì?"

Anh nheo mắt liếc nhìn mấy chiếc lá dưới chân mình rồi nhìn cô nói:

"Cô quét kiểu gì vậy? Lá còn dưới chân tôi này"

Hiểu Nhiên thấy vậy thì đáp:

"A tôi xin lỗi"

Sau đó cô lấy chổi quét mấy chiếc lá ấy thì anh nheo mày ngẫm nghĩ tự hỏi:

(Cô ta đang suy nghĩ gì mà trong bộ mặt thờ ơ vậy? Mà nghĩ cũng phải còn vài ngày nữa là đến sinh nhật mình, hẳn cô ta cũng biết phải không?)

Bỗng anh lên tiếng hỏi:

"Cô biết mấy ngày nữa là ngày gì không?"

Cô ngạc nhiên rồi hỏi ngơ:

"Ồ ngày gì?"

Bỗng anh nheo mắt:

(Không phải là cô ta không biết thật chứ? Chắc chắn mấy người hầu khác cũng đã nói cho cô ta biết rồi, chắc chắn cô ta đang giả vờ)

Nghĩ xong thì anh tiếp lời:

"Vậy tự tìm hiểu đi"

Cô chột nheo mày khó hiểu lên tiếng hỏi:

"Gì chứ? Anh không nói làm sao tôi biết, là ngày đặc biệt gì sao?"

Anh nhíu mày miễn cưỡng nói:

"Đúng vậy, cho nên cô biết...nên làm gì rồi"

Nói xong anh đứng dậy quay lưng đi mất khiến cô khó hiểu hơn mà lẩm bẩm:

"Là ngày gì vậy trời?"

Lúc này Thuần Dương đi vào phòng mình, anh vừa đóng "cạch" cửa lại thì trong lòng đầy bồn chồn tự hỏi:

"Cô ta ngốc như vậy có hiểu ra vài ngày nữa là đến sinh nhật mình không nhỉ?"

Rồi anh vò đầu mình nhăn mặt nghĩ:

(Sao mình phải trông chờ cô ta nhớ ngày sinh nhật mình chứ?)

Sau đó anh bước đến lấy điện thoại mình trên bàn rồi nhìn số điện thoại Tư Diệp mà lưỡng lự, rõ ràng là dự định chạm vào nút gọi nhưng không hiểu sao anh bỗng khựng tay lại mà ngẫm nghĩ:

(Sao bây giờ mình lại không muốn liên lạc với Tư Diệp vậy? Điều đó không đúng, mình rõ ràng yêu Tư Diệp)

Rồi anh thờ dãi ngồi xuống nệm giường vuốt mái tóc của mình lên lăm lăm:

"Mình...rất cuộc bị làm sao thế này?"

...

Buổi chiều hôm sau

Tư Diệp vừa bước vào cổng Phó Gia, cô vừa đi vừa thấp thòm ngẫm nghĩ:

(Rõ ràng là muốn phá đi cái thai nhưng tại sao mình lại không làm được, trước mắt chỉ còn cách giấu Thuần Dương thôi, mình tuyệt đối không thể để anh ấy phát hiện ra được chuyện này)

Sau một hồi Tư Diệp vừa bước đến cửa phòng Thuần Dương, chợt nghe thấy có vài tiếng nói chuyện thấp thoáng bên trong nên cô khẽ sát tai qua cửa nghe thử mà nheo mắt ngẫm nghĩ:

(Có người khác trong phòng Thuần Dương à? Sao ồn ào vậy?)

Lúc này phía bên trong, Thuần Dương cao mày cầm chiếc áo mình ném vào mặt Hiểu Nhiên nói lớn:

"Cô nhìn xem, tôi chỉ nhờ cô giặt có cái áo nhưng tại sao nó lại rách luôn thế này, hay là cô ghét tôi nên muốn trả đũa tôi bằng cách này hả?"

Hiểu Nhiên nhăn mặt trả lời:

"Gì chứ? Rõ ràng lúc đầu tôi có thấy nó rách đâu? Nhưng tại sao khi phơi thì lại bị rách chứ? Với lại anh đâu thiếu áo, nếu không thì lấy cái khác mà mặc đi"

Anh bật cười nhạt nói tiếp:

"Cô bớt biện minh đi, với lại đây là cái áo tôi thích nhất nên bây giờ tôi ra lệnh cho cô phải may lại nó nếu không thì đừng hòng ăn cơm!"

"Anh..."

Hiểu Nhiên tức mặt rồi cầm chiếc áo quay mặt đi nói tiếp:

"Được rồi, tôi sẽ đi may lại"

Cô vừa đi đến mở cửa thì chợt thấy Tư Diệp đang đứng nhìn thẳng thừng bên ngoài thì giật mình rồi cúi đầu nói:

"A...Lạc tiểu thư, cô...cô đến chơi à?"

Tư Diệp hỏi:

"Sao cô lại ở trong phòng Thuần Dương vậy?"

"A...tôi..."

Hiểu Nhiên đang nói thì Thuần Dương đi đến đẩy đầu cô ra ngoài rồi tiếp lời:

"Ra ngoài đi, ai mượn cô giải thích làm gì?"

Rồi anh nhìn Tư Diệp thay đổi thái độ dịu dàng hỏi:

"Em làm sao lại đến đây?"

Tư Diệp bật cười nhẹ hỏi ngược lại:

"Vậy ra em không thể đến đây được sao?"

Anh trả lời:

"Sao lại không thể? Chỉ là em đến không nói trước với anh một tiếng để anh nhờ người làm chuẩn bị cơm tối cho em"

Rồi Tư Diệp bật cười nhẹ nói tiếp:

"Vậy à, nhưng mà xem ra cô người hầu đó rất được anh chú tâm tới, ngay cả phòng anh cũng có thể cho cô ta ra vào tùy tiện"

Thuần Dương ngạc nhiên rồi đáp:

"Không, anh chỉ bắt phạt cô ta thôi"

Tư Diệp bật cười nhẹ hỏi tiếp:

"Thường ngày hẳn cô ta là người đến phòng anh nhiều nhất nhỉ?"

"Em sao vậy? Sao lại hỏi mấy chuyện này?"

Anh hỏi thì Tư Diệp lắc đầu đáp:

"À không, em chỉ cảm thấy hơi mệt một chút"

Anh liền lo lắng hỏi:

"Em cảm thấy mệt à? Có phải bị bệnh rồi không?"

Tư Diệp lại lắc đầu trả lời:

"À không, anh đi dạo với em một chút nhé"

...

Bên ngoài bờ hồ, phong cảnh yên bình kèm theo làn gió se se thổi qua từng lọn tóc của Tư Diệp và anh.

Tư Diệp ngồi xuống bãi cỏ rồi thở dài một hơi, sau đó lên tiếng hỏi:

"Thuần Dương, anh nghĩ...chúng ta có phải đã đến lúc rồi không?"

Bỗng anh ngạc nhiên vì khó hiểu rồi hỏi ngược lại:

"Đến lúc? Ý em là sao?"

Tư Diệp chợt nắm lấy tay anh rồi ngập ngừng nói:

"Thời gian qua chúng ta đã bên nhau nhiều như thế, anh không định...giữ em lại mãi mãi sao?"

Anh chợt ngạc nhiên hơn rồi nheo mắt:

"Tư Diệp, em..."

"Đúng vậy, chúng ta kết hôn đi, có được không hả?"

Tư Diệp vừa hỏi thì anh bỗng sực ngạc nhiên tới độ bật đứng dậy nói:

"Sao em lại muốn kết hôn?"

Tư Diệp cũng đứng dậy rồi trả lời:

"Em nghĩ mình đã đến lúc sẵn sàng rồi, Thuần Dương anh biết là em yêu anh mà vậy nên chúng ta..."

Tư Diệp nói đến đây thì anh bỗng khó chịu cắt lời thẳng thừng nói:

"Không được, sao có thể chứ?"

Bỗng Tư Diệp ngạc nhiên thì anh khựng lại rồi sờ trán mình tiếp lời:

"À ý anh là...chúng ta vẫn chưa đến lúc, chuyện này thật sự quá đường đột"

Tư Diệp nheo mày hỏi:

"Tại sao chưa đến lúc? Nhưng em muốn chúng ta kết hôn liền, có được không?"

Lúc này anh bỗng sững sờ rồi ngẫm nghĩ:

(Sao tự dưng lại không muốn thế này? Rõ ràng chuyện kết hôn mình đã dự tính từ khi Tư Diệp trở về, sao bây giờ mình lại cảm thấy không muốn dù Tư Diệp là người đề nghị trước chứ?)

Anh bật quay lưng đi rồi nói:

"Anh sẽ suy nghĩ lại, em đừng vội vì chúng ta còn nhiều thời gian mà"

"Một tuần được không?"

Tư Diệp bật lên tiếng hỏi thì anh quay lưng lại nhìn cô ngỡ ngàng thì cô nói tiếp:

"Em cho anh một tuần để suy nghĩ, vậy nên sau một tuần đó chúng ta kết hôn được không?"

"Anh..."

Lúc này anh vừa cảm thấy trống rỗng vừa không thể nói gì thêm nữa nên đành gật đầu đáp:

"Được thôi"

Rồi Tư Diệp đi đến nhẹ nhàng ôm lấy anh bật cười nói tiếp:

"Em hi vọng anh sẽ suy nghĩ thật kỹ, sau một tuần chúng ta sẽ bàn lại chuyện này"

Rồi cô thả anh ra tiếp lời:

"Còn bây giờ em phải về đây"

Cô vừa quay lưng đi dần mất thì anh ngồi xuống đỡ trán mình không khỏi bối rối tự hỏi:

"Sao tự dưng thấy thấp thỏm thế này? Lẽ ra mình phải nên vui mới đúng"

Anh nghiêng rặng rồi lấy điện thoại mình ra gọi cho Diệc Thiên, sau một hồi thì Diệc Thiên cũng bắt máy mà lên tiếng hỏi:

"Alo, cậu gọi tôi làm gì vậy? Tôi đang bận đó"

Thuần Dương vừa nheo trán vừa nói:

"Tôi cần gấp cậu để hỏi một số chuyện, rất gấp nên mau tới nhà tôi đi"

Nghe vậy Diệc Thiên chột trả lời với giọng không vui nói:

"Không được, ngày mai đi vì hiện tại tôi đang rất bận với một vị khách..."

Diệc Thiên chưa kịp nói xong đã bị Thuần Dương hăm hực nói lớn vào điện thoại với trạng thái vô cùng khó chịu:

"Thế thì cậu không cần đến nữa đâu"

Rồi anh tắt máy mất, tay vuốt nhẹ mái tóc mình lên mà cúi mặt lẩm bẩm:

"Chết tiệt"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Sáng hôm sau bên ngoài sân vườn, ánh nắng buổi sáng chiếu rọi trên bóng lưng của một cô gái thật nhỏ nhắn.

Hiếu Nhiên vừa phơi quần áo ngoài vườn xong thì cô lau trán mình thờ phào lẩm bẩm:

"Xong hết việc rồi, bây giờ mình có thể ra ngoài được rồi nhỉ?"

Cô vừa quay lưng bước vào phòng khách thì đã thấy Thuận Dương đang ngồi trên sofa, tay vò đầu mình kèm theo nét mặt nhăn nhó vì suy nghĩ chuyện gì đó đến mức mái tóc rối tung cả lên. Thấy vậy cô liền thối mác ngẫm nghĩ:

(Anh ta hôm nay sao vậy? Trông bộ dạng có vẻ gặp chuyện gì đó)

Rồi cô bước lại gần anh lên tiếng hỏi:

"Anh có cần tôi giúp gì không?"

Anh ngẩn mặt nhìn cô rồi đứng dậy lướt qua cô miễn cưỡng trả lời:

"Không cần đâu, tôi chỉ là đang suy nghĩ một số chuyện"

Cô nheo mày khó hiểu rồi hỏi tiếp:

"Có chuyện gì sao? Nếu được thì tôi có thể giúp anh đấy"

Anh quay lại nhìn cô hỏi:

"Cô thì giúp được cái gì cho tôi chứ?"

Hiếu Nhiên vừa gãi mặt vừa liếc mắt chỗ khác tiếp lời:

"À vậy...một lát nữa tôi có thể ra ngoài không?"

Anh ngạc nhiên rồi nheo mày hỏi:

"Cô muốn đi đâu?"

Cô nhìn anh bật cười đáp:

"À mua một số đồ ấy mà, anh không cần phải biết đâu"

Bất chợt anh ngạc nhiên suy đoán ngẫm nghĩ:

(Mua một số đồ? Hay là mua quà sinh nhật cho mình nhỉ?)

Rồi anh bật ngượng ho một tiếng nói:

"A hừm, vậy thì cô đi đi, mấy giờ về cũng được"

Cô ngạc nhiên bật cười mừng hỏi:

"Thật sao? Vậy thì cảm ơn anh, nhưng tôi sẽ về sớm"

Vừa dứt lời cô đã nhanh chóng đi mất thì anh thở dài vỗ nhẹ ngực mình lắm bảm:

"Ít ra cũng phải biện lí do khác thay gì đi mua đồ chứ, nói vậy thì tôi biết hết cô định làm gì cả rồi"

...

Sau một hồi trên đường, Hiếu Nhiên vừa đi vừa gác tay lên cằm suy nghĩ:

(Sao tự dưng hôm nay anh ta tốt đột xuất vậy? Mình cứ tưởng khi mình xin ra ngoài anh ta sẽ quát vào mặt và bắt mình làm việc nhà chứ?)

Cô vừa đi ngang qua một quán cafe thì bất chợt bỗng dừng chân lại, mắt hướng vào quán cafe trước mặt mình mà ngạc nhiên hẳn khi thấy nhóm Tư Diệp đang ngồi bên trong qua lớp cửa kính trong suốt. Thấy vậy cô tò mò đứng nhìn một hồi ngẫm nghĩ:

(Đó là Lạc Tư Diệp tiểu thư mà, cô ấy đang đi chơi cùng bạn mình à?)

Phía bên trong quán cafe lúc này, Tư Diệp bật cười hí hửng nhìn Tiểu Nhã và Tiểu Huyền lên tiếng:

"Hôm qua tôi mới đề nghị Thuận Dương về việc kết hôn, chắc chắn sau một tuần nữa anh ấy sẽ đồng ý thôi vì anh ấy sao có thể từ chối việc này được"

Tiểu Huyền cao mày khoanh tay dựa lưng ra sau ghế tiếp lời:

"Không phải chứ, nhanh vậy sao? Vậy còn về chuyện cái thai là thế nào?"

Bổng Tư Diệp nheo mày không vui ra hiệu nói:

"Cô nên chú ý chút đi, lỡ ai nghe thấy thì toi đời tôi mất"

Nghe vậy Tiểu Huyền gật gù đầu đáp:

"A...thế thì xin lỗi, nhưng mà..."

Bổng Tiểu Huyền tiến lại gần, tay che miệng mình nhỏ giọng hỏi:

"Cô trước giờ rất cẩn thận về chuyện này mà, làm sao lại để xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế được?"

Tiểu Nhã ngồi bên cạnh cũng lên tiếng:

"Đúng vậy Tư Diệp, cô nói nó đã hơn một tháng, vậy nó là con của ai?"

Tư Diệp bật chéo chân rồi trả lời:

"Hừ, chuyện này tôi cũng đang khó chịu đây, mấy cô vẫn chưa liên lạc được với Luna à?"

"Luna? Sao cô lại nhắc đến cô ta?"

Tiểu Nhã hỏi thì Tư Diệp nghiêng răng trả lời:

"Cô ta là thứ phản bội, chính cô ta đã hại tôi ra nông nỗi này, chờ đến khi gặp được cô ta tôi sẽ không bỏ qua đâu"

Tiểu Huyền khó hiểu hỏi:

"Vậy là sao? Luna là kẻ chơi khăm à? Thảo nào cô ta mất tích hơn một tháng nay không thấy lộ mặt"

Tư Diệp khó chịu cáo giận nói tiếp:

"Hai cô mau nghĩ cách tìm bằng được cô ta cho tôi, tôi muốn hỏi rõ cô ta rốt cuộc muốn gì? Tại sao lại hãm hại tôi chứ?"

Tiểu Nhã thờ dãi tiếp lời:

"Được rồi, hiện tại cô đang mang thai, đừng tức giận quá"

Tiểu Huyền lấy điện thoại ra lướt bảng tin một hồi rồi lên tiếng:

"Tôi vừa vào trang cá nhân của Luna nhưng cô ta chặn tin nhắn rồi nên không cách nào nhắn tin được, nghe từ người khác nói cô ta đang đi du lịch hẳn tháng sau sẽ về đây"

Nghe vậy Tư Diệp bật cười nhạt nói tiếp:

"Vậy à? Để xem tới lúc ấy cô ta sẽ giải thích với tôi ra sao?"

Phía bên ngoài quán cà phê, Hiểu Nhiên thờ dãi rồi bước đi lướt qua dần mà ngẫm nghĩ:

(Lạc tiểu thư đang ngồi cùng bạn bè tán gẫu, mình cũng rảnh thật khi đứng một hồi nhìn cô ấy nói chuyện, mà cũng phải...giá như mình có những người bạn như thế thì tốt quá)

Bổng dừng đoạn hồi ức lúc nhỏ lại quay về, khi cô vẫn còn đang học tiểu học và chỉ biết ngồi hủi quạnh trong lớp, vài nhóm bạn gần đó cứ liên tục nói xấu mà cười khúc khích xì xầm:

"Nhìn con nhỏ đó kia, nghe bảo nó không có ba mẹ và sống cùng bà nội đấy, nhìn dơ bẩn như thế thì chắc không có ai thèm chơi chung nó đâu"

Cứ như thế họ không ngần ngại lấy mọi thứ ném vào người cô bé tiểu học ấy, cô bé đã phải cắn răng chịu đựng nó mỗi khi đến trường nhưng cũng là một sự tức giận khi cô bé chạy về nhà và khóc lóc với bà nội mình, cô đã lớn tiếng và nhằn mặt cáo giận nói:

"Bà nội, tại sao ba mẹ cháu lại mất chứ? Hại cháu bị chọc ghẹo suốt, cháu không muốn đi học nữa đâu"

Người bà lúc này chỉ biết ôm lấy đứa cháu gái bé bỏng đang khóc tèm nhem ấy mà khẽ giọng an ủi:

"Hiểu Nhiên, đừng khóc nếu không ba mẹ cháu sẽ buồn lắm đấy"

Sang học cấp hai và cấp ba cô cũng chỉ đi một mình giữa ngôi trường cách biệt, ngoài việc bị bạn bè trong lớp trêu chọc như vẽ bậy lên bàn học, xé sách vở, bị đổ thừa oan là kẻ trộm cắp trong lớp, chỉ vì như thế cô đã không có một người bạn thân thiết nào.

Quay trở lại thực tại, lúc này cô bật cười nhẹ đi trên vỉa hè mà ngẫm nghĩ:

(Nghĩ lại thì thời gian ngắn ấy cũng đã qua rồi, vì sao mình lại cảm thấy tủi thân nhỉ?)

Khi vừa suy nghĩ vừa rẽ sang trái của một đoạn đường thì cô đột nhiên đụng trúng một người nào đó nên choáng váng mà ngã ào ra phía sau lấp mắt nói:

"A...xin...xin lỗi"

"O..."

Sau vài giây định thần thì cô ngẩng mặt lên, nét mặt bất đầu ngạc nhiên khi thấy người đó cũng đang nhìn mình, đó là cậu thanh niên vài ngày trước. Anh ta cũng ngạc nhiên không kém mà nhìn cô lên tiếng hỏi:

"Là cô à? Trùng hợp thật đó, xem ra chúng ta rất có duyên "

Lúc này Hiểu Nhiên ngoảnh mặt nhìn anh ta nói trong sự bất ngờ:

"Sao lại là anh? Mà..."

Cô nói đến đây mắt chao đảo liếc nhìn từ trên xuống dưới bộ dạng của anh ta thì thấy quần áo mới hẳn mà ngạc nhiên liền hỏi:

"Anh nói anh bỏ nhà đi mà, sao quần áo lại mới toanh thế kia?"

"Hum..."

Anh ta bật cười đắc ý rồi vuốt nhẹ mái tóc trắng của mình lên trả lời:

"Gì chứ? Thì tôi về lại nhà không được sao?"

Hiểu Nhiên bật cười gượng rồi cố ý tránh mặt nói:

"Hơ hơ, vậy thôi tôi có việc phải đi trước rồi, tạm biệt nhé"

Cô vừa lướt qua anh ta thì anh ta lên tiếng hỏi:

"Này, nhà cô ở đâu vậy? Tôi vẫn không biết"

Cô ngạc nhiên quay lại nheo mày hỏi:

"Anh hỏi làm gì chứ? Chúng ta có quen biết gì sao?"

Anh ta bật cười giơ tay mình đến cô tiếp lời:

"Vậy thì tôi giới thiệu, tôi là..."

"Khoan đã"

Chợt cô cắt lời không vui mà nheo mày nói:

"Anh bị điên à? Ai cần biết tên anh chứ với lại bây giờ tôi có việc bận rồi, tạm biệt nhé"

Dứt lời cô liền quay lưng nhanh chóng bước đi thật nhanh mắt để lại cho anh thêm một sự khó hiểu mà lẩm bầm:

"Cô ta lại lảng tránh mình rồi, thật là"

...

Sau một hồi đứng bên trong một cửa hàng, Hiểu Nhiên vừa chần chừ nhìn mấy chiếc cà vạt trên sạp đồ mà ngẫm nghĩ lưỡng lự:

(Là cái nào nhỉ? Nếu theo mình đoán thì anh Diệc Thiên hay dùng mấy cái màu đỏ)

Cô đang gác tay lên cằm suy nghĩ thì đột nhiên một giọng nói phía sau chồm đến vai cô vang lên khiến cô không khỏi sợ giật mình:

"Cô lựa cà vạt à? Cho bạn trai sao?"

Lúc này Hiểu Nhiên bật quay mặt lại ngạc nhiên tột độ mà chỉ tay vào mặt anh ta nói lấp lửng:

"A...anh...anh...anh sao lại theo tôi?"

Anh ta bật cười đáp:

"Thích thì theo thôi, tôi thấy cô đang chán chừ nhìn mấy chiếc cà vạt này hay để tôi giúp cho nhé"

Hiểu Nhiên liền gờ tay lắc đầu thẳng thừng nói:

"Không cần, tôi và anh không nên quen biết thì tốt hơn"

Anh ta ngạc nhiên hỏi:

"Tại sao? Hay là do cô không muốn dính dáng gì tới một người đẹp trai như tôi?"

Cô nheo mày tiếp lời:

"Tôi ghét những người như anh đấy, tránh ra đi"

Rồi cô lướt qua anh ta với thái độ không quan tâm mà tiếp tục lựa đồ khiến anh ta khó chịu dần mà lên tiếng:

"Cô kì quặc thật đấy, loại con gái ương bướng như cô thì tôi đây mới gặp lần đầu"

Cô vừa lựa đồ vừa không vui trả lời:

"Hừ, nếu vậy thì anh bám theo tôi làm gì chứ?"

Anh ta bước tới nói:

"Đương nhiên là cần giúp đỡ rồi, sáng giờ tìm mãi vẫn không thấy cô gái nào vừa ý, may mắn mới gặp lại cô nên tôi quyết định sẽ chọn cô"

Cô ngạc nhiên rồi quay lại nheo mày hỏi:

"Gì chứ? Tôi không muốn dính dáng gì tới một kẻ lè loẹt như anh"

"Lè loẹt?"

Anh ta nhú mày lăm bắm rồi bật cười đắc ý nói:

"Cô không biết cách ăn mặc thế này là dành cho các thiếu gia như tôi đây sao? Cô từ đâu chui ra vậy?"

Anh vừa nói xong thì đã thấy Hiểu Nhiên không quan tâm đến anh mà đi đến quầy thanh toán từ lúc nào khiến anh nheo mày khó hiểu lăm bắm:

"Sao trên đời này lại có cô gái không cảm nhận được sự đẹp trai của mình chứ?"

Tại quầy thanh toán, cô vui vẻ đưa tiền cho cô nhân viên ở đấy rồi đặt chiếc cà vạt mới vừa lựa tính ý lên quầy mà mỉm cười:

"Lấy cho tôi cái này, gói lại giúp tôi vì tôi sẽ tặng nó cho một người quan trọng"

Nghe vậy cô nhân viên hiểu ý liền gật đầu bật cười đáp:

"Vâng, xin quý khách chờ một lát"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Buổi chiều trên một đoạn đường, tiếng bước chân "lộp cộp lộp cộp" cứ không ngừng vang lên. Hiểu Nhiên vừa đi vừa bắt đầu cao mày khó chịu rồi quay ra phía sau nhìn cậu thanh niên kia quá lớn:

"Này, sao anh cứ đi theo tôi mãi thế hả? Có tin tôi báo cảnh sát không hả?"

Anh ta dừng chân rồi nhìn cô nheo mày trả lời:

"Là vì cô không chịu nghe tôi nói đấy chứ? Tôi thật sự đang cần một người giúp đỡ"

"Giúp đỡ gì chứ? Sao tôi phải giúp anh?"

Cô nói thì anh tiếp lời:

"Lần trước ở công ty Phó Thị chẳng phải tôi đã giúp cô đỡ mất mặt trước mấy người kia rồi sao? Cô không định giúp lại tôi à?"

"Chuyện đó..."

Cô bật ngạc nhiên lắm lắm rồi nheo mày hỏi:

"Thế rốt cuộc anh muốn tôi giúp anh chuyện gì?"

Anh ta bật cười nhẹ đáp:

"Cũng dễ thôi, cô làm bạn gái tôi được không?"

"Cái...anh nói cái gì chứ?"

Cô bắt ngờ ngạc nhiên nói lớn thì anh ta xua tay giải thích:

"Không, ý tôi là làm bạn gái giả"

Cô lại ngạc nhiên rồi hỏi:

"Bạn gái giả? Ý anh là sao? Sao anh lại muốn tôi làm bạn gái giả của anh?"

Anh ta nheo mắt nhìn cô trả lời:

"À thật ra tôi muốn thử xem bạn gái cũ của tôi để xem cô ta có còn yêu tôi không thôi, tôi đã tìm từ tận sáng nay nhưng vẫn chưa có ai để vừa ý và may mắn thay thì gặp cô, chỉ cần đêm ngày mai cô cùng tôi đến quán bar một lát là được"

Cô bắt đầu thấy nghi ngờ rồi hỏi:

"Khoan đã, anh nói như vậy thì bên ngoài có khá nhiều cô gái xinh đẹp hơn tôi đấy, chẳng phải anh chọn tôi làm bạn gái của anh là sai quá sai rồi sao?"

Anh ta bật cười rồi giơ một xấp tiền đến tay Hiền Nhiên tiếp lời:

"Vì tôi thấy cô khá thú vị thôi, đây là tiền công khi cô giúp tôi xong chuyện, cầm vào tay rồi thì không được trả lại đấy"

Hiền Nhiên lúc này như bị choáng ngợp bởi số tiền ấy trên tay liền sáng mắt nghĩ:

(Nhiều tiền quá)

Nhưng đột nhiên vài giây sau cô lại bị đập tắt tham vọng mà nheo mày nói:

"Khoan đã, như vậy thì khác gì một cuộc giao dịch chứ? Tôi chỉ đồng ý giúp anh vì anh đã giúp tôi lúc ở công ty thôi"

Dứt lời cô liền trả lại xấp tiền ấy cho anh ta khiến anh ta ngạc nhiên, sau đó nói tiếp:

"Vậy đêm mai phải không? Nếu tôi giúp anh xong rồi thì tôi với anh không còn nợ gì nhau nữa, ngày mai tôi sẽ đến đây gặp anh, còn bây giờ anh không được đi theo tôi nếu không tôi sẽ không giúp anh nữa đâu"

Anh ta bất động vài giây rồi lên tiếng hỏi:

"Cô thật sự không cần tiền sao?"

Cô lắc đầu rồi kiên quyết nói:

"Không, nhận tiền rồi thì còn gì là trả ơn anh lần trước nữa, anh yên tâm ngày mai tôi sẽ ra đây tìm anh"

Nói xong cô quay lưng đi dần mất khiến anh không khỏi ngạc nhiên nhìn bóng lưng cô tự hỏi:

"Không cần tiền à? Chẳng phải đây là thứ phụ nữ luôn yêu thích sao?"

...

Buổi tối, tại Phở Gia

Hiếu Nhiên vừa đứng rửa bát vừa ngẫm nghĩ:

(Thật là...sao tự dưng mình lại đồng ý chuyện giả làm bạn gái của tên kia chứ? Nhờ đây là một trò đùa thì sao? Nhìn bộ dạng anh ta đúng là chẳng tốt lành gì thật nhưng cách nói chuyện có vẻ rất đàng hoàng không giống như mình nghĩ)

Cô đang đứng ngơ ngếch suy nghĩ thì đột nhiên Tiểu Mễ bước vào nhìn cô rồi lên tiếng hỏi:

"Hiếu Nhiên, cô vẫn chưa rửa bát xong à?"

Hiếu Nhiên giật mình rồi gật gù đáp:

"À...ừ"

Bỗng Tiểu Mễ bước lại bật cười khúc khích nói:

"Này, cô biết chuyện gì đang xảy ra không?"

Cô ngạc nhiên hỏi:

"Chuyện gì?"

Tiểu Mễ trả lời:

"Chủ nhân đang ngồi ở phòng khách suy nghĩ chuyện gì đó rất vui đấy, hồi sáng giờ tôi cứ thấy ngài ấy rất cao có nhưng bây giờ tâm trạng dường như thay đổi hẳn"

"Thật sao?"

Cô ngạc nhiên rồi nói tiếp:

"Chắc là anh ta vừa gặp chuyện gì đó rất vui"

Tiểu Mễ mỉm cười nhẹ hỏi:

"Chắc vậy a, mà cô chuẩn bị gì chưa?"

"Chuẩn bị gì? Com tối cũng đã làm xong hết rồi, còn chuẩn bị gì sao?"

Hiếu Nhiên nói một cách ngây thơ thì Tiểu Mễ che miệng bật cười tiếp lời:

"Không phải vậy, ý tôi nói là chuẩn bị cho ngày mai đấy, cô đã chuẩn bị quà gì cho chủ nhân chưa?"

Hiếu Nhiên lúc này vẫn không hiểu gì nên ngơ ngác hỏi:

"Quà? Sao tôi phải chuẩn bị quà cho anh ta chứ?"

Tiểu Mễ nháy nhẹ mắt rồi nói:

"Cô vẫn chưa biết gì sao? Ngày mai là sinh nhật của chủ nhân đấy"

"Hả?"

Cô lại ngơ ngác lần ba mà bật ngạc nhiên nói tiếp:

"Cô nói ngày mai là sinh nhật của anh ta, không phải chứ?"

Tiểu Mễ ngạc nhiên tiếp lời:

"Ồ, vậy ra cô vẫn chưa biết à? Không phải hồi chiều cô có mua một món quà mang về sao? Tôi cứ nghĩ cô mua nó tặng chủ nhân đấy"

Lúc này cô ngượng ngao mà gẩy nhẹ mắt tiếp lời:

"À cái này...không phải cho anh ta đâu, mà...cô nói ngày mai là sinh nhật anh ta chắc là được tổ chức lớn lắm nhĩ?"

Chợt Tiểu Mễ lắc nhẹ đầu đáp:

"Không đâu, sinh nhật chủ nhân mỗi năm đều rất bình thường không có mấy ai nhớ tới, mấy năm trước đều toàn do Lạc Tư Diệp tiểu thư tổ chức cho ngài ấy không đấy, nhưng 2 năm qua không có Tư Diệp tiểu thư nên chỉ có Lăng thiếu gia là ở bên ngài ấy thôi, dù sao tôi cũng rất hi vọng sinh nhật năm nay ngài ấy sẽ không cô đơn nữa"

Hiểu Nhiên vẫn cười gượng nói:

"Nhưng chẳng phải Lạc tiểu thư đang ở đây sao? Thế thì năm nay anh ta làm gì mà cô đơn nữa chứ?"

...

Cứ thế khuya đến, cô vừa nằm trên giường vừa trần trọc suy nghĩ:

(VẬY MÀ MÌNH LẠI KHÔNG BIẾT NGÀY MAI LÀ SINH NHẬT ANH TA, MÀ NGƯỜI LÀM NHƯ MÌNH THÌ CÓ TƯ CÁCH GÌ QUAN TÂM ĐẾN SINH NHẬT ANH TA CHỨ, KHÔNG NGHĨ NỮA ĐI NGỦ THÔI)

Sau vài giây cô mở mắt bật ngồi dậy rồi chồm lấy món quà đã mua lúc chiều trên bàn cạnh giường, nhẹ nhàng ôm vào lòng rồi mỉm cười ngáy ngô lẩm bẩm:

"Chắc chắn ngày mai mình sẽ tặng món quà này cho anh Diệc Thiên, hi vọng anh ấy sẽ thích"

...

Sáng hôm sau, Thuần Dương ngồi ở phòng khách, anh vừa thưởng thức ly cà phê vừa hướng mắt vào cuốn sách trên tay mình. Rồi lại liếc mắt nhìn Hiểu Nhiên đang đứng lau bàn trước mặt mà bất giác lên tiếng hỏi:

"Hôm qua cô đi mua gì vậy?"

Cô ngạc nhiên rồi nhìn anh trả lời:

"À, là đồ dùng cá nhân thôi mà...anh hỏi làm gì chứ?"

Anh bật ngượng rồi liếc mắt chỗ khác trả lời:

"Tôi hỏi biết không được sao, ai tin được cô lấy cơ nói ra ngoài mua đồ nhưng thật ra là âm thầm trốn việc ra khỏi nhà chứ"

Nghe vậy cô liền nheo mày khó chịu dần nói:

"Ai mà trốn việc chứ, anh nghĩ tôi là người như thế à?"

Anh tiếp lời:

"Cô không phải thì thôi, làm gì phản ứng quá vậy?"

Rồi anh bật đứng dậy nói tiếp:

"Mà tôi muốn nhắc cô chuyện này, tối nay toàn bộ người hầu trong nhà đều được nghỉ làm nên cô cũng có thể làm gì tùy thích"

Cô ngạc nhiên rồi bật cười mừng hỏi:

"Thật sao?"

(MAY QUÁ, THẾ TỐI NAY KHÔI PHẢI MẮC CÔNG XIN ANH TA RA NGOÀI, VÌ MÌNH ĐÃ HỨA VỚI TÊN KIA LÀ SẼ GIÚP ANH TA LÀM BẠN GÁI GIẢ CHO ANH TA RỒI MÀ)

Lúc này anh để ý sự vui mừng của cô liền hỏi:

"Cô có chuyện gì vui sao?"

Cô xua tay đáp:

"À không, làm gì có"

Rồi anh miễn cưỡng ngập ngừng tiếp lời:

"Tối nay...Diệc Thiên cũng đến"

Cô nghe vậy liền vui mừng hưng phấn hỏi:

"Vậy mấy giờ anh ấy đến vậy?"

Anh nheo mày rồi quay lưng trả lời:

"Mấy giờ thì ai nào biết, quan trọng là tối nay cậu ta cũng sẽ đến nên cô làm gì thì làm đi"

Vừa dứt lời anh liền bước chân thẳng thừng đi mất khiến cô lăm bầm tự hỏi:

"Mà sao anh ta nói vậy với mình làm gì nhỉ?"

Phía bên kia, anh vừa đi vừa khó chịu nheo mày nghĩ:

(Mình biết ngay cô ta sẽ vui khi nhắc đến Diệc Thiên mà, đúng là tức chết đi được, đồ nào cá vàng, thế thì tối nay còn lâu tôi mới cho tên Diệc Thiên bước vào đây nữa bước)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Buổi chiều cũng đến, Hiểu Nhiên bước chân đi đến chỗ hẹn hôm qua. Cô vừa đi vừa ngẫm nghĩ:

(Phó Thuần Dương nói tối nay anh Diệc Thiên sẽ đến, hi vọng mình hoàn thành chuyện này kịp lúc để về Phó Gia gặp anh ấy mà tặng món quà đó nữa)

Khi vừa bước chân đến chỗ ghé via hè, cô dừng lại rồi nhìn xung quanh lăm bầm:

"Đâu rồi? Mình và anh ta đã hẹn gặp ở đây, vậy mà anh ta lại chưa đến"

"Cô lăm bầm cái gì thế hả?"

Đột nhiên một giọng nói vang lên từ phía sau khiến cô phải bật ngạc nhiên mà quay lại nhìn, trước mặt cô là một chàng trai có mái tóc trắng với bộ quần áo style cực kì tuyệt đẹp, ánh mắt anh ta xanh biếc như biển cả. Cô ngỡ ngàng to mắt nhìn ngẫm nghĩ:

(Tính ra tên này ăn mặc cũng đẹp thật đấy, đúng là công tử nhà quyền quý có khác)

Anh ta tiến lại rồi bật cười hỏi:

"Sao vậy? Thấy tôi đẹp trai quá nên trở cá mắt ra à?"

Cô chột dạ tất mọi suy nghĩ mà trều mắt nghĩ tiếp:

(Nhưng thật sự tính cách có hơi tự cao, mà nhìn kĩ lại sao anh ta có nét giống ai đó ấy nhỉ?)

Anh nheo mày rồi giơ tay xua lên xua xuống trước mặt cô rồi hỏi:

"Cô đang nghĩ cái gì vậy?"

Hiểu Nhiên bật giật mình rồi cười nhẹ đáp:

"À không, mà bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

Anh ta gác tay lên cằm rồi nhìn từ trên xuống dưới Hiểu Nhiên mà lắc đầu ngáo ngán nói:

"Cô không thể ăn mặc đẹp một tí để đi cùng tôi à? Thế này đưa cô đi gặp bạn gái cũ tôi hẳn tôi sẽ là người mắt mặt nhất quán bar mắt"

Cô bật nhăn mặt đáp:

"Hừ, thế thì anh tự đi tìm người khác mà giúp đi, tôi có việc bận mà còn phải cất công đến đây giúp anh mà anh còn chê bai tôi thế à?"

Anh ta nghiêng nhẹ đầu bật cười tiếp lời:

"Nhưng nhìn cô hẳn cũng có nét xinh đẹp, chỉ cần trang điểm và thay đổi ăn mặc một tí sẽ rất tuyệt vời"

Dứt lời anh ta liền kéo tay cô vừa nói:

"Đi thôi, thời gian đến quán bar còn kịp giờ cho đến tối, tôi sẽ cho cô 30 phút để thay đổi"

Cô liền ngạc nhiên mà to mắt nhìn cảm giác quen thuộc này rồi lại ngẫm nghĩ:

(Sao quen quá vậy? Anh ta hẳn rất giống một người nào đó mình quen biết, là ai mới được nhỉ?)

...

7:00 tối, tại Phố Gia.

Thuần Dương đi qua đi lại trên ban công rồi quay vào nhà nhìn xung quanh, không gian yên tĩnh đến lạ vì chẳng còn ai ở trong nhà cả. Anh nheo mày lắm lắm

"Hừ, tự dừng mình cho mấy nữ hầu nghĩ việc tối nay làm gì không biết, bây giờ chẳng còn ai ở nhà cả"

Rồi anh đi xung quanh nhà tìm kiếm bóng dáng cô tự hỏi:

"Còn cô ta đâu rồi? Không phải cũng đi theo mấy người khác ra ngoài tắm suối nước nóng rồi chứ?"

Lúc này cả căn biệt thự ảm đạm đến lạ, mọi thứ còn lại chỉ là tiếng gió xào xạc qua từng khung cửa sổ, chỉ còn một mình anh là bơ vơ trong một không gian rộng lớn của ngôi nhà xa hoa này, anh cao mày ngẫm nghĩ:

(Phải rồi Tư Diệp, hẳn cô ấy sẽ nhớ sinh nhật mình mà đúng không? Mỗi năm cô ấy đều đợi đến đêm rồi xuất hiện trước cổng nhà mình, hay cô ấy đang ở bên ngoài nhỉ?)

Ngẫm xong anh vội đi xuống dưới lầu rồi bước ra sân, liếc mắt nhìn ra cánh cổng lớn với ánh mắt thật hệt hẳn như một con cún con mà lắm lắm

"Cô ấy vẫn chưa đến, nếu bây giờ gọi thì không hợp lí tí nào, chắc chắn cô ấy đang tạo một bất ngờ nào đó cho mình chẳng? Thôi thì đợi một lát nữa vậy"

...

Lúc này ở quán bar, Hiểu Nhiên khoác tay anh ta rồi bước vào trong bầu không khí vô cùng nhộn nhịp, cô nheo mày choáng ngợp bởi phong cảnh xung quanh mà ngẫm nghĩ:

(Đây là lần đầu tiên mình được bước vào quán bar, đúng là chốn ăn chơi của xã hội thượng lưu có khác)

Rồi cô nhấn mặt nhìn bộ dạng ăn mặc hờ hững vai của mình từ trên xuống dưới mà nhấn mặt lên tiếng nói:

"Mà này, sao tôi lại phải ăn mặc thế này hả?"

Anh ta đi bên cạnh bật cười nói:

"Vi bạn gái cũ của tôi là người thích ăn mặc thế này, nên tôi thích người đi cùng tôi có phong cách ăn mặc giống cô ấy"

Hiểu Nhiên nheo mắt nói:

"Nghe vậy thì chắc bạn gái cũ của anh hẳn là người chẳng tốt lành gì rồi, mà như thế chẳng phải anh còn yêu cô gái đó sao? Cho nên mới thích cách ăn mặc của cô ấy đến vậy"

Anh ngạc nhiên rồi nhìn cô bật cười nhẹ trả lời:

"Không, tôi chỉ nói là tôi thích cách ăn mặc của cô ta thôi mà, cô ta thường tụ tập một nhóm ở đây nên tôi chắc hẳn hôm nay cô ta cũng sẽ đến"

Dứt lời anh nheo mày ngẫm nghĩ:

(Đúng là mình ngu ngốc mới bị cô ta lừa hết lần này đến lần khác, mình đã vì cô ta mà ngồi tù suốt 2 năm, không hẳn là để xem cô ta có còn dám lừa ai được nữa hay không?)

Rồi anh liếc mắt nhìn xung quanh, sau một hồi thì lại nhìn về một hướng mà bật cười nhẹ lắm lắm

"Tìm thấy rồi nhé"

Hiếu Nhiên vẫn ngơ ngác quay sang nhìn anh rồi lên tiếng hỏi:

"Anh cười gì vậy? Tóm lại anh mau nhanh nhanh giúp tôi vì tôi còn có việc quan trọng phải làm nữa"

Anh ta nhìn cô rồi nháy mắt nói:

"Đừng lo, chỉ 15 phút nữa thôi"

Phía bên bàn gần đó, Tiểu Huyền nhìn Tư Diệp đang uống rượu mà cao mày không vui nói:

"Tư Diệp, cô không quan tâm đến đứa con trong bụng của cô sao? Cô cứ uống rượu thì không tốt chút nào đâu"

Tư Diệp phì cười, tay đưng đưa ly rượu trên tay trả lời:

"Có sao đâu chứ, chỉ vài ly thôi mà"

Tiểu Nhã cũng lo lắng mà lên tiếng:

"Cô chủ quan quá đấy, khi có thai thì không được phép dùng rượu bia hay thuốc lá đâu"

Nghe vậy Tư Diệp không những không nghe mà còn châm điếu thuốc trên đôi môi đỏ chót rồi cười nhẹ nói:

"Tôi chỉ quan tâm còn vài ngày nữa Thuần Dương sẽ trả lời tôi như thế nào thôi, chắc chắn là đồng ý rồi"

Tiểu Huyền lắc đầu thờ dãi tiếp lời:

"Thật là, hết lời lẽ để nói với cô luôn"

"Này, tôi lại không ngờ có thể gặp lại cô lần nữa đấy"

Đột nhiên anh đi lại lên tiếng thì nhóm Tư Diệp chợt nhìn anh mà ngạc nhiên, Tư Diệp cũng to mắt nhìn rồi bật cười nhẹ mà nhận đầu điếu thuốc đang hút dở trên môi lên bàn nói:

"Hắn là lâu quá không gặp, cũng gần ba năm rồi, tôi nghe nói anh bị bỏ tù suốt 2 năm, sau đó lại được thả ra ngoài nhưng lại bị ba đuổi ra khỏi nhà và lang thang ngoài xó đường nào đó, sao lại còn ở đây?"

Anh bật cười nhẹ hỏi:

"Hừ, cô không có lời lẽ nào tốt đẹp nào dành cho tôi sao? Với lại ai hại tôi ra nông nổi như thế hả?"

Tư Diệp bật cười phá lên rồi hỏi ngược lại:

"Gì chứ? Bây giờ anh lại muốn gì đây?"

Anh nâng ly rượu đã cầm sẵn trên tay lên rồi đáp:

"Đương nhiên là muốn cùng cô uống vài ly rồi"

Tư Diệp đảo mắt nhìn bộ dạng anh ta rồi bật cười cao ngạo tiếp lời:

"Hừ, anh có tư cách uống rượu với tôi sao? Biến đi"

"Cô..."

Anh nghiêng răng thì Hiếu Nhiên tiến tới từ phía sau lên tiếng:

"Này, đã xong chưa vậy? Tôi còn phải về đây"

Bất chợt Tư Diệp trở mắt nhìn Hiếu Nhiên, hai người đối mắt nhau đầy sự ngạc nhiên mà đồng thanh lên tiếng:

"Sao cô..."

Hiếu Nhiên nhìn từ trên xuống dưới bộ dạng ăn mặc của Tư Diệp mà không khỏi sùng sờ nghĩ:

(Không thể nào, đây là lần đầu tiên mình thấy Lạc tiểu thư ăn mặc thế này, chẳng phải đến Phó Gia cô ấy đều ăn mặc rất kín đáo sao? Thậm chí cô ấy còn đi bar và trang điểm đậm nữa)

Lúc này Tư Diệp bật to mắt nghĩ:

(Sao con nhỏ này cũng ở đây? Vậy có nghĩa là...)

Anh thấy thế ngạc nhiên rồi lên tiếng hỏi:

"Sao vậy? Hai người quen biết nhau à?"

Hiếu Nhiên đơ một vài giây rồi cô lắc đầu cười ngượng trả lời:

"À không, tôi chỉ thấy cô ấy giống với một người mà tôi biết nên có chút ngạc nhiên thôi"

Tư Diệp bật ngạc nhiên ngẫm nghĩ:

(Sao cô ta lại giúp mình? Hừ, nhưng tóm lại cô ta đã thấy bộ dạng này của mình rồi, không khéo nói lại với Thuận Dương thì chẳng phải mình sẽ bị bại lộ sao?)

Sau một hồi suy nghĩ thì Tư Diệp khoanh hai tay bật cười nhẹ lên tiếng:

"Cô gái này là bạn gái mới của anh à? Khá xinh đẹp đấy"

Anh bật cười nhẹ trả lời:

"Đúng vậy, với tư cách là bạn gái cũ của tôi, cô không định nói chuyện riêng với tôi một chút à?"

Nghe vậy Tư Diệp bật suy đoán ngẫm nghĩ:

(Nhìn nét mặt tên này hẳn là muốn nói chuyện đòi lại số tiền mình đã lừa hắn trong suốt một năm qua rồi, nhưng bây giờ mình lại không thể không nghe theo hắn nếu không lỡ để con nhỏ kia biết được, mình chẳng phải tốn công ba năm mới quen được Thuận Dương sao?)

Nghĩ xong Tư Diệp lên tiếng:

"Được thôi, tôi sẽ đáp ứng anh nếu chúng ta ra chỗ riêng tư để nói chuyện"

Vài phút sau, anh và Tư Diệp đi mất để lại Hiếu Nhiên đứng một mình tò mò ngẫm nghĩ:

(Vậy ra Lạc tiểu thư là bạn gái cũ của anh ta)

Rồi cô nheo mày không ngừng tự hỏi:

(Nếu như theo suy nghĩ của mình thì Lạc tiểu thư đã làm gì anh ta? Mà hai người họ yêu nhau từ lúc nào? Nghe cuộc hội thoại lúc nãy thì có vẻ họ đã 3 năm không gặp nhưng 3 năm trước Lạc tiểu thư đã là bạn gái của tên Dương đàn độn kia rồi, không lẽ cô ấy trong khi ở bên tên Phó Thuận Dương kia thì lại đi hẹn hò với anh ta sao? Nói vậy không lẽ Lạc tiểu thư đã từng bắt cả hai tay à?)

Cô đang nheo mày ngẫm nghĩ thì Tiểu Huyền và Tiểu Nhã ngồi bên gần đó thấy lạ lên tiếng hỏi:

"Này, cô là bạn gái mới của tên lúc nãy à?"

Hiếu Nhiên bật cười gượng rồi gạt đầu:

"À thì đúng là như vậy"

(Hình như hai cô gái này lần trước mình có thấy ngồi cùng Lạc tiểu thư trong quán cafe, hẳn là bạn cô ấy rồi)

Tiểu Huyền bật cười lên tiếng:

"Trong cô có vẻ hiền lành, nhưng cách ăn mặc thì đúng là dạng không vừa đâu"

"Không vừa?"

Hiếu Nhiên lăm bắm rồi bật cười ngượng đáp:

"À cái này...thật ra tôi cũng không muốn ăn mặc như thế đâu"

Tiểu Nhã nheo mày nhìn Tiểu Huyền lên tiếng:

"Mà tên lúc nãy hẳn là một trong các bạn trai của Tư Diệp phải không?"

Tiểu Huyền xòe hai bàn tay lắc đầu trả lời:

"Tôi cũng không biết, thỉnh thoảng có vài tên bạn trai cũ cứ đến làm phiền cô ta, nhiều đến mức tôi cũng không biết Tư Diệp cô ta đã lừa lọc mấy người"

Tiểu Nhã thờ dài nói:

"Vậy mà chẳng có ai dám kiện cô ta, tài thật đấy, mà sao tôi cứ thấy anh chàng lúc này rất giống ai đó, có phải là đã gặp ở đâu rồi không?"

Tiểu Huyền ngạc nhiên trả lời:

"Cô nói tôi mới để ý, anh ta rất giống ai đó trên báo chí mà mấy tháng trước tôi có đọc qua, hình như là..."

"Cho tôi hỏi một chút được không? Cô gái lúc này bạn của hai người...là người như thế nào vậy?"

Đột nhiên Hiểu Nhiên bật lên tiếng làm Tiểu Huyền phải bị gián đoạn suy nghĩ mà nheo mày hỏi:

"Sao cô lại muốn biết?"

Hiểu Nhiên gầy nhẹ mặt cười ngượng trả lời:

"À là vì tôi muốn biết rõ một chút về bạn gái cũ của bạn trai tôi thôi mà"

Tiểu Nhã bật cười ngạo nghễ nói:

"Bạn trai cô đáng thương thật đấy, đụng phải Tư Diệp thì chắc không tổn thất nhẹ rồi"

Cô trơ mắt khó hiểu hỏi:

"Ý cô là sao? Tổn thất gì vậy?"

Tiểu Huyền trả lời:

"Đúng là ngây thơ, đương nhiên là tiền rồi, vì mọi người đàn ông khi yêu phải Tư Diệp đều không có gì là miễn phí"

Đột nhiên Tiểu Nhã khều tay Tiểu Huyền với nét mặt không vui nói nhỏ:

"Này cô nói chuyện này cho người ngoài làm gì chứ? Chẳng khác nào nói xấu sau lưng Tư Diệp cả"

Tiểu Huyền bĩu môi nói:

"Tôi đâu có ý đó đâu"

Hiểu Nhiên bật cười gượng lên tiếng:

"Xin lỗi vì đã tự tiện hỏi hai cô như vậy, tôi cũng không có ý gì đâu, à phải rồi tôi còn việc phải đi trước đây"

Nói xong cô liền nhanh chóng ngoảnh mặt đi mất.

Tác giả said: Đạo gần đây mình bận công việc nên không viết được thường xuyên như trước. Nhưng mình vẫn sẽ ra chương chỉ là hơi lâu thôi. Mong mấy bạn thông cảm((

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Lúc này bên ngoài dãy hành lang của quán bar, Tư Diệp đứng đối diện anh mà khoanh hai tay bật nhếch mép lên tiếng:

"Nhất Nhất, anh dẫn tôi ra đây đứng một hồi lâu như vậy mà không định nói gì sao? Chẳng phải anh đòi nói chuyện gì đó với tôi mà"

Anh quay mặt lại nhìn Tư Diệp nheo mày khó chịu nói:

"Nhất Nhất? Cô có tư cách để gọi tên tôi như thế sao? Cô nghĩ tôi gặp cô thì để nói về cái gì? Tôi thật ngu ngốc mới để cô lừa trong suốt một thời gian dài, khi nghe tin cô không những hẹn hò với một mình tôi mà còn qua lại với nhiều người khác, cô nghĩ tôi sẽ để yên sao?"

Tư Diệp vẫn thản nhiên mà bật cười nhẹ đều cọt hỏi:

"Hừ, tôi nghĩ chuyện chúng ta đã kết thúc rồi chứ?"

"Kết thúc? Tôi muốn cô trả lại toàn bộ số tiền cô đã lừa tôi trong suốt thời gian qua, bằng không tôi sẽ kiện cô vì tội lừa đảo"

Nghe vậy Tư Diệp vẫn trơ mặt giả vờ ngây thơ hỏi tiếp:

"Tiền gì chứ? Tôi có nợ anh sao? Anh đang vu khống tôi đấy à?"

Anh nghiêng răng nói:

"Cô là đang tính giả vờ với tôi à? Khoảng tiền đó đâu rồi? Cô đã nói cô cần một số tiền lớn để chữa bệnh cho một người thân nên tôi đã tìm mọi cách để cầu xin ba, thậm chí còn bị ông ấy mắng nhiếc và xem thường, vì yêu cô nên tôi đã đánh liều mà bán luôn tài sản trong nhà chỉ hi vọng có thể kiếm đủ số tiền mà cô cần, tôi còn liều mình đi làm vài chuyện xấu và thậm chí bị bỏ tù suốt hai năm qua, trong lúc ấy cô không hề đến thăm tôi dù chỉ một lần, cuối cùng vài tháng trước tôi cũng được thả tự do ra ngoài vậy mà lại nghe được tin cô đang yêu một gã giàu có quyền lực nào đó. Tôi thật không ngờ cô lại đi làm những chuyện như thế, cô đúng là loại phụ nữ rẻ rách nhất mà tôi từng gặp"

Nghe những lời đó Tư Diệp lại bật cười nhẹ, tay lấy điều thuốc từ gói thuốc lá trên tay rồi nhẹ nhàng đưa lên miệng, châm nhẹ lửa lên đầu thuốc làm khói tỏa ra gây ngút sau đó nhìn anh ta lên tiếng:

"Anh đang nói gì vậy? Tôi chẳng biết anh đang nói khoảng tiền gì cả, nếu anh mà cứ nói nữa thì sẽ mang tội vu khống người khác đấy, bởi vì điều anh nói tôi lừa tiền anh hoàn toàn không có bằng chứng, anh cũng không thể kiện tôi được"

"Cô..."

Anh nghiêng răng tức giận thì Tư Diệp quay lưng đi rồi nói:

"Anh nói tôi là người phụ nữ rẻ rách, không sai"

Rồi cô ngoảnh mặt nhìn anh ta tiếp câu còn lại:

"Nhưng người đàn ông ngu ngốc như anh mà bị một người phụ nữ rẻ rách như tôi đây lừa phải, thì có tư cách gì để nói chứ? Anh cũng như tôi thôi, chẳng phải trước khi gặp tôi anh đã ở bên biết bao nhiêu người phụ nữ khác sao? Anh nói anh vì yêu tôi nên làm rất nhiều chuyện vì tôi thì ai mà tin chứ"

Dứt lời Tư Diệp bật cười ngạo nghễ vừa ngoảnh mặt bước chân đi dần để lại cho anh một nỗi buồn mang máng, anh lẩm bẩm:

"Đúng là tôi đã từng ở bên biết bao nhiêu người phụ nữ, nhưng khi gặp cô thì tôi đã dừng việc trăng hoa của mình mà ngu ngốc mới yêu cô một cách nghiêm túc, rõ ràng biết cô là một cô gái chẳng tốt lành gì như bao người khác, nhưng không hiểu sao tôi lại không thể buông bỏ được, không phải là đến đây để bắt cô bồi thường số tiền đó, mà là vì...chỉ muốn xem cô có sống tốt không thôi"

...

Khoảng gần ba năm trước, khi Tư Diệp vẫn chưa sang nước ngoài. Sau khi vừa uống rượu từ quán bar và một mình trên đường trở về nhà. Đột nhiên cô bị một đám đàn ông đi đường chú ý tới, họ xoay quanh cô trêu ghẹo và đụng chạm khiến cô nhăn mặt khó chịu kháng cự rồi quát lớn:

"Tránh xa tôi ra, lũ khốn"

Cô vừa nói vừa xua tay đám đàn ông đang cười ngạo nghễ ấy trong bộ dạng khập khiễng đi đứng không vững do đã có chút say rượu nhưng vẫn còn đôi chút tỉnh táo. Ngay lúc này phía bên kia đường gần đó là một chàng trai tóc trắng với bộ dạng của một công tử ăn chơi. Anh chấp nhận rồi bỏ gia đình và cơ nghiệp của mình chỉ để tìm lấy cuộc vui cho bản thân và trong người không có gì khác ngoài tiền và thê tín dụng. Hai bên anh là hai cô gái vô cùng xinh đẹp đi cặp kè với bộ mặt cười hí hửng chỉ mong được anh cho một ít tiền nên không ngừng nịnh hót.

Một cô gái bên cạnh ôm lấy cánh tay phải của anh nũng nịu lên tiếng:

"Anh Nhất, hôm nay em lại hết tiền rồi"

"Em cũng vậy a, cho người ta một ít có được không?"

Cô gái bên trái cũng nũng nịu không kém mà tiếp lời, nghe vậy anh gạc hai tay hai cô gái đó ra rồi lên tiếng:

"Phụ nữ mấy cô chỉ biết tiền với tiền, đúng là làm người ta phát ghét"

Rồi anh ném xuống đất mấy xấp tiền với thái độ xấc xược mà cao mày nói:

"Nhặt lấy rồi đừng bám lấy tôi nữa, tôi chán mấy cô rồi"

Sau đó anh chỉnh lại phần cổ áo xộc xệch không ngay ngắn của mình rồi bước đi về phía trước, rồi bỗng dừng lại nghe thấy có tiếng cái cọ bên kia mà tò mò đi lại. Sau khi thấy Tư Diệp đang bị đám đàn ông ve vãn phía bên kia đường, anh không ngần ngại tiến tới gần mà lớn tiếng nói:

"Mấy người làm gì vậy? Cô gái này do tôi mua rồi đấy, ai dám ve vãn cô ta thì tôi không bỏ qua đâu"

Đột nhiên đám đàn ông ấy bật liếc mắt sang anh rồi tiến lại gần anh mà nhăn nhẽ cười khúc khích toát lên sự hung bạo nói:

"Mày là thằng nào? Đang nói phét à?"

"Cô ta là của bọn này nên muốn giữ mồm thì mau biến đi"

Anh vẫn thản nhiên bật cười ngao nghể rồi lấy tiền trong áo mình ra xua trước mặt chúng mà nói:

"Thế cái này thì sao? Muốn bao nhiêu hả?"

Chúng nhìn nhau rồi nhìn anh mỉm cười khúc khích trả lời:

"Nếu mày có lòng như thế thì được"

Sau một lúc chúng lấy tiền đi mất, Tư Diệp nhìn anh một hồi rồi lên tiếng hỏi:

"Sao anh lại giúp tôi?"

Anh bật cười rồi tiến lại gần vuốt ve chiếc cằm thon gọn của cô đáp:

"Vì tôi thích giúp những cô gái xinh đẹp, giống như cô đây"

Bỗng Tư Diệp bật cười nhẹ như đã hiểu ra vài ý mà tiếp lời:

"Hắn anh giúp tôi không phải chỉ có như vậy"

Anh nghiêng đầu nhẹ mỉm cười, ánh mắt toác lên sự đều cọt nói:

"Tôi có khá nhiều tiền, cô muốn bao nhiêu cho một đêm nay?"

Cô im lặng một vài giây rồi hỏi:

"Anh tính lên giường với tôi? Đúng là đàn ông, ai cũng vậy"

...

Sau một đêm dài thì cũng dần tờ mờ sáng, bên trong một căn phòng của khách sạn lớn. Tư Diệp mặc một chiếc áo mỏng ngồi trên giường mà chăm nhẹ điều thuốc ngâm trên miệng, sau đó phả khói tỏa ra ngậy ngút vào không trung. Mùi thuốc lá nồng nặc đến mức áp đảo vào bầu không khí của căn phòng vắng lặng. Anh nằm bên cạnh giường mà liếc nhìn cô mỉm cười bật nói:

"Cô đúng là người phụ nữ hư hỏng, lại có thể ngủ với tôi chỉ vì đồng tiền"

Ánh mắt Tư Diệp có chút mệt mỏi, rồi bật cười nhẹ tiếp lời:

"Ai mà không cần tiền chứ"

Anh ngạc nhiên rồi hỏi:

"Cô tên gì? Lần sau tôi vẫn liên lạc với cô được chứ?"

Cô nhìn anh hỏi ngược lại:

"Chúng ta còn gặp lại nhau sao? Tôi nghĩ chỉ cần một đêm nay thôi chứ"

Anh bật cười trả lời:

"Tôi khá thích cô gái nói chuyện thẳng thắn như cô, nói thật thì cô cũng chẳng khác gì những người phụ nữ tôi gặp nhưng không hiểu sao cô lại mang đến cho tôi có cảm giác rất đặc biệt"

Nghe vậy cô bật cười lớn nói:

"Anh sẽ cho tôi bao nhiêu đây? Tôi không nghĩ với ít tiền này thì chúng ta vẫn sẽ còn liên lạc với nhau đâu"

Anh đứng dậy bật cười một tiếng rồi đáp:

"Ha, không thành vấn đề, cô muốn bao nhiêu cũng được, với lại tên tôi là Lăng Nhất, cô tên gì?"

Cô đáp vồn vện ba chữ:

"Lạc Tư Diệp"

"Được, tôi nhớ rồi"

Cứ thế ngày qua ngày, hai người thường đi cùng nhau chơi bởi khắp nơi, cũng có thể nói là tính cách khá hòa hợp bởi vì cả hai đều là người chẳng tốt lành gì nên mọi thứ về nhau đều hiểu rất rõ.

Trên con đường giao lộ vắng vẻ của màn đêm, Lăng Nhất vừa lái con xe mui trần với làn gió ngược khiến mái tóc trắng của anh bay lồng lộng trong gió, anh bật cười hơn hờ nói lớn:

"Em thích như thế này mãi không?"

Tư Diệp ngồi ghé bên cạnh cũng mỉm cười trả lời:

"Thích lắm"

Anh liếc nhìn cô mỉm cười mà lòng lại chợt thấy một cảm giác lạ lẫm rồi bất chợt hỏi:

"Em hiện tại không có bạn trai à?"

Nghe vậy Tư Diệp bật ngạc nhiên vì cô vẫn còn đang hẹn hò với Thuần Dương mà đành nghiêng đầu, ánh mắt hiện lên sự ma mị hỏi:

"Nếu không có thì anh tính làm gì?"

Anh bật cười nhẹ đáp một tiếng:

"Làm bạn gái anh, anh sẽ cho em tiền"

Cô ngạc nhiên rồi mỉm cười nói:

"Được thôi, anh đúng là loại người chỉ biết mua mọi thứ bằng tiền"

Anh tiếp lời:

"Thì sao? Em cần tiền, anh thì có tiền, hai chúng ta không phải rất hòa hợp sao?"

Tư Diệp bật cười nhẹ nói:

"Đúng là vậy"

Rồi cô liếc mắt ra ô cửa bên phải mà chóng cảm ngẫm nghĩ:

(Nhưng mọi thứ chỉ hòa hợp khi có tiền mà thôi, đúng không nhỉ?)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Nhưng cuộc vui thì cũng có lúc tàn. Một tháng sau đó, Lăng Nhất đứng trước ngân hàng mà nhẩn mặt tức tối nhìn cô nhân viên ngân hàng nói lớn:

"Cô nói cái gì? Tất cả thẻ của tôi đều bị khóa hết rồi à?"

Cô nhân viên lấp mắt gật gù trả lời:

"Vâng, toàn bộ số thẻ của anh đều bị khóa cả rồi, Lăng tiên sinh đã yêu cầu chúng tôi làm vậy"

Nghe vậy anh tức tối đập tay lên bàn nghiêng răng lắm lắm:

"Lão già chết tiệt, khi không lại khóa hết thẻ của mình, khốn kiếp"

Rồi anh bước ra khỏi ngân hàng, lấy điện thoại ra nhìn số anh trai mình mà lắm lắm:

"Bây giờ chỉ còn cách tìm anh ta thôi, nếu không có tiền thì làm sao mình sống nổi ngoài đường chứ, hiện tại cũng không thể vác mặt về nhà được"

Một lát sau, anh đến cửa hàng thời trang của Diệc Thiên rồi đi vào một cách ngông cuồng nói lớn:

"Lăng Diệc Thiên đâu? Anh ta có ở đây không?"

Mấy cô nhân viên thấy thế bối rối đi lại ngăn anh đáp:

"Ông chủ đang ở bên trong, mời nhị thiếu đợi một lát"

Nghe vậy không kìm được sự nóng vội nên anh khó chịu nói lớn:

"Mau gọi anh ta ra đây vì tôi có chuyện muốn nói"

Bỗng dung một giọng nói vang lên tiến tới gần, Diệc Thiên vừa xắn cổ tay áo mình vừa đi ra lên tiếng hỏi:

"Em tới đây làm gì? Không phải đã nhất quyết bỏ nhà đi và ăn chơi lêu lổng sao?"

Thấy anh, Lăng Nhất bật hạ giọng nói:

"Hừ, lão già kia khóa hết thẻ của tôi rồi, anh có cách nào giúp tôi không?"

Diệc Thiên thờ dài trả lời:

"Anh không thể, trừ khi em trở về Lăng Gia rồi cầu xin ba tha thứ, nếu không thì đừng hòng lấy một xu gì nữa"

Nghe vậy Lăng Nhất lại tiếp tục hỏi:

"Vậy anh có thể cho tôi một ít tiền không? Tôi đang cần gấp đấy"

Diệc Thiên nheo mày không vui tiếp lời:

"Sao em cứ cố chấp như vậy? Thay vì ăn chơi lêu lổng thì mau quay về gánh vác sự nghiệp của Lăng Thị đi, khi nào em mới trưởng thành được đây hả?"

Lăng Nhất phì miệng cao mày quay lưng cười cợt nói:

"Mấy cái sự nghiệp gì đó tôi không cần, vì bên ngoài chẳng phải thú vị hơn là tiếp quản mấy thứ phiền phức đó sao?"

Rồi anh bật cười tiếp lời:

"Anh không giúp thì thôi, có chết đói tôi cũng không thèm quay về nhà đâu, chào nhé"

Nói xong anh liền đi mất khiến Diệc Thiên lắc đầu thờ dài mà lắm lắm:

"Rồi có ngày em cũng sẽ hối hận thôi"

Vài ngày sau đó, trong túi cũng dần cạn hết tiền. Lăng Nhất đi lang thang trên đường mà ngẫm nghĩ:

(Khốn kiếp, chẳng có tiền nữa rồi, mình chưa bao giờ lâm vào hoàn cảnh như này, quần áo cũng không thể thay mới, cũng không còn tiền thuê khách sạn ngủ đêm nay nữa)

Buổi tối hôm ấy tại nhà Tư Diệp

"Sao? Anh nói thẻ của anh đều bị khóa hết và bây giờ anh là kẻ không có gì trong người à?"

Tư Diệp nhăn mặt nhìn Lăng Nhất đang ngồi thảnh thơi ở ghế sofa mà khó chịu nói, còn anh thì vẫn ung dung tay vót lấy miếng dưa trên bàn nhai một cách hưởng thụ trả lời:

"Đúng vậy, lão già đó khi không lại khóa hết thẻ của anh, chắc phải ở nhờ nhà em một thời gian rồi"

Bổng Tư Diệp nheo mày không vui nói tiếp:

"Anh nói gì vậy? Sao anh có thể ở nhờ nhà tôi được chứ?"

Lăng Nhất ngạc nhiên hỏi:

"Tại sao không? Cho bạn trai ở nhờ nhà một thời gian thì có gì không được, dù gì em cũng sống một mình nên rất tiện mà"

Vừa dứt lời anh bật liếc mắt nhìn mấy khung ảnh nhỏ của Tư Diệp để trên bàn trước mặt mình mà tò mò chòm người tiến tới xem cho kĩ, bỗng thấy bên trong ảnh đều là ảnh của cô chụp cùng Thuận Dương trong thật thân thiết. Anh gợn tay đến định cầm lên xem thì Tư Diệp đã nhanh chóng bước tới úp mấy khung ảnh đó xuống mặt bàn với vẻ khó chịu nói lớn:

"Anh đang làm gì vậy? Không được chạm vào đồ của tôi đâu"

Lăng Nhất bật tò mò hỏi:

"Đây là ảnh em chụp cùng ai vậy?"

Cô ôm mấy khung ảnh lên người rồi quay lưng trả lời:

"Là anh họ tôi"

"Anh họ? Em có anh họ à?"

Anh lại tiếp tục hỏi thì cô lại trả lời:

"Đúng vậy, biết rồi thì đừng hỏi nữa"

Anh ngạc nhiên nheo mày nói:

"Anh chỉ hỏi thôi mà, sao thái độ của em lại khó chịu vậy?"

Nghe vậy Tư Diệp bật liếc mắt ngẫm nghĩ trong lòng mà nhạo báng:

(Hừ, đương nhiên vì bây giờ anh là một kẻ vô tích sự không có tí tiền tài gì rồi, vậy cũng hỏi)

Rồi cô lên tiếng:

"Anh ở đây cũng được, nhưng khi ai đến, anh tuyệt đối không được thừa nhận rằng chúng ta có mối quan hệ gì với nhau, hãy nói anh là anh trai của tôi, biết chưa hả?"

Anh ngạc nhiên rồi khó hiểu hỏi:

"Tại sao?"

"Anh cứ làm theo điều tôi nói, bằng không thì tôi không thể để anh ở lại nhà tôi được đâu"

Khuất phục nên Lăng Nhất đành thờ dãi trả lời:

"Được rồi, chưa bao giờ Lăng Nhất này phải đi hạ mặt trước một người phụ nữ để xin ở lại, thật mất mặt"

Sáng hôm sau, Tư Diệp ngồi trước bàn trang điểm thì anh nằm trên giường bên cạnh mà mở mắt ra ngạc nhiên vì bộ dạng ăn mặc kín đáo của cô mà bật hỏi:

"Không ngờ em cũng có cách ăn mặc như vậy đấy, thật không giống em thường ngày chút nào"

Nghe tiếng anh Tư Diệp đứng dậy rồi mang túi xách vào vai mình nhìn anh lên tiếng:

"Tôi ra ngoài đây, anh ở nhà làm hết việc mà tôi đã dặn, tuyệt đối không được chạm vào đồ của tôi, có biết không?"

Anh ngồi dậy gật đầu đáp:

"Biết rồi biết rồi"

...

Một thời gian sau, khi vừa từ chỗ Thuận Dương trở về nhà, Tư Diệp vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng ly vỡ trong bếp mà nhanh chóng chạy vào xem, cô trở mắt nhìn mấy chiếc ly và một số bát đã rơi vỡ khắp sàn nhà mà lớn tiếng khó chịu nói:

"Nhất Nhất, anh đang làm gì nhà tôi thế hả?"

Anh quay lại ngơ mặt trả lời:

"Em đã bảo anh rửa bát nhưng anh thấy mấy công việc này không phù hợp với anh, đường đường là nhị thiếu của Lăng Thị sao anh lại có thể đi làm mấy việc này chứ?"

Bổng Tư Diệp lại nhăn mặt hơn mà nói lớn:

"Giữ chứ? Ngày nào anh cũng làm vỡ đồ, anh nghĩ bây giờ anh còn là một công tử nữa sao? Tôi không thể chứa một kẻ vô tích sự như anh ở lại đây thêm được"

Bổng anh cũng bắt đầu nheo mày khó chịu đáp:

"Cô nói cái gì vậy? Ai vô tích sự chứ?"

Tư Diệp bật khoanh tay nhếch mép nói:

"Tôi nói anh đấy, một kẻ không có một xu dính túi thì chỉ là một kẻ vô dụng thôi"

"Cô..."

Anh tức tối rồi tiếp lời:

"Cô chờ đấy, nội trong ngày hôm nay Lăng Nhất này sẽ mang thật nhiều tiền về cho cô sáng mắt"

Rồi anh ngoảnh mặt đi ra mà đóng sầm cửa lại mất.

...

Vài giờ sau tại biệt thự Lăng Gia, một người đàn ông đã ngoài 50 với khuôn mặt nghiêm khắc nhìn Lăng Nhất đang đứng trước mặt mình mà quát lớn:

"Mày còn vác mặt quay về đây làm gì?"

Anh trả lời:

"Con muốn xin ba một ít tiền"

"Tiền?"

Ông đáp một tiếng rồi nhăn mặt quát lớn:

"Mày có tư cách quay về đây xin tiền lão già này à? Mau cút đi"

Nghe những lời đó anh không kiềm được sự nóng giận mà nắm chặt lấy hai lòng bàn tay mình nghiến răng nói:

"Được thôi, nếu ông không mở thẻ cho tôi trong ngày hôm nay thì xem như ông mất đi đứa con trai này"

Nghe vậy người đàn ông bật cười nhếch nhai đáp:

"Hừ, mày tưởng mày có giá trị lắm sao? Không có mày thì tao vẫn còn Diệc Thiên, rõ ràng là anh em song sinh, giống nhau đến từng chi tiết nhưng nó lại thông minh hơn mày, còn mày chỉ là thằng phá phách chỉ biết gây rắc rối, nếu không biết sửa đổi thì đừng bao giờ vác mặt về đây nữa"

Nghe những lời đó Lăng Nhất đành quay mặt đi, nhưng trong thâm tâm anh không kiềm nổi sự ghen tỵ.

Rõ ràng anh và Diệc Thiên là anh em song sinh, nhưng khi sinh ra Diệc Thiên đã được yêu thương và chiều chuộng hết mực, tính cách của anh ấy cũng giống như một thiên thần, dịu dàng và âm áp. Trong khi Lăng Nhất ngoại hình giống anh đến từng chi tiết, nhưng tính cách lại nóng nảy và thiếu suy nghĩ. Không biết từ bao giờ Lăng Nhất đã ghen tỵ với chính anh trai của mình, anh quyết định thay đổi kiểu tóc và màu tóc chỉ để bản thân khác với Diệc Thiên. Trong khi thời trung học Diệc Thiên luôn là người đứng đầu khối thì anh lại là người luôn bị phạt và kỉ luật của nhà trường vì tụ tập đánh nhau, ăn chơi cùng bạn bè đến đêm mới về nhà. Và anh đã không chịu đựng nổi sự bàn tán của mọi người chỉ vì anh và Diệc Thiên là anh em song sinh nên luôn bị đem ra làm chủ đề so sánh. Nhưng anh lại không ghét anh trai mình vì điều này, anh chỉ ghét bản thân vì bị đem ra so sánh với một người giống hệt mình nhưng lại hơn mình ở mọi điểm. Và đó cũng là lí do anh chán ghét cuộc sống ở nhà và bắt đầu ăn chơi lêu lổng bên ngoài để được làm chính mình, tìm lấy mọi thú vui của xã hội chỉ để bản thân được vui vẻ.

Sau những ngày tháng hết tiền thì Tư Diệp cũng lạnh nhạt với anh, anh thường nghe cô nói chuyện điện thoại đến đêm với những người đàn ông khác bên ngoài ban công mà chỉ biết âm thầm đứng phía sau cửa ban công nghe lén. Anh cũng không biết cảm giác trong tim mình là gì? Chỉ cảm thấy lo sợ cô sẽ rời bỏ anh, hay là do anh không còn gì trong tay nên mới cảm thấy bất an đến như thế. Cho đến một ngày Tư Diệp bắt đầu bỏ đi qua đêm nhiều lần nên

anh đã bắt đầu nghi ngờ cho đến khi đêm đó, khi anh đang đứng hút thuốc trên ban công thì có một chiếc xe sang trọng chạy đến đậu trước cổng nhà phía dưới khiến anh neho mầy nhìn chiếc xe sang trọng trước cổng mà tự mình ngẫm nghĩ:

(Giờ này ai còn đậu xe trước cổng nhà vậy?)

Ngay lúc này từ chiếc xe sang trọng ấy bước xuống là Thuần Dương và Tư Diệp, thấy sự bất an trước mắt mình nên Lăng Nhất đã đứng trên ban công mà trông mắt quan sát một hồi.

Vài phút sau khi Thuần Dương vừa lái xe đi thì Tư Diệp cũng vừa bước vào nhà, Lăng Nhất liền tiến tới kéo tay cô với bộ mặt hung tợn nói lớn:

"Cô vừa đi đâu về vậy? Sao lại đi cùng người đàn ông khác trở về nhà chứ?"

Tư Diệp liền giật tay mình ra rồi lướt thẳng qua anh trả lời:

"Tôi đi đâu là quyền của tôi, với lại anh tức giận với tôi làm cái gì chứ?"

Nghe vậy Lăng Nhất liền nghiêng răng nói lớn:

"Vậy ra bấy lâu nay cô ra ngoài và về trễ là đi cùng tên lúc nãy à?"

Tư Diệp bật quay lại khoanh hai tay nhể nhải nói:

"Hừ, đúng vậy đấy, anh ta là người có tiền và quyền lực, trong khi anh chỉ là tên công tử hết thời và đang ăn bám ở nhà một phụ nữ thôi, việc gì tôi phải sống cùng anh nữa chứ, với lại tôi cũng có một chuyện muốn nói với anh đây, tuần sau tôi sẽ rời khỏi đây nên anh cũng chuẩn bị đi là vừa"

Bỗng Lăng Nhất nghiêng răng hơn rồi hỏi:

"Chỉ cần có tiền là em sẽ ở bên tôi phải không?"

Tư Diệp bỗng ngac nhiên rồi bật cười nhẹ nói:

"Ha, anh nói vậy là sao? Dù bây giờ anh có nhiều tiền đi nữa thì tôi cũng chẳng muốn sống cùng với anh, tôi chán anh lắm rồi"

Anh bỗng nhìn cô rồi neho trán tiếp lời:

"Vậy ra em đến với anh cũng chỉ vì tiền thôi sao? Chẳng lẽ bấy lâu nay em không có tí tình cảm nào với anh à?"

Cô bật cười ngao nghể trả lời:

"Chẳng phải lúc đầu chúng ta đã bàn giao rồi sao? Mọi thứ chỉ hòa hợp khi có tiền mà thôi, bây giờ anh không còn gì trong tay thì coi như chúng ta cũng không còn gì để nói nữa, khoảng thời gian qua tôi cho anh ở nhà tôi là tốt với anh lắm rồi"

Bỗng anh tiếp lời:

"Khoan đã, em không thể làm vậy với anh được, anh sẽ mang tiền về cho em mà"

Cô neho trán nói:

"Anh đang đùa phải không? Tôi đã nghe anh nói câu nhất định sẽ mang tiền về đây nhiều lần rồi nhưng cuối cùng cũng có một xu nào đâu, tôi không có thời gian dây dưa với anh nữa nên làm ơn lo liệu rồi rời khỏi nhà tôi đi"

Bỗng anh nghiêm mặt hỏi:

"Em có muốn 1 tỷ không? Anh có thể lấy nó cho em nên làm ơn đừng rời bỏ anh"

Tư Diệp bật nhử mắt rồi cười phá lên nói:

"Một tỷ? Anh bị thần kinh à? Anh lấy nó bằng cách nào trong khi anh đã bị Lăng Gia đuổi cô đi rồi chứ? Trừ phi anh đi cướp ngân hàng thôi"

Nói xong cô quay lưng đi thì Lăng Nhất bỗng im lặng dần, anh vớ lấy chiếc áo khoác trên ghế rồi lặng lẽ đi ra ngoài mất trong đêm tối khiến Tư Diệp ngoảnh mặt lại mà ngac nhiên lắm lắm:

"Anh ta lại đi đâu vậy? Đúng là đồ thần kinh"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Vài ngày sau, có vẻ như Lăng Nhất đang làm điều gì đó mờ ám nên anh thường trở về nhà rồi lại ra ngoài mất dạng khiến Tư Diệp không khỏi thắc mắc nhưng rồi cô cũng nặc kệ bỏ qua sự chú ý của mình.

Cho đến 1:00 đêm hôm đó, tiếng chó sủa kèm theo tiếng lạch bạch của vài người chạy trên một con đường vắng vẻ đang đuổi theo một cái bóng đen phía trước. Một người thủ lĩnh với diện mạo cao lớn trong đám người đó vừa chạy vừa hô to với hi vọng bắt được kẻ trộm ấy một cách nhanh chóng nên không ngừng hét lớn:

"Đuổi theo hắn, tên áo đen phía trước chính là kẻ trộm!"

Lúc này tại nhà Tư Diệp, khi cô đang ngủ ngon trên giường thì Lăng Nhất cũng vừa vội vã chạy vào nhà rồi nhanh chóng đóng cửa lại thật chặt. Giữa màn đêm vắng lặng của căn phòng khách lại vang lên tiếng thờ đốc và tiếng tim đập "thình thịch" trong lồng ngực vì anh vẫn chưa kìm nổi sự bình tĩnh và sợ hãi. Trên bả vai trái anh đang mang là một chiếc túi lớn, còn tay kia thì cầm một con dao găm nhọn với đầy mồ hôi trên trán đang chảy dọc từng giọt xuống cằm. Nghe tiếng lục đục nên Tư Diệp bật thức giấc rồi đứng dậy bước ra nhìn anh dụi mắt khẽ hỏi:

"Nhất Nhất, giữa đêm khuya như này mà anh làm gì lên lút như ma vậy? Anh có biết anh vừa phá giấc ngủ của tôi không hả?"

Bỗng anh nhìn cô nhe răng dưới một nụ cười đáng sợ huyền bí rồi nói:

"Tư Diệp, anh có tiền rồi, em sẽ không bỏ anh đúng không?"

Nghe vậy Tư Diệp ngạc nhiên khó hiểu hỏi:

"Anh nói gì vậy? Nửa đêm anh đừng làm cái bộ dạng đáng sợ như vừa đi cướp về có được không?"

Thấy sự tò mò của Tư Diệp, Lăng Nhất vẫn im lặng rồi bước chân tiến đến chiếc bàn gần đó. Nhẹ nhàng đặt chiếc giỏ lớn ấy lên mặt bàn mà nhẹ nhàng kéo giỏ tiền ấy ra khiến Tư Diệp phải ngỡ ngàng mà to mắt với số tiền khổng lồ ấy đành kinh ngạc lên tiếng hỏi:

"Nhất Nhất, số tiền này anh từ đâu mà có, đừng nói là..."

Cô quay qua nhìn bộ dạng anh, trên người anh bây giờ đang khoác lấy một chiếc áo khoác mũ trùm đầu đen như quạ. Anh nhẹ nhàng cởi chiếc mũ trùm đầu đó mà lộ ra mái tóc trắng xóa rồi cong nhẹ miệng nhìn cô nói:

"Đúng vậy, đây là tiền được cướp từ một lão già giàu có sống một mình gần đây, với số tiền này cũng đủ để sống một thời gian dài!"

Bỗng Tư Diệp bật sợ hãi không thể tin vào mắt mình rồi bật run nói:

"Anh...anh đi cướp thật sao? Anh điên rồi à? Anh sẽ bị bắt đấy!"

Lúc này anh không còn một chút sợ hãi mà trả lời:

"Anh sẽ không bị bắt nếu bọn họ không có chứng cứ, với lại trời tối như vậy bọn họ không thể thấy được mặt anh nên em yên tâm!"

Bỗng Tư Diệp bật quát lớn:

"Anh điên rồi, mặc dù anh mang rất nhiều tiền nhưng nhờ không may có người phát hiện ra anh sẽ bị bỏ tù đấy, anh có biết..."

Ngay lập tức anh nhanh chóng tiến tới dùng tay bịt miệng cô lại rồi nhả mặt nói khẽ:

"Em im lặng một chút có được không? Chủ nhân của số tiền này và cảnh sát đang còn lảng vảng bên ngoài tìm kiếm anh, em la lớn như vậy là muốn anh bị bắt thật sao? Với lại em yên tâm, anh đã quan sát ngôi nhà của lão già đó rất kĩ từ mấy ngày trước, nên cũng biết cách leo vào căn nhà đó mà không bị phát hiện, chẳng may trong lúc lấy được số tiền này từ phòng của lão thì lại va phải cái ly trên bàn rơi xuống đất nên mới làm lão thức giấc, cũng may anh đã chạy kịp ra ngoài và trở về đây, đương nhiên lão ta cũng không thể nhìn rõ mặt anh trong đêm tối đó được nên em đừng lo lắng!"

Rồi anh bỏ tay ra khỏi miệng cô tiến tới nhìn số tiền trong giỏ ấy mà cầm lên đếm, miệng cười vui sướng lắm lắm:

"Với số tiền này anh có thể trở lại làm Lăng Nhất như lúc trước, không phải sống thiếu thốn như bây giờ nữa!"

Chợt Tư Diệp khoanh hai tay bật cười nhẹ tiếp lời:

"Không ngờ đường đường là một thiếu gia của Lăng Thị xài tiền như rác, bây giờ lại có thói đi trộm cướp của người khác rồi đấy!"

Bỗng Lăng Nhất nheo mày nhìn cô rồi hỏi:

"Chỉ là do hoàn cảnh nên Lăng Nhất này mới phải làm vậy"

Rồi anh bật đần đo ngẫm nghĩ:

(Bây giờ mình đã có tiền, nếu như là lúc trước thì mình đã dùng nó đi bar và ở bên bất cứ người phụ nữ nào mình muốn, lẽ ra mình cũng không cần ở lại đây nữa mới đúng)

Trong lúc này Tư Diệp cũng đứng bên cạnh nheo mày bất tỉnh:

(Bây giờ anh ta đã có tiền, không phải là không cần mình nữa rồi chứ, không được số tiền đó lớn như vậy, mình không để dễ dàng để anh ta hưởng trọn nó được)

Rồi cô bỗng tiến tới ôm lấy cánh tay anh hạ giọng lên tiếng:

"Nhất Nhất, anh đã nói sẽ đem tiền về cho em, anh không phải nói không giữ lời chứ"

Nhìn thấy thái độ nũng nịu của Tư Diệp, anh lại không kìm lòng nổi mà ngẫm nghĩ:

(Mình sao vậy? Rõ ràng đã biết cô ta chỉ ở bên cạnh mình vì tiền, nhưng mình lại không muốn rời bỏ cô ta như vậy, rốt cuộc là vì lý do gì chứ?)

Lúc này Tư Diệp vẫn cố gắng nũng nịu tiếp lời:

"Anh sao vậy? Thật ra mấy lời lúc trước em nói với anh chỉ là do em quá mệt mỏi về một chuyện thôi, hoàn toàn không có ý chê bai anh là kẻ vô dụng đâu, anh cũng có thể ở lại bao lâu cũng được, với lại chúng ta đã sống chung một thời gian như vậy rồi lẽ nào anh còn không tin tưởng em"

Nghe vậy Lăng Nhất bật thở dài, anh quay lại ôm lấy người Tư Diệp rồi khẽ nói:

"Anh biết mà, em sẽ không rời bỏ anh đúng không?"

Tư Diệp bật cười nhẹ phía sau lưng anh mà toát lên sự tính toán trả lời:

"Phải, em yêu anh còn không hết, làm sao mà rời bỏ anh được chứ"

Bỗng Lăng Nhất thả cô ra bật hỏi:

"Mà lúc này em nói em mệt mỏi về chuyện gì?"

Anh hỏi, cô bỗng thở dài rồi ôm mặt bật khóc trả lời:

"Thật ra em có một người di rất thân thiết không nay bị mắc bệnh nặng, gia đình di ấy thì rất nghèo nên không có tiền chữa trị, em thật sự rất muốn giúp di ấy nhưng lại không đủ tiền nên mới suy ra tức giận với anh thôi"

"Di? Em có di nữa à?"

Lăng Nhất ngạc nhiên hỏi, Tư Diệp lại nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương trả lời:

"Đó là một người di rất thân thiết với em từ nhỏ, em thật sự không lừa anh đâu, em xem di ấy như mẹ thứ hai của mình, nhờ may di ấy mất thì..."

Nói đến đây cô bỗng òa khóc lớn hơn, nhìn thấy cô khóc Lăng Nhất không kìm nổi lòng mình mà ôm lấy cô thật chặt rồi an ủi nói:

"Đừng khóc, anh sẽ lấy số tiền này cho em để giúp di em, được không hả?"

Tư Diệp bật mừng rồi nhìn anh với đôi mắt vẫn còn long lanh chút nước mắt hỏi:

"Thật không?"

Lăng Nhất mỉm cười rồi trả lời:

"Thật, nhưng mà...em có thể đưa anh đến gặp người di đó của em được không?"

Nghe câu này, Tư Diệp bỗng phút chốc im lặng một vài giây rồi cũng đành gật đầu mỉm cười đáp:

"Được, vậy thì ngày mai em đưa anh đi gặp di ấy nhé"

Anh gật nhẹ đầu thì cô cũng bật thăm nghĩ:

(Tên Lăng Nhất này chắc chắn không tin mình có người di bị mắc bệnh nặng, còn đòi muốn gặp để xác định đây là chuyện thật hay giả đây mà)

Ngày hôm sau, sau khi post lên trang cá nhân tìm gặp người bị ung thư cấp tính và đang trong quá trình điều trị, Tư Diệp lại đưa anh đến một bệnh viện lạ lắm cùng với số phòng sau khi đã thương lượng với người đó trên mạng xã hội vào buổi sáng. Bước vào căn phòng đầy mùi khử trùng và mát lạnh ấy là một người phụ nữ trung niên với thân hình gầy gò, đôi môi tím ngắt đang ngồi hướng mắt ra ô cửa sổ nhìn về dãy bầu trời xa xăm. Nhìn thấy cô gái ấy thì Lăng Nhất bật chỉ tay hỏi:

"Đó có phải là người dì mà em nói?"

Bỗng người phụ nữ gầy gò ấy quay lại nhìn hai người, rồi bật mỉm cười nhìn Tư Diệp lên tiếng:

"Tư Diệp, cháu đến rồi à"

Tư Diệp cũng gật gượng vui vẻ rồi đáp:

"Vâng, hôm nay cháu có đưa bạn trai đi theo, vì anh ấy đã hứa với cháu có thể giúp dì một ít tiền để điều trị bệnh tật đấy"

Lúc này Lăng Nhất bật tin dần trong sự nghi ngờ của mình mà ngấm ngấm:

(Vây ra chuyện Tư Diệp nói là sự thật, rằng cô ấy có một người dì bị mắc bệnh ung thư, nếu vậy thì cô ấy bấy lâu nay không cố ý che giấu mình mà chỉ là do chuyện này mới khiến cô ấy mệt mỏi và hay cáo giận với mình à)

Bỗng người phụ nữ gầy gò ấy lên tiếng làm cắt đứt mạch suy nghĩ của Lăng Nhất liền hỏi:

"Cậu là bạn trai của Tư Diệp, xin chào tôi là Mạn Mạn, là dì của Tư Diệp, mặc dù không có quan hệ ruột thịt nhưng tôi là người chăm sóc con bé khi từ nhỏ, rất vui được gặp cậu"

Lăng Nhất cũng bật mỉm cười tiếp lời:

"Cháu là Lăng Nhất, xem ra và dì và Tư Diệp có vẻ rất thân thiết"

Để thêm sự tin tưởng của Lăng Nhất, Tư Diệp không ngần ngại diễn tròn vai của mình mà tiến tới nhẹ nhàng nắm lấy hai bàn tay lạnh ngắt của người phụ nữ ấy lên mỉm cười nói:

"Dì Mạn, dì phải ráng nghỉ ngơi và ăn uống đầy đủ, cháu tin dì sẽ khỏi bệnh mà, với lại khoảng chi phí điều trị cháu sẽ giúp dì một phần nào đó, nếu không cháu không thể không tự trách mình được"

Người phụ nữ ấy cũng bật khóc nức nở rồi đáp:

"Cháu không cần phải làm thế đâu, dì có thể tự lo được mà"

Nhìn thấy cảnh tượng đầm đìa trước mắt, Lăng Nhất bật tin dần thì điện thoại của anh bỗng phút chốc vang lên, anh ngoảnh lưng đi ra cửa nghe điện thoại mất thì Tư Diệp cũng buông tay người phụ nữ đó ra rồi thay đổi bộ mặt khế nói:

"Bà làm rất tốt, có vẻ như anh ta đã tin dần, xong chuyện này tôi sẽ gửi bà một ít tiền xem như là chi phí sinh hoạt, mặc dù nó không đủ để bà chữa bệnh nhưng cũng là một khoảng để giúp bà chi trả tiền viện phí của mình"

Bỗng người phụ nữ ấy khó hiểu lên tiếng hỏi:

"Cô gái trẻ, tôi cảm thấy anh ta rất yêu thương cô, vì lý do gì cô lại phải lừa anh ta chuyện này?"

Tư Diệp bật nheo mày rồi khoanh hai tay vênh mặt đáp:

"Bà không cần biết, nhiệm vụ của bà là hoàn thành chuyện này để tôi có thể lấy được lòng tin anh ta, tốt nhất nên diễn tròn vai diễn của mình đi"

Lúc này Lăng Nhất cũng vừa bước vào rồi lên tiếng khiến Tư Diệp giật mình:

"Tư Diệp, chúng ta về thôi, có một người bạn vừa gọi lại cho anh nói rằng sẽ hứa giúp chúng ta thêm một ít tiền, bằng mọi cách anh sẽ giúp dì em chữa bệnh nên em yên tâm"

Nghe vậy Tư Diệp bật mừng rồi nói:

"Thật sao? Nếu vậy thì tốt quá"

Tối hôm ấy, tại một quán cafe.

Trước mặt Tư Diệp và Lăng Nhất là một người đàn ông với bộ dạng không mấy tốt lành. Hắn là Mã Phong Thất, con trai của ông chủ tập đoàn Mã Thị, từng là bạn thời trung học của Lăng Nhất và là một tên côn đồ học đường, vốn dĩ hắn không ưa gì Lăng Nhất cho lắm vì khi thời trung học Lăng Nhất đã cướp đi bao nhiêu cô gái mà hắn nhắm trúng đến. Lúc này nét mặt hắn toát lên sự đều cợt, tay cầm lấy điều thuốc rồi phả khói vào mặt Lăng Nhất một

cách bất lịch sự mà cười khúc khích lên tiếng:

"Lâu quá không gặp đây Lãng Nhất, tao nghe nói mày bây giờ lại bị ba đuổi và lang thang ngoài đường như một con chó, hôm qua lại liên lạc và nói muốn nhờ tao để xin một ít tiền, nghĩ lại thì đêm qua tao vẫn còn tức cười đấy"

Nghe cách nói chuyện của hắn ta thì Tư Diệp bật nheo mày ngẫm nghĩ:

(Tên này có thật là bạn của tên Nhất Nhất không vậy? Sao cách nói chuyện cứ như là kẻ thù không kém?)

Lãng Nhất vẫn kìm nén bộ mặt tức giận của mình mà bật cười nói:

"Đúng là bây giờ tao đã bị đuổi khỏi Lãng Gia và sống nhờ và ở nhà bạn gái, nếu mày có lòng tốt thì một ít tiền này cũng không là gì nhỉ"

Bổng Phong Thất bật cười lớn rồi liếc mắt nhìn Tư Diệp nói:

"Vậy mày đưa bạn gái mày cho tao, tao sẽ cho mày bao nhiêu tiền tùy thích"

Lãng Nhất bật phản ứng nheo mày rồi đáp:

"Không được, tao mượn tiền chứ không bán bạn gái nên mày hiểu chuyện chút đi"

Nghe vậy hắn ta bỗng ngạc nhiên rồi vút điều thuốc xuống đất nói:

"Hửm? Tao có nghe lầm không? Lãng Nhất mà tao biết là tên thiếu gia xài tiền như rác, ở bên hàng trăm người phụ nữ thay đổi như thay áo, vì lí do gì mà mày lại dính lấy một người phụ nữ suốt thời gian qua vậy? Hay là bây giờ trở thành một con chó hoang nên biết bám lấy người khác sống rồi"

Nghe những lời này Tư Diệp bật đứng phắt dậy lên tiếng:

"Mau im miệng mình lại trước khi nói mấy lời dơ bẩn đó đi, với lại bọn tôi cũng không cần đến mức phải hạ thấp bản thân mình mà mượn tiền anh"

Rồi cô kéo tay Lãng Nhất nhìn anh tiếp lời:

"Chúng ta về thôi, thứ bạn như vậy mà anh cũng chơi được thì đúng là không có mắt mà"

Sau một hồi thì Lãng Nhất và Tư Diệp cũng đi mất, tên đàn ông ấy lại bật cười hiêm dưới môi rồi ngẫm nghĩ:

(Tên khốn Lãng Nhất, cũng tại hắn ba hoa mà khiến bao nhiêu người phụ nữ mình yêu cũng rời bỏ mình chỉ để đi theo hắn, mối thù này không thể không trả)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Hai ngày sau, khi tin tức từ vụ mất trộm của ông lão giàu có ấy đang được phát tán rộng rãi.

Tại một ngôi biệt thự lớn, Mã Phong Thất ngồi trên chiếc ghế sofa vừa nheo mắt nhìn bản tin đang được phát trên chiếc tivi lớn trước mặt. Trong đoạn camera được thu lại trên màn hình ấy là hình bóng của tên trộm đang cố gắng chạy trốn thoát từ ngôi biệt thự hướng ra ngoài cổng. Mã Phong Thất bất tỉnh ngạc nhiên liền dùng điều khiển tua chậm từng bước chân đang chạy của tên trộm ấy trên màn hình tivi. Hắn bắt đầu suy nghĩ phán đoán theo linh cảm của mình rồi nheo mày lắm lắm:

"Bóng dáng của tên trộm này thật quen thuộc, cứ như mình đã từng gặp ở đâu rồi vậy"

Hắn lại dùng điều khiển phóng to bóng đen của tên trộm ấy, khi hình ảnh càng to dần thì hắn lại càng ngạc nhiên vì trong khi chạy trốn, tên trộm đã để lộ mái tóc trắng xóa dù đang đội chiếc mũ trùm đầu đen như mực, vì thế mái tóc của anh lại càng nổi bật hơn trong bóng tối vì nó trắng như tuyết. Lúc này Mã Phong Thất bật ngẫm nghĩ:

(Mái tóc trắng như vậy thật sự rất ít người nhuộm màu này, tóc của tên Lãng Nhất cũng màu trắng, không phải là mình hồ đồ đến mức nghĩ hắn chính là kẻ trộm trong đoạn clip này chứ)

Rồi hắn bật cười nhẹ ngẫm nghĩ:

(Nhưng nếu là sự thật thì lại hay biết mấy, với lại nhà của ông già độc thân giàu có này gần nhà của bạn gái hắn, không phải là quá trùng hợp sao?)

Sau một hồi suy nghĩ thì Mã Phong Thất đứng dậy, hần bật cười khúc khích lẩm bẩm:

"Mình phải điều tra chuyện này, nếu đúng như mình nghĩ rằng Lãng Nhất hần là kẻ trộm thì hay lắm đây"

7:00 tối tại quán bar, Lãng Nhất bước vào trong không khí nhộn nhịp ồn ào với làn nhạc sóng khiến anh bật cười nhẹ trong suy nghĩ:

(Đã lâu rồi mình không bước vào đây, phong cảnh ăn chơi này mình đã từng là nhân vật chính, nghĩ lại thì số tiền mình đã bỏ ra cho cuộc vui của bản thân quả là không ít, để bây giờ mới hiểu được cảm giác tiếc nuối đến như vậy)

Bỗng một giọng nói vang lên gọi lớn:

"Lãng Nhất, mày đến rồi à"

Nghe tiếng gọi nên Lãng Nhất bật liếc mắt sang một hướng thì thấy Mã Phong Thất đang ngồi giữa hai cô gái trong bộ dạng của một tên công tử xác xược không khác gì anh lúc trước. Anh tiến tới rồi ngồi xuống theo mày hỏi:

"Mã Phong Thất, mày gọi tao đến đây đây làm gì? Nếu muốn chế giễu thì xin lỗi, tao đây không có thời gian"

Thấy thái độ khó chịu của Lãng Nhất, Mã Phong Thất lại bật cười cợt rồi gác hai chân lên bàn như một tên phóng đảng rồi nói:

"Làm gì phải khó chịu thế? Tao đang cho mày cảm giác được quay lại như tên công tử như trước mà, với lại cũng không phải vì chuyện này tao mới gọi mày đến đây"

Lãng Nhất vẫn giữ thái độ khó chịu rồi hỏi:

"Mày muốn nói gì thì nói đi, tao còn phải về sớm"

Nghe vậy Mã Phong Thất bật cười nhẹ rồi nhìn hai cô gái bên cạnh mình lên tiếng:

"Hai cô mau qua chỗ Lãng thiếu phục vụ đi, hần hai cô biết cậu ta lúc trước là ai chứ"

Bật hai cô gái ấy bừa bãi, nét mặt khinh thường nhìn Lãng Nhất nói:

"Đúng là lúc trước anh ta là một người có tiền và rất khinh thường những người khác, bây giờ lại đến quán bar với bộ dạng ăn mặc không khác gì tên ăn mày thể kia thì ai mà thèm phục vụ nữa chứ"

Cô gái kia cũng lên tiếng:

"Đúng vậy a, xem lại anh ta kia, đường đường là thiếu gia xài tiền như rác mà bây giờ lại không có tiền mua nổi bộ đồ sang trọng để mà mặc, chắc hần bây giờ trở thành tên ăn mày nghèo kiệt xác rồi"

Nghe những lời chế giễu đó, Lãng Nhất bật im lặng, hai lòng bàn tay nắm chặt mà không thể làm gì được, nhìn thấy bộ dạng khua phục của anh nên Mã Phong Thất đã cảm thấy vui lại càng thêm vui. Hần nhìn hai cô gái kia rồi lên tiếng:

"Mấy cô thích khinh người như thế thì mau biến khỏi mắt tôi đi, dù gì cậu ta cũng là bạn của tôi đấy nên ít nhất phải biết giữ miệng chứ"

Sau vài phút hai cô gái đó cũng đi mất, Mã Phong Thất bật nhẹ que diêm châm lên điếu thuốc trên miệng rồi nhẹ nhàng nói:

"Lần trước ở quán cafe tao có hơi quá đáng, chuyện tao nói đùa bạn gái mày cho tao chi là đùa thôi, sau khi suy nghĩ lại thì tao thấy chúng ta cũng đã từng là bạn thời trung học nên hôm nay có ý mời mày đến đây uống rượu, mày không giận gì Mã Phong Thất này chứ?"

Lãng Nhất ngạc nhiên rồi gờ tay cầm ly rượu trên bàn lên lắc nhẹ vài cái trả lời:

"Tao không trách đâu, với lại mày mau nói vấn đề chính đi, không hần là chỉ đến đây uống rượu thôi đấy chứ"

Lúc này Mã Phong Thất nghiêng nhẹ đầu bật cười rồi nói:

"Thật ra là vì chuyện mày nhờ tao lần trước, mày có nói là cần thêm một ít tiền để chữa bệnh cho người thân bạn gái mày đúng không?"

"Đúng vậy, nhưng tao nghĩ không cần thiết mượn mày nữa vì tao có thể tự mình kiếm được"

Lãng Nhất liền trả lời khiến Mã Phong Thất ngạc nhiên buột miệng nói tiếp:

"Tự mình kiếm được? Không phải là trộm cướp đấy chứ?"

Bỗng Lãng Nhất bật giật mình sau câu nói của Mã Phong Thất thì hần lại bật cười tiếp lời:

"Ý tao là số tiền chữa bệnh lớn như vậy, mày làm sao có thể tự mình kiếm được, chi bằng để tao cho mượn một ít, dù gì Mã Phong Thất này cũng không thiếu tiền"

Anh bật cười gượng rồi hỏi:

"Mày thật sự muốn giúp tao? Không đùa chứ?"

Hắn bật cười rồi vớ tay lấy ly rượu còn lại trên bàn nhìn anh nghiêm túc nói:

"Tao không rảnh đùa với mày những chuyện quan trọng như thế này đâu, với lại đã đến đây còn không cùng tao uống vài ly à?"

Nghe vậy Lăng Nhất đành uống cạn ly rượu trên tay đã cầm này giờ rồi trả lời:

"Uống thì uống, nếu mày đã có lòng tốt giúp tao như thế thì muốn uống bao nhiêu cũng được"

Trong quá trình cả hai uống rượu cùng nhau, Mã Phong Thất không hề uống một giọt nào mà thừa cơ đổ toàn bộ rượu xuống sàn. Sau khi đã thấy Lăng Nhất đã có biểu hiện say, hắn cố ý lên tiếng hỏi:

"Mà này, mày có biết vụ mất trộm của lão già giàu có gần nhà bạn gái mày không? Tao nghe nói vụ đó đang hot và đang được cảnh sát điều tra đấy"

Nghe hắn hỏi, mặt Lăng Nhất lúc này đã có chút ửng đỏ, đôi mắt mập mờ kèm theo giọng điệu kéo nhạ trả lời:

"À...vụ đó...tao biết chứ, mà mày hỏi làm...gi?"

Hắn bắt đầu cười cợt với ánh mắt nham hiểm rồi tiến mặt lại gần anh hỏi khê:

"Tao còn biết tên trộm đó là ai nữa kìa, mày có muốn biết không?"

Lăng Nhất ngạc nhiên rồi cười nhẹ không tin nói:

"Mày đừng đùa nữa được...không? Làm sao...mày biết kẻ trộm đó là...ai được chứ?"

Nghe anh nói, hắn bật cười khúc khích tiếp lời:

"Có một đoạn clip được quay lại trong lúc tên trộm ấy chạy trốn, đáng lẽ tên trộm ấy đã không bị lộ danh tính nếu như tóc hắn cũng màu đen"

Anh bắt đầu cảm thấy từng câu nói của Mã Phong Thất cứ như đã biết được sự thật, anh cố gắng lấy mọi sự tỉnh táo của mình rồi hỏi hắn:

"Thế...tên trộm đó tóc màu gì nào? Làm sao mày biết nó không phải màu đen?"

Hắn không ngại trả lời:

"Là màu trắng, nó y hệt như...tóc của mày vậy"

Bỗng Lăng Nhất giật mình, giọng anh bật run dần rồi nói:

"Mày...mày đang nói cái gì vậy? Mày đang nghi ngờ tao sao?"

Ngạc nhiên trước thái độ sợ sệt của anh, Mã Phong Thất trơ mặt hỏi:

"Tao chỉ nói tên trộm ấy có mái tóc màu trắng nên so sánh với tóc mày thôi chứ có nói mày là tên trộm đó đâu, sao lại phải có tật giật mình như vậy?"

Anh bật đỏ mặt thì đứng phắt dậy đáp:

"Tao phải về rồi, mày ở lại chơi đi"

Dứt lời anh nhanh chóng quay lưng đi thì hắn lên tiếng:

"Khoan đã, chúng ta còn chưa uống xong, mày vội về làm gì?"

Anh quay mặt lại trả lời:

"Chuyện mượn tiền mày hôm khác tao sẽ đến lấy, với lại tối nay như thế đủ rồi"

Dứt lời anh quay lại bước đi vài bước thì Mã Phong Thất cũng đứng dậy lên tiếng:

"Khoan đã, mày vội vàng khi nghe tao kể về chuyện mất trộm đó nên có tật giật mình à? Hay mày là kẻ trộm đó"

Lăng Nhất bật giật mình, anh nghiêng rặng vì biết Mã Phong Thất đang nghi ngờ mình nên lại quay mặt đáp:

"Tật giật mình gì chứ? Chẳng qua tao có chút đau đầu nên hện mảy hôm khác uống rượu"

Hắn nghiêng đầu cười cợt rồi tiến tới nói khề qua ven tai anh:

"Tao biết mảy là kẻ trộm đó, nhưng tao sẽ không tiết lộ với bất kì một ai, mảy yên tâm"

Lăng Nhất lúc này bối rối không tương, lòng anh vừa hoang mang vừa bất an vì người biết được chuyện này lại là tên đầu cán, liệu hắn có thật sự giữ bí mật cho anh không? Anh cũng không biết mình nên thừa nhận sự thật với hắn, hay là lại nói dối rằng mình không có liên quan đến chuyện này?

Sau vài giây suy nghĩ anh cũng nghiêm nghị lên tiếng:

"Mảy nói gì vậy? Dựa vào cái clip đó mà nghi ngờ tao là kẻ trộm thì đúng là hoang đường, khi nào có bằng chứng rõ ràng rồi hãy nói chuyện này tiếp nhé với lại tao phải về rồi"

Nói xong anh quay lưng đi mất khiến tên Mã Phong Thất tức tối lắm lắm

"Tên khốn, rõ ràng hắn có tật giật mình như thế mà vẫn chối được thì đúng là ngu ngốc, bằng mọi cách mình sẽ vạch trần chuyện này cho bằng được"

Vài ngày sau đó, tại nhà Tư Diệp

Cô nũng nịu ôm lấy cổ Lăng Nhất đang ngồi từ phía sau khề nói:

"Nhất Nhất, số tiền mà anh nói sẽ giúp em chữa bệnh cho di khi nào mới có vậy?"

Lăng Nhất bật đứng dậy, anh quay lại nắm lấy hai bàn tay cô trả lời:

"Tư Diệp, hay là bây giờ anh đem số tiền mình đã trộm được đưa cho em chữa bệnh cho di, có được không?"

Tư Diệp bật ngạc nhiên kèm theo sự vui mừng hỏi:

"Có thật không?"

"Thật"

Anh vừa mỉm cười trả lời vừa đắn đo ngẫm nghĩ:

(Vốn dĩ mình định để một thời gian sử dụng số tiền đó, nếu sử dụng ngay thì có thể tên Mã Phong Thất đang cho người điều tra mọi hành động của mình, hắn sẽ biết được mình đang giữ một số tiền lớn và sẽ tìm mọi cách để có bằng chứng chứng minh mình là kẻ trộm đó, chi bằng đưa tất cả cho Tư Diệp, dù gì cũng đã giúp cô ấy chữa bệnh cho di cô ấy thì mình cũng vui rồi)

Một lát sau khi Lăng Nhất mang tất cả số tiền ấy ra đưa cho Tư Diệp, anh nhẹ nhàng vén tóc ven tai cô rồi nói khề:

"Em giữ nó cẩn thận, chỉ cần em vui vẻ thì anh đều có thể cho em tất cả mọi thứ"

Cô bật mỉm cười rồi ôm lấy anh đáp:

"Bây giờ thì em tin anh yêu em thật lòng rồi, em xin hứa cả cuộc đời này chỉ có thể ở bên cạnh anh, em hứa đấy"

Anh vui vẻ thả cô ra rồi mỉm cười tiếp lời:

"Được rồi, em đi đi, cầm lấy tiền này mà chữa bệnh cho di"

Cô gật bật cười đầu đáp "vâng" rồi đi ra cửa mất, khi cánh cửa vừa khép lại, Tư Diệp đứng sau cánh cửa mà nhếch môi nhìn số tiền đã được bỏ cẩn thận trong chiếc túi trên tay nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

(Ha, cuối cùng thì tên Nhất Nhất cũng đưa hết toàn bộ tiền cho mình, bây giờ thì mình không cần thiết phải giả vờ ngọt ngào với hắn nữa, đúng là tên đàn ông ngu ngốc mới bị Lạc Tư Diệp này lừa hết năm lần bảy lượt)

Sau một hồi đi trên đường, cột đèn giao thông cũng đã báo hiệu chuyển sang màu xanh dành cho người đi bộ.

Tư Diệp vừa bước chân băng qua đường thì đột nhiên từ xa Mã Phong Thất cũng đang lái xe chạy gần đến với tốc độ rất nhanh, khi vừa thấy cô hắn giật mình liền thắng gấp khiến cô cũng bật giật mình rồi ngã xuống đất. Một tiếng "kít" dài cuối cùng cũng dừng lại. Từ trên chiếc xe, hắn nhanh chóng mở cửa xe rồi bước xuống nhấc mặt tức tối và định mở miệng mắng lấy cô gái kia, nhưng khi thấy cô gái đó là Tư Diệp thì hắn bật thay đổi thái độ mà nhanh chóng tiến tới đỡ lấy Tư Diệp hỏi:

"Cô có sao không?"

Tư Diệp lúc này đứng dậy quát lớn:

"Anh chạy xe kiểu gì vậy? Có thấy là đang đèn đỏ không?"

Bỗng cô ngạc nhiên nhìn hấn lăm bầm:

"O...anh là bạn của Nhất Nhất, là tên khốn ở quán cafe hôm trước à?"

Hấn bật cười nhẹ đáp:

"Đúng vậy, tôi là Mã Phong Thất, là tên khốn bị cô mắng ở quán cafe lúc đó đây"

Sực Tư Diệp bật giật mình rồi ngó xuống đất nhìn xung quanh, khi thấy túi tiền lớn đã rơi xuống đất từ vụ ngã lúc nãy thì cô nhanh chóng cầm lấy nó lên rồi thở phào nhẹ:

(May quá, tiền của mình vẫn còn đây)

Mã Phong Thất bật ngạc nhiên tò mò nhìn chiếc túi ấy rồi lên tiếng hỏi:

"Đây là túi gì mà trông nó có vẻ rất quan trọng với cô vậy?"

Tư Diệp lướt qua hấn với thái độ xem thường trả lời:

"Không phải chuyện của anh"

Đột nhiên hấn kéo tay cô từ phía sau khiến cô nhăn mặt quay lại nói lớn:

"Anh lại muốn gì đây?"

Hấn nhìn cô với ánh mắt ma mị rồi nói:

"Chúng ta cần nói chuyện đây"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tại quán cafe, Tư Diệp dựa lưng ra ghế khoanh hai tay ngồi với bộ dạng chèo chân thanh cao nheo mày hỏi:

"Rốt cuộc anh muốn nói gì với tôi đây?"

Đối diện cô, Mã Phong Thất vẫn uy nhiên cầm lấy tách cafe đen nóng hỏi thường thức một hồi rồi đáp:

"Hấn cô là người hiểu Lăng Nhất hơn ai khác nhỉ? Và cũng chắc chắn hấn sẽ tiết lộ với cô vài bí mật"

"Bí mật? Anh đang nói cái gì vậy?"

Tư Diệp nheo mày khó hiểu hỏi thì hấn liếc nhìn chiếc túi lớn cô để bên cạnh mình rồi lên tiếng nói:

"Nếu tôi đoán không lầm thì chiếc túi cô đang giữ chứa rất nhiều tiền phải không?"

Bỗng cô giật mình liền ngạc nhiên tiếp lời:

"Làm sao anh biết?"

Hấn bật cười nhẹ rồi nói:

"Đương nhiên vì theo trực giác của tôi, nếu là thứ quan trọng thì người ta sẽ giữ kè kè bên mình, tôi còn biết đó là tiền tên Lăng Nhất kia đưa cho cô nữa kìa"

Lúc này Tư Diệp bật liên thoác ngẫm nghĩ:

(Tên này hẳn không lẽ biết chuyện tên Nhất Nhất ăn trộm tiền à? Sao hắn nói có vẻ như biết hết mọi sự thật vậy?)

Bống cô lên tiếng hỏi:

"Anh nói gì vậy? Đây là tiền của tôi chứ không phải tiền của Lăng Nhất, không lẽ anh bắt tôi đến cái quán cafe này là để nói chuyện vô vị này đây à?"

Hắn bật cười nhẹ rồi tiến tới gần mặt cô nói khẽ:

"Tôi có hẳn bằng chứng hắn là tên trộm vụ mất tiền của lão già kia đấy, nếu cô còn không nói sự thật thì khi mọi chuyện phát hiện ra, cô sẽ bị xét tội đồng lõa với tên trộm đó, thử hỏi xem hai người sẽ ở tù bao nhiêu năm đấy?"

Tư Diệp bống giật mình rồi cô lấp mấp bất an nói:

"Anh... vậy ra anh đã biết hết mọi chuyện?"

Hắn bật cười âm thầm rồi trả lời:

"Đúng vậy, nếu cô không muốn tôi đem bằng chứng ấy giao cho cảnh sát, thì cô phải làm cho tôi một điều kiện"

Tư Diệp bắt đầu thấy được âm mưu của hắn liền nghĩ:

(Tên này thật xảo huyệt)

Rồi cô bật dè chừng hỏi:

"Anh đang uy hiếp tôi? Rốt cuộc anh muốn gì đây?"

Hắn lấy thìa khuấy nhẹ tách cafe trên bàn rồi trả lời:

"Cô chỉ cần giúp tôi có được bằng chứng kết tội Lăng Nhất là tên trộm và bắt hắn phải đi tù, không những cô được hưởng trọn số tiền mà hắn trộm được mà còn có thể rời bỏ hắn, tôi đã điều tra cô đến với hắn chỉ vì tiền mà thôi đúng không?"

Tư Diệp bật ngạc nhiên rồi nói:

"Đúng là vậy nhưng lúc này anh nói anh có hẳn bằng chứng kết tội Lăng Nhất là kẻ trộm mà, sao bây giờ anh lại cần tôi giúp chuyện này, không lẽ..."

Bống hắn bật cười phá lên nói:

"Tôi chỉ nói thử thôi chứ nào có bằng chứng gì chứ, nhưng cuối cùng cô cũng sợ đến mức mà thừa nhận rồi"

Cô bật cười nhẹ nói:

"Ha, tôi thừa nhận thì sao? Bây giờ anh không có bằng chứng gì thì tôi xin phép đi được rồi chứ?"

Bống hắn lên tiếng:

"Khoan đã, cô nghĩ tôi ngu đến mức không chuẩn bị gì sao?"

Chợt hắn lấy chiếc máy thu âm đã giấu kỹ dưới bàn ngay từ đầu lên cho cô xem khiến cô bống to mắt giật mình lấp mấp:

"Anh..."

Hắn bật cười xảo huyệt nói:

"Những gì cô nói lúc này tôi đều thu vào đây, nếu cô không làm theo điều tôi nói thì tôi sẽ đưa cái này lên mạng, sớm muộn gì cô và tên Lăng Nhất cũng sẽ bị cảnh sát bắt chung thôi"

Bất lực trước tình huống, cô đành chấp nhận yêu cầu của hắn.

Vài ngày sau đó, cảnh sát đột nhiên ập vào nhà tóm lấy Lăng Nhất một cách bất ngờ khiến anh hoang mang lên tiếng hỏi:

"Mấy người làm gì vậy? Sao lại xông vào đây bắt tôi?"

Một người cảnh sát trả lời:

"Anh bị bắt vì bị tình nghi là trộm trong vụ cướp gần đây, mời anh về đồn cảnh sát cùng chúng tôi"

"Cái gì chứ?"

Anh đang nói thì chiếc còng số 8 đã còng vào hai tay anh từ phía sau khiến anh không khỏi hoang mang.

Tại đồn cảnh sát

Sau một hồi sau khi cố gắng chối bỏ thì một viên cảnh sát vừa bước vào rồi đặt một chiếc túi tiền lớn trên bàn khiến anh không khỏi ngạc nhiên ngẫm nghĩ:

(Chiếc túi này...chẳng phải mình đưa cho Tư Diệp rồi sao? Sao bọn họ lại có được nó?)

Sau khi kiểm tra, ba bốn người cảnh sát nhìn nhau rồi lên tiếng:

"Đúng là nó rồi, số tiền vừa đủ với khoảng tiền bị mất trộm"

Rồi bọn họ nghiêm mặt nhìn anh nghiêm giọng nói:

"Chúng tôi có đủ bằng chứng và nhân chứng để kết tội anh là tên trộm đã len vào nhà một phú ông mấy tuần trước, anh còn gì để chối bỏ không?"

Anh nheo mày đáp:

"Cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà mấy người kết tội tôi là tên trộm đó?"

Bỗng Tư Diệp bước vào từ cánh cửa khiến anh sững sờ, cô bật khóc tiến tới nắm lấy tay anh nói:

"Nhất Nhất, sau khi anh đưa cho em số tiền đó khiến em cảm thấy rất ray rứt nên không muốn sử dụng, em muốn anh đi đầu thú nên mới dùng cách này"

Bỗng anh không tin liền to mắt mấp mí hỏi:

"Tư Diệp, em bán đứng anh?"

Cô lại tiếp tục giả vờ trước mặt cảnh sát rồi nhìn anh tiếp lời:

"Em chỉ là vì muốn tốt cho anh thôi, số tiền này em mang đến nộp cho cảnh sát nên anh sẽ không bị tội nặng đâu"

"Em..."

Anh tức giận không nói nên lời thì phía cảnh sát lên tiếng:

"Cô Lạc Tư Diệp bạn gái anh đã thừa nhận với chúng tôi rằng anh đã trộm số tiền này vào mấy tuần trước, chúng tôi cũng đã tìm ra bằng chứng camera trên đường phố bắt gặp tên trộm ấy sau khi trộm tiền đã chạy vào nhà cô Lạc Tư Diệp đây để ẩn thân, cũng kết luận tên trộm ấy chính là anh chứ không phải ai khác"

Lăng Nhất bật đứng dậy, anh nắm chặt hai lòng bàn tay mình rồi nhìn Tư Diệp hỏi:

"Có phải vì em biết họ đã tìm được bằng chứng kết tội anh nên mới giao tiền cho cảnh sát rồi thừa nhận mọi chuyện không?"

Cô bỗng gật đầu nhẹ đáp:

"Đúng như vậy, với lại em cảm thấy làm chuyện này thật ray rứt, em sẽ bán nhà để lo viện phí chữa trị cho dì, còn số tiền này em không muốn vì em mà anh lại đi trộm nó như vậy, Nhất Nhất nghe lời em mà thừa nhận đi, em tin mức án của anh sẽ được giảm mà"

Sau lời nói của Tư Diệp, Lăng Nhất bỗng phút chốc im lặng không nói một lời nào nữa.

Sau vụ việc đó thì trên các trang báo đã kết luận tên trộm chính là anh.

Nhà Lăng Gia lúc này không khỏi sừng sốt, khi Lăng Tổng vừa nghe tin Lăng Nhất đã bị bắt liền lâm bệnh trên giường vì không khỏi các phóng viên vây đến làm phiền mỗi ngày mà đâm ra xấu hổ khi nhị thiếu của tập đoàn Lăng Thị lại đi trộm cướp.

Lăng Diệc Thiên lúc này vì muốn cứu giúp Lăng Thị không bị ảnh hưởng nên đã đứng ra dập tắt dư luận. Khi bước đến trại giam ấy, Diệc Thiên bật nheo mày nhìn đứa em trai hư hỏng đang ngồi bên kia cách anh một thành kính thì lên tiếng hỏi:

"Em có biết em đã làm ra những chuyện gì không? Khi nghe tin nhị thiếu gia của Lăng Thị bị ngục tù thì mọi người không khỏi đồn ầm lên khiến Lăng Thị bị ảnh hưởng, ba cũng đã lâm bệnh và nhập viện. Khi nào em mới biết hối cải đây?"

Lăng Nhất không nhìn anh, mắt anh vẫn hướng xuống đất với chiếc hàm đã mọc đầy râu và vẫn chưa được cạo sau bao tuần, mái tóc trắng xóa đã nhú ra vài lớp màu đen ở chân tóc với đôi mắt lơ đãng hỏi:

"Anh đến đây để thuyết giáo hay là đến thăm tôi vậy?"

Diệp Thiên bật đứng dậy đáp:

"Lần này tôi sẽ không giúp cậu nữa, hi vọng hai năm cải tạo này cậu sẽ học được nhiều bài học, còn việc cậu có nhận ra đúng sai hay không thì tùy vào cậu, nên nhớ ba cũng đã không còn sức khỏe để quản lý Lăng Thị nữa, cũng có thể trước khi cậu còn trong trại giam thì ông ấy đã không chịu nổi mà ra đi rồi!"

Dứt lời anh bước đi mất khiến Lăng Nhất phải ngược nhìn trong im lặng. Đôi mắt anh thật nặng trĩu chỉ trông ngóng Tư Diệp đến thăm mình dù chỉ một chút, nhưng thời gian cứ trôi, dường như bóng dáng ấy anh đã không còn được gặp nữa.

Cuối cùng hai năm cũng trôi qua, khi cánh cổng tự do cũng mở ra khiến anh phải ngỡ ngàng. Điều vui nhất cũng đến là anh đã được tự do, anh quyết định trở về Lăng Gia sau một thời gian dài nhưng bóng hình cô gái đó vẫn khiến anh không thể nào quên được. Khi anh tìm đến nhà Tư Diệp thì được biết căn nhà này đã được bán cho người khác từ hai năm trước. Sau vài tháng điều tra thì anh cũng tìm được địa chỉ mới cô đang ở đến một ngày anh cũng chính thức đôi mắt với cô cũng là ngày hôm nay, là tại quán bar này. Sau khi nhận thức được mọi chuyện sau bao năm cô chỉ đến với anh chỉ vì tiền, những lời ngọt ngào và lời hứa cô vẫn thường nói với anh tất cả chỉ là giả tạo, anh đã âm thầm quan sát cô từ xa trong quán bar. Cô vẫn như xưa, vẫn không có gì thay đổi. Bản tính vẫn sắc sảo như trước nhưng gương mặt vì cơ già đã hiện lên nhiều nét thật mệt mỏi.

Sau khi Tư Diệp quay lưng đi, anh bật cười nhẹ tiếp tục ngẫm nghĩ:

(Bạch Hiểu Nhiên, xin lỗi cô. Thật tình tôi chỉ muốn đưa cô đến đây là để biết được bộ mặt thật của Tư Diệp, hi vọng cô quay về nói với Phó Thuận Dương để anh ta không phải bị loại phụ nữ như cô ta lừa dối được)

Phía bên kia

Lúc này Hiểu Nhiên bước ra khỏi quán bar, cô chạy thật nhanh trên đoạn đường trở về Phó Gia thì đột nhiên đôi giày cao gót cô đang mang bỗng gãy rụp xuống khiến cô ngã nhào xuống đất mà nhăn mặt:

"Ây da, đau...đau quá đi mất, đôi giày chết tiệt này làm mình không thể chạy được"

Cô cố đứng dậy, hai đầu gối đã sưng tấy do cú ngã vừa nãy vẫn đang ê ẩm. Cô vội xách đôi giày lên tay rồi cố đi từng bước về nhà, vừa đi vừa ngẫm nghĩ:

(Lạc tiểu thư không hề nhớ ngày sinh nhật của anh ta mà đi vui chơi ở quán bar, nói vậy thì đêm nay chẳng phải anh ta lại đón sinh nhật một mình sao?)

Khi cô vừa bước từng bước trên đường thì Lăng Nhất vừa lái xe đến, anh nhìn cô qua ô cửa xe lên tiếng hỏi:

"Này, cô có sao không vậy?"

Hiểu Nhiên nhìn anh rồi nhanh chóng tiến tới nói:

"Anh có thể đưa tôi về Phó Gia không? Tôi cần về gấp"

Lăng Nhất mỉm cười trả lời:

"Được thôi, lên xe đi"

Sau một hồi trên xe, anh lên tiếng hỏi:

"Lúc này khi nói chuyện với Tư Diệp xong tôi có bước vào quán bar nhưng không thấy cô nữa, tôi đoán là cô đã tự mình ra về mà không nói với tôi tiếng nào mà, cô đột nhiên về gấp như vậy là có chuyện gì sao?"

Hiểu Nhiên ngồi ghé bên cạnh, cô lên tiếng ngập ngừng hỏi:

"Lạc Tư Diệp tiểu thư...từng là bạn gái cũ của anh sao?"

Anh bật cười trả lời:

"Đúng vậy, sau khi gặp lại tôi thấy cô ta sống rất tốt nên tôi yên tâm rồi mà...sao cô lại biết tên cô ấy, có vẻ như hai người quen biết nhau nhỉ?"

Anh cố tình hỏi để xem phản ứng của Hiểu Nhiên vì đã biết trước Hiểu Nhiên là nữ hầu của Thuận Dương nên việc biết Tư Diệp là không khó. Lúc này Hiểu Nhiên vẫn im lặng một vài giây rồi trả lời:

"Thật ra tôi là nữ hầu của nhà Phó Gia, vì một chút chuyện nên tôi mới được Phó Thuận Dương đem về làm việc nên tôi cũng quen biết với Lạc tiểu thư là bạn gái cũ của anh"

Anh lại hỏi:

"Vậy à? Vậy ra Tư Diệp bây giờ là bạn gái của ông chủ cô rồi nhì? Ý tôi là...Phó Thuần Dương"

Cô gật đầu rồi đáp:

"Thật ra tôi không có ý nhiều chuyện nhưng mà...Lạc tiểu thư cô ấy đã lừa dối anh phải không? Sự thật rằng cô ấy không chỉ lừa dối anh mà còn lừa dối biết bao nhiêu người đàn ông khác, và có phải...Phó Thuần Dương anh ta cũng đang là một con mồi của cô ấy phải không?"

Lăng Nhất bật ngạc nhiên, anh vừa lái xe vừa đáp:

"Cũng có thể, Hiểu Nhiên tôi có một việc muốn nói với cô"

Cô ngạc nhiên hỏi:

"Việc gì?"

Anh đáp:

"Nếu cô thật sự quan tâm đến Phó Thuần Dương, cô nên trở về nói sự thật này với anh ta, rằng Tư Diệp là kẻ giả tạo, tôi biết việc này khi cô nói ra anh ta sẽ không tin thậm chí sẽ làm gì đó hay tức giận với cô nhưng mà nếu cô thật sự muốn tốt cho anh ta thì cô phải cảnh giác với Tư Diệp"

Hiểu Nhiên gật đầu rồi đáp:

"Tôi hiểu rồi, phiền anh lái xe nhanh một chút vì hôm nay là sinh nhật anh ta, lúc này khi vừa đến quán bar thấy Lạc tiểu thư, tôi cũng có thể đoán rằng cô ấy đã không nhớ ngày sinh nhật của anh ta rồi nên đoán chắc hẳn Thuần Dương anh ta đang rất cô đơn ở nhà"

Nghe vậy Lăng Nhất bật cười nhẹ hỏi:

"Vậy ra món quà cô mua hôm qua ở cửa hàng là dành tặng sinh nhật cho anh ta à? Ngạc nhiên thật đó"

"Quà sinh nhật?"

Cô lẩm bẩm thì bật nhớ lại hôm qua cô có mua một chiếc cờ vật và bỏ vào hộp quà cẩn thận, vốn dĩ cô định tặng nó cho Diệc Thiên nhưng khi Lăng Nhất nhắc đến nó, cô liền thay đổi ý định sẽ tặng ngược lại nó cho Thuần Dương. Bỗng cô sực nhớ ra rồi nhìn Lăng Nhất đang lái xe bên cạnh một cách quen thuộc nhưng vẫn không nghĩ ra đó là gì. Khi chiếc xe vừa dừng lại, Lăng Nhất nhìn sang cô lên tiếng:

"Tới Phó Gia rồi, cô vào đi"

Sau một hồi Hiểu Nhiên cũng bước xuống xe, cô nhìn Lăng Nhất qua ô cửa xe rồi lên tiếng hỏi:

"Khoan đã, tôi cảm thấy anh rất quen, với lại anh vẫn chưa cho tôi biết tên anh là gì?"

Lăng Nhất bật nhìn cô rồi nháy mắt nói:

"Tôi vẫn chưa nói với cô sao? Tên tôi là Lăng Nhất:"

"Lăng Nhất?"

Hiểu Nhiên vừa lẩm bẩm rồi bỗng to mắt lại lẩm bẩm tiếp:

"Lăng Nhất...Lăng Diệc Thiên"

Đột nhiên cô nhìn anh trở tay ngạc nhiên kinh ngạc nói:

"Anh...anh là..."

Lúc này Lăng Nhất mỉm cười trả lời:

"Bây giờ cô mới nhận ra à? Tôi là em trai song sinh của Lăng Diệc Thiên, vậy thôi chào nhé"

Vừa dứt lời anh liền lái xe đi mất khiến Hiểu Nhiên không khỏi sững sờ ngẩn ngơ:

(Thảo nào mình cứ thấy anh ta quen quen, thì ra gương mặt anh ta y hệt anh Diệc Thiên như đúc, chỉ khác nhau mỗi kiểu tóc và màu tóc lẫn cả cách ăn mặc nên làm mình mới không nhận ra, mình đúng là đồ ngốc mà)

Cô bật gõ đầu mình vài cái rồi sực nghĩ lẩm bẩm:

"Mà khoan đã, đây không phải là lúc nghĩ đến chuyện này"

Cô vội chạy vào cổng Phó Gia mất.

Lúc này trên sân thượng, thời gian đã chỉ đến 10 giờ đêm. Thuần Dương vừa uống rượu vừa tức giận ném lấy chiếc điện thoại của mình xuống đất khiến nó vỡ màn hình rồi anh ôm đầu mình nghiêng rãng lẩm bẩm:

"Đáng ghét, sao em lại không nhớ sinh nhật của anh, Tư Diệp rốt cuộc em đang ở đâu chứ?"

Đúng lúc ấy Hiểu Nhiên vừa chạy lên sân thượng, cô vừa mở cửa đi vào thì anh lại bật giật mình và sực nghĩ đến chắc chắn là Tư Diệp nhưng không. Khi anh ngược đầu lên nhìn thì Hiểu Nhiên cũng bước đến gần, dù đôi chân xung tấy và đau đớn nhưng cô vẫn cố gắng đi bình thường mỉm cười lên tiếng hỏi:

"Lạc tiểu thư vẫn chưa đến sao?"

Thuần Dương bật đứng dậy, anh tiến tới nhìn khuôn mặt cô rồi nheo mày nói:

"Cô đi đâu từ sớm đến giờ vậy hả? Mặt của cô là đang trét cái gì đây? Còn cách ăn mặc này nữa là sao?"

Anh vừa nói vừa sờ tay lên mặt cô lại liếc nhìn bộ dạng ăn mặc hở hang của cô bây giờ không khác gì một gái làng chơi. Anh lại lên tiếng hỏi:

"Cô vừa từ quán bar về?"

Hiểu Nhiên bật liếc mắt sang chỗ khác trả lời:

"Điều đó không quan trọng với lại vì hôm nay là sinh nhật chủ nhân của mình nên tôi cũng có một món quà muốn tặng cho anh"

Cô nhẹ nhàng lấy món quà ấy đã giấu sau lưng rồi giờ lên trước mặt anh mỉm cười nói:

"Tặng anh này, sinh nhật vui vẻ"

Bỗng anh ngạc nhiên rồi cầm lấy món quà ấy, cảm xúc lúc này vừa có chút vui mừng lại vừa có chút khó chịu, anh nheo mày hỏi:

"Cảm ơn vì món quà nhưng cái bộ dạng ăn mặc của cô hiện giờ là sao vậy? Cô vừa từ quán bar về đúng không? Là ai đã dụ dỗ cô ăn mặc thế này hả?"

Hiểu Nhiên liền quay mặt lảng tránh nói:

"Làm gì có, hôm nay tôi chỉ là thay đổi cách ăn mặc và trang điểm đậm lên một tí thử xem sao thôi"

"Không hợp với cô một chút nào"

Bỗng anh nghiêm giọng nói thì cô ngạc nhiên quay lại bật cười trả lời:

"Haha đúng là không hợp với tôi chút nào"

Anh lại nheo mày hỏi:

"Cô vừa đi chơi với ai về phải không? Không lí nào cô lại ăn mặc thế này rồi ra ngoài suốt mấy giờ, nói mau cô vừa đi đâu hả?"

Cô lại tiếp tục tránh lảng rồi liếc nhìn chiếc điện thoại đang bị vỡ trên sàn, liền tiến tới nhặt lên nhìn anh nói:

"Anh ném nó à? Sao điện thoại của anh lại vỡ thế này?"

Rồi cô liếc nhìn mấy chai rượu rỗng trên bàn liền đoán ra anh đã uống không ít, anh tiến tới đặt hai tay lên lan can rồi thở dài nhìn dãy trời đêm xa xăm, làn gió lạnh của màn đêm khẽ thổi qua mái tóc anh khẽ nói:

"Chỉ còn hai giờ nữa, sinh nhật của tôi sẽ kết thúc vậy mà Tư Diệp cô ấy vẫn chưa đến, tôi nghĩ cô ấy đã quên rồi"

Hiểu Nhiên nhìn thấy ánh mắt của anh có chút đờm đờ buồn, cô bước chân tới lên tiếng:

"Không phải như thế đâu, hay là...a...ơ..."

Cô vừa đi vừa nói thì quên mất hai chân mình đang đau đớn vì cú ngã trên đường vừa nãy, đột nhiên vô tình ngã vào người anh khiến anh cũng không khỏi ngỡ ngàng. Ngay khoảnh khắc ấy cứ như định mệnh, anh bật bối rồi ngay lập tức buông cô ra rồi nói:

"Cô làm gì vậy? Đột nhiên lại ngã vào người tôi?"

Khi anh vừa buông thì cô lại ngã về phía sau mà nhắm mắt rên vài tiếng:

"A...đau"

Nhìn thấy đôi chân cô đang sưng tấy, anh ngạc nhiên rồi tiến tới hỏi:

"Chân cô bị sao vậy? Sao bây giờ lại đỏ tấy thế kia?"

Anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ chân cô lên nhìn qua lại thì liếc mắt nhìn cô hỏi:

"Nãy giờ cô đang cố gắng chịu đựng cơn đau à? Vì có gì lại phải cố gắng đi bình thường để cho tôi không phát hiện ra chứ?"

Vừa nói xong anh liền bế cô lên tay khiến cô đỏ mặt nói:

"A...ơ anh làm gì vậy? Thả tôi xuống"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Tại phòng khách

Anh bế cô rồi đặt lên chiếc ghế sofa một cách nhẹ nhàng. Sau đó bối rối mở chiếc hộp cứu thương đã đặt dưới sàn trước mặt mà nâng cổ chân nhỏ nhắn ấy của cô lên khiến cô liền có cảm giác xấu hổ mà phản giác giật chân lại nói:

"Không cần anh phải làm thế đâu, tôi tự làm được"

Nhưng khi cô vừa giật chân lại thì anh lại nắm chặt bàn chân cô ngược mặt nói:

"Ngồi yên đi, mọi người đều ra ngoài cả rồi nên chỉ có hai chúng ta ở nhà và tôi không thể nhờ ai khác thoa thuốc cho cô, với lại cô nghe đây không phải tôi tự mình hạ thấp bản thân như thế này để băng vết thương cho cô đâu mà là vì tôi thương hại cô thôi"

Anh vừa giọng nói vừa bối rối, nét mặt đã có chút gât giọng và ửng đỏ thì cô lại mỉm cười đáp:

"Tôi biết rồi, tôi cũng nào có nghĩ anh lại tốt với tôi như thế đâu chứ"

Anh ngạc nhiên nhìn nét mặt cô, dù anh có nói thương hại cô như thế thì cô vẫn sẽ mỉm cười mà không một chút buồn lòng, giận dỗi. Sau một hồi băng vết thương xong, anh đứng dậy quay lưng hỏi:

"Hôm nay Diệc Thiên không đến đây, cô không thất vọng chứ?"

Cô ngạc nhiên rồi lắc đầu bật cười nói:

"À chuyện này không sao cả, anh ấy sẽ đến đây lần nữa mà nên việc gì tôi phải thất vọng chứ"

Nghe vậy anh quay mặt lại hỏi tiếp:

"Cô thích cậu ta đến vậy sao?"

Cô ngạc nhiên rồi gật đầu đáp:

"Phải, anh ấy vừa dịu dàng vừa tốt bụng như vậy thì ai mà không thích chứ"

Rồi cô bỗng đỏ mặt trầm nghĩ:

(Với lại còn vô cùng đẹp trai nữa)

Nghe cô nói, anh có chút xen kẻ tức giận và có thể thấy đôi mắt long lanh kèm nét mặt của cô khi nhắc đến Diệc Thiên vui vẻ như thế nào. Ngay lúc ấy các cô nữ hầu khác cũng vừa bật mở cửa đi vào sau một hồi ra ngoài chơi vui vẻ. Họ ngạc nhiên nhìn phòng khách khi chỉ có Thuần Dương và Hiểu Nhiên ở nhà. Tiểu Mễ bước vào lo lắng lên tiếng hỏi:

"Hiểu Nhiên, cô từ chiều đến giờ đã đi đâu vậy? Hại tôi tìm kiếm cô suốt đấy"

Hiểu Nhiên quay sang nhìn Tiểu Mễ chấp tay cười giọng nói:

"Xin lỗi nhé, lúc chiều tôi có việc gấp nên ra ngoài mất mà không kịp nói với cô"

Bổng Tiểu Mễ chớp chớp mắt rồi nhìn Thuần Dương ngờ mặt hỏi:

"Nhưng sao chỉ có cô và chủ nhân ở nhà vậy? Hai người..."

Bật Hiểu Nhiên xua hai tay đáp:

"Không phải đâu, bọn tôi chỉ là nói chút chuyện thôi, khi vừa về tôi bị thương nên chủ nhân anh ấy đã giúp tôi băng vết thương, chỉ có vậy thôi"

"Vậy à?"

Tiểu Mễ vừa nói thì Thuần Dương đã quay mặt lên tiếng:

"Tôi có chút mệt nên lên phòng, nếu có đau hay cần thứ gì thì cứ bảo người khác chăm sóc"

Dứt lời anh đi mất thì Hiểu Nhiên bĩu môi nghĩ:

(Tên này nói chuyện bộ không biết gọi tên sao? Thật là cộc cằn)

Bổng Tiểu Mễ tò mò hỏi:

"Này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả? Sao hôm nay tôi không thấy Lạc tiểu thư đâu hết vậy?"

Hiểu Nhiên thở dài trả lời:

"Cô ấy không đến đâu"

Tiểu Mễ bật khó hiểu hỏi tiếp:

"Hiểu Nhiên, cô nói Lạc tiểu thư không đến là sao chứ? Vậy có nghĩa là hôm nay chủ nhân lại đón sinh nhật một mình à?"

Hiểu Nhiên chợt đứng dậy, cô bước chân đi khắp khếnh rồi mỉm cười nói:

"Đúng là vậy, à tôi có chút hơi mệt nên vào phòng nghỉ ngơi đây"

"Ồ được thôi"

Tiểu Mễ ngạc nhiên đáp thì Hiểu Nhiên đi mất.

Tại phòng Thuần Dương, anh mở nhẹ hộp quà cô đã đưa cho anh lúc nãy ra rồi ngạc nhiên, bên trong là chiếc cò vạt đỏ mới toanh do chính tay cô lựa chọn cho Diệp Thiên vào hôm qua nhưng bất đắc dĩ phải tặng lại nó cho anh mà anh không hề hay biết. Anh nhẹ nhàng đứng trước gương rồi thắc thừ chiếc vò vạt ấy lên cổ áo mình, mỉm cười thầm ngẫm nghĩ:

(Cô ta cũng biết chọn quà đấy)

Rồi anh ngả lưng ra giường, tay gác trán mình ngẫm nghĩ:

"Đáng lẽ ra hôm nay mình có chút thất vọng vì Tư Diệp không đến nhưng cảm giác thất vọng đó cứ như đã được Bạch Hiểu Nhiên bù đắp đi vậy"

Chợt anh nhớ lại câu nói của cô khi anh nhắc đến Diệp Thiên lúc nãy:

[Cô thích cậu ta đến vậy sao?]

[Phải, anh ấy vừa dịu dàng vừa tốt bụng như thế thì ai mà không thích chứ]

Câu trả lời ấy cứ ẩn sâu vào tâm trí anh tạo nên một cảm giác thật khó chịu. Anh bật ngồi dậy lẩm bẫm:

"Mình đúng là điên rồi, sao lại khó chịu vì một câu khen ngợi người khác của cô ta chứ, mình đúng thật là..."

Anh lại lấy tay xoa nhẹ hai bầu mắt mình nhấn răng lẩm bẫm:

"Không phải là mình cô đơn quá khi không có Tư Diệp ở đây liền có cảm tình với con nhỏ nữ hầu đó chứ? Không thể nào"

Sáng hôm sau, Tư Diệp vội chạy vào rồi hót hời vì một sai lầm quên mất hôm qua là sinh nhật anh, cô to tiếng nhìn mấy nữ hầu trong nhà hồi lớn:

"Thuần Dương, anh ấy có ở đây không?"

Mấy cô nữ hầu thấy vậy liền đáp:

"A...Lạc tiểu thư, chủ nhân ngài ấy đã đến công ty từ sớm rồi nên không có ở đây ạ"

Bật Tư Diệp nheo mày ngẫm nghĩ:

(Mình đúng là ngu ngốc đến mức quên cả sinh nhật Thuận Dương, nếu không nhờ cuộc gọi của tên Lăng Nhất gửi vào lúc sáng sớm nói rằng mình đã quên mất ngày gì đó quan trọng với cái giọng điệu đáng ghét thì có lẽ mình còn không nhớ hôm qua là sinh nhật anh ấy, hửn anh ấy đã chờ mình suốt đêm qua mà)

Bỗng một giọng nói vang lên làm cắt đứt mạch suy nghĩ của Tư Diệp lên tiếng:

"Lạc tiểu thư"

Tư Diệp giật mình quay lại thì thấy Hiểu Nhiên đang gọi cô, liền nheo mày hỏi:

"Có chuyện gì?"

Vài phút sau ngoài sân vườn, Tư Diệp nhăn mặt khoanh hai tay nhìn Hiểu Nhiên khó chịu hỏi:

"Cô nói cái gì vậy? Hỏi tôi có thật sự có yêu Thuận Dương không là ý gì? Tôi rõ ràng yêu anh ấy và chúng tôi đã quen nhau 3 năm, dựa vào cái gì mà cô lại hỏi Lạc Tư Diệp tôi câu này chứ?"

Hiểu Nhiên nghiêm mặt tiếp lời:

"Có thật không? Thật sự thì có chút thất lễ nhưng tôi biết cô đã lừa dối rất nhiều đàn ông trước khi ở bên Phó Thuận Dương, tôi chỉ mong nếu cô đến với anh ta vì tiền thì sẽ làm tổn thương anh ta đó"

Tư Diệp nhăn mặt đáp:

"Hừ, cô chỉ là một con ả người hầu, dựa vào cái gì mà dám nói với tôi như thế"

Hiểu Nhiên lại tiếp tục nói:

"Hôm qua ở quán bar là do Lăng Nhất đưa tôi đến, tôi cũng rất ngạc nhiên với phong cách ăn mặc của cô hiện giờ khi đến Phó Gia đúng là hoàn toàn khác với khi đến quán bar đó đây"

Nghe vậy Tư Diệp bật cười phá lên nói:

"Thì sao? Còn cô thân là nữ hầu của Thuận Dương mà lại cùng tên đàn ông khác ăn mặc không khác gì tôi đến cái quán bar đó, thử hỏi xem khi tôi nói chuyện này với Thuận Dương thì anh ấy sẽ trừng phạt cô thế nào đây hả?"

Hiểu Nhiên cũng đối khẩu tiếp lời:

"Vậy nếu tôi nói chuyện hôm qua cô quên mất sinh nhật anh ta mà đến quán bar vui chơi với những người khác thì sẽ thế nào đây? Với lại chuyện của Lăng Nhất tôi chắc Phó Thuận Dương anh ta cũng chưa biết"

"Cô..."

Tư Diệp bật tức tới rồi ngẫm nghĩ:

(Con ả nữ hầu này đúng là không tầm thường, lần trước khi thấy cô ta bị ba nữ hầu kia hiếp đáp nên mình đã không để ý cô ta lại có gan đến mức nói chuyện này với mình)

Rồi Tư Diệp nhẹ giọng lên tiếng:

"Cô đột nhiên nói với tôi chuyện này là vì muốn gì đây? Hay cô muốn tiền?"

Hiểu Nhiên lắc nhẹ đầu với nét mặt không vui nói:

"Tôi không cần tiền, tôi chỉ muốn biết cô có thật sự yêu Phó Thuận Dương không thôi, tôi chỉ hi vọng cô không lừa dối anh ta như những người khác"

"Hửm?"

Tư Diệp có chút khó hiểu rồi vênh mày hỏi:

"Sao cô lại quan tâm Thuận Dương đến như vậy? Không lẽ cô yêu thầm anh ấy?"

"Yêu thầm?"

Hiếu Nhiên lẩm bẩm rồi bật cười nhẹ đáp:

"Lạc tiểu thư, tôi nghĩ cô đã hiểu sai ý tôi rồi, tôi chỉ không muốn cô xem tình cảm anh ta đối với cô là một trò đùa"

Bổng Tư Diệp bật cười phá lên nói:

"Giờ chứ, cô nghĩ cô có tư cách nói với tôi những chuyện này à? Tôi có thật lòng hay đùa giỡn tình cảm với Thuần Dương thì đó là chuyện của tôi và không đến lượt cô quan tâm đến, cô bớt quan tâm chuyện người khác được chưa hả đồ thứ dơ bẩn"

Sau một vài giây im lặng, Hiếu Nhiên cũng không thể nói lại Tư Diệp vì vốn dĩ tư cách của cô chỉ là một nữ hầu nhỏ bé ở Phó Gia, càng không có tư cách quan tâm đến chuyện của người khác nên cô đành quay lưng nói:

"Xin lỗi vì nãy giờ đã nói mấy lời này, cô cứ xem như tôi vẫn chưa nói gì cả, tôi đi làm việc đây"

Khi cô vừa bước đi thì Tư Diệp bật ngạc nhiên lên tiếng:

"Khoan đã, tôi có một chuyện muốn nhắc nhở cô đây"

Hiếu Nhiên bật quay lưng lại thì Tư Diệp tiếp lời:

"Bất kể cô có biết được chuyện gì về tôi thì tốt nhất nên im lặng và làm việc của mình đi, nếu cô còn thích quan tâm chuyện người khác nữa như vậy thì tôi tuyệt đối không để yên cho cô đâu"

Nghe vậy Hiếu Nhiên đành gật đầu đáp:

"Được, tôi sẽ không quan tâm chuyện của cô và anh ta nữa"

Tư Diệp bật nhếch môi đáp:

"Nếu vậy thì tốt"

Khi Hiếu Nhiên vừa quay lưng đi dần mất, Tư Diệp nhẹ nhàng sờ tay lên bụng mình lo lắng ngẫm nghĩ:

(Điều quan trọng là cái thai này cũng đã một tháng, nếu mình không làm gì đó thì nó sẽ càng ngày càng to lên, lúc ấy có muốn che giấu cũng không thể được nữa)

Buổi chiều, khi xe Thuần Dương vừa lái vào cổng, Tư Diệp ngồi ở phòng khách cũng phát giác rồi ngẫm nghĩ:

(Thuần Dương anh ấy cuối cùng cũng về rồi)

Sau vài phút, anh bước vào nhà thì ngạc nhiên khi thấy Tư Diệp đang ngồi ở phòng khách nhìn anh nhưng vì quá thất vọng chuyện hôm qua nên anh lướt qua cô một cách thờ ơ thì cô đứng dậy lên tiếng:

"Khoan đã Thuần Dương"

Anh bỗng khựng chân lại rồi quay mặt lại lạnh nhạt hỏi:

"Có chuyện gì?"

Cô tiến tới nhẹ nhàng vài bước với nét mặt đáng thương rồi khẽ nói:

"Hôm qua là sinh nhật anh mà em lại không đến, em xin lỗi, hôm nay chúng ta làm lại được không? Em đã đặt tiệc ở nhà hàng rồi, một chút nữa chúng ta đến đó nhé"

Anh bỗng im lặng một vài giây rồi đáp:

"Không cần đâu, dù gì hai năm qua sinh nhật anh đã không có em, thì thêm một năm nữa cũng không sao"

Nghe vậy Tư Diệp liền tiến đến nắm lấy cánh tay anh nói:

"Thật sự là hôm qua em có việc bận nên không đến dự sinh nhật với anh, không phải là em quên mà"

Anh liền giật tay mình ra rồi quay mặt tiếp lời:

"Nếu em thật sự không quên thì ít nhất ra em đã gọi và chúc mừng sinh nhật anh rồi, em cũng đã không để anh chờ đợi cả đêm qua như vậy"

Dứt lời anh bước chân lên bậc thang thì cô lại ngược mặt phía dưới nói lớn:

"Khoan đã, đúng là em đã quên mất hôm qua là sinh nhật anh, vậy hôm nay chúng ta làm lại nhé, có được không?"

Anh vẫn không ngoảnh mặt lại mà bước dần lên cầu thang nói:

"Anh có việc bận, em về đi"

"Thuần Dương, khoan đã"

Khi anh vừa bước đi lên bậc thang cao dần thì Tư Diệp lại chạy lên bậc thang mà vẫn gọi tên anh nhưng không may trượt chân ngã xuống đất khiến ai nấy đều giật mình hoang mang.

"A...u...um"

Cô bỗng rên lên vài phát rồi ôm lấy chiếc bụng đang ê ẩm của mình thì Thuần Dương chợt quay lại, anh giật mình nhanh chóng bước xuống rồi khụy gối nhìn cô lo lắng hỏi:

"Tư Diệp, em không sao chứ?"

Tư Diệp vẫn nhắm mắt, tay vẫn ôm khư khư chiếc bụng mình rồi ngẫm nghĩ:

(Không phải vừa té xuống nên bị động thai rồi chứ)

Khi cô đang vừa nghĩ thì Thuần Dương đã bế cô lên tay khiến cô ngạc nhiên hỏi:

"Thuần Dương, anh làm gì vậy?"

Anh vẫn lo lắng rồi nói:

"Nhìn thấy em đau đớn như vậy, anh nghĩ nên đưa em đến bệnh viện"

"Bệnh viện?"

Tư Diệp lăm bắm rồi bật giật mình nhắm mắt nói:

"Không được, đừng đưa em đến đó"

Anh chợt khựng chân lại vì sự phản kháng của Tư Diệp, cô liền nói:

"Em...em không sao cả, chỉ là ngã một chút thôi nên anh thả em xuống đi"

Lúc này cơn đau cũng qua dần, anh vừa đặt cô xuống đất rồi hỏi:

"Em thật sự không sao chứ?"

Cô nhìn anh lắc đầu mỉm cười đáp:

"Em không sao cả, nhìn thấy anh quan tâm em như vậy, em vui lắm"

Anh liền nheo mày hỏi:

"Vì lúc nãy anh thấy em cứ ôm bụng mình mà nhắm mắt đau đớn nên anh liền rất lo lắng, lúc nãy em ngã có đụng phải bụng mình không?"

Cô cười gượng đáp:

"À không, không sao cả rồi anh đừng lo lắng, mà chuyện đến nhà hàng anh đi với em nhé, em muốn bù đắp lại cho anh hôm qua nên anh có thể đi với em không?"

Anh bật lưỡng lự vài giây rồi đành gật đầu đáp:

"Được thôi"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Buổi tối, tại một nhà hàng lớn đã trang trí một cách lộng lẫy, xa hoa và hoành tráng.

Trên chiếc bàn đầy những ánh nến cháy đỏ rực đang đun đưa kia là vài chai rượu vodka và chiếc bánh sinh nhật có in chữ "Happy birthday Thuận Dương"

Tư Diệp khoác lên mình một chiếc váy đỏ vẫn không kém xinh đẹp như ngày nào, ngồi đối diện anh rồi mỉm cười hỏi:

"Anh thấy vừa ý không? Em đã đặt nhà hàng này chuẩn bị vào sáng nay, mọi thứ ở đây đều có tên của anh đó"

Thuần Dương lúc này nhìn xung quanh mình, khắp mọi nơi đều có bong bóng và trang trí rất đẹp đẽ, nhưng trong lòng anh vẫn đang có chút trống vắng gì đó không thể nào tả được. Một cảm giác không vui cũng không buồn, anh bật mỉm cười nhẹ vồn vồn đáp ba chữ:

"Anh rất thích"

Tư Diệp bật cười nhẹ, nâng ly rượu đen ấy lên đôi môi đỏ chót của mình kèm theo ánh mắt ma mị hỏi:

"Nếu anh đã vừa ý như vậy thì em vui rồi, mà anh này, khi nào anh mới trả lời em chuyện đó?"

Nghe Tư Diệp hỏi, anh liền ngạc nhiên hỏi ngược lại:

"Chuyện gì?"

Tư Diệp vẫn bật cười tiếp lời:

"Chuyện kết hôn? Anh đã hứa với em sau một tuần sẽ trả lời mà, anh quên rồi sao?"

Lúc này Thuận Dương có chút đắn đo, cảm giác như bị ép vào một bức tường không lối thoát. Là do anh không muốn kết hôn với cô? Hay là do anh chưa sẵn sàng về chuyện này? Trước khi Tư Diệp vừa trở về từ nước ngoài, anh đã không kìm được lòng mình mà muốn cầu hôn cô một cách nhanh chóng, ao ước được đón cô về Phố Gia làm vợ một cách nóng lòng. Nhưng vì có gì bây giờ trong anh lại có thêm một sự lưỡng lự, anh im lặng một vài phút thì đáp:

"Chuyện này anh vẫn chưa nghĩ kỹ, em biết anh còn bận rất nhiều việc ở công ty mà, cho nên chúng ta còn rất nhiều thời gian không cần phải gấp về chuyện kết hôn đâu"

Tư Diệp bật nheo mày dần vì không như dự tính, cô hỏi:

"Nhưng em muốn chúng ta kết hôn ngay lập tức, đã 5 năm rồi mà anh còn muốn bắt em phải chờ đợi sao?"

Anh lại ngạc nhiên trước phản ứng của cô rồi bật im lặng một vài giây nói:

"Tư Diệp, anh biết là em rất nóng lòng về chuyện kết hôn nhưng mà..."

Anh đang nói thì Tư Diệp bỗng cắt lời:

"Thuần Dương, em đã nghĩ là anh rất yêu em nhưng dường như thái độ của anh đang nói lên rằng anh không hề muốn cưới em một chút nào phải không?"

Anh bỗng ngạc nhiên trước thái độ gần tức giận của cô rồi theo phản xạ mà đành gật đầu đáp:

"Được thôi, được thôi. Nếu em muốn cưới sớm như vậy thì anh chiều em vậy"

Nhưng khi vừa dứt câu nói này lòng anh bỗng khó chịu một cách tột cùng, có phải anh vừa lựa chọn sai hay không?

Nghe vậy Tư Diệp cũng thay đổi thái độ khó chịu rồi mỉm cười nói:

"Thế thì hay quá, em muốn nội trong tháng này chúng ta đính hôn trước có được không?"

"Đ...Được"

Anh vừa đáp thì cô lại tiếp lời:

"Mà em nói này, mấy nữ hầu ở nhà anh có thể cho họ thôi việc không? Em không thích trong nhà có một người phụ nữ nào khác ngoài em, đương nhiên sau khi kết hôn xong thì anh không cần nữ hầu nữa, chính tay em sẽ chăm sóc cho anh"

"Anh thấy giữ họ lại có sao đâu, sao em lại muốn anh đuổi họ đi chứ?"

Anh khó hiểu trả lời thì Tư Diệp liền nheo mày khoanh tay đáp:

"Là vì em không thích có người phụ nữ nào khác trong nhà, đặc biệt là cô gái tên Bạch Hiểu Nhiên đó, cô ta dường như rất hay nói chuyện với anh, có phải anh và cô ta có mối quan hệ mập mờ gì không?"

Nghe vậy anh liền phản ứng trả lời:

"Em nói cái gì vậy? Sao anh có thể phản bội em chứ, cô gái đó chỉ là một nữ hầu bình thường thôi, em đừng hiểu lầm!"

Tư Diệp bỗng yên lòng rồi mỉm cười nói:

"Vậy sao? Nếu như anh đã nói như vậy thì em yên tâm rồi, nếu như tuần này anh không có việc gì bận thì chúng ta đính hôn ngay đi"

"Tư Diệp, anh..."

Anh bỗng nói một cách lưỡng lự thì Tư Diệp liền tiếp lời:

"Sao vậy?"

Anh bỗng lắc đầu nhẹ rồi đáp:

"À không, không có gì, nếu vậy thì theo ý em đi"

....

Sau một hồi của bữa tiệc thì Thuần Dương bật đứng dậy lên tiếng:

"Anh đi vệ sinh một lát, em ngồi ở đây chờ nhé"

Tư Diệp gật nhẹ đầu thì anh cũng vừa bước đi, ngay lúc này cô chợt lấy ra một gói thuốc ngủ đã giấu sẵn trong túi xách của mình rồi cho vào ly rượu đầy trước mặt. Khi thứ thuốc ấy vừa bỏ vào ly, cô vừa mỉm cười xảo huyệt vừa lắc nhẹ ly rượu đó cho đến khi thuốc đã hòa tan dần thì cô lẩm bẩm:

"Xem như kế hoạch của mình cũng gần sắp thành công rồi, bây giờ chỉ còn làm việc này nữa thôi"

Vài phút sau, anh trở về rồi ngồi xuống ghế, Tư Diệp nhanh chóng đưa cho anh ly rượu ấy rồi mỉm cười nói:

"Thuần Dương, chúng ta đã quen biết nhau 5 năm, nhưng em thật sự rất hối hận vì 2 năm qua đã không ở bên anh để tổ chức sinh nhật nhưng mà những ngày tháng còn lại sinh nhật anh em nhất định em sẽ không bỏ lỡ, anh uống với em một ly nhé"

Anh mỉm cười nhẹ rồi giờ tay lấy ly rượu ấy đáp:

"Được thôi, Tư Diệp hôm nay anh cảm thấy rất vui"

Khi cả hai cùng cạn ly, Tư Diệp nhấp môi lên ly rượu của mình nhưng mắt lại trông chờ Thuần Dương uống cạn ly rượu đã pha thuốc của cô trước mặt. Khi ly rượu ấy cạn dần, anh đặt ly lên bàn rồi nhìn đồng hồ lên tiếng:

"Đã trễ rồi, chúng ta về thôi"

Cô bỗng mỉm cười đứng dậy rồi đáp:

"Cũng được"

Sau một hồi trên đường lái xe, bỗng đôi mắt anh bắt đầu lơ mơ dần. Anh chợt nheo mắt rồi ngẫm nghĩ:

(Sao lại buồn ngủ thế này?)

Tư Diệp ngồi bên cạnh, cô ngạc nhiên bật hỏi:

"Thuần Dương, anh sao vậy? Anh không khỏe ở đâu à?"

Bỗng anh dừng xe lại, bây giờ anh bắt đầu cảm thấy choáng váng rồi cố gắng lấy tay xoa hai bầu mắt mình trả lời:

"Không hiểu sao...anh có chút chóng mặt"

Khi vừa dứt câu nói, anh liền ngã đầu ra ghế rồi ngủ thiếp đi mất, Tư Diệp chợt nhận ra khi thuốc đã có tác dụng. Cô nhanh chóng kéo người anh qua ghế bên cạnh rồi tự mình ngồi vào ghế lái. Vừa lái xe đi dần thì miệng cong cười nhẹ một cách âm hiểm.

Cô đưa anh về nhà cô, rồi đỡ anh đặt nhẹ lên chiếc giường mà cô vẫn hay nằm mỗi ngày. Nhẹ nhàng cởi từng cúc áo ngoài của anh ra dần rồi ngẫm nghĩ:

(Mình chỉ cần cởi áo của anh ấy ra rồi nằm bên cạnh, có khi sáng mai anh ấy tỉnh dậy cũng chẳng nhớ đêm qua mình đã làm gì đâu nhỉ?)

Tại Phó Gia lúc này, khi màn đêm buông xuống.

Hiệu Nhiên vừa đi trên hành lang vừa lẩm bẩm:

"Kì lạ, sao từ lúc chiều đến giờ anh ta đi với Lạc tiểu thư vẫn chưa về nhỉ?"

Bỗng cô dừng chân lại rồi vả vào hai má mình lắc lư đầu ngẫm nghĩ:

"Mà mình đang nghĩ cái gì vậy? Tại sao mình phải quan tâm anh ta chứ? Với lại chuyện của anh ta mình không nên xía vào thì hơn, dù gì Lạc tiểu thư cô ta cũng đã cảnh cáo mình rồi, và mình cũng không có quyền xen vào nữa"

...

Sáng hôm sau, tại nhà Tư Diệp. Thuần Dương chợt thức giấc khi ánh nắng đã chiếu rọi qua khe cửa sổ trên mặt anh. Anh chợt mở mắt dần thì nhìn thấy một trần nhà lạ lẫm không giống như phòng mình mỗi sáng thức dậy. Khi vừa trở mình quay sang một bên, anh bỗng giật mình bật ngồi dậy tột độ vì bên cạnh anh là Tư Diệp với một thân thể không một mảnh vải che thân đang nằm ngủ ngon lành. Anh cũng chợt nhận ra trên người anh lúc này cũng chẳng có quần áo. Anh cố lấy bình tĩnh vì trên trần đã lăm lăm mồ hôi rồi nhớ lại mọi chuyện đêm qua rồi tự hỏi trong suy nghĩ:

(Rốt cuộc đêm qua mình và Tư Diệp đã xảy ra chuyện gì? Tại sao khi tỉnh dậy lại không mặc quần áo chứ?)

Tư Diệp lúc này cũng chợt mở mắt dần, cô ngồi dậy dụi mắt lên tiếng hỏi:

"Thuần Dương, anh sao vậy?"

Anh chợt quay qua rồi hỏi ngược lại:

"Đây là đâu vậy? Tại sao anh và em lại ngủ cùng nhau với bộ dạng này chứ?"

Tư Diệp ngồi dậy rồi mỉm cười đáp:

"Đây là phòng em, đêm qua anh đột nhiên chóng mặt rồi ngủ thiếp đi mất, em đã lái xe rồi đưa anh về đây đó"

Anh bỗng nheo mày rồi hỏi tiếp:

"Vậy đêm qua chúng ta đã làm gì? Sao lại trong tình trạng như thế này chứ?"

Cô bật cười nhẹ đáp:

"Còn làm gì nữa, chúng ta đã làm chuyện đó, anh không nhớ gì à?"

Anh bỗng to mắt rồi lẩm bẩm:

"Em nói cái gì vậy? Sao anh không nhớ gì cả, rõ ràng anh chỉ bất chợt ngủ quên mất, sao có thể..."

Thấy bộ dạng bối rối của anh, Tư Diệp tiến người tới ôm lấy anh nũng nịu nói:

"Chắc có thể đêm qua anh mệt mỏi quá nên vẫn chưa nhớ ra thôi, nhưng thật sự đêm qua anh đã làm điều đó với em, anh phải biết chịu trách nhiệm đó"

Bỗng anh phát tay cô ra rồi đứng dậy mặc áo vào lên tiếng:

"Em mặc đồ vào đi, chuyện tối qua anh không hề nhớ nhưng sao em lại đưa anh về nhà em vậy?"

Cô bật đáp:

"Hôm qua tối như vậy nên em đưa anh về nhà em luôn, không được sao?"

Bỗng điện thoại anh lúc này reo lên, anh lên tiếng:

"Xin lỗi, anh đi nghe điện thoại một lát"

Vừa dứt lời anh đi ra cửa mất. Tư Diệp nhếch nhệ môi một cách thỏa mãn.

Một tiếng sau, tại bàn ăn sáng.

Thuần Dương ngồi im lặng một hồi trong tâm trạng hỗn loạn vẫn chưa tìm được bình tĩnh. Anh lên tiếng:

"Lúc này thư kí của công ty đã gọi báo cho anh trong tháng này phải bàn luận về một hợp đồng quan trọng cho nên...chuyện đính hôn của chúng ta có thể dời lại tháng sau được không?"

Nghe vậy Tư Diệp bỗng nheo mày hỏi:

"Cái gì? Chỉ là một cái hợp đồng thôi mà anh cũng không thể dành ra một ngày để đính hôn với em sao?"

Thuần Dương ngã lưng ra ghế với ánh mắt mệt mỏi rồi thở một hơi dài nhìn cô tiếp lời:

"Tư Diệp, anh có một chút thắc mắc, sao đột nhiên em lại gấp gấp về chuyện kết hôn đến như vậy?"

Bỗng Tư Diệp khựng lại vài giây rồi cười gượng đáp:

"A...tất nhiên là vì em yêu anh rồi, chúng ta đã yêu nhau một thời gian dài như vậy mà anh lại chưa muốn cho em một danh chức Phó phu nhân à?"

Lúc này anh vẫn không thoát khỏi cái suy nghĩ đang áp ú trong đầu. Một cảm giác vừa khó chịu lại không cam tâm đang bao trùm lấy anh khiến anh bất đứng dậy rồi lên tiếng:

"Anh vào nhà vệ sinh một lát, em ăn đi nhé"

Vừa dứt lời anh vội đi mất nhưng thái độ khó chịu của anh cũng đủ khiến Tư Diệp phải nhận ra, cô nheo mày nghĩ:

(Nét mặt và thái độ của Thuần Dương làm mình có cảm giác bất an, và mình có thể hiểu được dường như anh ấy vẫn chưa muốn kết hôn với mình hay là...anh ấy đã không còn yêu mình nữa?)

Lúc này bên trong nhà vệ sinh, anh đứng nhìn bản thân mình trước chiếc gương lớn. Rồi nắm chặt hai lòng bàn tay nghiêng răng lắm lắm:

"Tại sao mình lại cảm thấy không muốn kết hôn với Tư Diệp vậy?"

Anh bật xoay người rồi bước đến phòng Tư Diệp vì trong lòng anh đang có một vương vấn vẫn không thể tin được. Anh tiến tới chiếc giường của Tư Diệp rồi nhanh chóng lật toàn bộ chăn và gối lên để tìm vết máu trinh tiết chứng minh cho đêm qua anh đã làm chuyện đó với cô. Khi vừa tìm vết máu ấy thì trong lòng anh luôn khoắc lên một hi vọng rằng chuyện đêm qua không phải sự thật như Tư Diệp nói. Nếu anh thật sự đã làm điều đó với cô thì chắc chắn anh không thể nào tha thứ cho bản thân mình mà đành buộc phải lấy cô làm vợ. Nhưng khi hi vọng vừa cháy lên thì anh lại phải ngỡ ngàng sau chiếc gối trên giường vừa lấy lên ấy thì bên dưới nệm là một vết màu đỏ trông như màu máu. Anh bất ngờ không tin vào sự thật mà đành luôn miệng lắm lắm:

"Không thể nào, không lẽ đêm qua mình đã làm điều đó với Tư Diệp, rõ ràng đêm qua mình chỉ uống một ít rượu và không hề say, tại sao mình lại không nhớ gì cả"

Anh vội đi ra ngoài mất, trở lại vào bàn ăn cùng Tư Diệp với trạng thái hỗn loạn. Tư Diệp bật hỏi:

"Anh sao vậy?"

Thuần Dương nhìn cô một vài giây vì vẫn chưa chắc chắn rồi lên tiếng hỏi lại:

"Thật sự là đêm qua chúng ta đã làm điều đó với nhau à?"

Tư Diệp đành gật đầu rồi đáp:

"Đúng vậy, chúng ta đã rất vui về đây, anh không nhớ thì chắc là hôm qua anh hơi mệt thôi"

Anh nheo mày lại tiếp hỏi:

"Nhưng đêm qua rõ ràng anh không hề mệt, đột nhiên anh cảm thấy choáng và ngủ lúc nào không hay mất, Tư Diệp em không có làm gì chứ?"

Tư Diệp bật nhận ra sự nghi ngờ của anh rồi nhanh nhẹn đáp:

"Anh không tin em sao? Hay là do bệnh của anh đã tái phát rồi"

"Bệnh? Em đang nói gì vậy?"

Anh khó hiểu hỏi thì Tư Diệp trả lời:

"Không phải lần trước em đã nhờ một vị bác sĩ tâm lí đến khám cho anh sao? Ông ấy đã nói anh mắc phải chứng trầm cảm nhẹ, em nghe nói bệnh này nếu trở nên nặng hơn thì sẽ trong trạng thái mơ hồ, có khi vừa làm gì còn không nhớ rõ nữa, không lẽ anh..."

"Em im đi"

Bỗng anh lên tiếng với giọng điệu khó chịu, nét mặt không hài lòng rồi đứng dậy nói:

"Tên bác sĩ đó mà em cũng tin được, anh đã tìm tên ông ta nhưng thực chất ông ta không nổi tiếng như em nói, chỉ là một tên tay nghề tầm thường mà thôi, với lại con ác mộng về mẹ anh, anh đã không còn cảm thấy ám ảnh về nó nữa rồi, tất nhiên không có chuyện anh bị mắc căn bệnh trầm cảm gì đó được"

Tư Diệp bỗng im lặng rồi nghiêng nhẹ răng ngẫm nghĩ:

(Mặc dù mình đã tạo vết máu giả ở dưới nệm như vậy mà anh ấy lại vẫn chưa hề tin, không được mình phải tìm cách khác)

Buổi chiều tại Phó Gia. Thuần Dương vừa trở về nhà với trạng thái khó chịu không tả được. Hiểu Nhiên đứng trước cửa phòng anh một hồi rồi ngẫm nghĩ:

(Anh ta đã đi đâu từ tối hôm qua đến bây giờ chứ? Còn mặc y nguyên bộ đồ hôm qua trở về nhà nữa)

Bên trong phòng tắm. Nước từ chiếc vòi sen đang xả xuống chảy dọc mái tóc và cơ thể anh. Anh vuốt ngược mái tóc mình lên không ngừng suy nghĩ:

(Mình rõ ràng không có cảm giác gì về đêm qua, cứ như đã ngủ suốt thì làm sao có chuyện đó chứ, đáng ghét)

Anh bức tức rồi tắt nhanh chiếc vòi sen, mở mạnh cửa đi ra vì quên lấy mất chiếc khăn tắm thì chợt thấy Hiểu Nhiên đang ngồi trên giường anh, cô cũng vừa chợt ngược lên thì cả hai như hai pho tượng đứng hình vài giây. Chợt một tiếng "á" vang trời không đỡ nổi làm các nữ hầu khác bên ngoài cũng phải nghe thấy. Hiểu Nhiên nhanh chóng quay mặt ra sau rồi lấp nấp một cách xấu hổ hỏi:

"Sao...sao anh lại bước ra từ nhà tắm với cái thân thể khóa thân đó chứ?"

Thuần Dương cũng có chút gượng nhưng rồi tiến tới lấy chiếc khăn tắm treo gần đó mà lên tiếng:

"Tôi phải hỏi cô mới đúng, ai cho cô tự tiện vào phòng của tôi ngồi hả?"

"Là...là vì tôi muốn hỏi anh đã ăn gì chưa? Để biết mà làm buổi tối nhưng khi bước vào phòng thì không thấy anh nên tôi đoán là anh đang đi tắm, tôi ngồi ở đây chờ anh ra rồi hỏi thôi"

Cô trả lời thì anh tiến tới từ phía sau cô nói:

"Hừ, hay cô có tình vào phòng tôi để nhìn thân hình của tôi hả?"

Cô bật quay lại nhìn mặt đáp:

"Ai...ai mà thêm chứ"

Anh tiếp lời:

"Đi ra ngoài nấu bữa tối đi, còn những gì cô vừa thấy lúc nãy..."

Nói đến đây anh bỗng đỏ mặt rồi gượng nói tiếp:

"Cứ quên hết đi"

Tiếng cửa phòng cũng đóng lại một tiếng "cạch". Phía bên ngoài cánh cửa ấy, Hiểu Nhiên thở phào rồi che bên má ửng đỏ của mình một cách xấu hổ rồi không ngừng ngẫm nghĩ:

(Mình không thấy gì hết, không thấy gì hết)

"Nhưng mà...mình đã nhìn thấy vùng cơ bụng anh ta nhiều lần rồi, tại sao lần này lại có một cảm giác lạ lẫm như vậy chứ, muốn sờ thử quá"

Cô nuốt nước bọt rồi chợt lắc lư đầu cố thoát khỏi cái suy nghĩ ham muốn của mình mà ngẫm nghĩ:

(Bạch Hiểu Nhiên mày đúng là đồ ngốc, sao có thể có cái suy nghĩ đó với tên xấu tính Phó Thuần Dương chứ, đúng là điên mà)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Buổi sáng vài ngày sau

Phía trên ban công lúc này, Thuần Dương gác một tay lên lan can, tay kia lắc nhẹ ly rượu trắng nhìn về dãy trời xa xăm phía trước trong suy nghĩ thì một giọng nói vang lên bên cạnh:

"Mới sáng sớm mà cậu đã gọi tôi gấp qua đây là có chuyện gì vậy?"

Diệp Thiên lên tiếng, mắt đưa liếc nhìn quan sát Thuần Dương nhấp môi vào ly rượu ấy đến khi anh uống cạn, sau đó anh thở một hơi dài bất lực càng khiến Diệp Thiên tò mò hơn. Anh lên tiếng:

"Không hiểu sao dạo gần đây tôi cảm thấy rất bất lực"

"Về chuyện gì?"

Diệp Thiên hỏi, anh trả lời:

"Tư Diệp đột nhiên muốn cùng tôi đính hôn ngay lập tức"

Bỗng Diệp Thiên bật cười nói:

"Đây là chuyện tốt mà, chẳng phải cậu đã dự định điều này với cô ấy rất lâu rồi sao? Sao lại còn cảm thấy bất lực chứ?"

Thuần Dương xoay người tiến tới chiếc bàn gỗ gần đó, nhẹ nhàng đặt chiếc ly rượu đã uống cạn lên bàn rồi ngồi xuống đáp:

"Đúng là vậy nhưng bây giờ tôi dường như không còn ý định muốn đính hôn với cô ấy, tôi không biết do nguyên nhân gì nữa"

Sau một hồi quan sát nét mặt bẽ tắc của anh, Diệp Thiên bật hỏi:

"Vậy cậu còn yêu Tư Diệp không? Hay...cậu đã yêu người khác rồi?"

Nghe câu hỏi ấy, Thuần Dương bỗng bất giác ngạc nhiên phản ứng đáp:

"Cậu nói gì vậy? Tôi rõ ràng rất yêu Tư Diệp, điều đó sẽ không bao giờ thay đổi được, sao tôi có thể yêu người khác chứ?"

Diệp Thiên mỉm cười nhẹ, anh tiến tới ngồi đối diện anh rồi tiếp lời:

"Có thật không? Nếu vẫn yêu Tư Diệp sao cậu lại không muốn đính hôn với cô ấy, hay có điều gì đó đã làm cậu lưỡng lự?"

Anh bật nheo mày trong suy nghĩ rồi đáp:

"Tôi không biết nhưng dường như đúng như lời cậu nói, cũng có thể là do dạo gần đây tôi hay bận rộn rất nhiều chuyện ở công ty nên không có thời gian suy nghĩ kỹ về chuyện này"

Thấy tâm trạng lo âu của anh, Thiên vỗ nhẹ vai anh rồi tiếp lời:

"Cậu làm sao cũng được, nhưng đừng vì vài phút lấn áp mà lựa chọn sai lầm, tôi cũng biết cậu và Tư Diệp đã bên nhau lâu như vậy, nhưng ít ra cậu cũng nên suy nghĩ thật kỹ về chuyện kết hôn vì đó là điều quan trọng của một đời người, không phải cứ nghĩ bên nhau đã lâu thì ắt sẽ bên nhau đến cuối đời đâu"

Dứt lời ấy, bỗng Thuần Dương ngạc nhiên thì Diệp Thiên đã bước ra phía sau anh, anh lập tức đứng dậy lên tiếng:

"Ý cậu là sao? Cái gì mà không phải bên nhau đã lâu thì ắt sẽ bên nhau đến cuối đời chứ?"

Bỗng Diệp Thiên khựng chân lại, anh mỉm cười nhẹ rồi quay lưng đáp:

"Thời gian sẽ cho cậu thấy đâu mới là câu trả lời đúng, tôi chỉ nói vậy thôi còn chuyện cậu lựa chọn thế nào thì đó là do cậu, với lại tôi phải đi đây"

Vừa nói xong Diệp Thiên đã bước đi mất, anh đứng một mình trên ban công rồi thở phào trước làn gió ấm áp của buổi sáng mà lẩm bẫm:

"Diệp Thiên cậu ta nói chuyện rất trưởng thành lại kèm theo cái giọng điệu nhẹ nhàng như vậy, thảo nào con nhỏ Bạch Hiểu Nhiên đó lại thích như thế. Mà khoan đã, Diệp Thiên cậu ta nói đi đây là đi về hay đi đâu vậy chứ?"

Lúc này tại vườn hoa, Hiểu Nhiên vừa chăm chú cắt tỉa những nhánh hoa trước mặt thì Diệp Thiên đi đến gần lên tiếng:

"Hiểu Nhiên, em đang tỉa hoa à?"

Nghe thấy giọng nói anh, cô giật mình quay sang rồi lấp mắt:

"A...anh Diệc Thiên, anh đến hỏi nào vậy?"

Anh bật cười nhẹ đáp:

"À anh đến vào lúc sáng, do nói một số chuyện với Thuận Dương ở ban công phòng cậu ta nên em mới không thấy anh thôi"

"Vậy à"

Cô đáp, Diệc Thiên bật hỏi:

"Nhưng vườn hoa này anh nhớ không lầm thì Thuận Dương cậu ta đã cắm em vào đây rồi mà, sao hôm nay lại..."

"À...mấy hôm trước anh ta đã cho phép lại em vào đây để chăm sóc hoa, em cũng đã cố gắng sửa chữa lại những chậu hoa mà mẹ anh ấy đã trồng, mặc dù lần trước bị đám nữ hầu kia cắt toi tả nhưng cũng may nó đã mọc trở lại"

Cô mỉm cười trả lời thì phía sau vách tường gần đó, Thuận Dương đứng nhìn một hồi quan sát hai người rồi ngẫm nghĩ:

(Xem ra nét mặt cô ta rất vui khi nói chuyện với Diệc Thiên và Diệc Thiên cậu ta cũng thế)

Rồi anh ngoảnh lưng lại, nép mình vào bức tường dày đặc, ngẩn mặt lên trời thở một hơi dài tiếp nghĩ:

(Diệc Thiên cậu ta đến cỡ tuổi này mà vẫn chưa có được một cô bạn gái bên cạnh, nếu thật sự cậu ta và Bạch Hiểu Nhiên đến với nhau thì có lẽ sẽ rất tốt nhưng sao mình lại cảm thấy không can tâm thế này)

Bên vườn hoa, Diệc Thiên nhìn cô bật hỏi:

"Hiểu Nhiên, anh thấy em cũng xinh đẹp và năng động, tại sao lại làm nữ hầu cho Thuận Dương vậy?"

Hiểu Nhiên cười gượng gầy nhẹ đầu rồi đáp:

"A...là do lúc ban đầu em mắc nợ anh ta nên mới vào đây làm nữ hầu để trả nợ thôi, nhưng thời hạn làm việc chỉ cần 1 năm là em có thể được tự do rồi"

Nghe vậy Diệc Thiên bật cười nhẹ:

"Ra vậy, tính đến nay kể từ khi gặp em đến giờ thì chắc em cũng đã làm được ba tháng, em có dự định gì sau khi trả hết nợ cho Thuận Dương không?"

Hiểu Nhiên chợt ngạc nhiên rồi vừa ngẫm nghĩ vừa nói:

"A...cái này em vẫn chưa nghĩ tới, hiện tại em chỉ biết sau khi trả nợ cho anh ta xong đương nhiên em sẽ rời khỏi đây và tìm một công việc bán thời gian gì đó, vì em còn bà nội phải chăm sóc ở nhà nữa, anh biết đó cũng đã mấy tháng em không trở về gặp bà nội rồi"

Diệc Thiên lại tiếp hỏi:

"Sao em không về thăm bà nội vậy? Hay Thuận Dương không cho phép?"

Cô bật giờ hai tay xua qua lại nói:

"A...không có, anh ấy đã cho em về thăm bà một lần từ hồi hai tháng trước nhưng mà...khi trở về thì bà nội lại xua đuổi em vì em chưa kiếm được bạn trai, bà đã cấm em không được quay về nếu chưa mang về cho bà một đứa cháu rể nên em không thể quay về được"

Nghe vậy Diệc Thiên kéo tay cô rồi nói:

"Anh chắc hẳn em rất nhớ bà mình nên anh sẽ giúp em giả làm bạn trai có được không? Như vậy thì em có thể thoải mái về thăm bà mình rồi"

Bỗng Hiểu Nhiên ngạc nhiên lấp mấp nói:

"Ồ nhưng mà...sao lại..."

Diệc Thiên chợt nháy mắt mỉm cười nói:

"Người thân vẫn là quan trọng nhất, anh chắc bà nội em sống một mình nên em phải biết quay về xem bà ấy ra sao nữa chứ, em cũng yên tâm vì Thuận Dương cậu ta sẽ cho phép chúng ta đi thôi"

Vừa dứt lời bỗng một giọng nói tiến tới vang lên:

"Tôi cho phép cô và cậu ta đi đấy, về thăm bà nội mình đi"

Lúc này Diệc Thiên và Hiểu Nhiên lại càng ngạc nhiên hơn rồi lăm bầm đồng thanh:

"Ồ anh...(cậu)"

Một lát sau, trên chiếc xe được Thuận Dương lái. Hiểu Nhiên ngồi phía sau khoanh hai tay trêu mắt lên tiếng:

"Sao anh lại đi theo chúng tôi?"

Thuận Dương đành ngượng đáp:

"Đương nhiên là tôi sẽ đi theo, tôi cũng rất quan tâm sức khỏe của bà cô đấy"

Diệp Thiên ngồi bên cạnh cũng bật cười tiếp lời:

"Thuận Dương cậu ta có lòng như vậy, Hiểu Nhiên em cũng nên vui đi"

Hiểu Nhiên đành buột miệng nói:

"Được thôi, anh quan tâm bà tôi như vậy thì tôi rất cảm kích"

Một hồi sau khi chiếc xe dừng chân đến một ngôi nhà nhỏ, khi cả ba cùng bước xuống xe. Hiểu Nhiên nhanh chóng tiến tới cửa rào rồi ấn chuông với một khuôn mặt nao nức muốn gặp lại bà mình. Nhưng khi cô ấn chuông thì tiếng chuông lại không phát ra khiến cô ngạc nhiên lắm lắm:

"Chuông hỏng rồi à? Bà nội vậy mà lại không kêu người tới sửa, mà khoan đã hình như...cửa rào không khóa"

Cô dùng tay đẩy nhẹ chiếc cửa rào ấy ra rồi lại ngạc nhiên hơn mà ngẫm nghĩ:

(Kì lạ, bà nội là người rất thận trọng, sao lại không khóa cửa rào chứ?)

Thuận Dương tiến tới sau lưng cô bật hỏi:

"Sao vậy?"

Cô quay lại trả lời:

"A...không có gì, chúng ta vào đi"

Khi cánh cửa chính dần mở ra, cả ba người bước nhẹ vào căn phòng khách thật yên tĩnh, Hiểu Nhiên bước chân lên sàn đi từng bước mà lại vừa quan sát xung quanh, cô có thể thấy được những chiếc bàn ghế hay đồ vật trong nhà đã bết dính bụi như không được lau dọn suốt mấy ngày qua, nó lại càng khiến cô bắt đầu cảm thấy bất an. Rồi vô tình chân cô giẫm phải thứ gì đó và làm nó vỡ ra thành vụn nhỏ. Cô cúi xuống nhìn những mảnh thuốc vỡ vụn li ti ấy đang nằm rải rác xung quanh sàn. Và lọ thuốc lại nằm lẫn lóc dưới chiếc ghế sofa một cách bừa bộn. Cô nhặt lọ thuốc ấy lên rồi nheo mày lắm lắm đọc từng hàng trên đấy:

"Thuốc giảm đau dạ dày"

Diệp Thiên tiến tới thắc mắc bật hỏi:

"Hiểu Nhiên, bà nội em đâu? Sao chẳng thấy ai ở nhà cả vậy?"

Cô phớt lờ câu hỏi của Diệp Thiên, tâm trạng bắt đầu lo lắng rồi chạy khắp xung quanh nhà tìm kiếm bà mình mà lên tiếng gọi lớn:

"Bà nội! Bà đâu rồi?"

Cô vẫn gọi, Thuận Dương cũng cảm thấy bất thường. Anh đi ngang dọc hành lang rồi chợt ngạc nhiên khi thấy cánh cửa hở của một căn phòng, nhìn qua khe cửa ấy anh có thể thấy một người gầy gò đang nằm trên giường bệnh. Anh nhanh chóng mở cánh cửa ấy ra rồi tiến tới bà lão đang nhắm mắt trong giấc ngủ ấy, không kịp suy nghĩ gì anh vội lấy lấy người bà rồi lên tiếng gọi:

"Bà nội!"

Bỗng bà chợt mở mắt dần, hình ảnh lơ mơ phía trước của một chàng trai cũng dần hiện rõ, bà ngạc nhiên rồi mấp máy môi lắm lắm:

"Cậu là..."

Anh đáp:

"Cháu là người đã chăm sóc Hiểu Nhiên mấy tháng qua, hôm nay có đưa cô ấy về đây để thăm bà"

Bỗng nhiên hơi thở bà mềm yếu dần, bà bật cười nhẹ nói:

"VẬY Ờ, TÔI ĐÃ NGHE CON BÉ KỂ CẬU LÀ NGƯỜI CHỦ MÀ NÓ ĐANG LÀM VIỆC GÌ ĐÓ, HỌC..."

Phía sau, Hiểu Nhiên và Diệc Thiên cũng bước vào. Cô nhanh chóng tiến tới ôm lấy bà mình trên giường một cách lo lắng rồi bật khóc nói:

"Bà nội bị làm sao vậy? Sao lại nằm trên giường thế kia? Lại còn uống thuốc giảm đau dạ dày nữa?"

Bà mỉm cười trả lời:

"Cháu gái của ta cũng về rồi, cháu đã tìm được bạn trai ra mắt cho ta chưa?"

Hiểu Nhiên vẫn òa khóc đáp:

"Bà nói gì vậy chứ? Bà trả lời cháu đi, bà nội bị làm sao vậy? Tại sao không nói cho cháu biết chuyện gì đang xảy ra chứ?"

Bà bỗng ho lên vài tiếng "hộc hộc". Sức khỏe đã yếu dần, căn bệnh đau dạ dày ác tính đã trầm trọng đến mức không thể nào cứu vãn. Diệc Thiên tiến tới lên tiếng:

"Thuần Dương, tôi nghĩ chúng ta nên đưa bà ấy đến bệnh viện, trông bà ấy có vẻ mắc phải bệnh gì đó về dạ dày"

Nghe vậy Thuần Dương đành gạt đầu nhanh chóng nhẹ nhàng đỡ lấy bà nội lên nhưng bà đã mấp môi lên tiếng với giọng điệu yếu ớt mà từ chối:

"Không cần...nữa rồi, có đưa ta đến bệnh viện...cũng không chữa khỏi được nữa, ta mắc bệnh này đã mấy năm rồi, ta không sống được nữa đâu"

Bỗng Hiểu Nhiên như sốc toàn tập, người cô lúc này lạnh ngắt một cách lạ lẫm. Nước mắt lại động trên khóe mi mà không ngừng tuôn tràn vô vọng. Cô lấp mắt:

"Tại sao bà nội lại giấu cháu chứ? Đã mắc bệnh nhiều năm như vậy, nếu bà nói sớm thì cháu đã cố gắng kiếm thật nhiều tiền để chữa bệnh cho bà rồi, nếu hôm nay cháu không về thì chắc chắn đã không biết bà ra sao nữa?"

Thuần Dương lên tiếng:

"Cô đừng kích động quá, bà nội vẫn còn sống, tôi sẽ giúp cô tìm một bác sĩ giỏi nhất để chữa bệnh"

Bà nội bỗng mỉm cười nói:

"Ông chủ của Hiểu Nhiên tốt như vậy, lúc đầu tôi đã tưởng cậu là bạn trai của con bé nên nhất thời hưng phấn, thật xin lỗi"

Rồi bà cố gắng gượng bàn tay mềm yếu đặt lên má Hiểu Nhiên tiếp lời:

"Cháu gái bé nhỏ của bà, sau này không có ta...cháu hãy sống thật tốt, ta tuổi đã già nên sớm muộn gì cũng ra đi mà thôi"

Cô lắc đầu mấp môi:

"K...không...không thể như thế được... bà nội không được chết"

Bỗng bà mỉm cười, rồi nhìn Thuần Dương nói khẽ:

"Tuy cậu không phải bạn trai nó...nhưng làm ơn...có thể giúp tôi chăm sóc con bé đến khi nó lấy người thật sự yêu thương nó không? Nó đã mất ba mẹ từ nhỏ...chỉ có thể nương tựa người bà này, cậu có thể giúp tôi được không?"

Trong phút giây ngậm ngùi, Thuần Dương đành gạt đầu đáp:

"Được, cháu hứa, cháu hứa sẽ chăm sóc Hiểu Nhiên và đối xử với cô ấy thật tốt, bà yên tâm"

Diệc Thiên cũng ngồi bên cạnh lên tiếng:

"Cả cháu nữa, cháu là Diệc Thiên là bạn của Hiểu Nhiên, cháu cũng sẽ chăm sóc cô ấy như em gái mình"

Lúc này nét mặt bà không còn một chút lo lắng gì nữa, bà không khóc, cũng chẳng nói lời nào mà cứ thế nhắm mắt đi dần, dường như bà đã rời bỏ thế giới này mà không một chút vương vãn. Nhưng bà vẫn thấy được trước lúc đi, cô cháu gái bé nhỏ ấy đã khóc rất nhiều.

Sau khi đám tang được mai táng và kết thúc. Hiểu Nhiên đứng một mình trên một chiếc cầu, nét mặt buồn rười rượi và khóe mắt đã khóc đến mức sưng húp. Cô nhớ lại những giây phút còn nhỏ, mỗi khi cô thích ăn thứ gì, bà nội đều nhường cho cô một cách không tính toán, khi cô nói cô thích ăn bánh bao, bà nội liền không suy nghĩ mà dùng tiền hôm nay đã kiếm được mua cho cô ăn. Đến bây giờ cô mới nhận ra, người bà ấy đã cho cô rất nhiều thứ, ngay cả chịu nhịn đói để cho cô cháu gái của mình được no bụng. Cô lại bật khóc thì Thuần Dương tiến tới đặt nhẹ tay mình lên vai cô từ phía sau, anh lên tiếng:

"Tôi đã giúp cô mai táng bà nội mình, tôi nghĩ bà ấy muốn thúc giục cô tìm bạn trai là vì không yên tâm để cô một mình trên thế giới hiu quạnh này, nhưng

cũng may có tôi và Diệc Thiên nên bà ấy đã yên tâm ra đi, với lại cô đã khóc nhiều ngày như vậy còn chưa chán sao? Mất sung cả rồi đấy"

Cô ngẩn mặt nhìn anh, rồi thở dài nhẹ nói:

"Cảm ơn anh, nếu không có anh tôi cũng không biết làm thế nào? Tôi ở với bà nội đã hơn 20 năm, từ lúc sinh ra tôi thì ba mẹ tôi đã gặp tai nạn mà qua đời, nghĩ lại thì tôi vẫn chưa làm gì được cho bà nội, vậy mà..."

Cô bỗng rung rung, cổ đã khô hốc nói không thành lời, anh chẳng biết làm gì khác ngoài việc ôm lấy cô gái bé nhỏ trước mặt mình rồi nhẹ nhàng an ủi:

"Đừng khóc, sau này không có bà nội, còn có tôi"

Nghe vậy Hiểu Nhiên lại càng bật khóc lớn hơn, anh nheo mày nói:

"Cô sao vậy? Tôi đã nói là đừng khóc, cô cứ như thế thì người đi đường sẽ tưởng tôi ức hiếp cô đó"

Cô bật hít mũi rồi nói:

"Tôi biết nhưng thân phận của tôi chỉ là nữ hầu, là người làm của anh mà thôi, anh không cần vì lời hứa đã hứa với bà nội tôi mà đối xử tốt với tôi đâu"

"Không...tôi chỉ là..."

Anh bật ập ứng đáp thì cô tiếp lời:

"Anh đừng lo, tôi có thể chăm sóc tốt cho bản thân, tôi không muốn anh thương hại tôi"

"Cô đang nói cái gì vậy? Tôi đang nói thật hoàn toàn không có ý thương hại cô"

Anh nghiêm nghị nói thì cô ngạc nhiên, anh lại tiếp lời:

"Tôi đã nói rồi, sau này tôi sẽ không đối xử tệ với cô nữa, cô cứ làm việc ở nhà tôi một cách thoải mái, xem như là...tôi đã vì bà cô vậy"

Nghe vậy cô gật nhẹ đầu đáp một tiếng "ừm" thì Diệc Thiên lái xe tới rồi lên tiếng:

"Hai người mau lên xe, tôi vừa đặt hẹn một nhà hàng gần đây, trời cũng sắp tối nên đi ăn thôi"

Hiểu Nhiên và Thuần Dương gật đầu rồi cả hai lên xe đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Buổi tối tại nhà hàng, Hiểu Nhiên vẫn ngồi một góc với ánh mắt buồn rười rượi thì Diệc Thiên bật lên tiếng mỉm cười nói:

"Hiểu Nhiên, sau này không có bà nội em thì vẫn còn anh và Thuần Dương bên cạnh, em đừng buồn nữa mà hãy vui lên đi"

Cô ngạc nhiên rồi thở một hơi dài, sau đó đành mỉm cười đáp:

"Vâng, em biết rồi, em sẽ không buồn nữa vì khi ra đi, em chắc bà nội cũng không muốn thấy em như thế này"

Diệc Thiên bật cười tiếp lời:

"Em suy nghĩ như thế là tốt rồi, chúng ta cùng gọi món đi, đây là nhà hàng nổi tiếng mà bọn anh hay đến, ở đây rất ngon đó"

Thuần Dương cũng lên tiếng:

"Cô cứ tự nhiên, tôi chắc hẳn đây là lần tiên cô bước chân đến nhà hàng sang trọng này nên rất ngại, muốn ăn gì thì cứ gọi đi"

Hiểu Nhiên bật cười nhẹ rồi nói:

"Được thôi, tôi sẽ gọi thật nhiều món ngon, dù gì người trả tiền vẫn là hai anh mà"

Nghe vậy Diệc Thiên mỉm cười nhẹ vì sự đáng yêu của cô còn Thuần Dương thì bĩu mặt ngẫm nghĩ:

(Cái gì mà hai người trả chứ, người trả tiền vẫn chỉ có mỗi Phó Thuần Dương thôi đây mà thôi)

Một hồi sau trong lúc ăn, bỗng Diệc Thiên bật đứng dậy khiến Hiểu Nhiên và Thuần Dương ngạc nhiên đồng thanh thốt hỏi:

"Sao vậy?"

Diệc Thiên chợt nhìn đồng hồ trên tay mình với thái độ lo lắng rồi đáp:

"Tôi quên mất là phải về sớm để sắp xếp lại cửa hàng, hai người cứ tiếp tục ăn đi, tôi phải về đây"

Sau đó anh vội gấp rút quay lưng đi thì Hiểu Nhiên đứng phắt dậy lên tiếng:

"A...anh Diệc Thiên, khoan đã"

Diệc Thiên bỗng quay lại nhìn cô hỏi:

"Sao vậy?"

Cô lấp mấp gật gượng rồi mỉm cười đáp:

"A...không...không có gì, nếu có việc gấp như vậy thì anh về đi"

Nghe vậy Thiên cũng bật cười tiếp lời:

"Được rồi, vậy anh đi đây"

Dứt lời anh quay đi mất thì Hiểu Nhiên cũng ngồi xuống ghế, Thuần Dương nheo mắt lên tiếng:

"Cô có chuyện gì à? Sao thái độ lại gật gượng như vậy? Diệc Thiên cậu ta bận công việc nên về trước rồi, một lát nữa tôi sẽ đưa cô về Phó Gia luôn"

Cô mỉm cười rồi cúi mặt xuống bàn, tay vừa gấp thức ăn vừa đáp:

"Được...được thôi"

Lúc này bỗng nhiên trong lòng cô có một chút ngại ngùng xen lẫn với bối rối mà lòng tự hỏi:

(Sao không khí đột nhiên có chút khó thở thế này? Là vì mình chỉ còn ngồi ăn với anh ta sao?)

Ngay lúc này, đột nhiên điện thoại anh không ngừng reo vang. Anh chợt lấy điện thoại ra nhìn một hồi, tên cuộc gọi đến chính là Tư Diệp. Hiểu Nhiên nhìn anh thắc mắc bật hỏi:

"Sao vậy? Anh không nghe máy à? Nãy giờ tôi nghe tiếng chuông tin nhắn từ điện thoại anh rất nhiều nhưng không thấy anh xem"

Anh im lặng một vài giây rồi đứng dậy lên tiếng:

"Vậy tôi đi nghe điện thoại một lát"

Dứt lời anh đi ra xa một vài mét rồi nghe điện thoại:

"Alo, có chuyện gì vậy?"

Đầu dây bên kia thoát lên một giọng khó chịu cùng cực mà lên tiếng hỏi:

"Thuần Dương, anh làm gì sáng giờ vậy? Em đã gọi rất nhiều lần nhưng không thấy anh nghe máy nên em rất lo lắng cho anh"

Anh nheo mày bật đáp:

"Hôm nay anh có việc bận nên không có thời gian, điện thoại thì để ở phòng làm việc nên không thấy em gọi đến, anh xin lỗi"

Nghe vậy Tư Diệp tiếp lời:

"Vậy à, hại em lo lắng cho anh từ sáng đến giờ đấy, bây giờ anh đang ở đâu? Chúng ta đi ăn có được không?"

Bỗng Thuần Dương đáp:

"Anh đang còn ở công ty, hôm nay anh về muộn nên có lẽ không thể ăn cùng em được rồi"

Tư Diệp đành mỉm cười nói:

"Thế thì tiếc quá, em đang trên đường đến nhà hàng mà chúng ta hay ăn đấy, vốn dĩ định mời anh đến cùng mà anh bận mất rồi"

Chợt Thuần Dương ngạc nhiên rồi nghiêm hỏi:

"Em nói cái gì? Em đang trên đường đến nhà hàng mà chúng ta hay đến à?"

Tư Diệp ngạc nhiên rồi đáp:

"Đúng vậy, em vừa gọi trước Tiểu Huyền và Tiểu Nhã đến ăn cùng, có chuyện gì sao?"

Chợt Thuần Dương mỉm cười đáp:

"À không có gì, nếu vậy thì em đi ăn đi"

"Được a"

Tư Diệp đáp rồi tắt máy mất, nhẹ nhàng mỉm cười rồi nhìn bác tài xế taxi cau mày lên tiếng:

"Làm phiền ông chạy nhanh lên một chút có được không? Tôi sắp đói chết rồi"

Người tài xế vừa nheo mày vừa lái xe đáp:

"Trên đường đang nhiều xe thế này, nếu lái nhanh sẽ rất nguy hiểm, tiểu thư yên tâm vì nhà hàng mà cô muốn đến sắp tới rồi"

Tư Diệp khoanh hai tay vẫn nhẵn mặt nói tiếp:

"Thế thì nhanh lên, tôi không muốn trễ hẹn với bạn của tôi đâu"

Người tài xế bật im lặng lắc nhẹ đầu chán nản ngẫm nghĩ:

(Sao lại có vớ phải vị khách cọc cằn thế này chứ?)

...

Lúc này ở nhà hàng, Thuần Dương nhanh chóng tiến tới bàn Hiểu Nhiên gần đó một cách gấp rút nói:

"Đi thôi, Tư Diệp đang trên đường đến đây, tôi không thể để cô ấy thấy tôi đi cùng cô được"

Hiểu Nhiên chợt ngạc nhiên liền đứng dậy lấp mấp:

"Ồ...nhưng tôi vẫn chưa ăn xong"

"Muốn thì về nhà mà ăn tiếp"

Chưa kịp suy nghĩ gì thì anh đã quay lưng vội đi thanh toán, sau đó nhanh chóng ra bãi đậu xe mất.

Tại bãi đậu xe, Hiểu Nhiên nheo mày đi theo anh từ phía sau lên tiếng:

"Có cần gấp gấp như thế không? Đồ ăn trên bàn còn nhiều như vậy mà lại bỏ, thật là phí quá"

Anh quay mặt lại nói:

"Cô đúng là không hiểu chuyện, muốn thì lần sau đến ăn tiếp còn bây giờ thì phải về để tránh mặt Tư Diệp, tôi không muốn cô ấy thấy rồi hiểu lầm tôi và cô có gì đó với nhau đâu"

Lúc này phía dãy xe đậu gần đó, Tiểu Huyền đang chỉnh lại tóc của mình còn Tiểu Nhã thì vội lấy khăn son ra cùng chiếc gương cầm tay mà trang điểm. Chợt nghe thấy có tiếng cãi cọ thì Tiểu Nhã lên tiếng:

"Này, cậu có nghe thấy tiếng nam nữ cãi nhau không?"

Tiểu Huyền cũng vừa chỉnh tóc qua chiếc gương cầm trên tay vừa đáp:

"Mặc kệ đi, dù gì cũng không liên quan đến chúng ta, cậu gọi điện thoại hỏi xem Tư Diệp đã đến chưa vậy?"

Tiểu Nhã lắc đầu trả lời:

"Không cần gọi đâu, tớ nghĩ cô ấy gần đến đây...rồi"

Bỗng vừa dứt câu, Tiểu Nhã chợt thấy Thuận Dương và Hiểu Nhiên từ xa leo lên một chiếc xe, rồi dần dần lái đi lướt ngang qua trước mặt cô khiến cô ngạc nhiên lên tiếng:

"Ồ...đó là..."

Tiểu Huyền cất chiếc gương đi rồi ngẩn mặt ngạc nhiên hỏi:

"Hửm? Sao vậy?"

Tiểu Nhã nhìn bóng dáng chiếc xe lái dần ra ngoài mất rồi bỡ ngỡ đáp:

"Hình như tớ vừa thấy bạn trai của Tư Diệp"

Tiểu Huyền ngạc nhiên hỏi:

"Bạn trai? Là ai mới được? Cậu biết cô ấy qua lại với rất nhiều đàn ông mà, nói vậy thì ai biết là người nào chứ?"

Tiểu Nhã trả lời:

"Là Phó Thuận Dương, tớ không nhìn lầm đâu, anh ta vừa đi với một cô gái khác, hẳn là vừa ăn xong ở nhà hàng này"

"Sao? Không phải chứ?"

Nghe vậy Tiểu Huyền cũng ngạc nhiên không kém gì Tiểu Nhã.

...

Một hồi sau bên trong nhà hàng.

"Tớ không nhìn lầm đâu, rõ ràng Phó Thuận Dương vừa mới đến đây, lại còn đi chung với một cô gái khác đấy"

Tiểu Nhã nhìn Tư Diệp đối diện mình hốt hải nói. Tư Diệp nheo mày khó hiểu hỏi:

"Gì chứ? Chắc là cậu nhìn lầm rồi, Thuận Dương vừa gọi với tớ xong, anh ấy nói là đang ở công ty, làm gì có chuyện xuất hiện ở đây chứ?"

Tiểu Huyền cũng lên tiếng:

"Tớ cũng không tin là Phó Thuận Dương anh ta lại nói dối Tư Diệp đâu, Tiểu Nhã chắc là cậu nhìn lầm rồi đó"

Tiểu Nhã bật đứng dậy khẳng định nói:

"Không đâu, tớ rõ ràng thấy hai người họ bước lên xe và lái đi trước mặt tớ, chính xác là Phó Thuận Dương, không thể sai được"

Tư Diệp khoanh hai tay rồi ngã người ra sau ghế, chéo chân thanh cao hỏi:

"Cậu chắc chứ?"

"Tớ chắc chắn mà, cái cô gái đi cùng anh ta quen lắm, giống như là...đã gặp ở đâu đó rồi vậy"

Tiểu Nhã vừa đáp vừa ngẫm nghĩ cố nhớ lại đã gặp Hiểu Nhiên ở nơi nào thì Tư Diệp nói tiếp:

"Là cô gái nào chứ? Thuận Dương anh ấy chỉ yêu một mình tớ, làm gì có chuyện qua lại với một người phụ nữ nào, tớ còn thậm chí kiểm tra phòng và điện thoại anh ấy, nhưng làm gì có người phụ nữ nào khác chứ?"

Chợt Tiểu Huyền ngẫm nghĩ lên tiếng:

"Chẳng phải nhà anh ta có rất nhiều hầu nữ sao? Tư Diệp, sao cậu không nghĩ đến việc anh ta giàu có và địa vị lớn như vậy, làm gì có chuyện không có người phụ nữ nào chết mê chết mệt chứ, hơn nữa khi cậu bỏ đi một thời gian dài thì biết đâu anh ta đã qua lại với mấy cô hầu nữ trong nhà rồi"

Chợt Tư Diệp bật nhăn mặt bất an rồi đứng phắt dậy nhìn Tiểu Nhã hỏi:

"Tiểu Nhã, cậu nói cậu thấy người con gái đi cùng đó có hình dáng ra sao?"

Tiểu Nhã cố nhớ lại rồi trả lời:

"Lúc này tớ thấy cô ta mặc một chiếc váy màu đen, nét mặt cũng rất xinh đẹp, mái tóc xoăn lộn dài và màu nâu ánh kim"

Tư Diệp chợt suy nghĩ một hồi rồi nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Thuần Dương nhưng lại thuê bao. Cô nghiêng rặng quay lưng nhìn hai cô bạn của mình rồi nói:

"Hai cậu cứ ăn đi, tớ có việc phải đi trước"

Dứt lời cô đã nhanh chóng vội đi mất.

...

Tại Phó Gia, Hiểu Nhiên nheo mày đứng trong bếp pha lấy cốc cà phê nóng thì Tiểu Mễ ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

"Hiểu Nhiên, cô bị sao vậy? Từ nãy đến giờ cứ thấy nét mặt cô không vui"

Hiểu Nhiên bật nhìn Tiểu Mễ mỉm cười lắc đầu trả lời:

"À không, tôi chỉ đang suy nghĩ một số chuyện"

"Là chuyện bà nội cô sao? Tôi nghe nói bà cô vừa mất, cô không phải buồn vì chuyện đó chứ?"

Tiểu Mễ lại hỏi, Hiểu Nhiên bật thờ dài rồi đáp:

"Cũng không phải, tôi không còn thấy buồn về chuyện bà nội nữa nhưng mà..."

Nói đến đây ánh mắt cô bỗng buồn dần rồi bật nói tiếp:

"À quên nữa, tôi phải mang cốc cafe này ra cho Phó Thuần Dương"

"À...ừm"

Tiểu Mễ đành gạt đầu thì cô bước đi mất.

Bên ngoài phòng khách, Thuần Dương đang nhấp chuột trên chiếc laptop trên bàn một cách chăm chú. Cô đi đến nhẹ nhàng đặt cốc cafe lên bàn rồi quay lưng bước nhẹ đi, bỗng anh lên tiếng:

"Cô bị cảm à?"

Cô bật quay lại nheo mày nói:

"Anh lại muốn gì đây? Sao lại mắng tôi chứ?"

Anh liếc nhìn cô rồi đáp:

"Đặt cafe xuống mà không nói lời nào, cô đừng quên cô còn một khoảng thời gian làm việc cho nhà tôi, vậy nên chú ý một chút đi"

Bỗng cô bấu môi lẩm bẩm:

"Vậy mà lúc chiều còn có người nói sau này tôi sẽ không đối xử tệ với cô nữa, cô cứ làm việc ở nhà tôi một cách thoải mái, hóa ra chỉ là nói suông"

Bật anh đứng dậy nhìn bộ dạng cô rồi nói:

"Hừ, cô đang lẩm bẩm cái gì vậy? Sao còn chưa đi tắm rồi thay đồ đi, mặc bộ đồ dự tang từ sáng giờ còn chưa thỏa mãn sao?"

Cô bấu môi đáp:

"Tôi biết rồi, anh là đang cố tình nói tôi ở bẩn chứ gì?"

Anh lắc đầu trước cô gái thiếu suy nghĩ này rồi thờ dài tiến tới đặt hai tay lên vai cô cúi mặt tiếp lời:

"Đúng là tôi đang chê cô ở bẩn đấy, đi tắm đùm đi hay...muốn tôi dẫn đi tắm hả?"

Cô bật gượng đỏ mặt lấp mấp nói:

"Cái...cái gì chứ? Tôi mà cần anh dẫn đi tắm giúp sao? Tôi không phải trẻ con"

Anh bật cười nhẹ tiếp lời:

"Vậy thì đi tắm rồi tới đến phòng tôi, tôi cần cô giúp một chuyện"

Khi anh vừa dứt lời, bỗng một giọng nói vang từ phía cửa lên tiếng:

"Cái gì hả?"

Chợt căn phòng bỗng im ắng dần, Hiểu Nhiên và anh không thoát khỏi ngạc nhiên tột độ khi Tư Diệp vừa đến lúc nào mà không hay biết. Cô ta tiến tới với nét mặt khó chịu cùng cực rồi nhìn anh và Hiểu Nhiên tiếp hỏi:

"Cái gì mà tăm rời thì đến phòng anh? Anh và cô ta có quan hệ gì vậy?"

Bỗng Thuần Dương bật trơ mặt hỏi ngược lại:

"Tư Diệp, em đến từ lúc nào? Chẳng phải em nói đang đi ăn ở nhà hàng sao?"

"Trả lời em đi, rốt cuộc anh và cô ta có quan hệ gì hả?"

Tư Diệp chợt quát lớn với trạng thái tức giận thì Hiểu Nhiên bật lên tiếng giải thích:

"A...cô hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ là quan hệ chủ tớ, chỉ có như...vậy thôi"

Chưa kịp dứt câu thì một cái tát trời giáng của Tư Diệp đã chuyển sang vào má cô khiến cô không thể nào đỡ kịp. Sau đó Tư Diệp bỗng nheo mày nói:

"Ai cho cô có quyền lên tiếng giải thích hả? Chẳng qua chỉ là một người hầu, vậy mà cuối cùng cũng lộ bộ mặt thật lại đi quyền rũ chủ nhân của mình trong khi biết anh ấy đã có bạn gái nữa chứ"

Chợt Thuần Dương kéo tay Tư Diệp rồi nói:

"Tư Diệp, em làm gì vậy? Giữa anh và cô ta không có gì hết, em hiểu lầm rồi"

Tư Diệp bật trợn mắt rồi hỏi:

"Hiểu lầm? Chính tai em nghe anh bảo cô ta tới nay đến phòng anh, là để làm gì hả?"

"Anh..."

Anh bật cứng miệng rồi nhìn hai người phụ nữ trong sự bất lực. Hiểu Nhiên bật cúi đầu rồi nói:

"Tôi xin lỗi, tôi đi làm việc của mình đây"

Sau đó cô vội ôm lấy gò má còn nóng rát của mình chạy đi mất khiến anh định đuổi theo vừa gọi:

"Bạch..."

Nhưng chưa kịp gọi hết tên thì Tư Diệp đã kéo tay anh lại rồi bật khóc nói:

"Anh còn muốn đuổi theo cô ta trong khi em đang đứng đây sao? Rốt cuộc là sao hả? Anh và cô ta không phải như em nghĩ đúng không?"

Anh quay lại nhìn Tư Diệp rồi đáp:

"Anh..."

Tư Diệp lại tiếp hỏi:

"Khi này, anh và cô ta vừa đến nhà hàng đúng không? Bạn của em đã thấy...anh và cô ta đi cùng nhau, thật sự em không muốn tin, em muốn nghe anh giải thích, có đúng là anh đang lừa dối em không vậy?"

Chợt anh bỗng im lặng vài giây, rồi đành đặt hai tay lên vai Tư Diệp nói:

"Không phải như em nghĩ đâu, anh và cô ta chỉ là quan hệ chủ tớ, sao có thể chứ? Anh gọi tới nay cô ta đến phòng là để dọn dẹp một chút thôi, anh hoàn toàn không có lừa dối em"

Khi nghe những lời đó, Tư Diệp bật nheo mày nói:

"Em không tin, hai người vừa đi ăn cùng nhau ở nhà hàng, chắc chắn trong thời gian em không có ở đây, anh và cô ta đã qua lại với nhau"

Anh bật tiếp lời:

"Em sao vậy? Trên đời này anh thề anh chỉ yêu mình em, hoàn toàn không có người phụ nữ khác, nếu anh yêu người khác thì anh chắc chắn anh sẽ bị

mù"

Rồi anh nhẹ nhàng ôm Tư Diệp vào lòng rồi nhỏ nhẹ nói:

"Em nói em muốn đính hôn, anh sẽ nghe lời em, em đừng giận nữa"

Chợt Tư Diệp bỗng thay đổi thái độ tức giận dần chuyển sang mỉm cười rồi hỏi:

"Có thật là anh đồng ý đính hôn với em rồi phải không?"

Anh nhìn cô gật đầu đáp "ừm", sau đó cô vội ôm lấy anh một cách vui sướng rồi đáp:

"Thế thì anh không được nuốt lời đâu đó"

Lúc này bên ngoài cửa gần đó, Hiểu Nhiên nép mình vào góc tường rồi chợt buồn ngẫm nghĩ:

(Sao mình lại buồn vậy chứ? Rõ ràng mình không hề có lỗi gì mà lại bị ăn tát, đến cuối cùng thì mình cũng chỉ là một hầu nữ, không có gì đặc biệt nên dù đúng hay sai cũng không có quyền phản kháng, chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Tại phòng khách lúc này.

Thuần Dương nhìn Tư Diệp bật hỏi:

"Em có đói không? Lúc này em nói em chưa ăn gì thì đã vội đến đây, hay anh nhờ người làm com cho em nhé"

Tư Diệp bật nũng nịu rồi nói:

"Em không ăn, em vẫn không yên tâm về anh và cô gái Bạch Hiểu Nhiên đó"

Anh thờ dãi đáp:

"Anh đã nói rồi, giữa anh và cô ta không có gì cả, dù gì anh cũng đã chấp nhận đính hôn với em thì em còn nghi ngờ anh sao?"

Nghe vậy Tư Diệp chợt nhẹ lòng, cô nắm lấy bàn tay anh rồi nhỏ nhẹ nói:

"Nếu vậy thì chứng minh anh và cô ta không có gì đi, em không muốn thấy cô ta trong ngôi nhà này nữa, anh cho cô ta thôi việc đi có được không?"

Bỗng Thuần Dương ngạc nhiên rồi lưỡng lự, thấy nét mặt không vui ấy của anh thì lại càng làm Tư Diệp nghi ngờ hơn. Cô nheo mày tiếp lời:

"Sao vậy? Chẳng phải anh và cô ta không có gì sao? Nếu vậy thì mau đuổi cô ta đi đi"

Anh đáp:

"Nhưng cô ta còn đang mắc nợ anh nên phải làm đúng một năm để trả nợ, em đừng suy nghĩ quá mà bỏ qua chuyện này đi có được không?"

Tư Diệp vẫn khẳng khái nói:

"Hừ, anh là đang cố tình giữ chân cô ta lại đúng không? Em biết anh không phải vì số nợ mà tính toán, dù cô ta có nợ anh bao nhiêu thì nó cũng không là gì với anh cả, chẳng qua là anh không nỡ đuổi cô ta đi đúng không?"

Anh đứng dậy quay lưng tránh mặt Tư Diệp tiếp lời:

"Sao em lại nghĩ như vậy chứ? Cô ta là nữ hầu mà anh thấy thích nhất thôi, có lẽ vì cô ta khá giỏi học hỏi và làm tốt công việc, em đừng hiểu lầm"

Tư Diệp bật đứng dậy, nét mặt khó chịu hơn lúc ban đầu mà phản ứng:

"Vậy thì càng không được, thế thì ngày từ bây giờ em sẽ chuyển qua đây ở, em không cho phép bất cứ nữ hầu hay cô gái nào lại gần anh ngoài em"

Nghe vậy Thuần Dương vừa ngạc nhiên lại vừa không an lòng. Nhưng vì không muốn làm người đàn ông hai lòng nên anh quyết định cho Tư Diệp đến ở cùng mình chỉ mong cô nghĩ rằng anh không có lỗi với cô.

...

Sáng ngày hôm sau đó, bên ngoài vườn hoa. Hiểu Nhiên chăm chút sờ nhẹ tay lên từng nhành hoa nhỏ đang khoe sắc dưới ánh mặt trời. Đột nhiên Tư Diệp bước đến từ phía sau khoanh hai tay lên tiếng:

"Cô cũng được phân công nhiều việc quá nhỉ? Vừa là người nấu ăn, phụ trách dọn dẹp phòng cho Thuần Dương, giặt quần áo cho anh ấy, lại còn được bước vào vườn hoa của mẹ anh ấy nữa chứ"

Sau đó Tư Diệp bước lại vài bước, sờ nhẹ tay lên nhành hoa hồng đỏ vừa nở phía dưới rồi nheo mày tiếp lời:

"Đôi lúc tôi tự hỏi cô có phải là một người hầu giúp việc hay là vợ anh ấy không nữa"

Chợt Hiểu Nhiên ngạc nhiên quay sang đối mặt với Tư Diệp rồi bật hỏi:

"Lạc tiểu thư không ở trong nhà sao mà lại ra đây làm gì?"

Cô ta bật cười khúc khích rồi vênh mặt đáp:

"Thuần Dương đến công ty rồi, tôi ở nhà một mình cũng chán nên muốn quan sát xem cô làm việc thế nào? Dù gì tôi cũng là vợ sắp cưới, là Phó phu nhân của anh ấy, cũng xem như là chủ của cô đây"

Hiểu Nhiên chợt im lặng một hồi rồi cố gượng cười nói:

"Vây ra hai người sắp kết hôn, bản thân tôi là nữ hầu của ông chủ Phó nên cũng cảm thấy vui mừng thay"

Tư Diệp bật liếc mắt rồi đáp:

"Hừ, đừng có giả nai, tôi biết cô luôn cố gắng tiếp cận anh ấy trong khi tôi không có ở đây, thậm chí cô còn ngủ cùng anh ấy nữa kia, tôi đã vào phòng anh ấy và thấy có vài sợi tóc dài, nó rất giống màu tóc của cô đây"

Hiểu Nhiên chợt quay lưng rồi đáp:

"À, chắc là do khi dọn dẹp phòng và giường anh ta, tóc của tôi đã rụng xuống không chừng"

Tư Diệp bật nghiêng răng rồi kéo mạnh tay Hiểu Nhiên lại, kề mặt đến gần cô với thái độ hăm dọa rồi nói:

"Cô đừng có biện minh, bởi vì trực giác của người phụ nữ không thể nào sai được, cô nên nhớ với thân phận của chính mình vì người anh ấy yêu là tôi, chứ không phải cô"

Nói xong Tư Diệp đẩy mạnh Hiểu Nhiên ra rồi tiếp lời:

"Nếu để tôi thấy cô qua lại với anh ấy một lần nữa, tôi sẽ không để yên cho cô đâu"

Dứt lời Tư Diệp liền bước đi mất, Hiểu Nhiên thở một hơi dài rồi lẩm bầm tự hỏi:

"Minh đã làm gì để bị xem là người thứ ba thế này?"

Một lúc sau bên trong nhà vệ sinh

Tư Diệp vội nôn thốc vào bồn rửa tay rồi cô nhanh chóng xả nước đi mất. Thờ dốc với nét mặt xanh xao lẩm bầm:

"Thật đáng ghét, cái thai này đã được hơn hai tháng, nếu mình không làm gì đó chắc chắn một ngày nào đó không thể nào che giấu nổi, con tiện nhân Luna kể từ khi hãm hại mình thì lại biệt tâm tích không thấy xuất hiện, tốt nhất cô nên đi chết đi, đừng để Lạc Tư Diệp này tìm được cô thì xem như cô chết chắc"

Vài ngày hôm sau, tại sân bay.

Tiếng giày cao gót "lộp cộp" giữa sân bay cùng với tiếng kéo hành lý khiến ai nấy cũng phải ngẩn nhìn. Đó là một cô gái tóc ngắn với chiếc kính râm đen che mắt đi một đôi mắt đẹp, chỉ chừa lại một chiếc mũi cao và đôi môi đỏ chót của màu son hàng hiệu khiến bao cô gái yêu thích phải ganh tỵ. Cô gái bước đến quầy của một nhân viên rồi tháo nhẹ chiếc kính râm ấy ra lên tiếng hỏi:

"Cho tôi hỏi một chút, bây giờ là mấy giờ?"

Cô gái nhân viên nhìn đồng hồ trên tay mình rồi đáp:

"Vâng là 3 giờ chiều thưa tiểu thư"

Nghe vậy cô gái nhẹ nhàng mang chiếc kính râm ấy lên, rồi mỉm cười nói:

"Cảm ơn"

Cô quay lưng kéo hành lí đi về một hướng mất cùng với nhiều người trầm trồ xung quanh bàn tán khen ngợi

"Cô gái đó đẹp quá, là người mẫu à?"

Một lúc sau khi tiến đến khách sạn.

Khoảng 7 giờ tối, cô gái mặc một chiếc áo tắm để lộ một bầu ngực căng tròn trông thật quyến rũ. Miệng cắn nhẹ một quả táo, tay kia cầm lấy chiếc điện thoại áp lên bên tai mình mỉm cười hỏi:

"Vâng là cô ta có thai hơn 2 tháng rồi à, đúng là như tôi dự định rằng cô ta sẽ không phá đi cái thai đó"

Sau đó cô bật cười, miệng vừa nhai táo vừa hé lộ ánh mắt thâm hiểm sau một hồi nói chuyện điện thoại xong. Cô tựa chiếc eo thon vào cạnh bàn gần đó rồi lẩm bẩm:

"Lạc Tử Diệp, cô cướp đi mọi người đàn ông của tôi thì tôi sẽ lấy đi những thứ mà cô mong muốn có được, đừng có hòng trở thành Phó phu nhân trong khi... bản thân cô chỉ là con điếm"

Tại Phó Gia.

Tư Diệp mang lấy cốc cafe đã tự mình pha sẵn trong bếp, đột nhiên Hiểu Nhiên bước vào khi nhìn thấy cô ta đang loay hoay tìm lọ đường nên cô bước đến lên tiếng:

"Lạc tiểu thư đang tìm lọ đường à? Tôi để nó ở bên kia"

Hiểu Nhiên vừa lên tiếng vừa trở tay lên chiếc kệ cao phía trên. Tư Diệp quay sang nhìn cô lên tiếng:

"Đã biết tôi tìm lọ đường còn không lấy giúp, đứng đó mà chỉ trỏ hay sao?"

"Vâng, vậy để tôi lấy"

Hiểu Nhiên gạt đầu đáp rồi bước tới gần chiếc tủ kệ, nhẹ nhàng nhón chân rồi giơ tay lên gần lọ đường ấy, đột nhiên Tư Diệp bật cười nhẹ, tay cầm cốc cafe nóng ấy bắt ngờ hất vào người cô khiến cô bật nóng mà phát lên tiếng:

"A...cô...cô làm gì vậy?"

Hiểu Nhiên quay sang nhìn Tư Diệp rồi nhìn lại cái áo của mình đã lấm lem cafe đen, vừa ảm vừa nóng thì Tư Diệp đắc ý lên tiếng:

"Tôi thấy cô chướng mắt nên làm vậy thôi"

Hiểu Nhiên nhăn nhó mặt rồi hỏi:

"Tôi không làm gì sai, tôi đang cố lấy lọ đường cho cô nhưng sao cô lại làm vậy?"

Nghe vậy, Tư Diệp cầm lấy cốc cafe đã bị hất đi lúc nãy rồi buông lơ chiếc cốc ấy xuống đất khiến nó vỡ văng tứ tung, tiếng cốc vỡ vang lên một tiếng "cốp" lớn, sau đó cô ta tiếp lời:

"Tôi không cần thận làm vỡ cốc rồi, cô giúp tôi dọn dẹp đi"

Hiểu Nhiên nhận ra Tư Diệp đã bắt đầu không ưa gì mình, cô nheo mày nói:

"Cô là đang muốn gì?"

Tư Diệp bật cười đáp:

"Thái độ của cô như vậy là sao? Đang muốn chống đối tôi à? Mau dọn dẹp sạch sẽ đi, nếu không Thuần Dương về tôi sẽ mách anh ấy trị tội cô đấy"

Hiểu Nhiên bật đáp:

"Hừ, tôi không làm sai, tại sao phải dọn dẹp đồng này trong khi cô cố tình làm vỡ nó chứ? Còn hất cafe vào người tôi nữa"

Tư Diệp vẫn vênh mặt đáp:

"Vì tôi là bạn gái của Thuần Dương, tương lai sớm muộn gì cũng là chủ của cô, biết điều thì dọn dẹp đi, còn dám lên tiếng với tôi nữa à?"

Hiểu Nhiên bật kim chế con tức giận, sau đó cúi người nhặt từng mảnh vỡ chiếc cốc ấy mà dọn dẹp, Tư Diệp thỏa mãn rồi quay lưng bước ngoài mát.

Buổi tối khi Thuần Dương vừa trở về nhà, anh bước vào nhà nhìn mặt những nữ hầu trong nhà rồi lên tiếng:

"Bạch Hiểu Nhiên đâu? Bảo cô ta dọn cơm tối cho tôi"

Đột nhiên Tư Diệp bước ra lên tiếng:

"Com tối sau này do em phụ trách, anh không cần phải gọi cô ta làm nữa đâu"

Anh bỗng ngạc nhiên rồi ngẫm nghĩ:

(Mình quên mất là Tư Diệp đã dọn đến đây ở, sao lại không có cảm giác thoải mái thế này?)

Một lúc sau, tại bàn ăn. Anh gấp những món do Tư Diệp vừa nấu lên rồi cho vào miệng, Tư Diệp ngồi cạnh vui vẻ hỏi:

"Có ngon không?"

Anh gật nhẹ đầu đáp:

"Ngon lắm, em học nấu ăn từ khi nào vậy?"

"Em sống 1 mình ở căn hộ nên cũng phải biết nấu ăn chứ, mà sao này giờ anh không ăn những món khác, chỉ ăn mỗi một món vậy?"

Anh nhìn những đĩa thức ăn khác rồi đáp:

"Anh có chút không quen miệng với khẩu vị này, mặc dù những món em nấu rất ngon"

Tư Diệp bật nheo mày:

"Không quen miệng? Vậy thường ngày anh ăn cái gì? Chẳng phải những thứ này sao?"

Anh đáp:

"Từ ngày mai em đừng nấu nữa, đã đến đây ở thì em không cần phải động vào việc gì, việc nấu ăn đã có Bạch Hiểu Nhiên lo rồi"

Cô ta bật nghiêng răng rồi cười nhẹ hỏi:

"À là do anh không thích ăn món của em nấu, mà thích ăn món cô ta nấu à? Với lại một người thấp kém như vậy anh còn gọi cả họ tên cô ta làm gì chứ?"

Anh đặt đũa xuống bàn rồi nói:

"Em sao vậy? Anh đang rất mệt nên em đừng gây chuyện nữa, anh đã nói với em là anh và cô ta không có mối quan hệ nào khác ngoài chủ tớ đâu"

Dứt lời anh đứng dậy nói tiếp:

"Anh cảm thấy mệt nên lên phòng trước đây, nếu em chưa ăn gì thì cứ ăn đi"

Nói xong anh liền bước đi mất. Tư Diệp bật cảm thấy không can tâm nên lòng ngẫm nghĩ:

(Sao Thuần Dương lại tỏ thái độ với mình như vậy chứ?)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Sáng sớm hôm sau, Thuần Dương đi vào bếp thì chợt thấy bóng dáng Hiểu Nhiên đang loay hoay bên trong. Anh đứng phía sau lưng cô, tay vừa vớ mở tủ lạnh rồi lấy một chai nước, vừa đưa mắt liếc nhìn quan sát cô đang chăm chú làm đồ ăn. Mùi thơm của đồ ăn quen thuộc làm anh không thể nào quên được, khi cô bật quay lại chợt thấy anh, nét mặt có chút ngạc nhiên nhưng đành cúi đầu lên tiếng:

"Chào buổi sáng ông chủ Phó, cơm của ngài tôi sắp làm xong rồi, một chút nữa sẽ đặt trên bàn"

Bỗng cử chỉ e ngại của cô làm anh thấy lạ lẫm, anh ngạc nhiên tiến tới bật hỏi:

"Cô hôm nay sao vậy? Sao lại nói chuyện với tôi một cách mất tự nhiên như thế? Chẳng phải thường ngày cô hay mạnh mẽ gọi thẳng họ tên tôi sao?"

Cô cố tránh mặt anh rồi đáp:

"Tôi chỉ làm đúng nghĩa vụ của một người hầu thôi, với lại bây giờ tôi phải mang đồ ăn đem lên cho ngài, mời ngài ra ngoài đợi một lát"

Lúc này bầu không khí bỗng xa lạ dần, anh khó chịu rồi kéo tay cô lại nghiêm mặt hỏi:

"Cô có chuyện gì à? Sao hôm nay lạ vậy?"

Cô rút rè giật tay mình ra khỏi tay anh, rồi bật mỉm cười đáp:

"Tôi nghĩ ngài không nên nói chuyện nhiều với một người làm như tôi, bây giờ tôi mới nghĩ thân phận của tôi chỉ là một người làm của anh mà thôi, tôi chỉ muốn làm tốt công việc nên mong anh đừng thắc mắc gì nữa"

Dứt lời cô quay lưng đi càng khiến anh bận lòng, anh chợt ngẫm nghĩ:

(Có phải hôm trước mình nói với Tư Diệp mình và cô ta chỉ là quan hệ chủ tớ, nên bây giờ cô ấy giận chăng?)

Nghĩ xong anh có muốn giải thích nhưng bản thân lại không cho phép, có lẽ vì bản thân mình đã có bạn gái nên tiếp xúc với người con gái khác là sai lầm nên đành quay lưng đi mất.

Một lúc sau trên bàn ăn, Tư Diệp quan sát cách ăn và nét mặt của anh, cô mỉm cười lên tiếng:

"Xem ra thức ăn của cô gái đó rất hợp khẩu vị với anh, chẳng trách khi ăn món em nấu, anh lại không có nét mặt tốt như vậy"

Anh chợt ngạc nhiên rồi nhìn Tư Diệp bật nói:

"Em đang nói gì vậy? Ai nấu cũng như nhau thôi, em ăn đi rồi một lát ra ngoài mua sắm hay gì đó, anh còn phải đến công ty"

Bỗng Tư Diệp bữu môi đáp:

"Ngày nào anh cũng đến công ty, mấy hôm nay em ở nhà thật sự rất chán, anh vẫn chưa chọn được một ngày thích hợp để hai chúng ta đính hôn sao?"

Anh bật im lặng một vài giây rồi đáp:

"Nếu như em muốn thì cuối tuần này chúng ta đính hôn, anh sẽ tranh thủ sắp xếp công việc"

Nghe vậy cô ta bật gật đầu vui sướng, bỗng anh lên tiếng hỏi:

"Tư Diệp, dạo này anh thấy sắc mặt em không tốt, anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe nhé"

Cô bật ngạc nhiên rồi cười gượng đáp:

"Em có làm sao đâu chứ, không cần phải đến bệnh viện kiểm tra đâu"

Anh lại tiếp lời:

"Như thế anh không yên tâm, một lát nữa anh sẽ nhờ người đưa em đến bệnh viện kiểm tra thử, vì dạo này anh thấy em rất lạ"

Nghe vậy, Tư Diệp bỗng thoáng chốc trong suy nghĩ:

(Dạo này đúng là sắc mặt mình kém đi rất nhiều, chẳng trách Thuần Dương đã bắt đầu để ý rồi, nếu mình từ chối đi khám thì anh ấy sẽ càng lo lắng và bắt mình đến bệnh viện cho bằng được, chi bằng gật đầu thử xem sao)

Sau đó cô đành gật đầu đáp:

"Vậy em sẽ tự mình đi khám, anh không cần lo đâu"

Anh tiếp lời:

"Nếu em nói vậy thì anh nghe em, với lại em muốn ăn gì thì cứ nhờ giúp việc mua, xin lỗi vì thời gian gần đây anh rất bận nên không thể bên em thường được"

Tư Diệp vẫn bật cười nói:

"Không sao, em hiểu mà, anh ăn nhanh rồi còn đến công ty"

Anh mỉm cười rồi gật đầu "ừ" một tiếng.

...

Một hồi sau, tại bệnh viện

Bên trong căn phòng khám sức khỏe phụ khoa.

Tư Diệp xem bảng kết quả vừa khám thai của mình rồi ngẫm nghĩ:

(Cái thai cũng đã có hình dạng của một đứa bé rồi nên không bao lâu nữa bụng mình sẽ to ra, làm cách nào để có thể sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa đây?)

Một lát sau, khi Tư Diệp vừa bước ra khỏi phòng khám, đột nhiên có một giọng nói vang lên:

"Oh tôi đang nhìn lầm sao?"

Tư Diệp bỗng ngẩn nhìn người phát ra giọng nói trước mặt mình thì chợt nhận ra người đó không ai khác chính là Lăng Nhất. Đột nhiên cô to mắt nhìn anh với bao sự lo lắng bắt đầu tràn ngập, nó như cả một màu đen đè lên cơ thể một cách nặng nề, cô liếng thoắt ngẫm nghĩ:

(Lăng Nhất, sao anh ta lại ở đây? Vậy có nghĩa là anh ta đã thấy mình bước ra khỏi phòng khám khoa sản)

Lăng Nhất bỗng tiến tới, anh ung dung bật cười hỏi:

"Lạc tiểu thư sao lại ở đây, còn vừa mới bước ra khỏi phòng khám khoa sản nữa chứ? Đừng nói với tôi là..."

Anh vừa nói vừa liếc mắt nhìn bao tài liệu kết quả vừa khám thai trên tay Tư Diệp, liền tiếp lời:

"Cô đến đây khám thai sao?"

Tư Diệp to mắt nhìn anh rồi nhanh chóng đảo mắt nheo mày nói:

"Sao anh lại ở đây? Còn đứng trước phòng khám khoa sản?"

Lăng Nhất mỉm cười rồi đưa mắt nhìn một người phụ nữ và các bác sĩ trong phòng sinh trước mặt mình rồi đáp:

"Lúc này đang đi trên đường tôi bắt gặp một thai phụ đang đau bụng bất chợt và nghĩ rằng cô ấy sắp sinh nên nhanh chóng đưa cô ấy đến bệnh viện gấp, nhưng mà cũng thật là ngạc nhiên khi tôi thấy Lạc Tư Diệp cô xuất hiện ở đây nữa cơ đấy"

Tư Diệp bật sợ hãi rồi xoay người né tránh:

"Anh đừng nghĩ bậy, tôi chỉ là đến kiểm tra thử thôi, hoàn toàn không như anh nghĩ đâu"

Lăng Nhất nghiêng nhẹ đầu, nhìn bóng lưng đang bối rối của Tư Diệp bật cười nói:

"Cô không thể nói dối trước một người đã từng sinh sống với cô đâu, đặc biệt khi chúng ta còn từng có mối quan hệ rất thân mật"

Sau đó anh bước đến trước mặt cô rồi tiếp lời:

"Nếu tôi đoán không lầm thì cô mang thai rồi phải không? Là con của Phó Thuần Dương, người mà cô mong muốn có được bấy lâu hay là...của ai khác vậy?"

Tư Diệp bật nghiêm mặt đáp:

"Anh là đang cố tình chế giễu tôi có thai ngoài ý muốn với người khác đúng không?"

Lăng Nhất bật cười lớn nói:

"Tôi chỉ hỏi vậy thôi mà, nếu là cái thai của Phó Thuần Dương thì cô đâu cần lo lắng sợ sệt như vậy, vì chỉ cần cô mang thai con anh ta, tự khắc anh ta sẽ cho cô làm Phó phu nhân không chừng, nhưng với về mặt này thì tôi e rằng cái thai là của tên sở khanh nào khác rồi"

Cô nheo mày rồi lên tiếng:

"Tốt nhất anh nên im miệng và đừng nhúng vào chuyện của tôi, chuyện tôi đến khoa phụ sản anh không được tiết lộ với bất kì ai, nếu không tôi không sẽ bỏ qua cho anh đâu"

Chợt nét mặt Lăng Nhất nghiêm túc dần, anh bật hỏi:

"Vậy ra...đó là sự thật, cô có thai thật à? Bao lâu rồi?"

Cô đành đáp:

"Đã 2 tháng, đó là một sự cố ngoài ý muốn nên tôi cũng không muốn như vậy"

Anh lại hỏi:

"Vậy cô tìm cách che giấu nó à? Hay là đang có một âm mưu nào khác rồi, nếu Phó Thuần Dương anh ta biết cô đang mang thai và không phải con anh ta, là chuyện lớn đấy"

Cô nheo mày khó chịu hỏi:

"Tự mình tôi sẽ biết cách giải quyết, anh quan tâm làm gì?"

Anh bật cười khúc khích:

"Hay cô muốn tôi giúp, tôi nghĩ là một mình cô sao có thể tự lo liệu được mọi chuyện, không khéo lại đổ vỡ kế hoạch và bị phát hiện, lúc ấy còn có khi Phó Thuần Dương anh ta sẽ bỏ rơi cô một cách không thương tiếc"

Tư Diệp bật cười lớn rồi hỏi:

"Anh muốn giúp tôi? Anh thì giúp tôi được gì chứ trong khi chúng ta bây giờ chẳng còn mối quan hệ gì nữa cả, thật là nực cười!"

Lăng Nhất vẫn nghiêng đầu mỉm cười đáp:

"Không lẽ phải có mối quan hệ thì tôi mới có thể giúp cô sao?"

Tư Diệp chợt nghi ngờ hỏi:

"Tại sao anh lại muốn giúp tôi, hay là muốn điều kiện gì khác?"

Anh bật cười đáp:

"Cô nghĩ Lăng Nhất tôi là loại người vậy sao? Dù sao cô cũng là người phụ nữ tôi từng yêu, từng bỏ rơi tôi, nhưng đó là quá khứ rồi, hiện tại tôi vẫn muốn giúp cô không điều kiện, đơn giản chỉ là...tôi muốn thế thôi"

...

Một lát sau trên xe Lăng Nhất, Tư Diệp vẫn ra nét mặt dè chừng bật hỏi:

"Tôi không tin anh lại chấp nhận giúp tôi như vậy? Rốt cuộc anh muốn gì thì cứ nói đi, đừng làm bộ làm tịch nữa"

Lăng Nhất vừa cài dây an toàn vừa đáp:

"Cô vẫn luôn có suy nghĩ nghi ngờ lòng tốt của đối phương như vậy sao?"

Tư Diệp lại cười hời hợt rồi nói:

"Đúng vậy, không có ai đi giúp một người mà không có mục đích, tôi nghĩ anh không phải muốn moi tiền từ tôi đấy chứ?"

Anh vừa bật cười nhẹ vừa khởi động xe, khi tiếng cơ động bắt đầu phát tiếng "rừ rừ", anh trả lời:

"Cô nghĩ gì vậy? Đường đường tôi là nhị thiếu gia của Lăng Thị đấy, mặc dù hồi xưa tôi bị ba đuổi ra khỏi nhà vì ăn chơi lêu lổng và không có một xu dính túi, mới đi ăn bám phụ nữ như cô đây, nhưng bây giờ tôi đã không như trước nữa, không phải là kẻ trắng tay như cô nghĩ đâu"

Tư Diệp chợt ngẫm nghĩ rồi hỏi:

"Vậy anh muốn gì, không phải tôi là người khai báo với cảnh sát rồi bắt anh sao? Nếu không tại tôi thì những năm đó anh không phải ngồi trong song sắt đâu, hay anh đang muốn có tình tiết cận rồi trả thù tôi?"

Anh im lặng một vài giây rồi hỏi:

"Sao cô lại nghĩ vậy? Tôi phải nên cảm ơn cô mới phải, vì nhờ cô mà những năm cải tạo ấy tôi mới có thời gian suy nghĩ về mọi chuyện, bản thân cũng thay đổi dần hơn xưa, tôi nên biết ơn cô mới đúng"

Bống cô bật cười hỏi:

"Ha, anh tưởng tôi ngốc sao? Không lí nào người khác lại chịu giúp đỡ với một người đã lừa dối, phản bội mình, nếu anh muốn trả thù tôi thì anh cứ việc nói thẳng"

Sau một hồi nghe những câu hỏi tràn ngập sự nghi ngờ của Tư Diệp, anh quay sang nhìn cô với ánh mắt gian tà lên tiếng:

"Tốt nhất cô nên im lặng đi, tôi sẽ không giải thích hay trả lời mấy câu hỏi vớ vẩn của cô đâu, bởi tôi là người biết được bí mật của cô, nếu lỡ không may tôi nói ra...liệu chuyện tốt đẹp có đến với cô nữa không?"

"Anh..."

Tư Diệp chợt nghiêng răng im lặng dần, cô biết mình đang bị hăm dọa và vẫn một mực e dè đề phòng với Lăng Nhất.

Một hồi sau tại siêu thị.

Tư Diệp lẻo đẻo đi phía sau Lăng Nhất nhả mặt lên tiếng:

"Này tên kia, khi không anh lại đưa tôi tới siêu thị làm cái gì vậy hả?"

Anh vẫn im lặng không trả lời, tiến tới kệ xếp hàng gần đó lấy rất nhiều thứ, sau đó đi thanh toán. Tư Diệp chợt thắc mắc đồng đồ anh mua, đó là một đồng thức ăn và thực phẩm, cô lên tiếng hỏi:

"Này, anh rốt cuộc muốn hành xác một thai phụ như tôi đi khắp siêu thị với anh như vậy là để cho anh đi mua thức ăn sao?"

Đúng lúc vừa thanh toán xong, anh quay sang đưa cho Tư Diệp túi thực phẩm ấy rồi nói:

"Cô đang mang thai, nên cần bổ sung rất nhiều chất dinh dưỡng để tốt cho đứa bé, nên tôi cố tình đến đây mua những thứ này cho cô"

Bống Tư Diệp ngạc nhiên rồi nheo mày hỏi:

"Anh đang cố tìm cách giảm sự nghi ngờ của tôi về anh à? Vô ích thôi, hiện tại tôi đã chuyển đến nhà của Thuận Dương ở nên có sẵn thức ăn và nước uống, không cần anh phải mua giúp đâu"

Nghe vậy Lăng Nhất bật ngạc nhiên, anh im lặng vài giây rồi bật cười nói:

"VẬY Ờ, TÔI CỨ TƯỞNG CÔ CÒN SỐNG MỘT MÌNH Ở CĂN HỘ, KHÔNG NGỜ ĐÃ CHUYỂN ĐẾN PHỐ GIA Ờ RỒI"

"Hừ, đúng vậy, tôi hiện tại có người chăm sóc đầy đủ, anh không cần phải cố lấy lòng tôi vậy đâu"

Tư Diệp khoanh tay vênh mặt đáp thì Lăng Nhất chợt quay lưng tiếp lời:

"VẬY THÌ TÚI ĐỒ NÀY TÔI ĐEM VỀ NHÀ TÔI VẬY, DÙ SAO CŨNG SẮP HẾT THỰC PHẨM RỒI"

9:00 tối tại Phố Gia. Lăng Nhất dừng xe trước cổng thì Tư Diệp nhanh chóng bước xuống xe, anh cũng nhanh chóng bước xuống rồi lên tiếng gọi:

"Này"

Tư Diệp nhìn anh, thái độ khó chịu hỏi:

"Gì hả?"

Anh liếc mắt nhìn xuống chân cô đang mang là một đôi giày cao gót hàng hiệu, anh lên tiếng:

"TỪ LÚC CÓ THAI TỚI GIỜ, CÔ VẪN MANG GIÀY CAO GÓT Ờ? TỪ NGÀY MAI CẮT NÓ VÀO TỦ ĐI, CÔ NÊN MANG NHỮNG LOẠI GIÀY THẤP, NHỜ KHÔNG MAY VẤP NGÃ THÌ..."

Anh đang nói thì Tư Diệp bật cắt lời nói:

"ĐỦ RỒI, ANH LÀ ĐANG CỐ GIÀ VỜ QUAN TÂM TÔI Ờ?"

Sau đó cô bống tiến tới anh, nét mặt khó chịu, nhỏ giọng tiếp lời:

"VỚI LẠI TÔI CẢNH CÁO ANH, TỪ BÂY GIỜ BẤT CỨ NƠI Đâu, ANH KHÔNG ĐƯỢC NHẮC ĐẾN CÁI THAI NÀY, NHỜ MAY NGƯỜI KHÁC NGHE ĐƯỢC THÌ ANH ĐỪNG TRÁCH TÔI"

Lăng Nhất bật điềm tĩnh đáp:

"TÔI BIẾT RỒI, NHƯNG TÔI CHỈ MUỐN KHUYÊN CÔ NÊN ĐỔI GIÀY ĐI, CÒN NỮA, QUẦN ÁO CŨNG NÊN MẶC NHỮNG LOẠI RỘNG RÃI THOẢI MÁI MỘT CHÚT, ĐỪNG CỐ MẶC CÁC LOẠI

đồ ôm sát như vậy nữa, cô vào nhà đi kéo lạnh"

Tư Diệp có chút ngạc nhiên nhưng rồi quay lưng đáp:

"Được rồi, anh cũng về đi"

Sau đó cô bước vào cổng mất, anh cũng yên tâm rồi phóng xe đi mất.

Bên trong nhà, Tư Diệp vừa đi được một đoạn, cô đứng lại ngẫm nghĩ:

(Rốt cuộc tên Lăng Nhất có tốt thật hay không? Hay hắn chỉ muốn mình cảm hóa lòng tốt của hắn sau đó lại tìm cách giở trò trả thù, mình phải cảnh giác hắn ta mới được)

Khi cô vừa bước vào nhà, chợt Thuần Dương ngồi ở phòng khách đứng dậy lên tiếng:

"Tư Diệp, em về rồi à"

Cô tiến tới gật đầu đáp:

"Vâng, em vừa ăn tối bên ngoài rồi, anh đang làm gì vậy?"

Thuần Dương đáp:

"Anh vừa xem lịch và sắp xếp công việc, dự định cuối tuần này chúng ta có thể đính hôn rồi"

Cô bật thoáng vui mừng rồi nói:

"Vậy à"

Anh lại hỏi:

"Đúng vậy, mà...em đến bệnh viện kiểm tra thể nào rồi"

Cô đã chuẩn bị sẵn câu trả lời vì biết thể nào anh cũng hỏi câu này, bèn nhanh nhẹn đáp:

"À cũng không có gì, bác sĩ bảo do em ăn uống không điều độ nên khuyến nghị em ăn nhiều một chút, không có gì nghiêm trọng đâu"

"Vậy à, tốt quá rồi"

Anh nói, Hiểu Nhiên chợt đi đến đặt tách cafe lên bàn nhỏ nhẹ lên tiếng:

"Cafe của ông chủ"

Anh nhìn cử chỉ của cô không còn tự nhiên như trước, cũng hiểu được vì bây giờ trong nhà lại có thêm một người nên đã không còn thoải mái như lúc ban đầu. Tư Diệp chợt liếc mắt lên tiếng:

"Sẵn tiện pha cho tôi một cốc nước cam không đường"

Hiểu Nhiên gật đầu đáp một tiếng "vâng" rồi đi vào trong bếp. Thuần Dương lên tiếng:

"Tư Diệp, hôm nay cô ấy làm nhiều việc nên rất mệt hay là để anh nhờ người khác pha cho em"

Cô nheo mày đáp:

"Em muốn cô ta pha thì cô ta phải làm, anh quan tâm cô ta có mệt hay không làm gì chứ?"

Thuần Dương ngạc nhiên, không biết là từ bao giờ, anh bắt đầu để ý cảm giác của Hiểu Nhiên, để ý việc cô làm, để ý cả việc cô đi đâu hay làm gì. Lòng anh bật co thắt tự hỏi:

(Mình có phải thích cô ta rồi không? Sao lại khó chịu như vậy chứ?)

Rồi anh nhìn Tư Diệp tự trấn an lòng mình

(Không đúng, Tư Diệp là người mình yêu, không thể có ai thay thế được, rõ ràng mình yêu Tư Diệp, chắc chắn là như vậy)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Một tuần sau lễ đính hôn cũng diễn ra. Thuận Dương và Tư Diệp đứng bên nhau tạo dáng để hoàn thành bộ ảnh cưới. Tư Diệp trong chiếc váy trắng lông lầy xa hoa và xinh đẹp thì nhiếp ảnh gia đứng từ xa nheo mắt lên tiếng:

"Phó tổng, phiền anh ôm lấy eo của Lạc tiểu thư một chút có được không?"

Nghe vậy Thuận Dương đành miễn cưỡng choàng tay ôm lấy eo cô nhưng tâm tư lại tràn đầy hỗn loạn và khó chịu, ánh mắt hướng về chỗ khác thì nhiếp ảnh gia lại lên tiếng:

"Phó tổng, ánh mắt của anh phải nhìn Lạc tiểu thư một cách âu yếm mới có thể tạo ra được mẫu ảnh đẹp, phiền anh hợp tác một chút có được không?"

Anh nheo mày khó chịu dần thì Tư Diệp bật nói:

"Thuận Dương, anh sao vậy? Mau phối hợp với em để chụp ảnh đi"

Anh bèn đáp:

"Được rồi"

Một lát sau anh bước ra ngoài vì cảm giác khó chịu ngột ngạt trong cơ thể, Tư Diệp đi phía sau lên tiếng:

"Thuận Dương, em muốn chúng ta có một bộ ảnh cưới đẹp, em nghĩ bên Hawaii cảnh cũng rất ưng ý hay là chúng ta sang đó làm một chụp đi"

Nghe vậy anh không vui đáp:

"Tư Diệp, chúng ta đính hôn rồi nên em không cần phải lo đâu, về chuyện em muốn sang Hawaii chụp ảnh thì hãy đợi đến khi nào chúng ta kết hôn đi"

Cô nheo mày:

"Em không muốn đợi đến đó, em muốn nội trong tháng này"

Anh quay lại nhìn cô nói:

"Xin lỗi hôm nay anh thấy có chút không khỏe, chúng ta về đi"

Tư Diệp lại khó chịu hơn, cô bước đến gần anh đáp:

"Sao lại khó chịu? Ngay cả khi chụp ảnh cưới với em anh còn không chịu hợp tác, anh có nghĩ đến cảm giác của em không?"

"Anh..."

Lúc này Thuận Dương lại bận lòng đến lạ, bao cảm giác khó chịu tràn ngập lấy anh một cách không bình thường thì một chiếc xe dừng lại bên cạnh khiến anh ngạc nhiên khi đó lại là xe của Diệc Thiên. Lại càng ngạc nhiên hơn khi cánh cửa xe bật mở, người bước xuống không ai khác lại là Hiểu Nhiên. Anh trở mặt nhìn trong suy nghĩ:

(Bạch Hiểu Nhiên, sao cô ta lại đi cùng xe Diệc Thiên chứ?)

Khi bước xuống Hiểu Nhiên cũng ngạc nhiên không kém khi thấy anh và Tư Diệp trước mặt mình thì Diệc Thiên đi bên cạnh lên tiếng:

"Thuận Dương, cậu cũng đưa Tư Diệp đến xem váy cưới đấy à?"

Thuận Dương tiến lại gần cao mày khó chịu hỏi:

"Cũng là ý gì?"

Rồi anh liếc nhìn Hiểu Nhiên:

"Ai cho phép cô ra ngoài trong lúc đang làm việc ở nhà tôi?"

Cô mấp môi:

"Tôi..."

Diệp Thiên đáp:

"Là tôi đến đón cô ấy đi, dù gì công việc đã làm xong hết nên tôi đưa cô ấy đến đây xem thử qua vài mẫu váy cưới của cửa hàng này, cô ấy có mắt nhìn rất tốt nên việc chọn lựa nhập mẫu váy cưới thịnh hành về cửa hàng tôi sẽ xuất sắc hơn"

Thuần Dương bật cười nhạt hỏi:

"Ha, công việc của cậu ở cửa hàng nhàn rồi đến mức đến nhà bắt người hầu của tôi muốn đi lúc nào cũng được sao? Thậm chí cô ta còn không bèn mắng đến gọi xin phép tôi thì lí do gì được đi hả?"

Diệp Thiên ngạc nhiên đáp:

"Cô ấy chỉ là người làm chứ không phải bạn gái cậu, việc gì đi đâu đều phải xin phép? Thái độ của cậu không vui và tỏ ra cáo gắt như vậy là ý gì?"

Chợt Hiểu Nhiên lên tiếng:

"Anh Diệp Thiên nói đúng, công việc ở nhà anh tôi đều làm đầy đủ, còn về việc ra ngoài hay về lúc nào là chuyện của tôi, tôi hi vọng anh sẽ để tôi tự do một chút"

Thuần Dương bật cười hỏi:

"Tự do? Tôi giam giữ cô sao? Tôi cấm cô ra ngoài sao? Tôi chỉ cần cô gọi xin phép tôi một tiếng tại sao cô không làm?"

Hiểu Nhiên trả lời:

"Lúc này tôi đã gọi cho anh nhưng không liên lạc được, không phải là tôi tùy tiện đi không xin phép"

Anh nheo mày:

"Cô gọi lúc nào chứ? Nếu gọi thì tôi đã nghe thấy rồi"

Vừa nói anh vừa thò tay vào túi quần lấy điện thoại mình ra thì ngạc nhiên khi màn hình điện thoại đã tối đen do hết pin mất. Diệp Thiên bật cười nói:

"Là do điện thoại cậu tắt mất nên Hiểu Nhiên không có lỗi, với lại để tránh mất thời gian nên tôi đưa cô ấy vào cửa hàng đây"

Vừa dứt lời Diệp Thiên nắm tay Hiểu Nhiên kéo đi vào cửa hàng trước mặt anh, thái độ anh không vui dần thì Tư Diệp bước lại gần lên tiếng:

"Vì một con người hầu anh lại khó chịu như vậy? Ngay cả đi ra ngoài còn phải xin phép anh thì chắc chỉ có mỗi cô ta bị bắt buộc phải làm thế đúng không?"

Dường như anh không quan tâm cô hỏi gì liền nhìn Tư Diệp nói:

"Em đứng đây đợi một lát, anh vừa nhận ra mình để quên ví tiền trong cửa hàng"

Vừa nói xong anh đã vội bước đi khiến Tư Diệp to mắt nhìn bất lắm bảm

"Anh ấy còn thậm chí không nghe mình hỏi gì sao? Rốt cuộc là vì lí do gì khiến anh đã thay đổi như vậy?"

Bên trong cửa hàng, một nhân viên ngạc nhiên nhìn Thuần Dương vừa vào lên tiếng:

"A Phó tổng, anh lại cần gì sao?"

Anh chuyển mắt nhìn sang bên kia thì thấy Diệp Thiên đang đưa Hiểu Nhiên xem các mẫu váy cưới lộng lẫy bắt mắt trước mặt.

Hiểu Nhiên nhìn toàn bộ váy ở cửa hàng mà bật cười nói:

"Những chiếc váy này đẹp quá, em nghĩ cái nào cũng rất thích hợp với cửa hàng của anh"

Diệp Thiên tiến tới gần sau lưng cô đáp:

"Em có thích không? Anh định cho em tham khảo mẫu mã và chất liệu của nó, hi vọng em có thể giúp anh tạo ra một bộ váy cưới đẹp nhất có thể để phục vụ cho cửa hàng"

Hiểu Nhiên quay lại nhìn anh e ngại:

"Nhưng sao em có thể có lựa chọn tốt được chứ? Nhất là em không hiểu gì về thời trang"

Anh mỉm cười đáp:

"Anh thích những bộ quần áo giản dị em mặc, nó rất thuần khiết hơn là những bộ hàng hiệu đắt tiền nhưng lại kém sự ngây thơ"

Lúc này đứng từ xa, Thuần Dương đen mặt nghĩ:

(Làm cái gì phải đưa nhau đi xem váy cưới chứ? Trông cứ như sắp kết hôn không bằng)

Rồi anh tiến tới gần Diệc Thiên và Hiểu Nhiên lên tiếng:

"Cậu đưa cô ta đến đây đúng là nực cười, không khéo lại bị phóng viên chụp được lại tưởng đại thiếu gia của Lăng Thị đưa một cô gái quê mùa đi xem váy cưới, đúng là làm trò cười cho thiên hạ"

Diệc Thiên quay lại đáp:

"Nhưng tôi không quan tâm việc bị chụp lại hay không? Tôi chỉ đang thắc mắc cậu lại vào đây làm gì?"

Thuần Dương nhanh nhẹn trả lời:

"Tôi chỉ vào lấy lại cái ví để quên thôi"

Diệc Thiên bật cười hỏi:

"Là vào lấy ví hay là không cam lòng khi tôi đưa Hiểu Nhiên vào đây?"

Nghe vậy Thuần Dương nheo mày thì Hiểu Nhiên lên tiếng:

"Về chuyện đi cùng anh Diệc Thiên thì tôi sẽ tranh thủ về sớm, anh không cần phải lo đâu"

Thuần Dương cao giọng nói:

"Ai lo cho cô? Ý tôi là ai quan tâm cô đi cùng ai hay về lúc nào chứ?"

Nghe vậy Hiểu Nhiên hỏi:

"Vậy à? Vậy tôi được phép về lúc nào cũng được phải không?"

Anh quay lưng đáp:

"Trước 6 giờ tối tôi không thấy mặt cô ở nhà thì tốt nhất đừng về nữa"

Rồi anh bước đi mất khiến Hiểu Nhiên ngạc nhiên nghĩ:

(Anh ta đang giận mình sao?)

Chợt Diệc Thiên lên tiếng:

"Hiểu Nhiên"

"Hửm?"

Cô quay lại nhìn Diệc Thiên thì nét mặt bỗng nghiêm túc dần, anh hỏi:

"Em có mong muốn rời khỏi Phó Gia và kết thúc làm việc cho Thuần Dương không?"

Cô ngạc nhiên:

"Sao anh lại hỏi vậy?"

Anh đáp:

"Nhìn thấy việc cậu ta khó khăn với em như vậy anh biết em không thoải mái, chỉ cần em muốn anh có thể giúp em nghỉ việc ở Phó Gia, thật ra cửa hàng anh cũng đang cần nhân viên, em có thể đến làm cho anh thay vì làm người hầu cho cậu ta như vậy"

Hiểu Nhiên chợt hỏi:

"Có thể sao?"

Anh gạt đầu

Tối đến

Bên trong phòng khách, Thuần Dương nhìn đồng hồ đã hơn 6 giờ tối. Anh khó chịu nghĩ:

(Mình đã nói trước 6 giờ tối cô ta phải có mặt ở nhà mà, dám về trễ thì xem như cô ta rời rồi)

Đột nhiên tiếng cửa cổng bật mở, anh lảo đảo:

"Cuối cùng cũng về, để xem tôi phạt cô nặng như thế nào"

Anh ngồi ngay ngắn vào ghế sofa, cố tình cầm tờ báo lên đọc chờ cô bước vào. Nhưng khi cánh cửa mở ra thì không phải là Hiểu Nhiên mà lại là Diệc Thiên. Anh đứng dậy bật hỏi:

"Sao lại là cậu?"

Rồi anh nhìn phía sau Diệc Thiên thì không thấy Hiểu Nhiên đâu, Diệc Thiên bước vào lên tiếng:

"Đương nhiên là tôi, hay là cậu đang trông chờ Hiểu Nhiên về"

Thuần Dương chuyển mắt chỗ khác đáp:

"Ai quan tâm cô ta chứ? Tôi cứ ngỡ là Tư Diệp về vì cô ấy vừa xin phép tôi ra ngoài một chút"

Diệc Thiên ngồi vào ghế sofa rồi đặt một số tiền lớn lên bàn thì Thuần Dương ngạc nhiên cao mày bật hỏi:

"Cậu làm gì vậy?"

Diệc Thiên đáp:

"Hiểu Nhiên sẽ không trở về đây nữa, đây là tiền tôi trả giúp cô ấy việc cô ấy nợ cậu, đồng nghĩa với việc cô ấy không còn là người hầu của cậu nữa"

Nghe vậy Thuần Dương bật đứng phắt dậy cao mày:

"Cậu muốn dùng tiền chuộc cô ta sao? Tôi vẫn chưa đồng ý thì việc gì cậu không đưa cô ta về đây gặp tôi, cô ta đâu rồi?"

Diệc Thiên thờ dãi đáp:

"Tôi đưa cô ấy về nhà tôi rồi, và tôi đến đây để nói chuyện với cậu nhân tiện lấy đồ của cô ấy đi luôn"

Thuần Dương chợt bật cười lớn đáp:

"Khi không cậu đưa cô ta đi giúp cậu xem váy cưới rồi tự tiện đưa cô ta về nhà mình, sau đó lại mang một đồng tiền để trước mặt tôi, cậu nghĩ Phó Thuần Dương tôi cần tiền của Lãng Diệc Thiên cậu chắc"

Diệc Thiên nheo mày hỏi:

"Vậy cậu muốn gì để tôi có thể đưa cô ấy ra khỏi Phó Gia? Cô ấy sẽ sống tốt hơn là khi làm việc cho cậu, việc cậu cảm tức cô ấy khiến tôi không hài lòng"

Thuần Dương lướt qua anh đáp:

"Hừ, việc tôi làm gì cô ta sao cậu lại không hài lòng? Cậu thích cô ta nên mới muốn dùng tiệc chuộc cô ta khỏi tay tôi sao? Nếu vậy thì còn lâu tôi mới chấp nhận"

Dứt lời anh bước đi mất khiến Diệc Thiên không vui tự hỏi:

"Phó Thuần Dương, rốt cuộc cậu muốn gì ở Hiểu Nhiên trong khi mình đã có Tư Diệp, cho dù là gì đi nữa thì tôi cũng không cho phép cậu làm như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Tại biệt thự Lăng Gia.

Hiếu Nhiên ngồi ở phòng khách ngẫm nghĩ:

(Đột nhiên mình đến nhà anh Diệc Thiên thế này và không về Phó Gia nữa, không biết Phó Thuần Dương anh ta có nói gì không?)

Rồi một đàn trí tưởng tượng của cô trên đầu khi Phó Thuần Dương đang thương lượng với Diệc Thiên về việc anh mang tiền đến trả nợ giúp cô. Anh không những không khó chịu mà còn bật cười lớn nhìn Diệc Thiên đáp:

"Cậu muốn dùng tiền này trả nợ cho cô ta?"

Diệc Thiên gật đầu thì anh phì cười nói:

"Cũng được, vậy xem như cô ta không còn là người làm cho tôi nữa, ngay từ bây giờ cô ta thuộc về cậu"

Lúc này cô nhăn mặt rồi lắc đầu mạnh xua đuổi đồng suy nghĩ trong trí tưởng tượng của mình bèn nghĩ:

(Chắc hẳn anh ta sẽ không quan tâm đến mình đâu, có khi còn đồng ý với anh Diệc Thiên và cho mình nghỉ việc rồi cũng nên, như thế mình nên vui mừng mới phải)

Nhìn thấy tâm trạng của Hiếu Nhiên phấn khởi đến vậy, bà quản gia tiến tới đặt cốc nước cam lên bàn nhìn cô mỉm cười triu mến lên tiếng:

"Mời tiểu thư dùng nước cam của tôi làm"

Cô sực tỉnh trong sự phấn khích của mình rồi nhìn bà quản gia lấp mắt:

"A...vâng, cảm ơn"

Cô nhắc cốc nước cam lên nhâm nhi rồi liếc mắt nhìn xung quanh căn nhà trống vắng ngẫm nghĩ:

(Nhà anh Diệc Thiên không có nữ hầu mà chỉ có mỗi bác quản gia, thật yên tĩnh chứ không như nhà Phó Thuần Dương, giờ mình mới nhận ra anh ta tưởng mình cao quý chắc, đến mức phải cần người người hầu xung quanh phục vụ tận tay tận miệng, đúng là mắc bệnh hoàng tử mà)

Bà quản gia lên tiếng hỏi:

"Vị tiểu thư là bạn của Diệc Thiên thiếu gia sao? Trông thật xinh đẹp"

Hiếu Nhiên cười gượng đáp:

"A vâng, cháu là Bạch Hiếu Nhiên, người là quản gia ở đây sao?"

Bà quản gia gật đầu đáp:

"Cứ gọi tôi là di Thất, ngay khi thấy thiếu gia đưa tiểu thư về đây tôi đã rất ngạc nhiên"

Hiếu Nhiên ngạc nhiên thì bà tiếp lời:

"Suốt hơn 20 năm phục vụ cho Lăng Gia, tôi chưa từng thấy cậu ấy dẫn về một người bạn hay một người con gái nào khác ngoài Thuần Dương thiếu gia cả"

Nghe vậy cô ngạc nhiên hỏi:

"Vậy là sao? Anh Diệc Thiên chưa từng đưa ai về nhà ả?"

Bà gật đầu thờ dãi đáp:

"Cô là người con gái đầu tiên bước chân vào đây đấy, Bạch tiểu thư"

Hiếu Nhiên cười đáp:

"Cứ gọi cháu là Hiếu Nhiên, không cần gọi tiểu thư gì đó đâu"

Bà quản gia mỉm cười hỏi:

"Vậy ra cô là bạn gái của Diệc Thiên thiếu gia phải không?"

Cô lấp mấp cười gượng xua tay:

"A không phải, cháu chỉ là bạn của anh ấy thôi, không phải bạn gái đâu"

Bà quản gia ngạc nhiên:

"Nhưng lại được thiếu gia đưa về đây nghĩa là cô rất quan trọng với ngài ấy, vậy mà cô lại không phải bạn gái ngài ấy sao?"

"Quan trọng ư?"

Cô hỏi thì bà quản gia tiến tới lấy khung ảnh nhỏ trên bàn gần đó lại cho cô xem rồi nói:

"Đúng vậy, thiếu gia không có nhiều bạn, ngoài cậu Thuận Dương ra thì ngài ấy chưa bao giờ quan tâm đến ai khác"

Hiểu Nhiên cảm bức ảnh ấy lên xem, đó là Diệc Thiên khi còn cấp ba chụp cùng Thuận Dương. Cô lẩm bẩm tự hỏi:

"Sao anh ấy lại không có nhiều bạn vậy? Chẳng phải anh ấy rất ưu tú và dịu dàng sao? Cháu nghĩ người như anh ấy sẽ được các cô gái vây lấy rất nhiều"

Bà quản gia trả lời:

"Cô biết ngài ấy còn có một người em trai song sinh chứ?"

Hiểu Nhiên liền ngạc nhiên hỏi:

"Là Lãng Nhất sao?"

"Đúng vậy, hai người bọn họ dù giống nhau nhưng tính cách lại khác xa nhau hoàn toàn, Lãng lão gia luôn xem trọng và đè áp lực mọi việc lên Diệc Thiên thiếu gia vì ngài ấy rất tài giỏi, còn Lãng Nhất thiếu gia thì không bén mảng quan tâm gì đến, chính vì cái áp lực bắt buộc Diệc Thiên thiếu gia luôn phải hoàn hảo trong mắt người khác, đó là lí do tại sao ngài ấy không được phép có nhiều bạn bè"

Hiểu Nhiên chợt nhận ra, lòng cô không hiểu sao lại hiểu được nỗi lòng của Diệc Thiên một phần nào đó, cô hỏi:

"Nhưng cháu không hiểu, mặc dù vậy anh Diệc Thiên vẫn luôn mỉm cười, lẽ ra anh ấy phải cô đơn chứ? Và vô lí nhất tại sao anh ấy lại không được phép có nhiều bạn bè?"

Bà quản gia thở dài:

"Ngài ấy luôn tỏ ra mình ổn, tôi vẫn còn nhớ cái ngày ngài ấy vẫn là đứa trẻ bình thường như bao người khác, ngài ấy đã có rất nhiều bạn bè vây lấy, nhưng đột nhiên ba của ngài ấy cấm túc ngài ấy không được chơi với những người khác vì sợ Diệc Thiên thiếu gia sẽ nhiễm thói hư tật xấu như Lãng Nhất thiếu gia vậy, từ đó ông ấy đã cấm túc ngài ấy không được tiếp xúc với bất kì ai khác, nếu không ông ấy sẽ gây khó dễ cho họ, và người duy nhất Diệc Thiên thiếu gia được tiếp xúc chỉ có cậu Thuận Dương thôi"

"Vậy à"

Cô hiểu ra dần rồi ngẫm nghĩ:

(Nói cũng đúng, Lãng Nhất anh ta nhìn qua đã biết không tốt lành gì rồi, thảo nào ba anh Diệc Thiên không muốn anh ấy giống như em trai mình nên mới cấm túc anh ấy giao lưu với người khác, vậy mọi chuyện không phải tại Lãng Nhất hết sao?)

Đột nhiên tiếng bấm chuông không ngừng vang lên ồn ào. Bà quản gia ngạc nhiên tự hỏi:

"Là ai mà bấm chuông liên hồi thế này? Hiểu Nhiên cháu cứ ngồi yên ở đây, ta ra ngoài xem thử nhé"

"Vâng ạ"

Hiểu Nhiên vừa đáp thì bà quản gia đi ra ngoài mất. Cô ngồi xuống ghế ngẫm nghĩ:

(Vậy ra anh Diệc Thiên phải sống một cuộc sống ràng buộc như vậy, tại sao anh ấy luôn mỉm cười chứ?)

"Bạch Hiểu Nhiên"

Đột nhiên tiếng gọi lớn vang lên bên ngoài, Hiểu Nhiên giật mình thì cánh cửa bật mở ra, Thuận Dương bước vào nhìn cô thờ dốc thì cô to mắt đứng lên nhìn anh bàng hoàng lấp mấp:

"Anh...anh đến đây làm gì chứ?"

Bà quản gia đi vào lên tiếng:

"Thuần Dương thiếu gia, khi không cậu lại bấm chuông liên tục như vậy rồi gấp rút chạy vào đây là tìm Hiểu Nhiên sao?"

Hiểu Nhiên chớp mắt hỏi:

"Anh tìm tôi sao?"

Anh tiến tới nói lớn:

"Cô nghĩ cái quái gì vậy? Cô muốn nghỉ việc lắm sao? Còn dám đến nhà Diệc Thiên nữa chứ? Tôi đã nói cô phải về trước 6 giờ tối cơ mà"

Cô vẫn trơ mắt hỏi:

"Nhưng anh bảo nếu tôi không về trước 6 giờ tối thì đừng về nữa cơ mà?"

Anh nheo mày:

"Tôi bảo thế nào thì cô làm thế đó sao? Cô có bị ngu ngốc không?"

Cô nheo mày trả lời:

"Nhưng trước giờ anh luôn bắt tôi phải làm theo ý anh mà đúng không? Tôi không muốn làm việc cho anh nữa"

Nghe vậy anh cắn răng thì Diệc Thiên đi vào lên tiếng:

"Cậu có nghe gì không? Cô ấy không muốn làm việc cho cậu nữa, cậu không thể ép buộc người khác làm theo ý mình đâu"

Thuần Dương bật cười đáp:

"Nhưng tôi không đồng ý việc cô ta nhờ cậu lấy tiền giúp cô ta nghỉ việc ở Phó Gia, tôi không cho phép cô ta âm thầm nghỉ việc mà không đứng trước mặt tôi nói tiếng nào"

Hiểu Nhiên tiếp lời:

"Anh không cho tôi nghỉ việc sao? Ban đầu tôi nợ anh nên phải làm người hầu cho anh, chỉ cần trả tiền là tôi có thể nghỉ việc mà đúng không?"

Anh nheo mày đáp:

"Chúng ta đã thỏa thuận việc cô trả nợ cho tôi một năm, không có thỏa thuận bắt buộc cô phải trả tiền thì có thể thoát khỏi Phó Gia, vậy nên cô phải làm việc cho tôi mấy tháng còn lại, đừng hòng nghĩ đến việc tự do nữa"

Diệc Thiên bật hỏi:

"Thuần Dương, cậu có thấy cậu quá đáng không? Tiền thì không nhận mà lại bắt cô ấy làm đúng thời hạn một năm, chẳng qua cậu muốn giữ cô ấy lại thôi nên mới đến tận đây, đừng giả vờ vì cái hợp đồng làm việc gì đó nữa"

Thuần Dương ngạc nhiên, lúc này anh chợt nhận ra. Hiểu Nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra liền bật hỏi:

"Anh Diệc Thiên, anh đang nói gì vậy?"

Thuần Dương liền kéo tay cô thì cô nhăn mặt:

"Anh làm gì vậy?"

Anh vẫn kéo mạnh tay cô lướt qua Diệc Thiên rồi đáp:

"Cậu nghĩ sao cũng được, vì tôi phải đưa cô ấy về bằng mọi giá"

Sau khi bước ra khỏi cửa thì cô cố giật tay lại phản kháng nói lớn:

"Anh làm gì vậy? Thả tay tôi ra"

Đến khi bóng dáng hai người đi mất thì Diệc Thiên lẩm bẩm:

"Vậy là đúng như mình nghĩ"

Bên ngoài, Thuần Dương kéo tay cô đi thẳng thừng thì cô liên tục giật tay mình nói:

"Anh buông tôi ra, tôi không muốn về Phó Gia nữa, anh Diệc Thiên sẽ trả tiền cho anh nhưng tại sao anh không nhận, tôi đã hứa với anh ấy sẽ không làm việc cho anh nữa, tôi sẽ làm ở cửa hàng anh ấy"

Bước tới xe, Thuận Dương không ngần ngại đẩy mạnh cô vào rồi đóng sầm cửa lại, sau đó anh lên xe mặc cho cô đang cố chống cự liên tục nói lớn:

"Anh có nghe tôi nói gì không? Làm ơn hãy cho tôi tự do, không có tôi vẫn còn có những nữ hầu khác mà, anh có thể bắt họ giặt quần áo cho anh mà không cần sử dụng máy giặt, anh có thể bắt họ nấu ăn cho anh mỗi ngày và bắt họ phải hiểu khẩu vị của anh, anh cũng có thể bắt họ dọn dẹp phòng anh mỗi sáng và đánh thức anh dậy mà, vậy thì lí do gì anh không cho tôi nghỉ việc chứ?"

Anh im lặng một hồi, rồi khởi động xe dần khẽ nói:

"Im lặng đi"

Nghe vậy cô không la hét nữa thì chiếc xe dần lái đi, cô đành ngồi im ngẫm nghĩ:

(Rốt cuộc anh ta muốn làm gì mình chứ? Tại sao lại không cho mình nghỉ việc?)

Bỗng anh lên tiếng:

"Vì tôi lười phải dạy lại mọi thứ cho người khác, cô đã thuần thục công việc trong nhà tôi, tôi không thể để cô đi được"

Cô ngạc nhiên rồi nói:

"Hừ, sớm hay muộn gì tôi cũng sẽ đi, việc gì anh phải giữ tôi lại, anh chỉ lấy cái cớ giữ tôi lại làm việc cho anh và bắt nạt tôi thôi"

Nghe vậy anh bật cười nhẹ mà không nói gì nữa khiến cô khó hiểu hỏi:

"Anh cười cái gì chứ? Tôi nói không đúng sao?"

Lúc này anh không hiểu sao lòng lại vui đến vậy, mặc cho cô cào nhào nhăn nhó, anh vẫn thấy vui vẻ và lái xe.

"Này anh trả lời tôi đi chứ? Rốt cuộc làm sao anh mới cho tôi nghỉ việc, tôi không muốn về nhà anh nữa, làm ơn dừng xe cho tôi xuống đi"

Cô nhăn mặt không vui dần thì anh lên tiếng:

"Tôi sẽ phạt cô vì tội dám âm thầm đi với Diệc Thiên, tội thứ hai là dám đến nhà cậu ta và âm thầm muốn nghỉ việc, tội thứ ba là cô dám nói trước mặt cậu ta về việc không muốn về Phó Gia nữa"

Cô nheo mày khó hiểu:

"Này, tôi không muốn làm người hầu của anh nữa, còn mấy tội mà anh kể thật vô lí, mau dừng xe, tôi muốn xuống xe"

Cô hét lớn thì anh nhăn mặt nói:

"Cô còn không im lặng thì Phó Thuận Dương tôi không nương tay đâu"

Mặc vậy cô vẫn hét:

"Nhưng tôi muốn xuống xe, tôi không muốn theo anh về"

Đột nhiên anh thắng gấp xe lại khiến cô đập đầu về phía trước

"Aiya...anh làm cái gì vậy? Đầu của tôi"

Cô bật rên thì anh nhăn mặt dần bật hỏi:

"Tôi làm gì sai với cô sao?"

Cô xoa đầu mình vì con đau rồi khó hiểu nhìn anh mỉa mai nói:

"Cái gì chứ? Anh thắng gấp như vậy là muốn tôi đập đầu chết sao?"

Anh nắm chặt hai bàn tay mình lại hỏi:

"Tôi đang hỏi...tôi làm sai gì với cô nên cô mới không muốn theo tôi về, không lẽ Diệc Thiên cậu ta quan trọng đến mức nói gì cô cũng nghe sao? Thậm chí cô còn phản kháng và muốn làm việc cho cậu ta, cô nói đi, tôi thua cậu ta về cái gì chứ?"

Cô nheo mày hỏi:

"Anh đang nói cái gì vậy? Anh không biết là tôi thích anh ấy sao? So với anh và anh ấy thì anh ấy là một người dịu dàng, biết suy nghĩ, biết quan tâm đến người khác"

Rồi cô sực nhận ra tiếp lời:

"Cơ mà...anh hỏi tôi anh thua anh ấy về cái gì là sao?"

Anh nghiêng răng tay gõ mạnh lên xe quay sang nhìn cô nói lớn:

"Cô đúng là ngu ngốc, tôi cũng có thể dịu dàng như cậu ta được vậy, cô chỉ cần thấy ai đó đối xử với cô ảm áp lại cho người ta tốt hơn tôi, chỉ cần cậu ta cười với cô một chút thì cô liền quay lưng vẫy đuôi mà bỏ chủ, trong khi người chủ này lại chạy tức tốc đến đây bắt cô về mà cô còn không muốn, cô đúng là loại người ngu ngốc"

Cô nhăn mặt quát:

"Anh đang nói cái quái gì vậy? Với lại tôi là người chứ không phải là chó, anh nói cái gì mà anh ấy tốt hơn anh? Anh bị tâm thần phân liệt à?"

Lúc này bên ngoài xe, một bà lão và đứa cháu gái đi ngang qua. Vì tiếng ồn ào trong xe thì đứa cháu gái thì nhìn bà mình ngây thơ lên tiếng:

"Bà ơi, chiếc xe đó ồn quá"

Người bà mỉm cười trả lời:

"Chắc là đôi vợ chồng trẻ cãi nhau đó mà, giống baba và mama cháu vậy"

Ngay trong xe, anh nhăn mặt nói:

"Cô ngu ngốc vừa thôi, khi về nhà tôi sẽ trừng phạt cô"

Cô đẩy cửa xe rồi bước xuống đáp:

"Hừ, tôi còn lâu mới theo anh về, anh đã nể tôi ngu ngốc nhiều lần rồi, anh đúng là loại người khó hiểu"

"Cô dám bước xuống xe thì đừng trách tôi"

Anh lên tiếng hăm dọa thì cô đóng cửa xe lại đáp:

"Tôi cứ xuống đây, anh về nhà đi, tôi không muốn về Phó Gia nữa"

Rồi cô quay lưng bước đi bộ về phía trước thì anh tức tối bước xuống xe chạy đến kéo mạnh cánh tay cô thì cô giật mạnh nói:

"Buông ra, anh làm như vậy là không đúng với một cô gái, tôi bảo anh thả tôi ra cơ mà"

Lúc này đúng lúc Lăng Nhất chợt chạy đến thì liền dừng xe khi thấy cảnh tượng từ xa trước mặt, Thuận Dương đang kéo tay Hiểu Nhiên khiến anh to mắt bất ngờ nhìn.

Cùng khoảnh khắc tại nhà Tiểu Huyền bây giờ, Tư Diệp đang chống tay lên cầm uống cafe trong sự nhàm chán thì một tin nhắn đến. Cô bật máy lên xem thì to mắt nhìn tấm ảnh Lăng Nhất vừa gửi qua, đó là cảnh Thuận Dương đang kéo tay Hiểu Nhiên trên đường khiến cô bật đứng dậy thì tin nhắn của Lăng Nhất lại đến với dòng khiêu khích:

[Chồng sắp cưới của cô bây giờ đang trên đường níu kéo cô gái khác rồi, tôi nghĩ cô nên từ bỏ ý định bắt anh ta nhận cái thai ngoài ý muốn của mình đi]

Chợt Tư Diệp nắm chặt điện thoại mình nhăn mặt kích động quát lớn:

"Đồ khốn"

Bên trong nhà tắm, Tiểu Huyền giật mình liềm bước ra bật hỏi:

"Tư Diệp, cậu sao vậy? Hét lớn như thế làm tớ giật cả mình đấy"

Tư Diệp không vui quay lưng nói:

"Tớ có việc phải đi đây"

Sau đó cô vội đi mất khiến Tiểu Huyền vừa lau tóc vừa khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51

Lúc này ở lề đường, Thuận Dương nắm chặt hai vai Hiểu Nhiên nói lớn:

"Cô có thôi ngay đi được không? Bây giờ cô bước xuống xe như vậy là lại muốn đến nhà tên Diệc Thiên chứ gì?"

Cô tức giận liền đáp:

"Đúng vậy, anh có quyền gì ngăn cản tôi chứ, buông tôi ra"

Hai người cứ giằng co trên đường, bất lực trước cô gái ngang bướng này, anh cắn răng liền tiến tới dùng miệng mình khóa lấy miệng cô một cách mạnh bạo khiến cô ngạc nhiên sững sốt mà to mắt. Chưa kịp bàng hoàng thì tay anh đã đẩy lưng cô lại gần mình hơn mà hôn một cách nhiệt tình. Chợt nhận ra có gì đó không đúng, cô vội đẩy mạnh anh ra xa, mặt đỏ bừng tro tay lấp mắt:

"Anh...anh...anh...anh dám"

Anh nhìn cô, cô lại sờ tay lên môi mình ngỡ ngàng đơ cả người, anh lên tiếng:

"Giờ thì cô hiểu chưa hả?"

Cô ngạc nhiên, anh quay sang chỗ khác vì ngượng rồi đặt tay lên trán vuốt mái tóc mình lên tiếp lời:

"Tôi không biết cảm giác này là gì? Nhưng tôi vừa chợt nhận ra bản thân mình rất kì lạ, tôi khó chịu, tôi tức giận, tôi không vui khi cô ở gần Diệc Thiên, tôi..."

Đột nhiên anh đang nói thì một cái tát trời giáng đã đập vào má anh, anh bàng hoàng quay sang nhìn cô thì đã thấy cô chảy hai dòng nước mắt trước mặt, cô quát lớn:

"Anh nghĩ anh đang làm gì vậy? Anh là người đã có vợ sắp cưới, anh lại còn dám hôn tôi, anh làm như vậy là có ý gì chứ?"

Anh trả lời:

"Này, chẳng qua là cô cứ chống đối nên tôi mới phải dùng cách này, chỉ là một cái hôn thôi có cần cô phản ứng mạnh mẽ đến vậy không?"

Cô nhăn mặt quát:

"Nhưng tôi không muốn dành nó cho người đã có bạn gái, đặc biệt là tôi không thích anh"

Câu nói ấy chợt làm anh đau nhói, cô quay lưng liền chạy đi mất, anh giờ tay gọi nhưng đôi chân lại cứng đơ không thể đuổi theo.

"Bạch..."

Rồi anh rút tay lại chợt sực nghĩ:

(Xém tí nữa, xém tí nữa thôi là mình bộc lộ hết cho cô ta nghe rồi)

"Thuần Dương"

Đột nhiên một giọng nói vang phía sau lưng, anh quay lại nhìn Tư Diệp đang đứng trước mặt mình, ánh mắt có chút kì lạ. Anh trơ mắt ngạc nhiên hỏi:

"Tư Diệp, sao em lại ở đây?"

Cô tiến tới mỉm cười:

"Câu này để em hỏi mới đúng, anh làm gì đứng đây vậy?"

Anh liếc mắt sang chỗ khác trả lời:

"À, anh vừa đi ăn ở gần đây, đúng lúc gặp em thì chúng ta cùng về thôi"

"Vâng"

Cô đáp, anh lại quay lưng lại nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng ai đó thì Tư Diệp cố tình bật hỏi:

"Sao vậy? Anh đang tìm ai à?"

Anh quay lại lắc đầu đáp:

"Không, ta về thôi"

Phía bên kia, Hiểu Nhiên đi vào một công viên gần đó, cô ngồi vào chiếc xích đu với tâm trạng lằng đằng hỗn loạn thì vài tiếng bước chân bước đến lên tiếng:

"Tôi thế này còn ngồi ở đây một mình sẽ rất nguy hiểm, công chúa của tôi"

Cô giật mình ngẩn mặt lên, đó là Lăng Nhất. Bèn mấp môi ngạc nhiên hỏi:

"Lăng Nhất, là anh sao?"

Lăng Nhất nghiêng đầu mỉm cười đáp:

"Đúng vậy, tình cờ tôi đi ngang qua đây và thấy cô"

Anh tiến tới đứng cạnh chiếc xích đu cô ngồi rồi hỏi:

"Cô có chuyện gì sao?"

Cô cúi mặt, ánh mắt buồn đáp:

"Không có gì"

Anh mỉm cười tiếp lời:

"Là Phó Thuần Dương, anh ta làm gì cô à?"

Cô ngạc nhiên thì anh bật cười đáp:

"À, thật ra lúc này tôi có thấy anh ta đứng ở gần đây cùng với Tư Diệp và họ cùng nhau về nhà rồi"

Nghe vậy cô chợt buồn lắm lắm:

"Vậy à"

"Cô muốn về không? Tôi đưa cô về"

Anh hỏi thì cô tiếp lời:

"Tôi không muốn về Phó Gia"

Anh bật cười:

"Vậy là chắc về nhà Lăng Diệp Thiên nhĩ?"

Cô ngẩn mặt nhìn anh hỏi:

"Mà anh không sống cùng anh Diệp Thiên sao?"

Anh ngạc nhiên đáp:

"Không, tôi ở căn hộ riêng, tôi không thích về nhà, sao cô lại hỏi vậy?"

Cô lắc đầu nhẹ, mỉm cười đáp:

"Không có gì"

Một hồi sau, gió thổi qua trời càng lúc càng lạnh. Lăng Nhất ôm người liếc mắt nhìn cô vẫn còn ngồi trên xích đu với ánh mắt thần thờ thì trơ mặt hỏi:

"Này, rốt cuộc cô có định đi về không? Cô đã ngồi đây hơn 30 phút rồi"

Cô vẫn thản thờ đáp:

"Cứ mặc tôi, anh về trước đi"

Anh đáp:

"Tôi không có thói quen để một cô gái ngồi ở đây vào đêm tối thế này được, tôi đưa cô về"

"Nhưng tôi không biết phải về đâu, tôi không muốn về Phó Gia, cũng không muốn về nhà anh Diệc Thiên trong bộ dạng thế này"

Cô nói thì anh hỏi:

"Sao cô không nghĩ sẽ về nhà mình chứ?"

"Nhà tôi?"

Cô lẩm bẩm thì đứng dậy tiếp lời:

"Tôi quên mất là mình có nhà"

Lăng Nhất bật phì cười:

"Cô đúng là đồ ngốc mà, vậy thì về thôi"

Tại Phó Gia, đã hơn 9 giờ tối. Anh không ngừng lo lắng ngẫm nghĩ:

(Chắc hẳn cô ta về nhà Diệc Thiên rồi)

Bỗng Tư Diệc bước đến ngồi cạnh anh lên tiếng:

"Thuần Dương, này giờ anh có chuyện gì sao? Em thấy dường như anh đã nhìn ra cửa hơn 20 lần"

Anh ngạc nhiên đáp:

"Không có gì, anh chỉ là có thói quen nhìn vậy thôi"

Rồi anh chợt bật nói:

"Tư Diệc, anh có một câu hỏi"

Cô ngạc nhiên rồi mỉm cười:

"Anh cứ hỏi đi, em luôn sẵn sàng lắng nghe anh mà"

Anh nhìn ánh mắt cô êm đềm đến vậy, miệng co cứng không thể mở lời rồi cố gắng gượng lên tiếng:

"Anh đã từng nói trên đời này anh chỉ yêu có mình em, nếu một ngày nào đó anh thay lòng, em có trách anh không?"

Tư Diệc ngạc nhiên, cô nheo mày:

"Anh hỏi vậy là sao? Chúng ta sắp kết hôn rồi, anh đừng nói như vậy có được không?"

Anh bật đứng dậy nấn trán mình tiếp lời:

"Anh chỉ là hỏi vậy thôi, anh có chút mệt, anh đi ngủ sớm đây"

Sau đó anh bước lên lầu mất khiến Tư Diệc e dè sợ sệt, chợt cô nhớ lại mọi chuyện lúc nãy khi vừa chạy trên đường đến đã chứng kiến. Đó là cảnh anh đang hôn Hiểu Nhiên và định bộc lộ với cô ấy cũng đủ khiến Tư Diệc phẫn nộ. Nhưng có điều gì đó đã khiến cô không thể can ngăn phút giây đó mà đành đứng trơ mắt nhìn.

Lúc này cô ranh đang có ý định thay đổi, sợ rằng anh thật sự đã thay lòng mà yêu người khác. Cô nắm chặt lòng bàn tay mình nghĩ:

(Cho dù là bằng cách gì đi chăng nữa, cả đời này anh chỉ có thể lấy một mình em mà thôi)

Bên kia nhà Hiểu Nhiên, cô vừa bước xuống xe của Lăng Nhất thì anh lên tiếng:

"Cô vào nhà đi, nhớ ngủ sớm đây"

Cô quay lại nhìn anh qua ô cửa xe bật nói:

"Lăng Nhất tôi có chuyện muốn hỏi anh...có được không?"

Anh ngạc nhiên mỉm cười đáp:

"Tôi luôn sẵn lòng trả lời cô, cứ hỏi đi"

"Anh và Tư Diệp đã từng yêu nhau đúng không? Cô ấy là người thế nào? Và tại sao hai người lại chia tay?"

Anh ngạc nhiên rồi cúi mặt bật cười nhạt hỏi:

"Đột nhiên cô muốn biết chuyện của tôi và Tư Diệp là có ý gì?"

Cô gượng xua tay:

"A...tôi chỉ là tò mò thôi, hoàn toàn không có ý xen vào chuyện đời tư của anh, vì hồi trước anh đưa tôi đến quán bar, tôi đã nghe người ta nói cô ấy là loại người chuyên đi đào mỏ và qua lại rất nhiều đàn ông, cho nên..."

"Cho nên cô muốn biết cô ta là người thế nào và có thật sự yêu Phó Thuần Dương hay chỉ lợi dụng anh ta thôi đúng không?"

Cô ngượng đáp:

"Tôi chỉ muốn biết thôi, hoàn toàn không có ý quan tâm gì đến Phó Thuần Dương đâu"

Anh bật cười:

"Nếu cô quan tâm anh ta vậy sao không đối diện với Tư Diệp giành lấy anh ta đi"

Cô đỏ mặt nói:

"Anh đang nghĩ cái gì vậy? Sao tôi có thể giành chồng sắp cưới của người khác chứ? Với lại tôi đã có người mình thích rồi"

Anh hỏi:

"Là Lăng Diệc Thiên?"

Cô gật đầu đáp:

"Đúng vậy, người như anh ấy mới đáng thích chứ không phải tên khó ưa Phó Thuần Dương kia"

Rồi cô nhăn mặt:

"Mà dù gì anh ấy vẫn là anh trai anh, đừng gọi thẳng tên như thế chứ"

Anh bật cười nhạt:

"Tôi chỉ sinh sau anh ta có vài phút, tại sao phải gọi bằng anh? Với lại cuộc sống anh ta tốt hơn tôi bội phần, được ông già quan tâm tận tình thế còn gì?"

Cô tiếp lời:

"Nhưng anh như vậy là không đúng, với lại anh có chắc liệu anh ấy có sống tốt như anh nghĩ không?"

Lăng Nhất lại cười, một nụ cười buồn sâu thẳm:

"Cô thì biết gì trong khi mọi người đều khen ngợi anh ta, còn tôi thì chỉ nhận lại sự chê bai, chỉ trích của lão già đó"

Sau đó anh cười cợt:

"Tôi đã tự hỏi bản thân mình, tại sao hai con người sinh cùng một ngày, khuôn mặt không khác gì nhau nhưng tôi lại không có tài cán gì trong khi anh ta lại giỏi mọi thứ mà tôi không thể làm được"

Anh chỉ tay vào chính mình nói với giọng bất lực, nét mặt đáng thương nhìn cô thì Hiểu Nhiên nghiêng đầu mỉm cười đáp:

"Làm sao mà giống được, vì anh là Lăng Nhất mà"

Anh ngạc nhiên thì cô tiếp lời:

"Nếu anh hoàn toàn giống anh ấy thì anh sao có thể là chính mình được, nhưng mà nhìn kĩ lại anh cũng đáng yêu đấy chứ, mái tóc trắng xóa này làm anh nổi bật hơn rất nhiều"

Lăng Nhất bật cười, anh đỡ trán mình nói:

"Cô nói gì vậy chứ, quả là một người phụ nữ kì lạ"

Hiệu Nhiên nheo mày:

"Cái gì mà kì lạ? Ý tôi là nếu anh hoàn toàn giống anh Diệc Thiên thì tôi không thể nào nhận ra anh và anh ấy được, "

Lăng Nhất tiếp lời:

"VẬY RA BỘ DẠNG CỦA TÔI LÚC NÀY CŨNG KHÔNG TÔI, CÔ CŨNG VÀO NHÀ ĐI, TÔI PHẢI VỀ CHO THÚ CUNG CỦA TÔI ĂN NỮA"

Dứt lời anh khởi động xe thì Hiệu Nhiên lên tiếng:

"Nè khoan đã, chuyện về Tư Diệc anh quên đi nhé, dù sao tôi cũng không có ý muốn biết"

Anh nhìn cô mỉm cười rồi giơ tay lên đáp:

"Chuyện đó phải tự mình cô khám phá ra rồi, tôi không có nghĩa vụ giúp cô định nghĩa con người cô ta như thế nào đâu"

Dứt lời anh bắt đầu lái xe đi mất, cô thở phào lắm bảm:

"Mình phải tự khám phá con người Tư Diệc sao? Mà mình quan tâm đến chuyện này làm gì nhỉ?"

Cô lại thở phào rồi quay lưng đi vào nhà mất.

Đã hơn 10 giờ tối

Lúc này tại phòng Thuần Dương, anh cầm điện thoại mình lên nhập dòng tin nhắn:

[Cô đang ở đâu? Đã về nhà Diệc Thiên chưa hay còn bên ngoài?]

Vừa nhập xong anh lại lưỡng lự rồi xóa đi mất, lại nhấn mặt nghĩ:

(Hắn cô ta về nhà Diệc Thiên rồi, có lẽ mình không nên lo lắng quá nhiều)

Rồi anh đập mặt mình vào chiếc gối bên cạnh, nheo mày trong suy nghĩ:

(Thật sự không muốn thừa nhận, nhưng tại sao mình lại không muốn kết hôn với Tư Diệc chứ?)

Tại căn hộ của Lăng Nhất

Có một con mèo lông xám chuột đang ăn vài mẩu vụn của thức ăn dưới sàn, Lăng Nhất nhìn chú mèo ấy rồi giơ tay xoa nhẹ đầu cô mèo, chú mèo lại cựa đầu mình vào tay anh một cách đáng yêu, anh mỉm cười khẽ lắm bảm:

"Mày biết gì không? Hôm nay tao lại được một cô gái khen là đáng yêu"

Rồi anh đỡ mặt mình không khỏi ngượng mà bật cười:

"Haha mày chúc mừng tao đi, lần đầu tiên tao được khen đấy"

Sau đó anh đứng dậy đi đến rèm cửa ban công nhìn bầu trời đêm mà thở phào, đôi mắt vừa vui vừa nhẹ nhõm như được kéo ra khỏi một vùng tối đen của sự lãng quên trong bao lâu nay, vì đó là câu khen đầu tiên mà chính tai anh nghe thấy từ một cô gái.

Sáng hôm sau, tại công ty Phó Thị.

Trong phòng họp, xung quanh mọi người đều đang bàn về công việc thì Thuần Dương lại không tập trung. Anh chống cằm lờ lững trong đồng suy nghĩ cả đêm qua tự hỏi:

(Không biết Bạch Hiệu Nhiên cô ta đang làm gì, tối qua chắc là ngủ rất ngon ở nhà Diệc Thiên, cô được lắm)

"Phó tổng, phó tổng à"

Đột nhiên người bên cạnh khều tay anh thì anh giật mình nhìn lại xung quanh bàn họp, mọi người ai nấy đều nhìn anh chăm chăm, anh ngơ mặt hỏi:

"Gi vậy?"

Người trợ lý đứng bên cạnh thì thào vào tai anh nói nhỏ:

"Nãy giờ mọi người đều đang bàn về chủ đề chi phí cho dự án xây dựng khu giải trí mảnh đất phía đông. Phó tổng anh ổn chứ? Nãy giờ anh cứ chống cằm suy nghĩ gì đó mà không tập trung vào công việc"

Nghe vậy anh sực nhận ra mình vừa lơ là nên bật nói:

"Xin lỗi, mọi người vừa nói gì, có thể nói lại được không?"

...

Buổi chiều, anh vừa lái xe trên đường vừa cao mày:

(Hình ảnh con nhỏ đó cứ vây quanh trong đầu mình, đúng là tức chết mà)

(Mình cũng không thể để cô ta ở nhà Diệc Thiên an phận thế được, và nhất là cô ta còn đang nợ mình)

Vừa dứt suy nghĩ anh đã quay đầu xe mình rồi tăng tốc hướng đến nhà Diệc Thiên mất

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Buổi tối, anh bấm chuông cửa nhà Lăng Gia. Sau một hồi thì Diệc Thiên cũng phải bước ra từ cổng nhà vì sự khó chịu mà lên tiếng hỏi:

"Cậu đến đây làm gì? Lại còn bấm chuông ồn ào trước nhà tôi"

Thuần Dương tựa người vào xe quay lại vênh mặt hỏi ngược:

"Đừng tưởng tôi quên mất cô ta, con nhỏ đó đâu rồi?"

"Ai chứ?"

Diệc Thiên hỏi, Thuần Dương nhăn mặt ngượng đáp:

"Còn ai vào đây ngoài Bạch Hiểu Nhiên, tôi muốn đưa con nhỏ đó về vì cô ta vẫn chưa trả hẳn nợ cho tôi"

Diệc Thiên ngạc nhiên nheo mày:

"Cậu đang nói gì vậy? Hôm qua chẳng phải cậu một mực kéo tay cô ấy về nhà sao? Hôm nay lại bước đến đây nói là muốn tìm cô ấy, cậu lại để cô ấy đi đâu rồi?"

Chợt Thuần Dương sực ngạc nhiên hỏi:

"Tối hôm qua cậu không đưa cô ta về nhà mình sao?"

Diệc Thiên cao mày:

"Gi chứ? Cậu kéo cô ấy về thì tôi còn làm gì được nữa, không phải người biết rõ cô ấy đang ở đâu là cậu sao?"

Nghe vậy Thuần Dương bật thoáng lo lắng:

(Nói vậy là tối hôm qua cô ta không ở nhà Diệc Thiên, vậy đã đi đâu?)

Diệc Thiên cũng lo lắng rồi tiến tới hỏi:

"Này Thuần Dương, rốt cuộc Hiểu Nhiên đi đâu rồi, tối qua cậu và cô ấy không về nhà cùng nhau sao?"

Thuần Dương đáp:

"Tôi qua tôi và cô ta cãi nhau nên tôi bỏ mặc cô ta trên đường và về một mình, tôi cứ ngỡ cô ta sẽ gọi cậu ra đón nhưng mà..."

Bỗng Diệc Thiên nhăn mặt tiến tới giật lấy cổ áo Thuần Dương tức giận gào lớn:

"Cái gì? Sao cậu có thể để cô ấy đi một mình như vậy trong khi không phải cậu đến bắt cô ấy theo mình về bằng được sao? Rồi cậu lại vô trách nhiệm đi về một mình mà không lo sự an toàn cho cô ấy"

Anh đẩy người Diệc Thiên ra rồi chỉnh lại cổ áo mình quay lưng đáp:

"Không phải là tôi vô trách nhiệm, mà là cô ta cứ một mực đòi xuống xe thì biết làm cách nào được"

(Hơn hẳn khi cô ta chạy đi, lúc ấy mình cũng định đuổi theo nhưng không hiểu sao lại cảm thấy nếu tiếp tục giữ, mình lại không biết nói gì để khiến cô ta hiểu ý mình)

Rồi anh leo lên xe thì Diệc Thiên nghiêm mặt nói:

"Cậu vẫn cứ tỏ ra như thế"

Thuần Dương ngạc nhiên, anh nheo mày đáp:

"Lăng Diệc Thiên, cậu đang nói vớ vẩn cái gì vậy?"

Diệc Thiên bật cười nhạt tiếp lời:

"Ngay cả bản thân mình muốn gì cậu cũng không nhận ra thì sớm muộn gì cũng làm tổn thương cả hai cô gái, cậu chỉ có một sự lựa chọn thôi, rõ ràng bản thân mình đã có Tư Diệc, cậu còn quan tâm đến Hiểu Nhiên làm gì, hãy để cô ấy tự do đi"

Thuần Dương ngạc nhiên rồi nói:

"Cậu hiểu lầm gì rồi phải không? Tôi chỉ xem cô ấy à người làm của mình mà thôi hoàn toàn không có tình cảm gì với cô ta đâu"

Diệc Thiên tiếp lời:

"Cậu không thể dối lòng mình được mãi đâu, tôi tin chắc điều đó"

Vừa dứt lời Thuần Dương đã cao mày rồi lái xe đi mất. Diệc Thiên liền vội lấy điện thoại mình ra gọi cho Hiểu Nhiên vì lo lắng.

Lúc này Thuần Dương vừa lái xe, vừa nheo mày khó chịu trong suy nghĩ:

(Diệc Thiên cậu ta nói đúng, mình chỉ là...đang tự dối lòng mình thôi)

Rồi anh nhớ lại câu nói của cô tối hôm qua trong hồi tưởng:

[Này, chẳng qua là cô cứ chống đối nên tôi mới phải dùng cách này, chỉ là một cái hôn thôi có cần cô phản ứng mạnh mẽ đến vậy không?]

[Nhưng tôi không muốn dành nó cho người đã có bạn gái, đặc biệt là tôi không thích anh]

Chợt anh nhăn mặt rồi đánh tay vào vô lăng một cái, sau đó lẩm bẩm:

"Sao mình lại khó chịu về câu nói đó của cô ta chứ?"

Rồi anh cầm điện thoại mình lên liền bấm vào số cô và gọi đi vừa suy nghĩ:

(Bạch Hiểu Nhiên, cô bây giờ đang ở đâu?)

Nhưng khi vừa bấm gọi thì cuộc gọi lại báo máy bận khiến anh ngạc nhiên sợ sệt hơn:

"Có khi nào hôm qua mình bỏ rơi cô ta trên đường, sau đó cô ta bị bắt cóc rồi không?"

Rồi anh liền cố bấm gọi tiếp nhưng đều vẫn báo máy bận, anh nhăn mặt lái xe trở lại nơi hôm qua anh và cô cãi nhau. Đến nơi, anh bước xuống xe nhìn ngó xung quanh một cách lo lắng tự hỏi:

"Rốt cuộc cô đi đâu rồi? Con nhỏ ngốc nghếch này"

Sau đó lại vội chạy khắp nơi tìm kiếm cô trong hồi hộp

Lúc này tại nhà Hiểu Nhiên, cô vừa tắt cuộc gọi của Diệc Thiên đã gọi đến hỏi thăm, rồi thở dài tự hỏi:

"Đột nhiên anh Diệc Thiên gọi cho mình rồi hỏi mình đang ở đâu? Sao anh ấy biết hôm qua mình không cùng Phó Thuận Dương về nhà nhỉ?"

Rồi cô bật đứng dậy khỏi ghế sofa căng hai tay mình lên cao nói:

"Thôi không quan trọng, mình nên đi tắm cái đã"

Trên đường lúc này, anh không ngừng tìm kiếm cô, khi chạy ngang một công viên thì anh chợt dừng chân lại rồi bật nghĩ:

(Khoan đã, cô ta không về nhà Diệc Thiên thì chỉ còn một nơi mình chưa tìm thôi)

Rồi anh quay lưng đi về hướng xe mình, vội vào xe khởi động lái đi mất.

Vài phút sau, Hiểu Nhiên vừa bước ra khỏi phòng tắm. Cô lau tóc mình bằng khăn rồi ngồi trước gương mỉm cười:

"Căn nhà này khiến mình nhớ quá, nhất là bà nội"

Ánh mắt cô buồn dần, sau đó tựa đầu lên mặt bàn mà nhắm mắt, luồng gió nhẹ thổi qua khe cửa đã làm cô đi sâu vào giấc ngủ.

Một lát sau, phía bên ngoài Thuận Dương vừa đến nhà cô liền bước xuống xe. Anh đi đến cổng rào rồi nghĩ:

(Đóng cửa mất rồi, cô ta có trong nhà không nhỉ?)

Sau đó anh lên tiếng gọi liên hồi:

"Bạch Hiểu Nhiên"

Tiếng gọi vang lên trong giấc ngủ của cô khiến cô bật tỉnh mà ngồi dậy dụi mắt lăm bắm:

"Là ai gọi mình vậy? Hôn nữa giọng nói này..."

Cô đi đến kéo rèm cửa mình ra rồi nhìn từ ban công xuống, thấy anh liền ngạc nhiên. Anh ngược mặt lên nhìn cô lên tiếng:

"Cô còn đứng trơ mặt đó ra làm gì? Mau xuống mở cửa cho tôi"

Cô nheo mày vọng giọng xuống đáp:

"Tại sao tôi phải mở cửa cho anh? Tôi đã nói rồi tôi muốn nghỉ việc"

Anh nhăn mặt trả lời:

"Cô tưởng muốn nghỉ là nghỉ được sao? Thời hạn một năm cô làm cho tôi còn chưa hết trong khi còn tận đến 7 tháng nữa, cô làm như vậy là muốn lật hợp đồng à?"

Cô tức giận dưng dưng quay mặt đi rồi bước xuống nhà mở cổng rào nhăn mặt nhìn anh nói:

"Hừ, thế thì anh cần gì để tôi có thể nghỉ việc? Tôi biết anh không cần tiền nhưng cũng đừng quá đáng như vậy chứ?"

Anh bật cười tiến lại gần cô giương mắt:

"Khi kết thúc 7 tháng còn lại thì cô muốn đi đâu thì đi, tôi không cần"

Lúc này cô thoáng nghĩ:

(Tên này đúng là ngoan cố, dù mình có nói gì đi nữa cũng vô ích, hay là cố làm cho anh ta hết 7 tháng còn lại nhỉ?)

Thuận Dương cúi mặt đặt một tay lên vai cô vênh mặt hỏi:

"Cô nghĩ xong chưa hả? Nếu hợp đồng chưa kết thúc tôi sẽ không buông tha cho cô, ngoan ngoãn quay về Phó Gia rồi phục vụ cho tôi đi"

Cô không vui gạt tay anh ra đáp:

"Tôi không về"

Anh nheo mày rồi thò tay vào túi áo mình lấy ra chiếc lắc tay mà Diệc Thiên đã tặng cho cô cao ngạo nói:

"Nếu cô không về thì cái lắc tay này tôi sẽ đem vứt đi mất"

"Anh lấy nó từ đâu vậy hả?"

Cô sực ngạc nhiên rồi nheo mày giờ tay đến cổ giật lại nhưng bị anh đẩy tay vào trán bật trêu đáp:

"Cô đừng quên đồ của cô còn để ở chỗ Phó Thuận Dương tôi, đêm qua tôi đã vào phòng cô và phát hiện được một số đồ linh tinh"

Cô bật ngượng nhăn răng hỏi:

"Anh đã lục đồ của tôi sao? Sao anh có thể?"

Anh cười cợt đáp:

"Nếu cô không theo tôi về, tôi sẽ đưa toàn bộ số hình của Diệc Thiên khi cô lên vào phòng tôi lấy và đưa cho cậu ta xem, chắc sẽ rất vui a"

Cô nheo mày:

"Anh đúng là cao ngạo, tôi còn lâu mới về"

Anh lại lấy điện thoại ra rồi nhấn số của Diệc Thiên gọi trước mặt cô, khi tiếng rung chuông vang lên cô ngạc nhiên hỏi:

"Anh làm cái gì vậy?"

Anh vênh mày đáp:

"Còn gì khác ngoài nói cho cậu ta biết chuyện này chứ? Rằng cô thầm thích cậu ta bấy lâu nay không dám thổ lộ"

"Anh...khoan đã, tôi sẽ về mà"

Cô ngượng nói lớn, nghe vậy anh nhếch môi rồi tắt máy mắt nhìn cô nói:

"Tốt, thế thì về thôi"

Một lát sau trên xe, cô ngồi cắn răng nghĩ:

(Tên đáng ghét, thế mà mình lại bị anh ta uy hiếp bằng cách này)

Buổi tối vừa trở về Phó Gia, Hiểu Nhiên không vui bước thẳng thừng vào trong khiến anh đi phía sau không khỏi buồn cười vì hành động ngang ngược của cô. Cô bật dừng lại rồi quay ra sau nhìn anh lên tiếng:

"Tôi cũng đã về rồi, anh có thể trả chiếc lắc tay cho tôi được không?"

Anh đáp:

"Để phòng cô lật hợp đồng, tạm thời tôi sẽ giữ nó hết 7 tháng còn lại"

Anh cầm chiếc lắc tay ấy rồi xoay đưng đưa trên ngón tay trước mặt cô khiến cô không khỏi tức giận nói:

"Nhưng tôi muốn lấy lại nó, trả nó cho tôi"

Anh thản nhiên lướt qua cô ra lệnh:

"Sau 15 phút, tôi phải có một cốc cafe để uống, làm nhanh đi"

Sau đó anh đi lên lầu mất thì cô lớn giọng nói:

"Anh làm gì vậy? Tôi đã bảo trả cho tôi mà"

Anh vẫn ung dung không trả lời cô mà mỉm cười đi lên phòng mình mất. Cô đứng tức giận thì Tiểu Mễ đi ra lên tiếng:

"Hiểu Nhiên, cô cuối cùng cũng chịu quay về rồi"

Hiểu Nhiên đáp:

"Tôi chỉ là bất đắc dĩ thôi"

Tiểu Mễ bật cười nói:

"Như vậy là tốt lắm rồi, cô định nói cho cô biết việc này"

Hiếu Nhiên ngạc nhiên bật hỏi:

"Chuyện gì?"

Tiểu Mễ lo lắng đáp:

"Thật ra từ ngày Lạc tiểu thư đến đây, cô ấy đã gây khó dễ cho nhiều nữ hầu khác và tự tiện đuổi họ rời khỏi Phó Gia rồi, hiện tại chỉ còn 5 đến 6 nữ hầu trong nhà này thôi"

Hiếu Nhiên sực ngạc nhiên hơn, cô hỏi:

"Cái gì? Vậy Phó Thuần Dương anh ta biết việc này không?"

Tiểu Mễ lắc đầu:

"Tôi nghĩ là không nhưng dường như ngài ấy không để ý việc số nữ hầu trong nhà ngày càng ít đi thì phải, tôi không thấy ngài ấy thắc mắc về việc này"

Hiếu Nhiên trầm mắt nói:

"Chắc chắn anh ta phải biết chứ, tôi chỉ vừa mất tích hai ngày còn đến làm phiền cho bằng được và đòi trả hũ nợ theo như hợp đồng cơ mà, huống gì mấy nữ hầu khác biến mất mà anh ta không để ý"

"Nhưng...họ chỉ là những người không có công việc mới vào đây làm thôi, trong hợp đồng thì ngài ấy có bảo nếu họ không muốn làm nữa thì có thể rời đi nếu muốn, đương nhiên tôi cũng vậy"

Tiểu Mễ đáp thì Hiếu Nhiên như bị dao cứa vào người bật nghĩ:

(Vậy ra chỉ có một mình mình là mắc nợ anh ta và bắt đắc dĩ phải vào đây làm, thảo nào anh ta quyết không buông tha cho mình như vậy)

Rồi cô bật hỏi:

"Nhưng Tiểu Mễ, cô vẫn còn ở đây làm việc trong số 5 6 người còn lại sao?"

Tiểu Mễ chột buồn đáp:

"Tôi thật sự không muốn nghỉ việc, cô biết đấy tôi vẫn còn người mẹ bị bệnh nặng ở bệnh viện nên tiền viện phí rất cao, nếu bị Lạc tiểu thư ghét bỏ tôi sẽ bị cô ấy đuổi việc như những người khác thật đấy"

Hiếu Nhiên nói:

"Cô đừng lo, cô là đang làm việc cho Phó Thuần Dương thì tại sao phải sợ cô ta chứ? Nếu cô ta gây khó dễ cho cô cứ nói với tôi"

Tiểu Mễ gật đầu thì Hiếu Nhiên lên tiếng:

"Quên mất, tôi phải đi pha cà phê cho anh ta đây"

Sau đó cô đi vào bếp mất thì Tư Diệp vừa mở cửa đi vào khiến Tiểu Mễ giật mình, cô quay lại cúi đầu lên tiếng:

"Chào mừng Lạc tiểu thư đã về"

Tư Diệp đi đến, cô bật hỏi:

"Thuần Dương đã về chưa?"

Tiểu Mễ lấp mấp:

"A...ngài ấy vừa về và lên phòng mình rồi ạ"

Tư Diệp neho mày nhìn bộ dạng sợ sệt của Tiểu Mễ rồi bật nói:

"Cô có cần phải run như vậy trước mặt tôi không?"

"A...tại tôi..."

Tiểu Mễ lấp mấp thì Tư Diệp đẩy người cô ra đáp:

"Nhìn bộ dạng thấp hèn của những người như cô khiến tôi phải kinh tởm, tránh ra đi"

Sau đó Tư Diệp lướt ngang qua Tiểu Mễ rồi lên lầu mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Trên phòng Thuần Dương, anh đang ngồi trên giường lau mái tóc ướt của mình thì Tư Diệp bồng gõ cửa, làm tưởng Hiểu Nhiên đã pha cafe xong và mang lên, anh bảo:

"Cứ để cafe ở phòng khách cho tôi, cần gì phải mang tận lên đây chứ"

Bồng Tư Diệp mở cửa phòng anh ra khiến anh ngạc nhiên:

"Tư Diệp, là em à? Anh cứ ngỡ..."

Tư Diệp mỉm cười hỏi:

"Cứ ngỡ là nữ hầu nào đó mang cafe lên tận đây cho anh à?"

Anh gạt đầu thì cô tiến tới ngồi cạnh anh tiếp lời:

"Để em lau tóc cho anh"

Cô giơ tay đến chiếc khăn anh đang cầm thì anh chợt gạt tay ra đáp:

"Không cần đâu, anh tự lau được"

Chợt Tư Diệp thấy hụt hẫng, anh hỏi:

"Em vừa đi đâu về vậy? Trên người đầy mùi nước hoa"

Cô mỉm cười đáp:

"Em có thói quen sử dụng nước hoa khi ra đường mà, em vừa đến nhà Tiểu Huyền chơi một lát và tranh thủ về đây với anh đấy"

Anh đứng dậy, đặt khăn lau tóc mình lên bàn gần đó bật hỏi:

"Tư Diệp, hình như em có từng nói với anh em sang nước ngoài hai năm và học thiết kế cùng một người chị đúng không?"

Bồng cô ngạc nhiên rồi cười gượng đáp:

"Phải...sao...sao anh lại hỏi vậy?"

Anh quay lại nhìn cô tiếp lời:

"Anh chỉ thắc mắc vì không thấy em nhắc về nó nữa, nếu đã phí hai năm học xong rồi em không định thực hiện ước mơ của mình sao?"

Tư Diệp bật cười đáp:

"A chuyện này em nghĩ nó không cần thiết nữa, vì sau này em sẽ lấy anh mà đúng không? Nên về việc em học thiết kế chỉ là để cho vui thôi"

Bồng anh nheo mày không vui:

"Tư Diệp, em nói gì vậy? Em vì đi học thiết kế mà đột ngột rồi bỏ anh hai năm, khi không bây giờ lại nói học chỉ để cho vui, em đang nghĩ gì vậy chứ?"

Tư Diệp bật đứng dậy nắm lấy cánh tay anh nhẹ giọng nói:

"Thuần Dương, thật ra khi sang nước ngoài hai năm em đã rất hối hận và quyết định từ bỏ việc học, chọn lựa quay về đây ở bên cạnh anh vì đối với em thì anh quan trọng hơn bất cứ gì hết, cho nên chuyện này không cần thiết nữa rồi"

Chợt Thuần Dương có chút nực cười, anh bật hỏi:

"Tư Diệp, em đã tốn nhiều thời gian học thiết kế như vậy rồi lại dễ dàng từ bỏ như thế sao? Em đừng nói là vì anh, vì khi trở về em còn đang ở quán bar ôm ấp người đàn ông khác kia"

Anh gạt tay Tư Diệp ra thì cô bật nheo mày nói:

"Không phải chuyện này chúng ta đã không nhắc nữa rồi sao? Sao anh lại..."

Anh tiếp lời:

"Đột nhiên anh cảm thấy có nhiều thứ về em anh không hiểu được, đừng nói là kết hôn vì chính bây giờ anh còn không biết em đang làm gì, mặc dù đã bên nhau lâu như vậy, anh còn không biết ba mẹ em là ai? Và mọi thứ về em anh đều cảm thấy rất mập mờ"

Bỗng Tư Diệp bắt an, cô hỏi:

"Nhưng chúng ta bây giờ không phải rất hạnh phúc sao? Và còn sắp kết hôn nữa, đột nhiên bây giờ anh lại nói như vậy là ý gì chứ?"

Anh đáp:

"Thế ba mẹ em là ai? Anh đã từng hỏi về vấn đề này nhưng em lại nói họ ở bên nước ngoài công tác và chưa quay trở về được, lúc bên nhau ba năm, em cũng chưa từng nói với anh rằng em thích học thiết kế, rồi tự dưng đột ngột sang nước ngoài và bảo qua đây học hành và sẽ định cư không quay về nữa, sau hai năm lại quay về đây và nói là vì anh, anh còn không biết rằng em thích gì? Hằng ngày em đi đâu và làm gì nữa?"

Tư Diệp khẽ nụng nịu, tiến tới nắm lấy tay áo anh:

"Những chuyện đó anh không cần biết, anh chỉ cần biết rằng em đang ở bên anh, và tương lai chúng ta sẽ là một đôi vợ chồng hạnh phúc, anh đừng nói như vậy nữa được không?"

Thuần Dương nheo trán bật hỏi:

"Sao em có thể nghĩ khi một người không hiểu gì nhiều về đối phương thì làm sao có thể bên nhau được? Trong khi có quá nhiều điều em giấu anh"

Tư Diệp tiếp lời:

"Nhưng chúng ta đã biết nhau từ hồi anh còn là sinh viên, đã lâu như vậy rồi mà anh lại bảo rằng anh không hiểu em"

Anh hần giọng nói:

"Vì mọi thứ mà anh muốn biết, em đều không trả lời anh, em có biết anh đang nghĩ gì không? Nghĩ rằng chuyện em nói sang nước ngoài học thiết kế chỉ là nói dối thôi, em qua đây làm gì sao anh biết được, những cuộc gọi anh gọi đến đều rất kì lạ, em không nói gì nhiều mà chỉ đáp rằng em bận, em sẽ gọi cho anh sau, thế mà chờ đến một tuần sau em vẫn chưa gọi cho anh một lần nào, việc học của em ở đó bận đến mức không có một phút để gọi cho anh sao? Em nói đi chứ"

Tư Diệp lấp mắt, thấy Thuần Dương đột nhiên nghi ngờ thì cô bèn sợ hãi:

"Em..."

Anh tiếp lời:

"Em nói muốn kết hôn, nhưng sao em không kể cho anh nghe về em nhiều hơn, còn nữa, dạo gần đây em đừng tưởng là anh không biết, em lại tự tiện đuổi nữ hầu của anh là vì cái gì chứ?"

Cô bắt đầu bật khóc đáp:

"Là vì em không muốn ngôi nhà này có người phụ nữ nào khác ngoài em, em muốn đuổi việc hết từng người một"

Anh nghiêm mặt:

"Tư Diệp, em vẫn chưa là vợ anh, em không có quyền"

Tư Diệp sực ngỡ ngàng:

"Anh...anh dám nói như vậy với em sao? Có phải anh đã yêu người khác rồi cho nên bây giờ tìm cớ gây chuyện rồi nghi ngờ em đúng không?"

Anh đáp:

"Anh sẽ kết hôn nếu em nói cho anh biết mọi thứ về em, còn nữa..."

Anh vừa nói vừa tiến tới kéo hộp tủ mình ra, lấy một cái que thử thai đã được sử dụng rồi giờ lên nhìn cô hỏi:

"Có một nữ hầu tìm thấy nó trong nhà vệ sinh khi dọn dẹp ở phòng em và mang lên đưa cho anh xem, trả lời anh đây là cái gì?"

Cô sực bối rối:

"Cái này..."

Anh lại tiếp hỏi:

"Anh đã nghi ngờ về nó, em rốt cuộc có bao nhiêu chuyện giấu anh vậy hả?"

Tư Diệp bật to mắt rồi đáp:

"Thật ra em đã có thai"

Câu trả lời ấy khiến anh sững sốt, một cảm giác hoang mang lập lòe xuất hiện, anh bèn hỏi:

"Em có thai? Đừng nói là..."

Cô gật đầu, ánh mắt sợ sệt đáp:

"Đúng vậy, hồi sinh nhật anh một tháng trước, chúng ta đã ngủ cùng nhau nên cái thai này là của anh, nó đã được một tháng rồi"

Anh sững người:

"Gì chứ? Em không đùa đúng không?"

Bỗng Tư Diệp ôm mặt bật khóc:

"Em cũng không tin nên mới mua que thử thai về thử, kết quả là sự thật, lúc nãy bước vào đây em đã định nói với anh về chuyện này"

Anh nheo trán mình lắc lư đầu:

"Sao có thể chứ? Rõ ràng lúc đó anh không nhớ gì cả"

Anh sờ trán mình không khỏi thắc mắc thì Tư Diệp tiếp lời:

"Nhưng rõ ràng anh cũng thấy máu ở trên giường em mà, điều đó là sự thật, chúng ta đã ngủ cùng nhau nên bây giờ..."

Nói đến đây cô tiến tới ôm lấy anh, nước mắt cứ tuôn trào xuống hai gò má ra vẻ đáng thương:

"Anh không phải vô trách nhiệm từ bỏ chính đứa con mình tạo ra chứ?"

Anh nheo mày đẩy cô ra nói:

"Anh không tin, vậy là cái tháng đã một tháng, không thể nào, sao anh có thể làm điều đó chứ?"

Rồi anh nhìn cô nói trong nghiêm túc:

"Tư Diệp, nếu là thật thì ngày mai anh sẽ đưa em đến bệnh viện khám, được không?"

Cô lại sợ hãi hơn, nếu đến bệnh viện, anh sẽ biết được cô đã mang thai hơn hai tháng chứ không phải một tháng nữa, thấy cô ngật ngò thì anh xoay lưng tiếp lời:

"Vậy đi, ngày mai anh sẽ tự mình đưa em đến bệnh viện thì kết quả sẽ chắc chắn hơn"

Dứt lời anh bước ra khỏi phòng mình mất, Tư Diệp sợ sệt ngồi xuống giường ngẫm nghĩ:

(Anh ấy đã nghi ngờ mình rồi, làm sao đây, nếu ngày mai đi khám thì Thuận Dương sẽ biết hết tất cả, cơ hội bước vào Phó Gia của mình sẽ bị hủy hoại)

Cô nắm chặt hai lòng bàn tay mình không ngừng lo lắng

Bên kia, Thuận Dương bước xuống bậc thang thì đúng lúc Hiểu Nhiên cũng vừa mang cốc cafe lên cho anh. Hai người chạm mặt nhau thì cô lên tiếng:

"A...cafe của anh tôi làm xong rồi, lâu quá không thấy anh xuống nên tôi định mang lên"

Anh bước đến, tay vớ lấy cốc cafe rồi nhìn cô nói:

"Cô vất vả rồi, vào phòng nghỉ ngơi đi"

Sau đó anh lướt qua cô thì cô ngạc nhiên quay lại nhìn bóng lưng anh nghĩ:

(Gì vậy? Khi không lại cho mình nghỉ ngơi, không phải lại bắt mình làm cái này cái kia nữa sao?)

Thấy thắc mắc, Hiểu Nhiên lại đi theo anh ra ngoài. Bỗng thấy anh đang ngồi ở vườn hoa suy nghĩ gì đó, cô đi đến lên tiếng:

"Anh có chuyện gì sao?"

Anh ngẩn mặt nhìn cô hỏi:

"Cô ra đây làm gì?"

Cô chéo hai tay ra sau, ngập ngừng nói:

"Tôi chỉ là..thấy anh rất lạ, nên ra đây xem thử anh có bị làm sao không?"

Anh đứng dậy bật cười nhạt hỏi:

"Cô quan tâm tôi sao?"

Cô chuyển mắt chỗ khác đáp:

"Ai quan tâm anh chứ? Tôi chỉ là tò mò"

Anh cười nhẹ hỏi:

"Thay vì ra đây nói chuyện với tôi, sao cô không dành thời gian đó gọi Diệc Thiên cho đỡ nhớ"

Cô bật ngược đáp:

"Anh nói vậy là ý gì? Việc tôi nhớ hay không nhớ anh ấy liên quan gì tới anh"

Anh tiếp lời:

"Thế thì việc tôi ngồi đây thần thờ suy nghĩ liên quan gì tới cô"

Cô cứng miệng rồi nhả mặt quay lưng nói:

"Thế thì tôi không làm phiền anh nữa, xem như tôi chưa nói gì đi"

Cô vừa bước đi vài bước thì anh lên tiếng:

"Khoan đã, thật ra tôi có một chuyện muốn nhờ cô"

Cô ngạc nhiên quay lại hỏi:

"Chuyện gì?"

Anh tiến tới khẽ giọng:

"Mấy hôm trước ở nhà bếp, tôi biết là cô bị Tư Diệp hắt cafe vào người và bị chế giễu gây khó dễ, tôi đã rất muốn hỏi...cô có sao không?"

Cô ngạc nhiên, bởi vì lúc đó chỉ có cô và Tư Diệp thì làm sao anh lại biết được chuyện đó, cô trơ mặt hỏi:

"Sao anh lại biết?"

Anh mỉm cười nhẹ, đôi mắt hiện lên sự quan tâm đáp:

"Tháng trước tôi vừa nhờ người đặt camera ở bếp, nên vô tình mở lên xem và biết thôi"

Cô bật sừng sờ nghĩ:

(Vậy những lúc ở nhà bếp mình luôn lầm bầm chửi bới anh ta, anh ta đã nghe hết rồi sao?)

Anh cười hiêm nói:

"Về mặt cô bây giờ trong thật ngỡ ngàng khi biết tôi luôn theo dõi từng câu mắng chửi của cô dành cho tôi rồi nhỉ?"

Cô lấp mấp gật gượng đáp:

"A...tôi nào có ý đó, mà khoan đã khi không anh lại đặt camera ở bếp, nơi tôi làm việc là có ý gì?"

Cô nheo mày hỏi thì anh quay lưng tiếp lời:

"Để theo dõi xem cô có nói xấu tôi không? Sau đó sẽ tính sổ với cô sau nhưng thật đúng như tôi dự tính"

Chợt Hiểu Nhiên bật ngượng thì anh quay lại nhìn cô mỉm cười nói:

"Vội lại tôi đã từng hứa với bà nội cô nhất định sẽ đối xử với cô thật tốt, và đó lí do tôi buộc phải đưa cô về đây làm tròn lời hứa của mình, sau khi dứt hợp đồng, cô có thể đi"

Sau đó anh lướt qua cô đi dần. Cô sững sờ rồi gơ tay mình lên nắm chặt lại, thoáng buồn bật nghĩ:

(Thì ra đó là lí do anh ta muốn bắt mình về Phó Gia cho bằng được, ra là do đã hứa với bà nội nên mới không đồng ý nhận tiền của anh Diệp Thiên và quyết để mình làm việc ở đây cho đến hết thời hạn, đó cũng là nghĩa vụ chăm sóc mình ư? Vậy mà mình cứ tưởng)

Bỗng cô sực ngạc nhiên:

"Mà sao mình lại buồn vậy nhỉ?"

Sáng hôm sau, tại bệnh viện khoa sản

Bác sĩ đang khám cho Tư Diệp bên trong phòng. Thuần Dương đứng bên ngoài chờ kết quả trong lo lắng, cố nhớ lại những gì đã xảy ra trong hôm sinh nhật mình:

(Rõ ràng hôm đấy vừa uống rượu cùng Tư Diệp xong, mình đã làm gì vậy nhỉ?)

Anh nheo mày:

(Tại sao bây giờ mình chả nhớ gì cả, lúc ấy cô ấy và mình cùng nhau lên xe và sắp trở về nhà thì đột nhiên mình ngủ quên mất)

Anh vò đầu mình nhăn mày tới mặt thì bác sĩ bước ra lên tiếng:

"Anh có phải là chồng cô Lạc Tư Diệp không?"

Anh quay lại đáp:

"Không, chúng tôi vẫn chưa kết hôn"

Vị bác sĩ bật cười nói:

"Cô ấy thật sự đã có thai, chúc mừng cậu"

Anh nheo mày nghiêm túc đặt hai tay lên vai vị bác sĩ hỏi:

"Thế cái thai đã bao nhiêu tháng rồi?"

Bỗng Tư Diệp bước ra đáp:

"Một tháng"

Rồi cô nhìn vị bác sĩ mỉm cười ẩn ý:

"Đúng không bác sĩ"

Vị bác sĩ gật gượng đáp:

"À...ờ đúng vậy"

Thuần Dương bật sững sờ, chuyện này thật sự quá sốc đối với anh, anh cũng không biết mình nên vui hay buồn liền vội hỏi:

"Giấy khám đâu? Tôi muốn xem giấy khám"

Vị bác sĩ liền gơ một tờ giấy cho anh xem, anh lật đặt nhìn từ trên xuống dưới, khi bâng kết quả lại đúng như sự thật, cái thai đã được một tháng thì vị

bác sĩ lại nói:

"Hiện tại cô ấy đang mang thai, rất cần sự chăm sóc của anh cho nên cố gắng tâm bỏ cho cô ấy thật nhiều vào"

Anh im lặng thì Tư Diệp tiến lại nói:

"Thuần Dương, đây đúng là tin tốt, em rất hi vọng khi đứa bé này sinh ra, chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc cho nên tháng sau chúng ta kết hôn luôn có được không?"

Anh không nói gì, ánh mắt vẫn không tin vào những gì đang diễn ra thì cô tiếp lời:

"Em biết là anh vẫn chưa chấp nhận được sự thật nên chúng ta quay về rồi suy nghĩ thêm nhé"

Dứt lời cô ôm lấy cánh tay anh đi dần xa.

Khi bóng dáng Tư Diệp và anh đi mất thì Lăng Nhất chợt bước ra từ phòng khám, vị bác sĩ đẩy kính mình bật hỏi:

"Tôi đã làm theo lời hai người dặn, tuy có chút kì lạ nhưng tại sao hai người lại lừa dối anh ta trong khi cô Lạc Tư Diệp đã mang thai hơn hai tháng chứ? Có phải cái thai đó là con của anh không?"

Lăng Nhất bật cười nhẹ, tay giờ lên một sấp tiền đáp:

"Ông hỏi nhiều làm gì? Cầm lấy đi, với lại tôi muốn cho ông biết một điều, cái thai đó cũng không phải của tôi"

Dứt lời anh vứt sấp tiền ấy vào người vị bác sĩ rồi bước đi dần mất.

Tại Phó Gia, vừa đến nhà.

Tâm trạng anh vô cùng náo nê và nặng trĩu, Tư Diệp lên tiếng:

"Thuần Dương, anh không vui sao? Chúng ta đã có con với nhau rồi đó"

Anh nói:

"Em đừng nói nữa, anh cần thời gian suy nghĩ về mọi chuyện"

Sau đó anh bước lên phòng mất thì Tư Diệp nhếch môi:

(Cũng may tối hôm qua mình đã nhanh trí nhờ tên Lăng Nhất giúp, sau đó anh ta đã sắp xếp mọi thứ đến phòng khám trước mình và còn làm một bảng kết quả khám thai giả một tháng, vậy là không bao lâu nữa mình có thể chính thức bước vào Phó Gia rồi)

Đúng lúc đó Tiểu Mễ vừa vô tình nghe thấy, cô chạy ra vườn hoa thì thấy Hiểu Nhiên đang tĩa lá, vội lên tiếng:

"Hiểu Nhiên, Hiểu Nhiên à"

Hiểu Nhiên đứng dậy quay lại nhìn bộ dạng lật đật của Tiểu Mễ chạy đến bèn hỏi:

"Cô làm gì hốt hải vậy? Có chuyện gì sao?"

Tiểu Mễ đáp:

"Tôi vừa nghe lén được một chuyện đấy"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên hỏi:

"Chuyện gì mà làm cô lật đật như vậy, nói nghe xem"

Tiểu Mễ lo lắng nói:

"Chủ nhân và Lạc tiểu thư vừa từ bệnh viện về thì phải, và tôi còn nghe được Lạc tiểu thư đã có thai với chủ nhân rồi"

Chợt Hiểu Nhiên sững sốt, nhưng rồi cô bật cười nhẹ hỏi:

"Thế thì có chuyện gì làm cô sợ hải đến vậy chứ? Bọn họ có con trước thôi mà, sớm muộn gì chẳng kết hôn?"

Tiểu Mễ bật đáp:

"Tôi rất sợ Lạc tiểu thư bước vào đây làm thiếu phu nhân và như thế công việc của tôi sẽ rất khó khăn, cô cũng biết cô ấy vừa vào đây không lâu đã tự

mình đuổi các nữ hầu khác, còn gây khó dễ cho họ nữa, một khi lên chức thiếu phu nhân thì tôi không thể làm việc được nữa, nếu bị đuổi việc mất thì tôi còn biết làm gì để kiếm tiền lo viện phí cho mẹ chứ?"

Hiếu Nhiên xoa vai Tiểu Mễ nói:

"Cô nghĩ quá rồi đấy, sao cô ấy có thể đuổi toàn bộ chúng ta được chứ?"

Tiểu Mễ nhíp mắt nói:

"Nhưng mà cô cũng đã bị Lạc tiểu thư đề mắt tới lâu rồi, cô ấy rất ghét những người làm công như chúng ta, dù không phải chuyện của chủ nhân thì chúng ta cũng sẽ bị ghét bỏ, huhu tôi phải làm sao đây"

Hiếu Nhiên đáp:

"Đừng lo lắng, không có gì phải sợ cả, tôi sẽ bảo vệ cô mà"

"Nhưng mà..."

Tiểu Mễ nói thì Hiếu Nhiên tiếp lời:

"Đương nhiên tôi còn vui mừng khi cô ta đuổi việc tôi nữa, làm như tôi muốn ở lại Phó Gia lắm không bằng"

Tiểu Mễ nắm lấy tay Hiếu Nhiên mỉm cười nói:

"Nghe cô nói như vậy tôi cũng yên tâm, chỉ tự hỏi khi bị đuổi việc thì một người không được ăn học đàng hoàng như tôi đi xin việc ai sẽ nhận chứ, vì bây giờ muốn kiếm một công việc lương cao không phải dễ dàng gì"

Hiếu Nhiên thờ dài nghĩ:

(Tiểu Mễ thật sự rất sợ mất việc cho nên mới gắng gượng ở Phó Gia tới bây giờ, tất cả cũng vì người mẹ đang bệnh nặng ở bệnh viện thôi, ít ra mình còn may mắn hơn cô ấy vì không có ai phải lo cả)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Vài ngày sau, tại cửa hàng quần áo của Lăng Thị.

Bên trong phòng làm việc, Diệc Thiên đang loay hoay với đồng hồ sách trên bàn thì một cô nhân viên đi vào lên tiếng:

"Ông chủ, bên ngoài có Phó tổng đến tìm anh ạ"

Nghe vậy Diệc Thiên ngạc nhiên bèn đáp:

"Được rồi, tôi ra ngay"

Vừa dứt lời Thuần Dương đã mở cửa đi vào lên tiếng:

"Tôi tự vào đây luôn rồi, không cần ra đâu"

Diệc Thiên ngạc nhiên, nhưng vẫn sắp xếp hồ sách trên bàn ngay ngắn bật hỏi:

"Khi không cậu lại đến đây tìm tôi vào lúc tôi đang bận rộn thế này, thật đáng ngạc nhiên"

Thuần Dương ngồi vào ghế sofa chéo chân thờ dài trong im lặng. Thấy lạ Diệc Thiên tiến tới ngồi bật hỏi:

"Sao vậy? Lại gặp chuyện buồn phiền gì à?"

Anh đáp:

"Từ Diệp đã có thai"

Bống Diệc Thiên ngạc nhiên rồi mỉm cười nói:

"Đó là chuyện tốt, tôi rất mong chờ đám cưới của hai người"

Thuần Dương chột nheo mày nói:

"Tôi vẫn không chấp nhận được sự thật, dạo gần đây tôi có cảm giác mình không còn yêu Tư Diệc nữa, Diệc Thiên cậu nói xem, ngay cả bây giờ biết bản thân đã có con ngoài ý muốn nhưng tôi vẫn không dám phủ nhận cái thai này, tôi thật sự không muốn kết hôn với cô ấy"

Nghe vậy Diệc Thiên rót ly nước trên bàn nói:

"Vậy bây giờ cảm giác của cậu với Tư Diệc là gì?"

Thuần Dương vừa nghĩ vừa đáp:

"Tôi chỉ cảm thấy khoảng cách của tôi và cô ấy ngày càng khác biệt, không còn giống như lúc ban đầu nữa"

Diệc Thiên lại hỏi:

"Vậy cậu nghĩ xem thứ gì đã khiến cậu ra nông nổi như thế? Khi cậu không còn muốn kết hôn với Tư Diệc thì chứng tỏ lòng của cậu đã chứa một người khác rồi"

Thuần Dương bật ngạc nhiên, anh bật cười nhẹ đáp:

"Tôi biết nhưng mà tối hôm qua tôi dự định sẽ nói với Tư Diệc chuyện này, rằng tôi không muốn kết hôn với cô ấy thì đột nhiên cô ấy lại có thai với tôi, thật trớ trêu, tôi không thể làm một thằng đàn ông tồi mà không chịu trách nhiệm được, nhưng nếu chịu trách nhiệm thì bản thân tôi sẽ cảm thấy rất khó xử với tình cảm của chính mình"

Diệc Thiên thở dài:

"Đúng vậy, tôi nghĩ Tư Diệc cũng rất quan tâm đến cậu không phải sao? Tôi còn nhớ cách đây vài tháng trước khi vừa nghe tin Tư Diệc trở về cậu còn rất nao nức và nóng lòng cầu hôn với cô ấy, nhưng vì sự xuất hiện của một bông hoa nhỏ nào đó đã khiến cậu quên đi việc mình yêu Tư Diệc đến thế nào"

Chột Thuần Dương im lặng thì Diệc Thiên tiếp lời:

"Tôi biết là cậu đang rất phân vân nhưng cũng phải biết chịu trách nhiệm, nếu cậu vẫn không chấp nhận được thì chỉ có việc phá cái thai đó đi thôi"

Anh chột lẩm bẩm:

"Phá thai, sao tôi có thể làm thế được chứ? Và đứa con đó lại chính là con của tôi, tôi không làm được"

Diệc Thiên đáp:

"Vậy thì chỉ còn một cách là cậu đành kết hôn với cô ấy thôi, giữa tình cảm và trách nhiệm, cậu chỉ chọn được một lần"

...

Phía bên kia tại cửa hàng tiện lợi, Hiểu Nhiên vừa mua đồ xong và bước ra ngoài. Cô vừa đi vừa thần thờ nghĩ:

(VẬY RA HỌ ĐÃ CÓ CON VỚI NHAU, SAO MÌNH LẠI CẢM THẤY KHÔNG VUI THẾ NÀY)

Chột Lăng Nhất từ đâu đó xuất hiện trước mặt cô lên tiếng gọi:

"Hiểu Nhiên"

Cô ngẩn mặt nhìn Lăng Nhất trước mặt mình trong ngỡ ngàng:

"Ồ..."

Lăng Nhất bật hỏi:

"Cô đi mua đồ à? Dạo này được ra ngoài thoải mái nhì?"

Cô mỉm cười đáp:

"Chỉ là đi mua đồ thôi mà, có phải đi chơi đâu"

Lăng Nhất lại hỏi:

"Tôi cũng định mua cafe, cô đi với tôi không?"

Một lát sau khi mua cafe xong, cô và Lăng Nhất ngồi ở ghế đá công viên. Anh đưa cốc cafe cho cô rồi nói:

"Cô uống đi, tôi mua cho đây"

Cô nhận lấy đáp:

"Cảm ơn, mà hôm nay anh không làm gì sao?"

Anh cầm cốc cafe mình vừa bật mở ra vừa trả lời:

"À không, hôm nay tôi bận phải mang thú cưng của tôi đến trung tâm chăm sóc, một lát nữa tôi sẽ đón nó về"

"Thú cưng? Là chó hay mèo vậy?"

Cô hỏi, anh mỉm cười:

"Là mèo, rất đáng yêu đấy"

"Thật à? Tôi cũng muốn xem thử con mèo của anh"

Cô bật cười nói thì Lăng Nhất đứng dậy đáp:

"Vậy cô ngồi ở đây một lát, tôi đến trung tâm chăm sóc thú cưng gần đây một chút"

Cô gật đầu thì Lăng Nhất vừa đi mất.

15 phút sau anh quay lại, trên tay là một con mèo xám đã lớn. Hiểu Nhiên bật đứng dậy hỏi:

"Đó là thú cưng của anh?"

Lăng Nhất vừa xoa đầu con mèo trên tay vừa trả lời:

"Đúng vậy, hằng ngày tôi đều nói chuyện với nó, rất biết nghe lời"

Anh đặt con mèo xuống đất, mỉm cười vuốt ve con mèo ấy với nét mặt đầy yêu thương thì Hiểu Nhiên bật cười tiến tới ngồi xuống cạnh cùng anh xoa chú mèo ấy nói:

"Trông anh rất thích động vật, tên nó là gì?"

Anh đáp:

"Tôi không đặt tên cho nó, nên nó không có tên"

Hiểu Nhiên hỏi:

"Sao anh không đặt tên?"

Anh đáp:

"Tôi đã từng gọi nó là Tiểu Diệp nhưng mà cảm thấy không hợp nên không gọi nữa"

"Tiểu Diệp?"

Cô ngạc nhiên tiếp lời:

"Này đừng nói với tôi tên của nó bắt đầu từ Tư Diệp nhé"

Lăng Nhất bật im lặng vài giây, anh trả lời:

"Tôi chỉ tình cờ đặt là Tiểu Diệp thôi, không có liên quan gì đến Tư Diệp đâu"

Hiểu Nhiên hỏi:

"Vậy à, mà hồi trước anh không ở Lăng Gia sao? Anh đã đi đâu vậy?"

Anh đáp:

"Nếu tôi nói tôi vào tù thì cô tin không?"

Cô ngạc nhiên trêu mắt nói:

"Anh đùa à? Một người như anh dù có bộ dạng của một tên công tử đào hoa cũng làm gì đến mức vào tù chứ?"

Lăng Nhất bật cười, tay ôm con mèo của mình lên rồi nhìn cô:

"Tôi thật sự đã ngồi trong đây 3 năm, đáng nhẽ ra sẽ phải ngồi lâu hơn nếu không nhờ ba tôi lo tiền bạc"

Hiếu Nhiên ngạc nhiên bật hỏi:

"Nếu là vậy, sao anh lại vào đó?"

Anh vuốt ngược mái tóc mình không ngại trả lời:

"À, do cần tiền quá nên tôi liều mình vào nhà của một lão già giàu có sống một mình, tiền lấy được cũng chưa kịp xài đã phải ngồi tù rồi"

Hiếu Nhiên cao mày:

"Thật khó tin, nhà anh giàu có như vậy mà lại để anh đi cướp sao? Anh có nói quá không vậy?"

"Trước khi cô gặp tôi thì tôi không phải như bây giờ đâu"

Lăng Nhất nói thì cô bỗng chốc khó hiểu, anh lại hỏi:

"Mà này, cô sống ở Phó Gia ổn chứ?"

Cô đáp:

"Cũng bình thường"

"Không, ý tôi hỏi..."

Lăng Nhất bật nói rồi nhìn cô:

"Tư Diệp có làm khó cô không?"

Hiếu Nhiên lắc đầu:

"À không, sao anh lại hỏi vậy?"

Lăng Nhất mỉm cười:

"Vậy thì tốt, cũng không có gì đâu"

Sau đó anh bật nói:

"Trưa rồi đây, tôi đưa cô về Phó Gia nhé"

Cô xua tay cười gượng:

"Không cần đâu, tôi làm phiền anh quá rồi"

Anh đáp:

"Không sao, dù gì tôi cũng đang rảnh"

...

Một hồi sau tại Phó Gia, Lăng Nhất mở cửa xe thì Hiếu Nhiên cũng bước xuống, cô mỉm cười nói:

"Cảm ơn anh đã đưa tôi về"

"Không có gì"

Anh đáp thì từ phía cổng nhà, Tư Diệp chợt bước ra cười cợt lên tiếng:

"Ngạc nhiên chưa? Hôm nay con nữ hầu đó được anh đưa về tận nhà cơ à?"

Hiểu Nhiên quay lại ngạc nhiên hỏi:

"Lạc tiểu thư, cô nói gì vậy? Lãng Nhất chỉ đưa hộ tôi về thôi"

Tư Diệp khoanh hai tay vênh mặt nói:

"Tôi không hỏi cô"

Rồi cô ta nhìn Lãng Nhất, cười cợt chế giễu:

"Tôi không có ý ngăn cản anh và cô ta đến với nhau, chỉ là nhìn qua hai người có vẻ không hợp cho lắm, đặc biệt là cô ta thật xấu xí làm sao"

Lãng Nhất chợt hỏi:

"Lạc tiểu thư, cô chẳng phải đang có thai sao? Cô nên vào nhà nghỉ ngơi thì hơn"

Tư Diệp bật cười:

"Tôi biết vì bây giờ tôi được Thuần Dương chăm sóc rất tốt, anh không phải lo"

Đúng lúc ấy Thuần Dương cũng vừa về. Anh dừng xe lại trước cổng rồi bước xuống xe lên tiếng hỏi:

"Có chuyện gì à?"

Tư Diệp bỗng ngạc nhiên, anh tiến tới nhìn Hiểu Nhiên và Lãng Nhất thì neho mày nói:

"Cậu là Lãng Nhất, em trai của Diệc Thiên?"

Lãng Nhất bật cười nhẹ giờ tay lên trả lời:

"Là tôi, lâu lắm rồi mới gặp lại anh, không ngờ bây giờ đã là một tổng tài quản lí cả tập đoàn lớn mạnh"

Thuần Dương giờ tay đến bắt tay với Lãng Nhất rồi mỉm cười hỏi:

"Thế hôm nay vì nguyên nhân gì cậu lại đứng trước nhà tôi?"

Lãng Nhất đáp:

"Tiện đường nên tôi đưa Hiểu Nhiên về nhà giúp thôi, nếu không còn gì nữa tôi về trước đây"

Dứt lời anh mở cửa xe mình thì Hiểu Nhiên lên tiếng:

"Khoan đã Lãng Nhất"

Lãng Nhất quay lại bật hỏi:

"Gì vậy?"

Cô đưa cho anh một chiếc vòng cổ rồi nói:

"Anh cầm lấy rồi mang vào cổ con mèo của anh, lúc này tôi vừa mua nó đấy, xem như là quà cảm ơn anh đưa tôi về"

Anh nhận lấy rồi cười đáp:

"Cảm ơn, vậy tôi về đây"

Cô gật đầu thì anh lên xe lái đi dần mất.

Thuần Dương neho mày không vui nói:

"Cô có duyên với anh em nhà họ Lãng quá nhỉ? Bây giờ lại còn đi cùng cả Lãng Nhất cơ đấy?"

Hiểu Nhiên quay lại hỏi:

"Anh đang nói vớ vẩn gì vậy? Lăng Nhất và anh Diệc Thiên đều là bạn của tôi, tôi đi với ai liên quan gì đến anh sao?"

Anh nhăn trán không vui:

"Nhưng cô nên tránh xa tên Lăng Nhất đó ra, cậu ta không giống như Diệc Thiên ấm áp của cô đâu, mà là một tên đào hoa đấy"

Cô nheo mày:

"Anh nói xấu Lăng Nhất làm gì chứ? Chẳng phải lúc này hai người còn bắt tay nhau vui vẻ lắm sao?"

Anh đáp:

"Tôi bắt tay vậy thôi chứ nào ưa tên đó, dù là em trai của Diệc Thiên đi nữa nhưng cậu ta là một kẻ không ra gì, bộ dạng thì lờ lợc, hơn nữa còn mang tội danh xấu, cô đi theo hắn không chừng sẽ học được vài thói hư đấy"

Cô nhăn mặt thì Tư Diệc bật lớn tiếng:

"Đủ rồi, hai người đang xem tôi là không khí sao?"

Chợt Thuần Dương giật mình thì Tư Diệc nhăn mặt nói:

"Em đang đứng ngay ở đây mà anh lại nói chuyện với cô ta, anh còn không để mắt đến em nữa"

Không muốn gặp chuyện, Hiểu Nhiên chợt thẳng thừng đi vào trong nhà lảng tránh mắt thì Thuần Dương nhìn Tư Diệc nói:

"Tư Diệc, anh cũng đang muốn hỏi em ra đây làm gì? Anh đưa em vào nhà nghỉ ngơi nhé"

Tư Diệc vẫn không vui đáp:

"Thuần Dương, em không muốn thấy cảnh anh nói chuyện với cô ta nữa có được không?"

Anh trả lời:

"Anh chỉ nói chuyện với người hầu của mình, không có ý gì khác thì việc gì em phải tức giận?"

Tư Diệc nheo mày:

"Nhưng những câu nói của anh nói với cô ta không hề bình thường, em nghe vào còn tưởng là anh đang ghen vì cô ta đi cùng Lăng Nhất đấy"

Anh đáp:

"Anh không có, chúng ta vào nhà thôi, em đừng nghĩ lung tung nữa"

Dứt lời anh quay lưng đi dần thì Tư Diệc bật nghĩ:

(Chắc chắn Thuần Dương và con nhỏ đó không bình thường, mình không thể để cô ta ở lại Phó Gia lâu hơn được nữa)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Tại bàn ăn, Thuần Dương kéo ghế đỡ Tư Diệc ngồi xuống cẩn thận. Hiểu Nhiên và Tiểu Mễ mang thức ăn đặt trên bàn thì Tư Diệc liếc mắt qua lại, trên bàn đều là những món ăn chế biến từ cá, cô ta cao mày không vui nói:

"Hôm nay sao lại là cá, tôi đang mang thai nhờ bị hóc xương thì sao?"

Hiểu Nhiên đáp:

"Cá này tôi đã tách xương bớt rồi, nếu Lạc tiểu thư ăn cẩn thận sẽ không bị gì đâu"

Bỗng Tư Diệc cầm đũa lên rồi ném vào người cô tức giận gào lớn:

"Tôi nói như vậy mà cô còn bắt tôi ăn cá sao? Tôi muốn cô nấu món khác cho tôi"

Thuần Dương bật đứng dậy lên tiếng:

"Tur Diệp, em làm gì vậy? Sao lại ném đĩa vào người cô ấy chứ?"

Hiếu Nhiên đành gạt đầu nói:

"Vậy tôi sẽ đi nấu món khác"

Nói xong cô cầm đĩa cá lên thì Thuần Dương bật nói:

"Không cần đâu, cứ để xuống đi, nếu đã cất công nấu rồi mà không ăn thì có phải rất lãng phí không?"

Tur Diệp nheo mày:

"Nhưng Thuần Dương, em có thể bị hóc xương mà, bảo cô ta làm món khác đi"

Anh đáp:

"Thế thì anh tách xương cho em là được chứ gì"

Bỗng Tur Diệp ngạc nhiên, thay đổi thái độ tức giận sang mỉm cười vui vẻ nói:

"Vậy cũng được"

Hiếu Nhiên đành đặt lại đĩa cá lên bàn rồi cúi đầu:

"Vậy chúc ông chủ và Lạc tiểu thư dùng com ngon miệng"

Tur Diệp bật lườm mắt:

(Chỉ cần là đồ cô nấu thì tôi đã không thấy ngon ngay từ đầu rồi)

Sau đó Tiểu Mễ liền kéo tay Hiếu Nhiên đi ra xa

Thuần Dương bắt đầu tách từng miếng xương ra khỏi con cá trong đĩa rồi gấp qua chén Tur Diệp nói:

"Em ăn đi, anh tách xương đi rồi"

Tur Diệp mỉm cười:

"Vâng"

Từ xa, Tiểu Mễ nhìn Hiếu Nhiên lo lắng nói:

"Thật đáng sợ quá, tôi còn tưởng cô sẽ bị bắt đi làm lại món khác đấy"

Hiếu Nhiên nắn vai mình thờ dãi trả lời:

"Có gì đâu chứ, dù gì Lạc tiểu thư cũng đang mang thai cho nên cô ấy không muốn ăn cá cũng phải"

Tiểu Mễ cao mày:

"Tôi bây giờ cô còn nghĩ như vậy sao? Cho dù có thai hay không chỉ cần cô ấy đã ghét cô thì cô có làm gì cô ấy cũng sẽ gây chuyện, và đương nhiên ngay cả Thuần Dương chủ nhân còn không làm gì được ngoài việc cung chiều cô ấy cho cô ấy vừa lòng đấy"

Hiếu Nhiên bật đáp:

"Cũng đúng, dù gì cô ấy cũng là vợ sắp cưới của anh ta nên việc bênh vực vợ tương lai của mình là điều trên hết mà"

Bỗng Tiểu Mễ chán chường:

"Đột nhiên tôi cảm thấy kể từ bây giờ sống ở Phố Gia không dễ dàng gì nữa rồi, nhất là lúc nào cũng phải tránh nét mặt của Lạc tiểu thư"

Rồi Tiểu Mễ nhìn vào phòng ăn bật nói:

"Hiểu Nhiên, cô nhìn kia, chủ nhân còn tận tình tách xương cá cho Lạc tiểu thư ăn thì đúng là hai người họ sắp lấy nhau mất rồi"

Hiểu Nhiên nheo mày xoay lưng nói:

"Vậy thì sao chứ? Hai người họ cũng rất hợp, dù tính tình của Lạc Tư Diệp có chút cộc cằn nhưng tôi không sợ đâu"

Tiểu Mễ bật cười đẩy vai cô trêu hỏi:

"Có phải vì bây giờ cô có Diệp Thiên thiếu gia rồi nên không quan tâm nữa phải không? Cô sợ thật đấy"

Nhiên bật ngượng đáp:

"Không có mà, tôi và anh ấy chỉ là bạn bè thôi"

Tiểu Mễ che miệng cười khúc khích rồi hỏi:

"Mà phải rồi, cô và Diệp Thiên thiếu gia tiến triển đến đâu rồi?"

"Vẫn chưa có gì, tôi cũng không có can đảm để bày tỏ vì anh ấy ưu tú hoàn hảo như vậy, làm gì để ý đến một cô gái bình thường như tôi chứ"

Hiểu Nhiên vừa trả lời, ánh mắt có chút buồn tủi thì Tiểu Mễ đành thở dài:

"Nhưng hai người trông thân thiết lắm mà, còn tặng quà cho nhau nữa, thì thoảng lại ra ngoài cùng nhau mà cô lại chưa có tiến triển gì"

Hiểu Nhiên tiếp lời:

"Đạo này anh Diệp Thiên rất bận rộn, tôi còn rất ít gặp anh ấy kể từ cái hôm bị Phó Thuần Dương kéo về thì tới hôm nay vẫn chưa gặp nhau lần nào"

Chợt Tiểu Mễ nháy mắt, cô hỏi:

"Sao cô không thử gọi anh ấy rồi hẹn anh ấy đi xem phim? Sau đó hai người sẽ có một đêm thật lãng mạn, còn rất thích hợp cho việc tỏ tình nữa"

Vừa nói Tiểu Mễ bật cười khúc khích thì Hiểu Nhiên ngượng nói:

"Cô nghĩ xem tôi mà ra ngoài lâu như vậy thì Phó Thuần Dương anh ta lại cảm nhận cho xem, tôi còn không có thời gian nữa là"

Tiểu Mễ ngạc nhiên:

"Phải rồi, sao chủ nhân quán cô quá vậy? Tôi còn thấy ngạc nhiên nữa mà"

Cô nheo mày:

"Đương nhiên là tôi thiếu nợ anh ta rồi, làm sao mà để tôi tự do đi lại được chứ?"

Tiểu Mễ xòe tay lại thở dài:

"Vậy cô khó mà có cơ hội tiến triển với Diệp Thiên thiếu gia được, nhưng mà cô cũng nên mừng vì trong thời gian này chủ nhân sẽ không có thời gian quản cô đâu, ngại ấy phải lo cho Lạc tiểu thư mất rồi vì cô ấy đang mang thai người thừa kế Phó Gia sau này đó"

Hiểu Nhiên bật không vui nói:

"Thế thì tốt, tôi rất mong anh ta không gây chuyện với tôi mọi lúc mọi nơi mà tập trung lo cho vợ sắp cưới của mình"

Rồi cô thẳng thừng bước đi dần thì Tiểu Mễ ngạc nhiên tự hỏi:

"Nếu là chuyện tốt thì cô nên vui mới đúng chứ? Tại sao lại có nét mặt khó chịu vậy?"

...

Lúc này tại quán cafe, Tiểu Huyền và Tiểu Nhã đang chèo chân lướt điện thoại mình thì một giọng nói tiến tới gần bàn hai người:

"Lâu quá không gặp, hai người bạn của tôi"

Hai cô gái chợt ngẩng mặt lên nhìn liền sực ngạc nhiên to mắt lấp lấp:

"Lu...Luna"

Luna trong chiếc váy ôm body đen thật gợi cảm, mái tóc ngắn đến vai cùng đôi môi đỏ như táo đặt túi xách mình lên bàn, ngồi xuống mỉm cười nói:

"Tôi vừa về nước cách đây không lâu nên định hẹn gặp hai người, không ngờ tình cờ đi ngang qua đây nên ghé vào xem"

Tiểu Huyền ngỡ ngàng hỏi:

"Cô đã đi đâu trong bấy lâu nay? Bây giờ trở về xinh đẹp hẳn"

Tiểu Nhã nhìn chiếc túi xách của Luna trên bàn sáng mắt nói:

"Đây có phải là mẫu túi xách hàng hiệu có giá trên vài chục triệu không? Luna cô bây giờ giàu đến nỗi mua toàn hàng hiệu như vậy là kiếm được mỗi ngon nào rồi à?"

Luna bật cười nhẹ đắc ý đáp:

"Tôi đang quen một người bạn trai là tỷ phú ở Anh, nên những thứ này đối với tôi rất dễ mua lấy, phải rồi không thấy Lạc Tư Diệp ở đây nhỉ?"

Tiểu Nhã trả lời:

"Cô đi lâu và cắt đứt liên lạc như vậy thì lấy gì biết tình hình bây giờ chứ? Tư Diệp đã đính hôn với Phó Thuần Dương và chuẩn bị làm thiếu phu nhân Phó Thị mất rồi"

Luna bật nheo mày:

"Đính hôn rồi? Có làm không vậy? Bằng cách nào chứ?"

Tiểu Huyền đáp:

"Cô ấy đã có thai ngoài ý muốn về gã nào đó, rồi nói với Phó Thuần Dương đó là con của anh ta, cũng dễ hiểu thôi, nếu như vậy thì Tư Diệp sắp trở thành Phó phu nhân thật rồi"

Luna bật cười nhẹ đứng dậy mang túi xách mình lên vai nói:

"Vây à, cố gắng lâu như vậy cuối cùng cũng sắp được bước vào Phó Gia"

Bỗng Tiểu Nhã hỏi:

"Mà khoan đã, trước khi mất liên lạc cô đã làm gì Tư Diệp vậy? Cô ấy cứ luôn muốn tìm cô đấy?"

Luna bật cười đáp:

"Tôi đã làm gì đâu, ngoài việc tạo cho cô ta cái thai đó"

Chợt Tiểu Huyền và Tiểu Nhã nheo mày, Tiểu Huyền nói:

"Vây ra cô là người hại Tư Diệp ư? Rõ ràng chúng ta cùng một nhóm sao cô lại làm chuyện đó chứ?"

Luna quay lại nhăn trán hần giọng không vui:

"Hừ, trước khi trách tôi hãy trách tại sao bao nhiêu lần lượt đàn ông của tôi có tiếp cận, cô ta đều giành tất chỉ trong vài phút, tôi còn không hề xem cô ta là bạn ngay từ đầu"

Dứt lời Luna tức giận bước ra khỏi cửa quán cafe mất thì Tiểu Huyền và Tiểu Nhã nhìn nhau lo lắng.

Tại cổng nhà Phó Gia. Luna bước xuống xe nhìn ngó xung quanh nhà Thuần Dương bật nghĩ:

(Sao không có ai cả?)

Đúng lúc Hiểu Nhiên đang quét lá gần đó, cô nhìn thấy một cô gái đang đứng trước cổng liền bật nghĩ:

(Ai vậy nhỉ?)

Cô đi đến mở cổng thì ngạc nhiên nhìn Luna trong ngõ ngang

(Cô gái này là ai? Cô ấy đẹp quá)

Cô lên tiếng:

"A...cô đến tìm ai?"

Bống Luna tiến tới bật hỏi:

"Này, có Lạc Tư Diệp ở trong không?"

Hiệu Nhiên gật đầu đáp:

"Có, cô là bạn của cô ấy à?"

Luna mỉm cười nói:

"Đúng vậy, tôi muốn gặp cô ta"

Một lát sau Hiệu Nhiên đưa Luna vào nhà, căn nhà trống trơn không một bóng người thì Hiệu Nhiên quay lại mỉm cười nói:

"Mời cô ngồi ở phòng khách, tôi mang nước ra ngay"

Luna ngồi xuống ghế liền liếc mắt xung quanh thấy lạ bật nghĩ:

(Mình đã từng nghe nói nhà Phó Gia có rất nhiều nữ hầu xung quanh, sao bước vào ngoài cô gái này ra thì chẳng có ai khác vậy? Không lẽ đã bị Tư Diệp dọn dẹp hết rồi)

Bống Luna bật hỏi:

"Cho tôi hỏi một chút, Phó Thuần Dương anh ta có nhà chứ?"

Hiệu Nhiên đáp:

"À, ngài ấy vừa đến công ty mất rồi, hiện tại chỉ có Lạc Tư Diệp tiểu thư là đang nằm trên phòng nghỉ ngơi thôi"

Luna bật đứng dậy:

"Tốt, phòng cô ta ở đâu? Tôi muốn tận tình lên thăm người bạn này a"

Hiệu Nhiên đáp:

"Hay để tôi lên gọi cô ấy xuống, cô không cần phải cất công lên đâu"

Nói xong cô vội đi mất.

Tại phòng Tư Diệp, Hiệu Nhiên gõ cửa thì Tư Diệp nhắm mắt lớn giọng:

"Ai thế hả? Có biết bây giờ tôi đang ngủ không?"

Cô ta bước xuống giường mở cửa ra chợt thấy Hiệu Nhiên lại càng thêm tức giận, quát lớn:

"Cô lại có chuyện gì thế hả? Tính phá giấc ngủ của tôi sao?"

Hiệu Nhiên đáp:

"Xin lỗi, có người đến tìm cô nên tôi mới phải lên đây gõ cửa, không có ý phá giấc ngủ của cô đâu"

Tư Diệp nheo mày:

"Cô nói là có người đến tìm tôi?"

(Không lẽ là Tiểu Huyền và Tiểu Nhã)

Một lát sau bước xuống phòng khách, Tư Diệp to mắt nhìn Luna đang ngồi ở ghế nheo mày nói:

"Luna, là cô đấy à?"

Luna đứng dậy cười đáp:

"Là tôi, phải bắt một thai phụ đi từ lâu xuống đây quả thực rất ác độc"

Tư Diệp cắn răng tiến tới nói:

"Đừng giả nai với tôi, chính cô là người hại tôi ra nông nỗi này"

Luna bật cười lớn:

"Cái gì mà tại tôi chứ? Chẳng qua là cô ngu ngốc nên mới phải nhận cái thai đó thôi"

Tư Diệp chợt nhìn xung quanh vì sợ sẽ có người nghe thấy, cô cao mào nói:

"Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi"

Bên ngoài vườn, Tư Diệp quay lại nhìn Luna với vẻ mặt căm hận:

"Cô còn mặt mũi đến đây gặp tôi thì đúng là không biết liêm sỉ, hôm ấy cô đã hại tôi phải lên giường với gã nào đó và kết quả là như thế này đây"

Luna vênh mặt nói:

"Chẳng phải là nhờ tôi nên cô mới vào Phó Gia và sắp chuẩn bị kết hôn rồi sao? Nếu không có cái thai đó cô nghĩ Phó Thuần Dương anh ta sẽ giữ cô lại à? Đúng là ngu ngốc"

Tư Diệp gào lớn:

"Vớ vẩn, cho dù không có nó thì Thuần Dương vẫn cưới tôi vì anh ấy yêu tôi, có phải cô đang ganh tỵ với tôi nên mới dùng thủ đoạn hèn hạ này không?"

Luna khoanh hai tay mình:

"Là lỗi của cô, tất cả là do cô nên bạn trai cũ của tôi đã chia tay tôi và chạy đi theo đuổi cô, tuy vẻ ngoài xinh đẹp nhưng thật chất cô chỉ là một con điểm có thể lên giường bất cứ người nào nếu như có tiền"

Tư Diệp bật cười nhẹ:

"Rất tiếc con điểm mà cô nói sắp được bước vào Phó Gia làm thiếu phu nhân rồi đấy, đến cuối cùng cô vẫn thua tôi thôi"

Luna vênh mặt đáp:

"Vậy sao? Nếu như tôi nói với Phó Thuần Dương tất cả mọi chuyện về cô và cái thai đó thì sao nhỉ?"

"Cô dám..."

Tư Diệp tức giận nói thì Luna bật cười:

"Hahaha, thì kết quả cô sẽ bị đá khỏi Phó Gia một cách đẹp mắt, một thân một phận ôm lấy cái thai và sinh nó ra trong vô ích"

"Cô dám sao?"

Tư Diệp trừng mắt nói thì Luna quay lưng đáp:

"Sao lại không? Ngay cả chuyện cô vừa trở về nước quyến rũ đàn ông khác ở quán bar, chính tôi là người đã báo Phó Thuần Dương đến xem cho vui mắt đấy, cứ ngỡ rằng chuyện hôm đấy đã đủ làm anh ta bỏ rơi cô nhưng không hiểu sao lại giữ loại đàn bà như cô đến bây giờ, anh ta đúng là mù rồi"

Tư Diệp nheo mày:

"Vậy ra cô là người hại tôi tất cả mọi chuyện, cô đúng là đồ hai mặt"

"Hai mặt? Là cô mới đúng"

Luna nhếch môi nói thì Tư Diệp tiến tới định tát cô nhưng cô đã lùi người ra sau cười lớn:

"Xem kia, tôi không muốn bị một thai phụ tát vào má đâu, đặc biệt là dạo này cô xấu xí đi hẳn, phải mang cái bụng đó chắc là mệt lắm"

Tư Diệp gào lớn:

"Cút khỏi đây ngay, cô cút nhanh cho tôi"

Luna xoay lưng đáp:

"Đương nhiên là tôi sẽ rời khỏi đây và mong chờ đám cưới của hai người a, hahaha"

Dứt lời cô ta vừa đi vừa cười lớn trong vui vẻ.

Tư Diệp nắm chặt lòng bàn tay mình nghiêng răng nghi:

(Con ả Luna chết tiệt, hại mình ra thế này còn dám uy hiếp mình nữa)

Bước tới cổng Phò Gia, Luna dừng chân lại trước xe mình rồi nhếch môi nghi:

(Lạc Tư Diệp cũng giỏi thật, tưởng mình sắp thực sự làm thiếu phu nhân chắc, tôi còn lâu mới để cô được như ý)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

"Aaaa....đáng ghét"

Tư Diệp đi vào phòng mình hất mọi đồ đạc trên bàn trong tức giận gào lớn.

Sau đó ngồi xuống giường thờ "học học" cố kìm sự nóng nảy của bản thân

(Khốn kiếp, nếu mình không ngăn chặn Luna thì cô ta sẽ phá hủy hết mọi thứ của mình)

"Cộc cộc cộc"

Bổng Hiểu Nhiên chọt gõ cửa, Tư Diệp lại nheo mày lên tiếng hỏi:

"Là chuyện gì nữa?"

Hiểu Nhiên vừa mở cửa ra, tay cầm một đĩa trái cây tiến vào nói:

"Tôi mang trái cây cho cô đây, Lạc tiểu thư"

Khi vừa bước vào thì cô nhìn thấy một ít đồ đã bị hất xuống đất, cũng nhận ra tâm trạng của Tư Diệp đang không vui. Đặt đĩa trái cây lên bàn thì Tư Diệp lên tiếng:

"Tôi nhớ là đâu có nhờ cô gọt trái cây mang lên đây nhỉ?"

Hiểu Nhiên cúi mặt đáp:

"Ông chủ Phò đã nói với tôi ở nhà chăm sóc cô thật tốt nên tôi tự mình mang trái cây lên đây thôi, cô có cần thêm gì nữa không?"

Tư Diệp bật đứng dậy nheo mày hỏi:

"Cô đang giả nai với tôi sao? Cô và Thuần Dương bấy lâu nay có tình ý gì? Cô đang cố câu dẫn anh ấy đúng không?"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên, tro mắt hỏi:

"Cô nói gì vậy? Tôi chỉ là người hầu thì có tình ý gì với chồng sắp cưới của cô chứ? Anh ấy chỉ là ông chủ của tôi thôi"

Tư Diệp bật cười nhạt:

"Cô đừng tưởng là tôi không biết, cô lúc nào cũng xuất hiện xung quanh anh ấy, miệng thì nói không có tình ý nhưng năm lần bảy lượt vì sao Thuần Dương đều muốn giữ cô lại ở căn nhà này, cô và anh ấy rốt cuộc đã có gì với nhau chưa hả?"

Thấy Tư Diệp lại bắt đầu tức giận, Hiểu Nhiên đành đáp:

"Tôi chẳng có gì với anh ta hết, xin Lạc tiểu thư đừng nghi ngờ lung tung, nếu không có gì nhờ thì tôi đi đây"

Sau đó cô quay lưng vừa bước tới cửa thì Tư Diệp đã hất đĩa trái cây trên bàn xuống văng ra đất.

"Rốp" tiếng vỡ đĩa văng lung tung ra đất. Hiểu Nhiên giật mình quay lại sững sờ nhìn thì Tư Diệp tiến tới nói:

"Loại phụ nữ như cô tôi gặp qua rất nhiều, cô có thể câu dẫn Diệc Thiên hay Lăng Nhất gì đó tôi không quan tâm, nhưng đối với Thuần Dương tôi cấm

cô lại gần anh ấy nửa bước"

Hiệu Nhiên vẫn nheo mày quả quyết:

"Tôi vốn không có ý gì với chồng sắp cưới của cô đâu nên hãy yên tâm, tôi chỉ hi vọng cô thật lòng đối với anh ta vì anh ta yêu cô rất nhiều"

Tư Diệp nhếch môi:

"Hừ, tất nhiên rồi, việc này cần đến một con người hầu như cô nhắc nhở sao? Tôi cũng thừa biết là anh ấy yêu tôi nên cô có với tôi cũng không có cửa"

Dù rất tức giận vì bị chế giễu, Hiệu Nhiên đành nhịn nhục rồi quay lại mở cửa cố tránh mặt Tư Diệp thì cô ta lại lên tiếng:

"Khoan đã, cô không định dọn dẹp lại phòng tôi sao? Đĩa trái cây vỡ văng lung tung như vậy, nhờ tôi giẫm trúng thì sao hả?"

Nghe vậy, Hiệu Nhiên đành quay lại luôn tự lẩm bầm với lòng mình:

(Bạch Hiệu Nhiên, dù cô ta có chế giễu hay chửi mắng mày cũng không sao, mày chỉ là người làm thôi, không có quyền cãi)

Sau đó cô đi đến dọn các mảnh sành của chiếc đĩa thì Tư Diệp khoanh hai tay dựa lưng vào cạnh chiếc bàn gần đó tiếp lời:

"Hiện tôi đang mang thai, rất có thể là người thừa kế Phó Gia sau này, nói thật cái mặt của cô tôi đã không ưa nổi từ lúc ban đầu rồi, dọn dẹp cho kỹ vào"

Hiệu Nhiên vừa dọn dẹp vừa đáp:

"Tôi biết rồi, cô không cần nhắc"

Chợt Tư Diệp vừa nghĩ ra một ý, cô cầm con dao gọt trái cây trên bàn rồi mạnh tay cắt qua ngón tay mình một cách thâm độc, máu đang tuôn ra từ vết cắt mà rơi giọt xuống đất dần thì Hiệu Nhiên quay lại, vừa thấy cảnh tượng ấy cô to mắt bàng hoàng hỏi:

"Cô làm gì vậy? Sao tự dừng lại tự cắt tay mình chứ?"

Đúng lúc ấy Thuần Dương vừa trở về nhà, bỗng nghe thấy tiếng la thất thanh trên phòng Tư Diệp, anh thoáng giật mình rồi vội chạy lên xem.

Vừa bật mở cửa phòng ra, anh vừa gọi:

"Tư Diệp, em sao vậy? Sao lại la to đến thế?"

Nhưng khi vừa mở cửa, anh to mắt nhìn Tư Diệp đang bật khóc, ngón tay đang chảy máu không ngừng thì anh vội đi vào hỏi:

"Tay em làm sao vậy?"

Cô ta vừa khóc vừa trò tay vào Hiệu Nhiên đáp:

"Anh nhìn xem, cô ta không cẩn thận mang trái cây vào còn làm rơi khiến mảnh đĩa văng lung tung thế này, em có ý tốt nên ngồi xuống dọn dẹp giúp cô ta nên mới không may tay bị cắt trúng"

Hiệu Nhiên sùng sờ vì trình độ diễn xuất của Tư Diệp phải nói là rất đỉnh, cô nheo mày:

"Này cô hết chuyện đổ lỗi cho người khác rồi sao? Rõ ràng cô mới là người..."

Bỗng Thuần Dương cắt lời:

"Đủ rồi, cô mau dọn dẹp đồ đạc này đi"

Ngay phút giây ấy, Hiệu Nhiên bật ngờ ngàng vì anh dường như không muốn nghe cô giải thích, chỉ cần như thế thôi cũng đủ khiến tâm hồn của một cô gái bị hệt hẫng, lòng cô chợt đau như cắt vì cứ như mọi chuyện anh đều nghĩ là do cô làm.

Tư Diệp thì lại bật đắc ý nói:

"Cô ta làm việc bất cẩn như vậy nếu giữ cô ta ở Phó Gia tiếp tục làm việc sẽ làm chết con của chúng ta mất, anh mau đuổi cô ta đi đi"

Thuần Dương dìu Tư Diệp đi ra ngoài vừa khẽ giọng nhẹ nhàng:

"Được rồi, chỗ này đang dọn dẹp, em ra phòng khách ngồi một lát nhé"

Cánh cửa đóng lại, Hiệu Nhiên lại bị bơ vơ một mình. Cô cúi xuống nhặt lại từng mảnh sành của chiếc đĩa vừa buồn vừa ngậm ngùi:

(Mình không được khóc, tại sao khi thấy anh ta không cho mình giải thích lại cảm thấy ghen ngào đến vậy?)

Một lát sau khi dọn dẹp xong và định đem túi đựng rác xuống vứt, vừa bước xuống lầu lại bất gặp tình trạng Thuần Dương đang lo lắng băng lấy vết thương trên tay Tư Diệp ở phòng khách. Ánh mắt anh thật âu yếm đến tận tình, Tư Diệp bật liếc mắt sang nhìn Hiểu Nhiên đang đứng gần đó, cô ta nhếch môi như khiêu khích thì cô liền bước đi mất. Anh cũng vừa ngẩn mặt lên hỏi:

"Tư Diệp, em còn đau không?"

Cô ta mỉm cười đáp:

"Không, tất cả là nhờ anh đấy"

Anh mỉm cười nhẹ rồi đứng dậy cầm hộp cứu thương quay lưng nói:

"Vây đợi một lát, anh ra ngoài mua thêm thuốc băng cho em"

Tư Diệp lại nũng nịu níu kéo:

"Anh đừng đi, em muốn ở gần anh hơn nên việc mua thuốc cứ nhờ người hầu đi mua giúp là được rồi"

Thấy vậy anh đành đáp:

"Được rồi"

Bước ra trước cổng, Hiểu Nhiên đặt túi rác vứt vào thùng rác gần đó thì Tiểu Mễ đi ra, thấy cô ấy định đi đâu đó thì Hiểu Nhiên bật lên tiếng hỏi:

"Tiểu Mễ, cô đi đâu vậy?"

Tiểu Mễ chợt quay lại đáp:

"A...Hiểu Nhiên, chủ nhân nhờ tôi đi mua thuốc để thoa vết thương cho Lạc tiểu thư đấy, cô đi cùng không?"

Hiểu Nhiên mỉm cười gật đầu:

"Cũng được"

Một lát sau khi mua thuốc xong, Tiểu Mễ vừa buồn vừa thờ dài, thấy lạ Hiểu Nhiên hỏi:

"Cô sao vậy? Cứ thờ dài mãi"

Tiểu Mễ đáp:

"Đột nhiên bệnh viện vừa gọi cho tôi lúc sáng nói là tiền viện phí của mẹ tôi đã nợ một tháng rồi, nếu không trả thì bà ấy không thể ở bệnh viện được nữa, sức khỏe thì vẫn không tốt hẳn lên được tí nào"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên lo lắng hỏi:

"Cô làm gì nợ đến hai tháng vậy? Không phải tiền lương làm ở Phó Gia không đủ chi trả sao?"

Tiểu Mễ trả lời:

"Tháng trước tôi đã dùng một ít tiền mua quà cho mẹ, nên tháng này không đủ tiền để đóng, tôi đang suy nghĩ không biết có thể ra ngoài làm việc kiếm thêm không?"

Hiểu Nhiên bật nói:

"Sao cô không nói với tôi? Tôi đã nói là sẽ giúp cô mà"

Tiểu Mễ ngạc nhiên, nhưng rồi đáp:

"Nhưng tôi rất ngại việc để người khác giúp mình"

Nghe vậy Hiểu Nhiên bèn đặt hai tay lên vai Tiểu Mễ mỉm cười tiếp lời:

"Không sao đâu, tôi với cô là bạn tốt, dù gì tôi cũng còn dư một ít tiền nên tôi sẽ giúp cô"

...

Tại bệnh viện, bước vào một căn phòng. Có một người phụ nữ đã 50 tuổi, gương mặt kém sắc nhưng nhìn rất phúc hậu, thấy Tiểu Mễ bà liền lên tiếng:

"Mễ Mễ, con đến rồi à?"

Tiểu Mễ đi đến gần giường bà vui vẻ nói:

"Mẹ, hôm nay con có đưa một người bạn làm chung với mình, cô ấy là Bạch Hiểu Nhiên"

Bà chợt ngẩn mặt nhìn Hiểu Nhiên thì cô gật đầu mỉm cười đáp:

"Cháu chào bác, cháu là bạn của Tiểu Mễ"

Bà cũng mỉm cười:

"Chào cháu"

Một lát sau bước ra ngoài bệnh viện, Hiểu Nhiên lên tiếng:

"Tiểu Mễ tiền viện phí một tháng ở đây thật sự rất cao, với lại sức khỏe mẹ cô yếu như vậy cô không định tự mình chăm sóc bà ấy sao?"

Tiểu Mễ chợt buồn đáp:

"Tôi cũng định như vậy nhưng nếu vừa chăm sóc bà ấy, tôi không thể đi làm kiếm tiền được, còn phải lo viện phí, chi trả sinh hoạt hằng ngày, tôi thật sự rất mệt mỏi"

Hiểu Nhiên vừa nghĩ vừa nói:

"Mà khoan đã, cô nói cô muốn đi làm thêm phải không?"

Tiểu Mễ gật đầu rồi buồn bã nói:

"Đúng vậy, nhưng nghĩ lại thời gian đều làm ở Phó Gia hết rồi, làm sao mà làm thêm được chứ?"

Hiểu Nhiên đáp:

"Nhưng khoảng từ giờ tối sau khi chuẩn bị cơm cho Phó Thuần Dương và Lạc tiểu thư thì giờ đó chúng ta rảnh hoàn toàn mà, và đương nhiên chúng ta có thể đi làm thêm bên ngoài cho đến khuya, cô thấy thế nào?"

Tiểu Mễ vẫn lo lắng chợt nói:

"Nhưng làm sao có thể, tôi thấy cũng được nhưng quan trọng là chủ nhân thôi, ngài ấy sẽ cho phép chứ?"

Hiểu Nhiên vẫn tự tin đáp:

"Ngày mai tôi sẽ xin anh ta thử, dù gì ra ngoài làm thêm cũng kiếm được một chút tiền sinh hoạt"

Tiểu Mễ gật đầu:

"Được, tôi tin tưởng ở cô đấy"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Buổi tối tại phòng khách, Thuần Dương chao mày nhìn Hiểu Nhiên khó hiểu hỏi:

"Cô nói là muốn ra ngoài làm việc thêm vào buổi tối kiếm tiền sao? Công việc ở đây còn chưa đủ để cô hài lòng à?"

Hiểu Nhiên đáp:

"Tôi chỉ là muốn kiếm thêm ít tiền cùng Tiểu Mễ, dù gì buổi tối bọn tôi cũng không có việc gì làm, mẹ Tiểu Mễ thì cần tiền để nằm viện nên tôi muốn giúp cô ấy"

Thuần Dương phản đối nói:

"Nếu vậy thì tôi chỉ đồng ý với Tiểu Mễ còn cô thì không"

Cô nheo mày hỏi:

"Tại sao?"

Anh không vui đáp:

"Cô ấy còn lo cho người thân thì tôi có thể thông cảm nhưng còn cô cần lo cho ai khác sao mà lại cũng muốn đi làm thêm?"

Cô chao mày:

"Nhưng tôi cũng cần tiền lo cho bản thân mình, anh làm sao hiểu được chứ? Công việc tôi làm ở nhà anh chỉ là trả nợ thôi, tôi muốn tự mình kiếm thêm tiền cũng không được sao?"

Anh đành thờ dãi:

"Nếu vậy thì tôi chấp nhận"

Nghe vậy cô nói:

"Vậy từ sáng đến tối tôi sẽ làm mọi việc ở nhà anh, sau khi xong việc tôi và Tiểu Mễ sẽ ra ngoài đi làm, anh yên tâm bọn tôi sẽ làm sắp xếp công việc hợp lý nhất có thể"

Bỗng anh hỏi:

"Cô định làm gì?"

"Tôi vẫn chưa biết, tóm lại tôi làm gì cũng không liên quan gì đến anh đâu"

Cô không vui nói thì anh chợt buồn rồi tiếp lời:

"Được, vậy cô làm gì làm, tôi không ý kiến với lại chuyện hồi sáng..."

Cô sực ngạc nhiên rồi quay lưng đáp:

"Là lỗi của tôi, anh không cần trách đâu, là tôi bất cẩn mới để Lạc tiểu thư bị thương, tôi hứa sẽ không để tình trạng như vậy xảy ra nữa"

Nói xong cô bước đi mất thì anh ngạc nhiên, anh nhận ra thái độ của cô đang lạnh nhạt vì lúc sáng không để cô có cơ hội giải thích, nhưng anh có thể biết cô vốn không phải người bất cẩn như vậy mà là do Tư Diệp bày trò vu oan.

...

Vài ngày sau, tại một quán cafe.

Tiểu Mễ đã mặc đồng phục nữ hầu vào rồi nhìn Hiểu Nhiên nói:

"Hiểu Nhiên, xem ra đồng phục làm ở đây không khác gì mấy ở Phó Gia nhỉ? Chỉ là nó có hơi hở hang một tí ở ngực và chân thôi"

Hiểu Nhiên đứng trước gương ngượng nói:

"Cũng đúng vì cafe này được gọi là cafe hầu gái, nên việc ăn mặc như này cũng chỉ để thu hút khách đến mà thôi"

Hiểu Nhiên vừa thất chiếc nơ dài ở cổ áo xong thì Tiểu Mễ ngạc nhiên nói:

"Woa, nhìn cô xinh đẹp và đáng yêu trong bộ đồ này quá, khác hẳn với lúc mặc đồ hầu nữ ở Phó Gia nha"

Cô đỏ mặt nhìn xuống đùi mình:

"Nhưng cô có cảm thấy nó khá ngắn không? Đến mức quần trong của tôi cũng sẽ dễ thấy nếu nhìn từ phía dưới"

Tiểu Mễ mỉm cười chụm hai tay mình lại nói:

"Không sao, không sao chỗ này phục vụ cũng rất tốt, chỉ cần mang nước và thức ăn ra cho khách thôi, không có đụng chạm gì bậy bạ đâu"

Hiếu Nhiên lấp mắt:

"Nhưng vấn đề là nó ngắn quá nên làm tôi có chút..."

Chợt Tiểu Mễ đẩy lưng cô nói:

"Thôi đừng nói nữa, chúng ta ra ngoài làm việc đi nào"

Bên ngoài, ông chủ ngạc nhiên cười nói:

"Hai cô ra rồi à? Trông cũng hợp đồ lắm, đặc biệt là cô gái này xinh thật đấy"

Ông ta nhìn Hiếu Nhiên thì cô ngượng hỏi:

"Nhưng ở đây không có bộ đồ nào dài hơn một chút sao?"

Ông chủ chuyển mắt trở tay vào các nhân viên hầu nữ khác đang phục vụ ở các bàn nói:

"Ở đây các nhân viên đều ăn mặc như vậy để thu hút khách, cô yên tâm quán chúng tôi rất lành mạnh, không có chuyện sàm sỡ đụng chạm gì đâu"

Tiểu Mễ cũng cười đáp:

"Hiếu Nhiên, yên tâm đi, chỗ này mọi người đều làm rất tự nhiên nên cô đừng lo lắng"

Bỗng tiếng chuông bật cửa của khách mới vào, ông chủ lên tiếng:

"Xem kia, là khách mới đến, hai cô mau ra phục vụ đi"

Tiểu Mễ nể động đáp:

"Vâng, vậy tôi sẽ đi"

Thấy Tiểu Mễ đã đến bàn khách mới đến mỉm cười phục vụ. Hiếu Nhiên cũng bật nghĩ:

(Mình cũng tập trung cố gắng vào làm việc thôi, không thể không làm được)

11 giờ khuya đến, hai cô gái đi trên đường về trong mệt mỏi.

Tiểu Mễ căng hai tay mình lên trời mỉm cười nói:

"Hiếu Nhiên, cô thấy công việc ở đây thế nào? Cũng rất dễ làm đấy chứ"

Hiếu Nhiên đáp:

"Đúng vậy, tôi nghĩ tới tháng mình cũng sẽ kiếm được ít tiền, cô cũng có thể lo viện phí cho mẹ mình rồi"

Tiểu Mễ mỉm cười nói:

"Nhưng cũng cảm ơn cô, nhờ cô đã thuyết phục chủ nhân cho chúng ta ra ngoài làm thêm nên tôi mới có cơ hội này"

Hiếu Nhiên cũng mỉm cười:

"Tôi cũng xin giúp tôi mà, khách sáo làm gì chứ"

...

Cứ thế một tuần sau, buổi sáng Hiếu Nhiên ra vườn chăm sóc hoa và tưới cây, lại giặt quần áo và dọn dẹp nhà cửa, buổi trưa lại vào bếp làm thức ăn và nước uống, chiều chuẩn bị làm bữa tối và rửa bát cùng Tiểu Mễ sau đó đến quán cafe làm việc. Thời gian bận rộn ngày càng tăng lên. Khi cô và Tiểu Mễ vừa rời khỏi công suất thì Thuận Dương đứng từ bang công phòng mình ngó xuống ngẫm nghĩ:

(Dạo này cô ta đang làm gì? Tại sao lại về khuya đến vậy? Thậm chí còn trang điểm nhẹ trước khi đi không phải là làm một công việc bất hợp pháp chứ?)

Tại quán cafe, Hiếu Nhiên đến một bàn của người khách mới đến, cô mỉm cười hỏi:

"Quý khách dùng gì ạ?"

Vị khách nhìn thấy cô liền mê mẩn

(Trời ơi mỹ nữ)

"Người đẹp, tôi có thể xin số điện thoại cô được không?"

Vị khách ấy giờ điện thoại mình lên nói thì cô liền đáp:

"Xin lỗi, tôi không dùng điện thoại"

Anh ta lại hỏi:

"Thế địa chỉ nhà cô ở đâu? Tôi rất muốn được làm quen cô"

Cô lắc tránh:

"Quý khách dùng gì tôi sẽ mang ra ngay vì tôi còn bận rất nhiều việc"

"À...ờ...cho tôi một ly matcha"

Anh ta lắp bắp thì cô đáp:

"Vâng, có ngay thưa quý khách"

Cô vừa quay lưng đi thì tiếng chuông mở cửa vang lên, Lãng Nhất bước vào ngồi ở một bàn trống thì mấy cô nhân viên hầu nữ khác nhìn nhau cười nói:

"Nhìn kìa, người đó đẹp trai quá, phong cách ăn mặc cũng rất tuyệt, hình như là khách lần đầu mới đến"

Cô gái kia tiếp lời:

"Để tôi ra phục vụ anh ta"

Khi thấy một hầu nữ tiến tới gần bàn mình thì Lãng Nhất lên tiếng:

"Cho một chai bia kèm ít mì ý sốt cà chua"

Cô hầu nữ ấy hỏi:

"Vâng, anh đi một mình ạ?"

Lãng Nhất đáp một tiếng, mắt vẫn nhìn thực đơn

"Ừ"

Cô ta liền cổ khê hỏi thêm:

"Một chai bia và mì ý, anh có cần thêm gì khác không?"

Lãng Nhất liền lạnh nhạt nhìn cô ta đáp:

"Tôi chỉ gọi hai món đó"

"A...vâng"

Cô hầu nữ gật gù vì thái độ cục súc của anh liền quay lưng đi. Đúng lúc Hiểu Nhiên vừa mang matcha ra rồi đặt lên bàn của vị khách kia thì những vị khách cạnh bàn gần đó lên tiếng gọi:

"Cô gái, bọn tôi muốn gọi thêm ít đồ"

Nghe vậy Hiểu Nhiên quay lại đáp:

"Vâng, quý khách cần gì thêm ạ?"

Mấy tên khách háo sắc nói:

"Cũng không có gì, cô có thể ngồi ở đây trò chuyện và rót bia cho bọn tôi không?"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên rồi đáp:

"Không, quán chúng tôi không có yêu cầu này"

Cô vừa quay lưng đi một tên khách đã kéo tay cô lại nói:

"Nhưng chúng tôi muốn cô ngồi ở đây rót bia, không lẽ cô không làm!"

Cô quay lại giật tay mình ra từ chối:

"Xin lỗi, tôi không thể"

Chợt nghe thấy tiếng ồn ào bên kia bàn, Lăng Nhất chợt ngẩn mặt nhìn thấy Hiểu Nhiên thì sức ngạc nhiên không tưởng. Những tên khách vẫn cố gây khó dễ cho cô, cô nheo mày phát tay một tên ra nói lớn:

"Buông ra, tôi đã nói là không được mà"

Một tên đứng dậy nheo mày tức giận:

"Cô phục vụ kiểu gì vậy hả? Cô dám cãi lời khách sao?"

Chợt Lăng Nhất đi đến lên tiếng:

"Xin lỗi, theo như tôi biết thì quán cafe này không có dịch vụ đó, nếu mấy người muốn uống bia có người tiếp thì nên đến quán bar đi"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên sức hỏi:

"Lăng Nhất, sao anh lại ở đây?"

Mấy tên khách kia bật đứng dậy nói:

"Không ăn uống gì nữa, về thôi, đúng là bực mình"

Sau đó họ kéo nhau đi mất thì ông chủ chợt đi ra chao mày nói:

"Cô làm gì vậy? Sao khách của tôi đi hết rồi?"

Hiểu Nhiên lấp mắt:

"Bọn họ..."

Chưa kịp giải thích thì Lăng Nhất đã vút sấp tiền vào người ông chủ quán đáp:

"Bọn họ đang gây khó dễ cho cô gái này nên tôi đã đến can ngăn, với lại tiền này là tiền bồi thường, tôi có thể mượn cô nữ hầu này ngồi ăn cùng bàn mình được chứ?"

Ông chủ nhận lấy sấp tiền ấy rồi sáng mắt trả lời:

"Nếu vậy thì được, mượn bao lâu cũng được a"

Tại bàn Lăng Nhất, anh mỉm cười hỏi:

"Vui thật đấy, không ngờ làm ở Phó Gia không đủ cô còn vào đây làm nữa à? Từ khi nào vậy?"

Hiểu Nhiên đáp:

"Từ một tuần trước thôi, cũng cảm ơn anh vì lúc này nếu không có anh thì tôi đã bị mấy tên khách đó lôi kéo mãi rồi"

Lăng Nhất nói:

"Đây là quán cafe hầu nữ nên việc bị đụng chạm là chuyện thường thôi"

Hiểu Nhiên đáp:

"Nhưng ông chủ có nói ở đây là quán lành mạnh mà, chẳng qua lúc này xui xẻo mới gặp mấy tên đó"

Lăng Nhất bật cười:

"Cô đúng là ngây thơ, tuy lành mạnh nhưng dù gì cũng là cafe hầu nữ, ăn mặc ngắn và hở hang như vậy không có chuyện sẽ không bị đụng chạm lần hai đâu, với lại tôi chỉ cần bỏ chút tiền và muốn cô ngồi với tôi thì ông chủ quán này đã sáng mắt rồi, cô thử nghĩ xem nếu lần sau người bỏ tiền ra không phải

là tôi mà là một người khác, cô sẽ phải ngồi rót bia cho người đó thật đầy"

Hiếu Nhiên cúi mặt:

"Tôi quả thật không biết, mà sao lúc nào anh cũng phóng đảng như vậy, lấy một số tiền lớn đưa cho người khác thật lãng phí"

Anh bật cười:

"Có bao nhiêu đâu chứ, bộ cô khó khăn lắm hay sao mà lại đi làm thêm vậy?"

Cô lắc đầu:

"À không, tôi chỉ đi làm cùng một người bạn cũng là nữ hầu ở Phó Gia, do hoàn cảnh khó khăn nên cô ấy phải đi tìm việc làm thêm bên ngoài vào giờ này nên tôi quyết định đi làm cùng cô ấy thôi"

Đúng lúc Tiểu Mễ mang thức ăn và bia ra tiến đến bàn Lăng Nhất thì ngạc nhiên nhìn Hiếu Nhiên nói:

"Hiếu Nhiên cô không làm việc à? Sao lại ngồi đây?"

Rồi cô chuyển mắt sang nhìn Lăng Nhất thì ngỡ ngàng:

"O..."

Mái tóc màu trắng cùng hai bên tai xỏ hai ba khuyên các kiểu, cằm và trán cũng xỏ đính các viên kim cương nhỏ thật kì lạ. Phong cách ăn mặc với chiếc áo sơ mi xanh lam và chiếc quần rách thời thượng không bao giờ hết hot. Bộ dạng nhìn vào cũng đủ khiến người ta nhận thấy anh không phải là một người lạnh mạnh.

Lăng Nhất mỉm cười nhìn Tiểu Mễ nói:

"Xin chào, cô là người làm chung với Hiếu Nhiên ở Phó Gia nhỉ?"

Bỗng Tiểu Mễ to mắt bật hỏi:

"Lăng thiếu gia, sao bây giờ ngài lại thay đổi phong cách như thế này? Làm tôi có chút không nhận ra luôn"

Lăng Nhất ngạc nhiên:

"Gì chứ? Cô nói vậy là sao?"

Hiếu Nhiên cười đáp:

"Tiểu Mễ cô ấy tưởng anh là anh Diệc Thiên đây"

Rồi cô nhìn Tiểu Mễ tiếp lời:

"Tiểu Mễ cô nhầm người rồi, đây là Lăng Nhất, em trai song sinh của anh Diệc Thiên"

Tiểu Mễ lại to mắt lần hai:

"Cái gì?"

Một hồi sau Tiểu Mễ cười nói:

"Ra anh là em trai của Lăng thiếu gia, tôi không biết ngài ấy còn có em trai, thật xin lỗi"

Lăng Nhất cười đáp:

"Không sao, dù sao lúc này cô gọi tôi là Lăng thiếu gia cũng không sai"

Tiểu Mễ gật đầu rồi nói:

"Vậy hai người nói chuyện cùng nhau đi, tôi phải đi làm việc a"

Nói xong cô đi mất thì Lăng Nhất mỉm cười lên tiếng:

"Cô gái đó đúng là đáng yêu"

Hiếu Nhiên bật hỏi:

"Phải rồi, thông thường anh hay đến những nơi đại loại như này sao?"

"Đại loại? Ý cô là gì?"

Anh vừa ăn mì vừa nhìn cô hỏi thì cô chao mày trả lời:

"Đương nhiên là những nơi không lành mạnh như chỗ tôi làm, à không ý tôi là một nơi có các cô gái vây quanh, như quán bar hay quán bia chẳng hạn"

Anh bật cười nhẹ:

"Thì sao? Tôi gọi tắt đó là thiên đường"

"Thiên đường ư?"

Cô lăm băm rồi trêu mắt:

"Anh đúng là tên háo sắc"

Anh bật cười:

"Cô đang hiểu lầm gì phải không? Tôi chỉ đến đây ăn mì và uống bia thôi, tôi đã làm gì đâu mà cô gọi là háo sắc"

Hiếu Nhiên đứng dậy đáp:

"Vậy anh cứ ăn đi, tôi còn đi làm việc nữa"

Lăng Nhất ngạc nhiên bật nói:

"Khoan đã, tôi bỏ tiền cho cô ngồi ở đây nghỉ ngơi mà cô lại muốn đi làm"

Cô quay lại chao mày đáp:

"Tôi không cần nhè"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Ngày hôm sau, khi đang dọn dẹp cơm trên bàn. Tiểu Mễ vừa nhìn đồng hồ vừa lo lắng nói:

"Hiếu Nhiên gần đến giờ làm mất rồi, hôm nay chúng ta có đến kịp không?"

Hiếu Nhiên cũng vừa dọn cùng cô vừa đáp:

"Bây giờ đành phải mang đồng chén này rồi sáng sớm hôm sau rửa vậy"

Khi hai người vừa dọn dẹp bát vào bồn rửa chén liền nhanh chân vội gấp rút đến chỗ làm thì Tư Diệp lại bước ra phòng khách. Thấy Hiếu Nhiên và Tiểu Mễ đang vội, cô ta lên tiếng:

"Pha cho tôi cốc cà phê"

Chợt Tiểu Mễ và Hiếu Nhiên dừng lại, Hiếu Nhiên đẩy vai Tiểu Mễ nói:

"Cô đi trước đi, tôi pha cà phê rồi đến sau"

Tiểu Mễ lo lắng:

"Nhưng làm sao được, hằng ngày chúng ta đều đi chung mà"

Chợt Tư Diệp cao mày bật hỏi:

"Hai cô muốn đi đâu? Công việc ở đây không làm lại muốn trốn việc ra ngoài à?"

Tiểu Mễ lấp mấp:

"A...bọn tôi định ra ngoài làm thêm thôi, bây giờ đã đến giờ đi rồi Lạc tiểu thư"

"Làm thêm? Hừ"

Tư Diệp nheo mày, cô ta tiến tới nói:

"Tôi không cần biết nhưng bây giờ tôi muốn uống cafe, có đi làm không?"

Hiếu Nhiên trả lời:

"VẬY ĐỂ TÔI LÀM"

Nói xong cô quay vào bếp mất thì Tư Diệp lại liếc mắt sang Tiểu Mễ ra lệnh:

"Còn cô nữa, tôi muốn ăn trái cây nên vào bếp gọt cho tôi đi"

Tiểu Mễ chợt nhìn thời gian đã đến giờ làm, vì sợ sẽ mất công việc nên lo lắng từ chối:

"Nhưng bây giờ tôi phải đi làm thêm rồi, tôi không thể gọt trái cây cho cô ăn được"

"Cái gì?"

Tư Diệp cắn răng quát:

"Công việc bên ngoài quan trọng đến mức tôi chỉ nhờ sai cô có một chút xíu cô cũng không làm được, không làm thì nghỉ việc đi"

Tiểu Mễ gật gù bèn cúi đầu đáp:

"A vâng...tôi sẽ làm mà, xin cô đừng giận"

Một tiếng sau vừa đến quán cafe.

Ông chủ quán vừa nhìn đồng hồ trên tay mình vừa bật hỏi:

"Sao hai cô đến muộn vậy? Trễ một tiếng rồi đây"

Hiếu Nhiên nhanh trí đáp:

"Xin lỗi, bọn tôi bị kẹt xe lúc trên đường nên tới muộn, mong ông thông cảm"

Ông chủ bèn nói:

"VẬY MAU ĐI THAY ĐỒ ĐI, KHÁCH BÊN NGOÀI BÂY GIỜ ĐÔNG LẮM"

"A...vâng ạ"

Hai cô gái đồng thanh đáp

...

9:00 tại Phố Gia, Thuần Dương vừa trở về nhà sau công việc mệt mỏi. Anh đi ngang phòng khách thì Tư Diệp lên tiếng gọi:

"Thuần Dương"

Anh quay lại thấy cô đang ăn trái cây thì ngạc nhiên

"Em còn ngồi đây sao? Mau lên phòng ngủ sớm đi"

Tư Diệp đứng dậy không vui

"Anh cho Bạch Hiếu Nhiên và Tiểu Mễ ra ngoài làm thêm sao? Anh xem công việc ở bếp còn chưa xong thì bọn họ đã vội đi làm mất, đến mức em muốn nhờ người làm cũng không có"

Thuần Dương đáp:

"Chẳng phải em đã tự mình đuổi hết nữ hầu giúp việc trong nhà đi sao? Nên bây giờ trong nhà rất ít người, họ không thể làm hết công việc được đâu"

Tư Diệp lại tiếp lời:

"Nhưng rõ ràng Bạch Hiểu Nhiên là người phụ trách ở bếp, anh cho cô ta ra ngoài như vậy nên không có ai làm đồ ăn cho em, với lại vừa đi đã trang điểm rồi chắc chắn là làm một công việc không bình thường"

Anh ngạc nhiên bèn đáp:

"Được rồi, em lên phòng nghỉ ngơi đi, cần gì cứ nói anh"

Tư Diệp ngoan ngoãn gật đầu lên phòng mình mất. Anh ngồi vào ghế sofa thở dài lo âu. Dù biết rằng mình có trách nhiệm lo cho Tư Diệp, nhưng anh không thể làm gì khác mà tâm trí vẫn nghĩ đến vừa lo cho Hiểu Nhiên.

Tại quán cafe, Lăng Nhất lại đến, anh ngồi vào bàn trống rồi vẫy tay khi thấy Hiểu Nhiên đang đi tới, cô bật hỏi:

"Anh lại đến nữa à?"

Anh đáp:

"Có lí do gì mà tôi không thể đến, hằng ngày tôi sẽ đến đây ủng hộ cô, xem như bản thân cũng có việc để làm rồi"

Cô bật cười:

"Vậy anh dùng gì? À đúng rồi anh ăn được đồ ngọt không? Tôi muốn mời anh một phần pudding"

Lăng Nhất ngạc nhiên gật đầu

"Được thôi"

Hiểu Nhiên đi vào trong mất. Một lát sau cô mang đĩa bánh pudding ra đặt lên bàn rồi mỉm cười nhìn anh nói:

"Bánh của anh, tôi không biết anh cũng ăn được đồ ngọt đấy"

Lăng Nhất bật hỏi:

"Mà sao cô lại mời tôi?"

Cô đáp:

"À do một chút lòng thành thôi, anh cứ ăn đi, xem như tôi mời"

Anh mỉm cười nhìn đĩa bánh ngon trước mặt

"Nếu là vậy thì thật không nỡ ăn"

Hiểu Nhiên đáp:

"Anh cứ ăn đi, đây là món bánh mà tôi thích nhất"

Thấy cô có lòng như vậy, anh bèn đáp:

"Được rồi, cảm ơn cô"

Cô đáp:

"Không có gì, nếu cần thêm gì thì bảo tôi nhé"

Đã hơn 10 giờ, khi các khách đã rời khỏi quán dần nhưng Lăng Nhất vẫn còn ngồi quan sát Hiểu Nhiên làm việc. Cô đi đến khó hiểu hỏi:

"Này anh đã ngồi ở đây từ lúc mới vào tới giờ hơn hai tiếng rồi, không định về sao?"

Lăng Nhất mỉm cười nghiêng đầu đáp:

"Tôi đợi đưa cô và Tiểu Mễ về, không được à?"

Cô ngạc nhiên:

"Nhưng để làm gì, anh không cảm thấy bất tiện à?"

Anh sờ cằm vừa nghĩ vừa bật cười hỏi:

"Tôi có nên vào đây làm không nhỉ? Tôi cảm thấy công việc của cô rất thú vị"

"Hả? Anh vào đây làm?"

Hiệu Nhiên vừa kinh ngạc vừa tưởng tượng Lăng Nhất trong bộ đồ hầu nữ mà không khỏi ôm bụng phì cười lớn

"Ahahaha"

Lăng Nhất nheo mày khó hiểu

"Cô cười gì vậy?"

Cô đáp:

"Đây là nơi dành cho nữ làm việc, anh vào đây lẽ nào định làm hầu nữ sao?"

Lăng Nhất bật đứng dậy khỏi ghế nói

"Không làm hầu nữ thì làm nam phục vụ không được sao? Cô nghĩ cái quái gì vậy?"

Cô ngừng cười bật hỏi:

"Nhưng anh đường đường là nhị thiếu nhà Lăng Thị, anh không cần làm cũng có tiền, khi không lại vào đây làm việc là có ý đồ gì?"

Lăng Nhất đáp:

"Tôi vào đây trải nghiệm công việc không được à? Với lại tôi không sống ở nhà họ Lăng nữa nên đừng xem tôi là thiếu gia"

"Cái này..."

Hiệu Nhiên gãi má mình thì ông chủ đi đến cười nói:

"Rất hợp lý, tôi cảm thấy cậu thanh niên này nếu vào quán làm việc sẽ gây thu hút cả khách nữ, cậu có muốn vào quán tôi làm không?"

Lăng Nhất nhắm mắt cười hiền:

"Rất sẵn lòng"

Hiệu Nhiên bật nói:

"Vậy có nghĩa là quán chúng ta chỉ có một mình anh ta là nam phục vụ ư?"

Mấy cô nhân viên hầu gái gần đó vui mừng vây lại Lăng Nhất nói:

"Anh sẽ vào đây làm thật sao? Thế thì tốt quá"

"Chúng ta làm quen đi"

Lăng Nhất mỉm cười đáp:

"Tôi là Lăng Nhất, rất hân hạnh được biết các cô"

Thấy anh được lòng các cô nhân viên hầu gái khác trong quán, Tiểu Mễ bước đến cạnh Hiệu Nhiên mỉm cười nói:

"Xem ra quán chúng ta có thành viên mới rồi"

Cô gật đầu:

"Ừ, không ngờ đấy"

...

Buổi tối tan làm, phía trên đường Lăng Nhất vừa lái xe thì Tiểu Mễ và Hiệu Nhiên ngồi phía sau. Hiệu Nhiên thắc mắc lên tiếng hỏi:

"Mà sao anh lại ngầu hừng muốn đưa bọn tôi về vậy?"

Lăng Nhất đáp:

"Đạo này trên đường rất nguy hiểm, để hai cô gái như hai cô về nhà như vậy tôi thật sự không yên tâm"

Hiếu Nhất bật cười nhẹ:

"Anh cũng nhiều thời gian thật, ngồi ở quán từ đầu đến bây giờ chỉ để đưa bọn tôi về"

Anh cười nhẹ thì Tiểu Mễ lên tiếng:

"Lăng thiếu gia có lòng thành như vậy thật là tốt quá, hiếm khi có người đàn ông nào tốt bụng như anh ấy, chúng ta không nên phụ lòng a"

Lăng Nhất cười nói:

"Tiểu Mễ, cô không cần gọi tôi là Lăng thiếu gia đâu, cứ gọi là Lăng Nhất hay gì đó cũng được"

Tiểu Mễ mỉm cười vui mừng hỏi:

"Thật sao?"

"Thật đấy"

Anh nói, hai người cứ thế trò chuyện thật vui vẻ.

Đến Phó Gia

Anh mỉm cười nhìn Hiếu Nhiên và Tiểu Mễ nói:

"Hai cô vào nhà đi, ngày mai chúng ta sẽ là đồng nghiệp nhé"

Hiếu Nhiên mỉm cười bước xuống xe vẫy tay anh đáp:

"Tạm biệt, mai gặp lại"

Anh gạt đầu rồi lái xe đi mất, chợt Tiểu Mễ bật lên tiếng:

"Chủ nhân, ngài ra đây làm gì vậy?"

Hiếu Nhiên ngạc nhiên quay lại, Thuần Dương lạnh lùng đi đến lên tiếng:

"Vào nhà đi"

Tiểu Mễ gạt đầu

"A vâng"

Khi cô vừa đi thì Hiếu Nhiên cũng lướt qua anh định vào nhà thì anh lên tiếng:

"Tôi chỉ bảo Tiểu Mễ, không bảo cô"

Cô đành đứng lại rồi hỏi:

"Anh muốn nói gì với tôi?"

Anh nheo mày:

"Cô vừa đi đâu về vậy?"

"Tôi đã rồi mà, tôi đi làm"

Cô đáp, anh không vui trách móc

"Tôi đã thức mất cả tuần nay cô làm gì? Lại còn trang điểm như thế này ra ngoài không ngờ là đi cùng Lăng Nhất, cô còn nói là đi làm à?"

Hiếu Nhiên cao mày hỏi:

"Tại sao anh lại cần nhân tôi? Tôi hi vọng ngoài việc làm ở nhà anh thì những chuyện bên ngoài tôi đi đâu? Tôi làm gì? Không đến lượt anh quản"

Cô quay lưng đi thì anh lên tiếng:

"Khoan đã, cô đứng lại cho tôi"

Hiếu Nhiên quay lại khó hiểu hỏi:

"Anh lại muốn gì đây?"

Anh tiến tới cao mày nói:

"Đương nhiên tôi quản cô là vì đã hứa với bà nội cô, lỡ cô có chuyện gì thì sao hả? Hơn nữa có phải cô lấy cớ đi làm để tôi cho ra ngoài và đi theo tên Lãng Nhất kia chơi bời không?"

Cô bật hỏi:

"Này, sao anh cứ luôn nói Lãng Nhất một cách không tốt như vậy? Anh hiểu rõ anh ta sao?"

Thuần Dương bật nói:

"Tất nhiên vì hắn ta là em trai của Diệc Thiên, cô nào biết được hắn là một tên ăn chơi phóng đảng chứ, có phải hắn cho cô tiền rồi cô đi với hắn không?"

Cô đáp:

"Anh nghĩ tôi là loại người như thế sao? Anh đừng lấy cớ là vì đã hứa với bà nội tôi, bởi vì tôi không cần"

Anh bật im lặng, cô quay lưng lạnh nhạt nói:

"Ông chủ Phó, thay vì lo lắng và quan tâm tôi, anh nên chăm sóc vợ tương lai của mình"

Dứt lời cô đi dần vào trong mát, anh im lặng. Lúc nào cũng thế, dù anh có cố tìm cách quan tâm cô cũng không có quyền, sau đó chỉ là những cuộc cãi vã không cần thiết. Cô lại càng cố gắng né tránh anh hơn, chỉ cần anh tiến tới cô thì cô lại cách xa ra và hỏi một câu dè dặt:

"Anh cần gì? Tôi sẽ làm cho anh"

Thấy cô ngủ quên ngoài bàn ăn, anh chỉ khẽ lẳng lặng rồi khoác lên người cô một chiếc áo mỏng, thấy cô đang đứng ngoài vườn nắn vai mình vì mệt mỏi, anh chỉ âm thầm rót một ly nước rồi để sẵn lên bàn phòng khách cho cô. Anh không thể chính thức quan tâm cô một cách đàng hoàng vì trước mặt cô anh đều quan tâm Tư Diệp, và đối với anh chỉ âm thầm như thế là đủ.

Sang hôm sau tại quán cafe, Lãng Nhất đã khoác lên người bộ đồ nam phục vụ nghiêm chỉnh. Cả đám hầu gái vây lấy anh cười khúc khích nói:

"Đẹp quá, bộ đồ này rất hợp với anh đấy anh Nhất"

Anh mỉm cười nhìn các cô gái rồi chuyển mắt sang nhìn Hiếu Nhiên đang đứng phục vụ ở một bàn khách mới vào. Cô làm việc rất chăm chỉ, lại được các vị khách nam chú ý và rất dễ tiếp chuyện. Tiểu Mễ đi lại vỗ vào vai Lãng Nhất nói:

"Lát nữa thấy khách nữ vào, anh nhớ ra tiếp họ nhé"

Lãng Nhất mỉm cười đáp:

"Được rồi"

Với bản tính đào hoa và rất dễ làm quen với con gái từ trước, anh đã thu hút khá nhiều khách nữ đến quán và tăng thêm thu nhập cho ông chủ.

Đã gần 11 giờ khuya, anh vừa lau bàn dọn dẹp thì Hiếu Nhiên đi đến vỗ vai anh nói:

"Này, anh thấy công việc thế nào? Vì trước giờ anh chưa từng đi làm nên tôi đã lo cho anh không làm được, không ngờ lại tiếp thu rất tốt"

Lãng Nhất bật cười:

"Cô quá xem thường tôi rồi, hàng ngày tôi đều không có gì làm nên rất nhàm chán, được đến đây và làm việc cùng cô và Tiểu Mễ khiến tôi rất vui"

Cô mỉm cười:

"Vậy chúng ta mau dọn dẹp rồi cùng về thôi"

"Được"

Anh gạt đầu đáp

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Hôm sau tại quán cafe

Thấy Hiểu Nhiên đang lau bàn trong tình trạng không tập trung và ánh mắt mơ hồ dường như đang nghĩ gì đó. Lăng Nhất tiến lại cố tình bắt chuyện bất hỏi:

"Hiểu Nhiên, hôm nay Tiểu Mễ không đi làm sao?"

Hiểu Nhiên nhìn anh chợt nhớ lại lúc chiều.

Sau khi đã làm mọi công việc ở Phó Gia thì Tiểu Mễ ngã người nằm trên giường, mặt cô kém sắc rồi nhìn Hiểu Nhiên nói với giọng điệu mệt mỏi:

"Hiểu Nhiên...chắc hôm nay tôi không đủ sức làm việc rồi, hay...cô giúp tôi xin nghỉ một ngày nhé"

Hiểu Nhiên lo lắng sờ trán cô hỏi:

"Tiểu Mễ, trán cô nóng quá, có cần tôi nấu nước chườm cho cô không?"

Tiểu Mễ lắc nhẹ đầu mỉm cười nói:

"Không cần đâu, tôi vừa uống thuốc rồi, nghỉ một đêm chắc sẽ khỏe lại mà"

Kết thúc suy nghĩ mình, cô nhìn Lăng Nhất đáp:

"À...hôm nay cô ấy sốt nên đã xin phép nghỉ làm một ngày rồi"

Bỗng Lăng Nhất mỉm cười hỏi:

"Cô có chuyện gì sao? Tôi thấy hôm nay nét mặt cô không được vui cho lắm"

Hiểu Nhiên lắc đầu:

"Tôi nào không vui chứ, mà anh không lo làm việc đi"

"Tôi biết rồi Bạch tiểu thư"

Lăng Nhất gạt đầu tuân lệnh rồi đi qua bên kia, nhưng anh cũng đoán được cô đang không vui chuyện gì đó.

11 giờ tối, Lăng Nhất vừa lái xe trên đường vừa nhìn qua kính chiếu hậu mình vẫn còn thấy nét mặt Hiểu Nhiên đang trầm tư. Vì lúc này trong đầu cô đang tràn ngập hình ảnh anh luôn quan tâm lo lắng cho Tư Diệp mỗi khi trước mặt cô, cô áp hai lòng bàn tay vào má mình nhíp mắt nhắm nhủ nghĩ:

(Vì sao cả ngày hôm nay hình ảnh của tên đàn ông và Lạc Tư Diệp cứ thoang thoảng xuất hiện trong đầu mình vậy, làm ơn biến khỏi đầu tôi đi, đáng ghét quá đi à)

Thấy hành động kì lạ của cô, Lăng Nhất lên tiếng hỏi:

"Cô có đói không? Giờ này tôi biết còn một quán ăn rất ngon đấy"

Nghe vậy Hiểu Nhiên đáp:

"Anh đói sao? Nhưng giờ này nếu ăn uống tôi sẽ tăng cân mất"

Anh bật cười:

"Cô có tăng hay không cũng rất xinh đẹp mà, lo gì chứ"

Cô bấu môi:

"Anh là con trai làm sao hiểu được, mà nếu anh đói thì cứ ăn đi, tôi có thể ngồi chờ"

Một lát sau, anh đưa cô đến một tiệm đồ nướng còn mở cửa.

Cô chợt ngạc nhiên nhìn tiệm đồ nướng ấy thì anh nói:

"Vào đi, quán này ăn rất ngon"

"À...ờ"

Cô mấp môi gật đầu.

Ngồi vào bàn ăn, anh chống khuỷu tay lên bàn hòa quyện hai bàn tay vào nhau nhìn cô hỏi:

"Cô muốn ăn gì cứ gọi đi, tôi mời"

Cô ngạc nhiên

"Nhưng tôi đã nói sẽ chờ anh ăn mà, đột nhiên anh lại mời tôi ăn là sao?"

Anh mỉm cười:

"Một mình tôi ăn mà để một cô gái chờ thì xem làm sao được"

Vài phút sau, khi thức ăn được đặt lên bàn là những món đồ nướng. Thấy cô cứ nhìn mãi mà không gấp ăn, anh đành gấp một con mực nướng vào đĩa cô nói:

"Cô ăn đi, đừng nhìn mãi thức ăn như vậy sẽ nguội mất"

Cô bật cười:

"Anh cũng chu đáo thật, cảm ơn"

Sau đó cô gấp con mực nướng ấy lên miệng và nhai, anh mỉm cười nhìn rồi hỏi:

"Ngon chứ?"

Cô mỉm cười gật đầu, anh cũng vui lây theo, sau một hồi cô bật lên tiếng:

"Lăng Nhất"

"Gì vậy?"

Anh ngạc nhiên, cô ngập ngừng:

"Có phải...mẫu người như Tư Diệp, vừa xinh đẹp vừa sắc sảo mới được yêu thương không?"

Anh lại ngạc nhiên hơn rồi đáp:

"Không, tình yêu sao có thể dựa vào mẫu người được, tại sao cô lại hỏi vậy?"

Cô ngượng ngùng liếc mắt xuống đĩa thức ăn mình đáp:

"Vi tôi thấy bản thân mình không được như cô ấy, tôi không biết cuộc sống của những người chỉ biết sử dụng hàng hiệu, tôi cũng không biết trang điểm một cách thuần thực nên làm cho bản thân mình trở nên xấu xí"

Lăng Nhất mỉm cười, đứng dậy chòm người đến chỗ cô ngồi đối diện, nhẹ nhàng nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của cô lên thì cô ngạc nhiên, anh nói:

"Cô nghĩ sai rồi, cô không hề xấu xí, cô rất đẹp"

Cô chớp chớp mắt nhìn anh thì anh sức buông tay ra quay mặt chỗ khác ngượng nói:

"À...tôi chỉ muốn cho cô biết cô không hề kém Tư Diệp, chỉ vậy thôi"

Bỗng cô nhẹ lòng rồi bật cười thì anh ngạc nhiên, cô đáp:

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh"

Một tiếng sau về đến Phó Gia, cũng đã hơn 12 giờ

Cô bước xuống xe xoa bụng mình vui sướng nói:

"No quá, tiếc là hôm nay Tiểu Mễ không đi làm cùng vì cô ấy bệnh mắt rồi"

Lăng Nhất nhìn cô qua ô cửa xe nháy mắt nói:

"Vậy cô vào nhà đi, cho tôi gửi lời hỏi thăm đến Tiểu Mễ nhé, tôi cũng rất lo lắng cho cô ấy"

Cô gật đầu vẫy tay:

"Được rồi, ngủ ngon nhé"

Anh lại nói:

"Không, cô vào trước đi, như vậy tôi mới yên tâm đi về"

Cô ngạc nhiên rồi vừa quay lưng vừa trả lời:

"Nếu vậy thì tôi vào đây, tạm biệt anh"

Khi cô đi dần vào cổng Phó Gia mất thì Lăng Nhất thờ phào, nhìn đồng hồ trên tay đã chỉ đến hơn 12 giờ mà lẩm bẩm:

"Sắp 1 giờ sáng rồi, hôm nay mình về muộn thật"

Bỗng một giọng nói vang lên cạnh xe anh:

"Vậy sao không dự định về sớm hơn mà phải để tới giờ này?"

Lăng Nhất ngạc nhiên, nhìn qua ô cửa xe là Thuần Dương đang đứng nhìn trần trần vào anh bằng ánh mắt không mấy thân thiện.

Vài phút sau Lăng Nhất bước xuống xe mỉm cười hỏi:

"Thật ngạc nhiên, muộn thế này mà Phó tổng lại bước ra đây mà vẫn chưa ngủ, anh đang có chuyện gì buồn sao?"

Thuần Dương nhìn bộ đồng phục phục vụ của Lăng Nhất đang mặc liền nheo mày:

"Cậu làm phục vụ à? Sao lại mặc đồng phục?"

Lăng Nhất đáp:

"Đúng vậy, tôi làm cùng Hiểu Nhiên và Tiểu Mễ nên cũng tiện đưa đón cô ấy về nhà, bây giờ cũng gần một giờ sáng mắt rồi"

Bỗng Thuần Dương tiến tới đẩy một tay vào xe Lăng Nhất, tay kia bất ngờ nắm lấy cổ áo anh giật xuống thì Lăng Nhất bật kinh ngạc.

Giương ánh mắt không vui, Thuần Dương nheo mày hỏi:

"Cậu là đang có ý định gì với Hiểu Nhiên? Không lí nào một tên xài tiền như rác lại đi làm phục vụ được, hơn hẳn khi xưa cậu đừng tưởng tôi không biết con người cậu, đừng giả vờ tốt bụng rồi cố tình tiếp cận cô ấy"

Lăng Nhất sững sờ rồi đẩy người Thuần Dương ra, hai tay chỉnh lại cổ áo mình vênh mặt cong nhẹ môi hỏi:

"Cho hỏi hành động của anh vừa rồi là cảnh cáo tôi sao? Đừng làm tôi mắc cười chứ"

Thuần Dương cao mày nói:

"Tôi đã để ý cái hôm cậu đưa Hiểu Nhiên về đây thật không bình thường, hôm nay còn lại về muộn đến tận gần 1 giờ sáng, cậu lại muốn dụ dỗ cô ấy như những cô gái trước đây của cậu phải không?"

Bỗng Lăng Nhất ngạc nhiên trước thái độ của anh liền bật hỏi:

"Này, chuyện tôi tiếp cận hay có ý gì với cô ấy liên quan gì đến anh?"

Thuần Dương liền đáp:

"Tôi là ông chủ của cô ấy và tôi không muốn cô ấy tiếp xúc với một người không tốt lành như cậu"

"Hahaha"

Lăng Nhất bỗng phì cười lớn thì anh nheo mày khó hiểu, tự hỏi rằng mình đã nói gì đáng cười sao?

Vừa dừng cười, anh nhìn Thuận Dương với ánh mắt ma mị nói:

"Đúng là tôi có ý với cô ấy, tôi vừa nhận ra cô ấy không giống với những cô gái tôi đã từng gặp, nếu anh đi kiểm chuyện với tôi chỉ với tư cách là ông chủ của cô ấy thì thật là nực cười, thay vào đó anh nên chăm sóc Lạc Tư Diệp, cô ấy đang mang thai đó"

Thuận Dương nheo mày hỏi:

"Sao cậu lại biết cả Tư Diệp? Còn biết được cô ấy đang có thai?"

Lăng Nhất sực im lặng vì mình lỡ nói ra điều không cần thiết, bèn xoay lưng hướng vào xe mình đáp:

"Chỉ là tôi từng quen biết cô ta thôi, không có gì đâu"

Rồi anh mở cửa xe mình quay lại nhìn Thuận Dương tiếp lời:

"Tôi rất mong anh đối xử tốt với cô ta, cả đứa con của cô ấy"

Sau khi Lăng Nhất bước vào xe mình rồi khởi động lái đi dần, Thuận Dương có chút khó hiểu mà lẩm bẩm:

"Đứa con của cô ấy? Là ý gì?"

...

Vài ngày sau anh bước vào phòng Tư Diệp nhưng không thấy bóng dáng cô đâu. Nghe thấy tiếng nước chảy vang lên của phòng tắm, anh cũng đoán được cô đang đi tắm và không nỡ lên tiếng gọi. Đành ngồi lên giường chờ thì tiếng điện thoại của cô vang lên trên bàn gần đó.

Tiếng chuông tin nhắn cứ đổ xuống liên hồi mà phát ra tiếng "ting ting". Dù không mấy quan tâm nhưng nó cũng đủ khiến anh phải để ý đến. Anh đứng dậy đi đến bàn cầm điện thoại Tư Diệp lên thì thấy mọi tin nhắn đều đến từ một nhóm trò chuyện. Bỗng tin nhắn nhóm hiện lên từ Tiểu Nhã:

[Nhìn xem, tôi đã có bạn trai rồi đấy]

Anh bèn nhấp vào tin nhắn thì chợt thấy ảnh của Tiểu Nhã chụp cùng bạn trai mình gửi vào khoe trong nhóm, rồi lướt xem các dòng phía trên đều là những cuộc trò chuyện của thiếu nữ như bình thường. Nhưng anh lại thêm một chút nghi hoặc, bèn nhấp vào danh bạ của cô kiểm tra mọi liên lạc gần đây. Khi vừa nhấp vào, anh không thể tin được điện thoại cô lại lưu hẳn hơn 100 số, và đặc biệt hơn mọi cái tên liên lạc đều là tên của đàn ông.

Anh vừa lướt vừa nheo mày

(Gi vậy? Sao toàn là số liên lạc của đàn ông thế này?)

Chợt Tư Diệp vừa mở cửa phòng tắm, thấy bóng lưng anh đang chăm chú làm gì đó bên cạnh bàn. Cô vừa lau tóc vừa hỏi:

"Thuận Dương, anh vào phòng em làm gì vậy? Em vừa đi tắm nên không biết anh vào đây"

Anh không trả lời mà vẫn chăm chú làm gì đó, thấy lạ cô tiến tới gần chợt thấy anh đang cầm điện thoại mình đọc tin nhắn, cô liền bàng hoàng giật mình tiến tới giật lấy điện thoại lại bật run hỏi:

"Anh...anh tại sao anh lại đọc trộm tin nhắn của em chứ?"

Anh nhìn cô, cô thì lại có nét mặt run sợ mà liếc thoát qua lại thì anh thản nhiên đáp:

"À, anh nghe thấy tiếng tin nhắn cứ gửi đến liên tục nên hơi khó chịu, không ngờ đó chỉ là tin nhắn nhóm của bạn em gửi đến"

Tư Diệp ngạc nhiên rồi bật hỏi:

"Vậy... vậy à, mà anh đến phòng em có gì không?"

Anh đáp:

"Cũng không có gì, định mời em ra nhà hàng ăn thôi, em đi chứ?"

Tư Diệp gạt đầu mỉm cười

"Vâng, vậy để em thay đồ đã"

"Được rồi"

Anh vừa dứt lời, sau đó quay lưng mở cửa đi ra ngoài mất. Thấy anh vừa đi, Tư Diệp bật run sợ nhìn vào điện thoại mình mà hoang mang

(Thuần Dương đã đọc được cái gì rồi?)

Cô liền kiểm tra lại hộp tin nhắn của mình vì vẫn chưa xóa đi, chợt thấy tin nhắn của Lăng Nhất vẫn còn trong điện thoại liền giật mình lo lắng

(Không biết Thuần Dương có để ý đến mình và Lăng Nhất đã nhắn tin với nhau vụ ở bệnh viện khoa sản không? Nhưng nét mặt anh ấy không có gì bất thường, còn định đưa mình đến nhà hàng thì chắc là vẫn chưa đọc được)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Tại nhà hàng lớn, sau một hồi quan sát thái độ của Thuần Dương vẫn thản nhiên không có gì xảy ra, anh vẫn ung dung gấp thức ăn nhai một cách bình thường. Thấy vậy Tư Diệp cũng có chút bớt lo lắng thì anh nhìn cô bật hỏi:

"Tư Diệp, thức ăn ở đây không ngon à? Sao em không ăn tiếp đi?"

Cô cười đáp:

"À không, em chỉ ngạc nhiên lâu lắm rồi anh mới mời em đến nhà hàng ăn đây"

Anh mỉm cười:

"Em nghĩ gì vậy? Chúng ta sắp kết hôn rồi nên những việc như thế này rất bình thường, hơn nữa anh cũng muốn con của chúng ta được bổ sung đầy đủ, em mau ăn đi"

Tư Diệp cười hiền nói

"Thuần Dương, em rất hạnh phúc khi được nghe anh nói câu này"

Chợt anh ngập ngừng

"Anh đã sắp xếp rồi, cuối tháng này...chúng ta kết hôn nhé"

Câu nói ấy khiến Tư Diệp ngỡ ngàng, nước mắt rung rung cảm động không ngờ đến

"Anh nói thật sao?"

Anh gật đầu

"Hiện tại anh không mang theo nhẫn nên việc cầu hôn em có chút không đúng, anh sẽ đợi thời cơ thích hợp đưa cho em sau"

Cô gật đầu liền vui mừng trong thâm tâm nhưng sức nheo mày nói:

"Khoan đã, em vẫn không vui một chuyện"

Anh bỗng ngạc nhiên thì cô tiếp lời:

"Bạch Hiểu Nhiên, khi nào anh mới cho cô ta rời khỏi Phó Gia đây, em vẫn không tin anh nhất định sẽ kết hôn với em trong khi cô ta còn có mặt ở nhà"

Anh ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

"Bây giờ em cũng sắp là thiếu phu nhân nên việc gì không hài lòng em cứ tùy ý làm đi"

Tư Diệp bỗng ngạc nhiên, tự hỏi mình có đang mơ không? Sao bây giờ anh lại ngoan ngoãn nghe lời cô đến vậy?

Và ngày hôm sau khi được Thuận Dương cho phép mọi quyền hành trong nhà. Việc đầu tiên của Tư Diệp là tiến tới phòng giặt đồ mà Hiểu Nhiên đang làm.

Thấy cô đang ủi phẳng quần áo cho Thuận Dương trên bàn thì cô ta đi vào lên tiếng:

"Này, quần áo của Thuận Dương, ai cho phép cô động vào hả?"

Hiểu Nhiên quay lại nhìn Tư Diệp, cũng nhận ra cô ta lại bắt đầu kiểm soát gây sự với cô như thường ngày. Cô im lặng không đáp vẫn tiếp tục ủi quần áo cho anh thì cô ta đi đến đẩy người Hiểu Nhiên ra nói:

"Tôi đang hỏi mà cô lại không trả lời à? Cô xem thường tôi đúng không?"

Hiểu Nhiên bị đẩy ngã lưng vào chiếc tủ phía sau, cô bật rên:

"A...cô..."

Tư Diệp nhếch môi đắc ý:

"Hừ, tôi làm sao?"

Sau đó cô ta liếc nhìn chiếc bàn là vẫn còn cắm điện đặt trên áo Thuận Dương ở bàn, cầm lấy chiếc bàn là đó lên, Tư Diệp bước chân tới gần Hiểu Nhiên với ý nghĩ thâm độc. Hiểu Nhiên vẫn tro mắt nói:

"Cô định làm gì? Mau bỏ xuống vì rất nguy hiểm, nó có thể làm bỏng cô đấy"

Tư Diệp bật cười nhạt đáp:

"Tôi bây giờ cô còn giả vờ quan tâm tôi sao?"

Cô ta bắt đầu cầm chiếc bàn là nóng áp tiến đến gần, Hiểu Nhiên bật nép mình vào chiếc tủ sau lưng xanh mặt lấp mấp:

"Lạc...Lạc Tư Diệp...cô đang định làm gì vậy?"

Tư Diệp nhếch môi:

"Tôi ghét khuôn mặt của cô, vì thế đừng trách tôi"

Bỗng Hiểu Nhiên ngỡ ngàng thì Tư Diệp đã đi đến gần cô, cô giật mình chặn cánh tay cô ta lại thì cô ta lại nhấn mặt dùng sức cố hủy hoại dung mạo của cô

Hiểu Nhiên cắn răng la lớn:

"A...cô làm gì vậy? Cô điên rồi à? Mau dừng lại"

Tư Diệp lại cố đẩy chiếc bàn là áp vào gần cô hơn rồi gào lớn:

"Đồ hồ ly tinh, tôi ghét khuôn mặt giả nai của cô, đi chết đi"

"A...dừng lại"

Hai người cứ xô đẩy nhau, Tư Diệp lại cố hủy hoại khuôn mặt của Hiểu Nhiên đến phát sợ. Sau một hồi giằng co, Hiểu Nhiên đã đẩy mạnh Tư Diệp ra khiến chiếc bàn là bị tuột dây khỏi ổ cắm và văng xuống đất. Tư Diệp thì lại ngã ra sàn rồi nhấn mặt thì Hiểu Nhiên vẫn chưa hết bàng hoàng trước cảnh tượng vừa xảy ra.

"A...u...um"

Cô ta bật rên sau cú ngã, thấy Tư Diệp ôm bụng mình trong đau nhói, Hiểu Nhiên bật run lo lắng hỏi:

"Cô...cô làm sao vậy? Cô không sao chứ?"

Tư Diệp vẫn ôm bụng mình bật rên:

"Đau...đau quá, cứu tôi với"

Dù bị Tư Diệp tấn công nhưng Hiểu Nhiên vẫn không ngừng lo lắng đi lại đỡ Tư Diệp

"Cô đau bụng à? Tôi thật sự không cố ý, tôi..."

"Tránh...tránh ra"

Tư Diệp bỗng phát tay Hiểu Nhiên thì đúng lúc Thuần Dương từ bên ngoài chạy vào, anh nhìn Tư Diệp đang đau đớn ôm bụng mình thì lại liền đi đến đỡ cô, lo lắng tốt cùng hỏi:

"Tư Diệp, em lại làm sao vậy? Em đau ở đâu?"

Tư Diệp nhắm mắt trở tay vào Hiểu Nhiên thì anh chuyển mắt nhìn cô, cô xua hai tay cố giải thích:

"Không...không phải tôi mà"

Không để ý đến cô, anh liền bế Tư Diệp lên tay vội chạy ra ngoài mất.

...

Một lát sau tại bệnh viện, vị bác sĩ vừa kiểm tra kết quả siêu âm ở bụng Tư Diệp trong lúc cô đang bất tỉnh trên giường. Thuần Dương vội lo lắng nhìn vị bác sĩ hỏi:

"Cô ấy sao rồi? Con của tôi có sao không?"

Ông bác sĩ đáp:

"Không sao, chỉ là chấn động nhẹ nên cái thai vẫn an toàn"

Nghe vậy anh yên lòng thở phào nhẹ nhõm thì ông ta lại tiếp lời:

"Tôi khuyên anh đừng để cô ấy bất cẩn như vậy nữa vì trong thời gian này thai rất dễ bị tác động xấu bên ngoài, nếu còn gặp trường hợp nặng hơn bây giờ có thể sẽ không giữ được đâu, anh cũng nên bồi bổ cho cô ấy nhiều hơn vì đứa trẻ đang rất khỏe mạnh, thai nhi cũng đã có hình dạng rồi và bây giờ sức khỏe của người mẹ vẫn là trên hết"

Nghe vậy anh gật đầu thì bỗng sực nhận ra có gì đó không đúng, anh nheo mày hỏi:

"Ông vừa nói cái gì? Thai chỉ mới có một tháng thì làm gì có hình dạng được chứ? Ông có lầm gì không?"

Ông bác sĩ trở tay vào màn hình siêu âm nói:

"Tôi đã khám sai bao giờ? Cậu nhìn xem, nó đã có nhịp tim rồi"

Anh chợt to mắt bàng hoàng, rồi ngáp ngừng bật hỏi:

"Vậy theo ông nói...nó đã bao nhiêu tháng rồi?"

Ông bác sĩ bật cười trả lời:

"Đã 3 tháng rồi, không chừng 6 tháng nữa có thể sinh ra một thiên thần đấy"

Nghe vậy Thuần Dương liền kinh ngạc, nét mặt nổi giận giật lấy áo vị bác sĩ hung hăng hỏi:

"Cái gì? Vậy ra nó đã được 3 tháng, ông đang nghiêm túc đúng không? Nếu như ông dám lừa tôi thì cái bệnh viện của ông sẽ không làm ăn được thêm một ngày nào nữa đâu"

Ông bác sĩ sợ sệt lắp bắp:

"Nhưng...nhưng tôi không khám sai, lẽ ra anh phải là người biết rõ con của mình mấy tháng chứ? Sao lại trách tôi?"

Anh chợt buông cổ áo ông bác sĩ ấy ra cố bình tĩnh lại không ngừng lăm bằm:

"Không thể nào, không thể như thế được"

Anh bắt đầu cố nhớ lại mọi chuyện, cái hôm vào đêm sinh nhật đó có gì đó rất lạ, khi vừa lên xe thì bỗng một cơn choáng đã khiến anh ngủ thiếp đi mất. Vừa tỉnh dậy thì lại thấy mình đang trên giường ngủ cùng Tư Diệp. Lúc này anh lại nheo mày:

"Hình như có gì đó không đúng ngay từ đầu"

Đột nhiên thấp thoáng hình ảnh cái ngày anh bắt tại trận cô ở quán bar đang ôm người đàn ông khác, anh đã tiến tới kéo tay cô trong sự tức giận:

"Tư Diệp, sao em lại..."

Tư Diệp giật mình đứng dậy nhìn anh lấp mắt:

"Anh Thuận Dương, em..."

Anh nhăn mặt lớn tiếng hỏi:

"Em đang làm gì với hần ta vậy? Chẳng phải anh đã nhắn tin hẹn em ở nhà hàng rồi sao?"

Bỗng người đàn ông ấy đứng lên nhếch môi cười tự mãn, choàng tay khoác lấy vai Tư Diệp hỏi:

"Anh là ai vậy? Anh đang quấy rối bạn gái tôi đấy"

Anh không tin vào mắt mình nhìn Tư Diệp nói:

"Bạn gái? Tư Diệp, em phản bội anh"

Tư Diệp liền kéo lấy tay anh cố giải thích, ánh mắt đáng thương:

"Không có, em và hần ta chỉ là bạn bè, anh đừng hiểu lầm"

Bỗng tên đàn ông kia nói lớn

"Bạn bè? Chúng ta đã ngủ nhiều đêm như vậy? Mà là bạn bè sao?"

Vừa kết thúc hồi tưởng, lúc này Thuận Dương vô cùng bàng hoàng, anh nhìn Tư Diệp đang nhắm lịm mắt trên giường mà bật ngời xuống chiếc ghế bên cạnh, đôi chân vừa bần rần kèm theo cơn nhói của lồng ngực co thắt vì quá sốc, tay sờ vào mặt mình, đôi mắt mở to kinh hoàng tột độ

"Tất cả là sao? Tại sao bây giờ mình mới nhớ ra, vậy ra Tư Diệp không phải ngủ với mình là lần đầu, nếu vậy thì vết máu trên giường lúc đó...?"

Một lát sau Tư Diệp cũng mở mắt, nhìn thấy trần nhà của bệnh viện thì cô bật ngời dậy

"Đây...đây là đâu?"

Anh ngời ghế bên cạnh lên tiếng

"Tư Diệp, em tỉnh rồi"

"Thuận Dương, đây là..."

Tư Diệp sững sờ hỏi thì anh mỉm cười đáp

"Là bệnh viện, lúc nãy thấy em đau đớn ôm bụng mình như vậy nên anh đã rất lo lắng đưa em đến đây, em thấy thế nào rồi?"

Cô bật giật mình liền nói

"Em...em ổn rồi, chúng ta mau về thôi"

Anh tiếp lời

"Anh vẫn còn lo cho em, hay tạm thời em ở bệnh viện kiểm tra một ngày nữa rồi hần về nhà nhé"

Cô kiên quyết lắc đầu phản đối:

"Không, chúng ta mau về đi, em ghét ở bệnh viện lắm"

Nghe vậy anh đành gật đầu:

"Được rồi, nếu em đã muốn vậy thì anh không ép, bác sĩ đã bảo anh phải tâm bô cho em thật nhiều vào, anh cũng đã quyết định để đảm bảo sức khỏe của em lẫn con chúng ta, anh muốn chăm sóc em thật chu đáo nhất"

Tư Diệp vẫn lo lắng sợ anh đã biết về chuyện cái thai liên e dè hỏi:

"Thật...thật sao? Bác sĩ còn nói gì khác không?"

Anh đáp:

"Không, ông ta chỉ bảo vậy thôi"

Bỗng cô nhẹ lòng rồi mỉm cười thì Thuận Dương tiếp lời:

"Chuyện lúc nãy ở nhà anh cũng đã quyết định rồi, anh nghĩ Bạch Hiểu Nhiên đang cố tình hãm hại em nên anh sẽ không để cô ta ở nhà được nữa, em thấy thế nào?"

Tư Diệp bỗng vui mừng, cô đáp:

"Thuần Dương, em rất vui vì anh cuối cùng cũng thấy bộ mặt thật của cô ta rồi, nếu giữ cô ta lại thêm một ngày nào đó em sợ con chúng ta sẽ bị ảnh hưởng"

Anh mỉm cười

"Anh biết rồi, anh sẽ làm như ý em muốn"

...

Về đến Phó Gia, Thuận Dương vừa đỡ Tư Diệp bước vào nhà thì đã thấy Hiểu Nhiên đứng đó nhìn anh và Tư Diệp bằng nét mặt lo lắng. Anh đỡ Tư Diệp lướt qua cô lên phòng mất. Sau một hồi cũng bước xuống thì Hiểu Nhiên đã vội đi lại hỏi

"Lạc tiểu thư sao rồi? Cô ấy không bị gì chứ? Con của cô ấy có sao không?"

Anh đáp:

"Cái thai không sao"

Nghe vậy Hiểu Nhiên bỗng nhẹ lòng, cô đặt tay lên ngực mình thở phào nhẹ nhõm thì anh tiếp lời:

"Tôi cũng có chuyện muốn nói với cô"

Chợt cô ngạc nhiên

Vừa ngồi xuống ghế sofa, cô nhìn anh hỏi

"Thật sự không phải tôi làm đâu, anh tin tôi phải không?"

Anh ngồi ghế đối diện cô, trên tay là một bản hợp đồng rồi đặt xuống bàn thì cô ngạc nhiên trơ mắt

Anh lạnh nhạt nói

"Cô đã từng nói muốn nghỉ việc ở Phó Gia mà phải không? Đây là bản hợp đồng cô đã kí với tôi để trả nợ, hiện giờ không cần nữa, cô kí xong thì có thể đi"

Hiểu Nhiên chợt sững sờ hỏi

"Anh là đang muốn đuổi việc tôi? Không phải anh đã bắt buộc tôi phải hoàn thành mấy tháng còn lại như bản hợp đồng sao? Sao bây giờ lại..."

Anh đáp:

"Cô không cần phải ở đây nữa, kể từ bây giờ Phó Thuận Dương tôi chính thức hủy bỏ hợp đồng làm việc với cô, cô cũng không còn thiếu nợ tôi gì cả, ngoài ra cô cũng có thể sống một cuộc sống mà cô mong muốn"

Hiểu Nhiên chợt ngậm ngùi nhìn anh, khóe mắt bắt đầu đọng nước

"Có phải anh nghĩ tôi đẩy Lạc tiểu thư nên bây giờ mới muốn tôi rời khỏi Phó Gia không? Anh không tin tôi sao? Tôi hoàn toàn không cố ý chỉ là cô ấy cứ..."

Anh lại cắt lời rồi đứng dậy lạnh nhạt

"Chuyện này cô không cần giải thích nữa, đi đi, hãy làm những gì mình muốn, tôi đã cho cô tự do rồi"

"Tự do..."

Cô lẩm bẩm, anh bèn quay lưng bước đi mất, cô cảm tờ hợp đồng mình đã kí với anh lúc ban đầu. Tự hỏi lẽ ra mình phải vui mới đúng, nhưng chỉ cần anh tin cô không làm gì sai thì dù cô có rời khỏi Phó Gia cũng cảm thấy cam lòng, nhưng khoảnh khắc này cứ như anh không hề tin tưởng cô dù chỉ một chút. Cô nắm hai mép tờ giấy ấy khiến nó bắt đầu nhăn đi, ngừng uất ức mà tức giận lẩm bẩm

"Phó Thuận Dương đáng ghét, anh không tin tôi thì tôi mặc anh, vậy bây giờ tôi sẽ rời khỏi đây cho anh vừa lòng"

Buổi chiều, Hiểu Nhiên đã dọn xong mọi đồ đạc của mình vào vali, cô sờ cảm mình lắm lắm:

"Hình như mình còn quên thứ gì đó thì phải"

Chợt cô bất giác nhớ ra

"Đúng rồi, anh ta vẫn còn giữ sợi dây của anh Diệc Thiên tặng mình, mình không thể đi mà không có nó được"

Cứ thế cô đi lên phòng Thuận Dương, đứng trước cửa phòng anh thì cô lại lưỡng lự không dám gõ cửa.

(Nếu mình không gặp anh ta lấy lại sợi dây đó thì mình sẽ không có cơ hội lấy lại được)

Rồi cô nhíp mắt đành lấy hết can đảm gõ cửa phòng anh trong bối rối

Cánh cửa cũng bật mở, anh bước ra thì cô cúi mặt lấp lút:

"A...tôi...tôi định lên đây gặp anh lấy lại sợi dây"

Anh biết cô sẽ gặp anh lấy lại nó nên đã cất sẵn trong người. Rồi thò tay vào túi mình đưa ra nói:

"Trà cô, cô đi được rồi chứ?"

Cô cầm lấy sợi dây thì anh đã đi vào phòng mình đóng cửa lại một cách lạnh lùng mất

Cô bật méu môi nghĩ:

(Ngay cả lúc đuổi mình đi anh ta cũng có bộ mặt lạnh nhạt, đồ đáng ghét)

Ngoài cổng Phó Gia, cô kéo vali mình đứng đón taxi.

Anh thì lại đứng trên sân thượng rồi hướng mắt về phía cổng nhìn cô trước lúc rời đi, sợ dĩ anh làm vậy là vì không muốn cô bị Tư Diệp tiếp tục gây chuyện, thấy cô đã đón được taxi và bước lên xe đi dần, anh mỉm cười nhạt, một nụ cười buồn mà lắm lắm:

"Tôi xin lỗi"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Vừa về đến nhà mình, cô buông vali rồi ngồi xuống giường trong bực tức

"Thật đáng ghét, tôi sẽ không quay về Phó Gia nữa đâu, chúc anh và Lạc Tư Diệp có một cuộc sống hạnh phúc, đồ khó ưa"

Đang nhăn mày cau mặt thì bỗng điện thoại cô vang lên, cô thò tay vào túi xách mình lấy ra xem thì chợt ngạc nhiên khi người gọi đến là Diệc Thiên, liền hít thật sâu rồi thở phào lấy lại bình tĩnh bắt máy hỏi:

"A...anh Diệc Thiên, có chuyện gì ạ?"

Tiếng Diệc Thiên vọng ra bật hỏi:

"Hiểu Nhiên, em sao rồi? Anh nghe Thuận Dương nói đã đồng ý cho em nghỉ việc ở Phó Gia nên anh đã vội gọi cho em"

Cô mỉm cười đáp:

"À, em không sao, ngược lại em còn thấy rất vui khi anh ta đồng ý cho em rời khỏi Phó Gia nữa nên em đã dọn về nhà mình rồi"

Diệc Thiên yên lòng nói

"Vậy à, anh cứ lo lắng không biết em sẽ đi đâu, một lát anh đến nhà em được không?"

Cô ngạc nhiên rồi nhìn đồng hồ trên tường đã chỉ đến 5 giờ chiều, cũng vừa lo nghĩ vì 7 giờ tối đã phải đến quán cafe làm việc. Không thấy cô trả lời Diệc Thiên lại hỏi:

"Hiểu Nhiên, em vẫn còn nghe máy chứ?"

Cô cười gượng

"Vậy mấy giờ anh đến?"

Anh đáp:

"Anh đang làm việc, có thể đến 6 giờ tối sẽ xong, sẵn tiện mời em đi ăn luôn nhé"

Cô lấp mấp lườm lự

"Nhưng...nhưng hôm nay em không thể"

Anh ngạc nhiên hỏi:

"Sao vậy? Em bận gì sao?"

Cô đáp:

"À không, vậy lát nữa chúng ta gặp cũng được"

"Vậy lát gặp nhé"

Anh đáp rồi tắt máy mất. Cô thở dài nghĩ:

(Hôm nay đành tạm nghỉ một ngày vậy)

7 giờ 30 tại nhà hàng, Diệc Thiên nhìn Hiểu Nhiên ngồi đối diện bàn ăn mình. Anh để ý hôm nay cô lại đeo chiếc lắc tay anh tặng mà mỉm cười hỏi:

"Hôm nay anh thấy em đeo chiếc lắc tay đó, là vì đi cùng anh sao?"

Cô ngạc nhiên rồi ngượng nói

"A...không phải đâu"

Anh bật cười vì thái độ ngượng ngập của cô, bèn nói:

"Từ cái hôm Thuận Dương đến kéo em đi nên chúng ta vẫn chưa gặp nhau lần nào, hôm nay thấy em anh thật sự rất vui"

Cô lại ngượng mặt, mắt cúi xuống nhìn đùi mình rồi lấp mấp:

"A...có gì đâu chứ, mà dạo này anh bận lắm ạ?"

Diệc Thiên gạt đầu, tay cầm dao vừa cắt miếng thịt bò trên đĩa vừa đáp:

"Đúng vậy, do chỉ có một mình anh quản lý tập đoàn Lăng Thị lại vừa quản lý cả cửa hàng nên không có thời gian, giá như Lăng Nhất chịu quay về giúp anh một phần thì đã đỡ biết mấy"

"Lăng Nhất"

Cô lẩm bẩm rồi bật nghĩ

(Đúng rồi, anh Diệc Thiên vẫn chưa biết Lăng Nhất đang làm ở quán cafe cùng mình, nếu nói ra anh ấy có bất ngờ không?)

"Ừm...anh Diệc Thiên, em có chuyện này muốn nói với anh"

Cô ấp úng nói thì Diệc Thiên ngạc nhiên:

"Em muốn nói gì?"

Cô đáp:

"Thật ta Lăng Nhất...anh ta đang đi làm cùng em"

"Sao?"

Vừa nói ra bỗng Diệc Thiên đã ngạc nhiên không kém.

Một hồi sau

Khi Diệc Thiên dừng lại trước quán cafe hầu nữ. Anh ngơ ngàng nhìn qua lớp cửa kính ra vào mà ngạc nhiên không tưởng. Lãng Nhất đang trong bộ đồ đồng phục nhân viên và đang làm việc rất chăm chỉ. Hiểu Nhiên đứng bên cạnh lên tiếng:

"Hiện anh ấy đã làm cùng em mấy ngày rồi, em cũng không ngờ anh ấy rất biết cách làm thu hút khách nữ, còn nói chuyện rất cởi mở nữa"

Diệc Thiên lắc lư đầu không tin vào mắt mình

"Anh chưa bao giờ thấy Lãng Nhất thế này, khi nãy em nói nó đi làm anh còn không tin nhưng bây giờ anh có thể tin rồi"

Cô mỉm cười hỏi

"Anh không định vào trong sao?"

Diệc Thiên lắc đầu nói:

"Nó sẽ không vui nếu như thấy anh"

Cô ngạc nhiên:

"Nhưng chẳng phải anh muốn gặp Lãng Nhất sao? Sao bây giờ lại không muốn vào?"

Chợt anh nhìn cô tiếp lời

"Không, được nhìn thấy nó bắt đầu thay đổi mà không còn đến các chốn ăn chơi như xưa nữa, anh đã thấy mãn nguyện rồi"

"Ồ...vâng"

Cô đành gật đầu mỉm cười hiểu ý vui thay.

Khi Diệc Thiên vừa lái xe đi mất, cô quyết định bước vào quán cafe thì mọi người đều hướng nhìn cô. Tiểu Mễ chợt đi lại nói:

"Hiểu Nhiên, cô cuối cùng cũng đến rồi"

Cô đi lại đáp:

"Xin lỗi, tôi đến muộn"

Tiểu Mễ lại nói:

"Đừng lo, chuyện của cô ở Phó Gia tôi đã biết và nói giúp quản lí thông cảm rồi, cô vào thay đồ đi"

Hiểu Nhiên gật đầu thì Tiểu Mễ nắm tay cô lại tiếp lời

"Mà khoan đã, khi nãy không thấy cô đến nên Lãng Nhất anh ta cứ hỏi về cô đấy, cứ tưởng hôm nay cô có chuyện gì đó nên không đến làm"

Cô mỉm cười rồi nhìn bóng lưng Lãng Nhất từ xa đáp:

"Tôi biết rồi"

Phía bên kia, Lãng Nhất đứng trước bàn ba người khách nữ mỉm cười hỏi:

"Xin hỏi mấy vị tiểu thư xinh đẹp đây dùng gì?"

Ba cô gái đó cười hí hửng nhìn nhau xì xào

"Đẹp trai quá"

"Đúng là mẫu người của tôi, phong cách của anh ấy tôi rất thích"

"Có nên xin số không?"

Một cô gái lên tiếng:

"Cho hỏi anh có sử dụng instagram không? Chúng ta kết bạn nhé"

Anh mỉm cười đáp

"Tôi không sử dụng tài khoản gì cả, thay vì muốn gặp hay nói chuyện với tôi các cô có thể đến đây"

Nghe vậy mấy cô gái đó vui mừng nói

"Vậy ngày nào tôi cũng đến"

"Tôi sẽ đến đây thường xuyên luôn"

Sau vài phút Lăng Nhất cũng bước vào quầy pha chế, anh lên tiếng:

"Cho một soda và hai nước cam"

Bỗng không thấy ai anh đành chờ dài:

"Sao không có ai vậy?"

Đúng lúc Hiểu Nhiên vừa bước ra từ phòng thay đồ, anh quay lại thì ngạc nhiên. Cô đang chỉnh lại chiếc váy đồng phục hầu nữ của mình, mái tóc nâu xoắn lộn dài đến lưng trong thật dễ thương khiến Lăng Nhất phải ngơ ngếch. Cô nhìn anh nói

"Lăng Nhất, hình như nhân viên pha chế vừa bận đột xuất nên đi rồi, hôm nay tôi sẽ vào thay thế, anh cần gì sao?"

Anh lắp bắp

"À...một cốc cafe đen..."

Bỗng anh sực giật mình vì đầu óc bây giờ trống rỗng

(Khoan đã, ba cô gái đó đã gọi gì ấy nhỉ?)

Hiểu Nhiên đi lại quầy nước lăm bầm hỏi lại

"Một cafe đen sao?"

Khi cô vừa đặt tách xuống chuẩn bị pha cafe thì anh lên tiếng:

"Khoan đã, hình như tôi nhầm, là một soda và hai nước cam mới đúng"

Rồi anh cười ngêch mặt ra khiến cô nheo mày

"Thật là, tôi xem nữa đã làm cafe rồi đấy"

Khi cô vừa chăm chú pha nước cam thì anh tiến tới bật hỏi

"Sao hôm nay cô đến trễ vậy? Tôi còn tưởng là cô nghỉ làm"

"Tôi có chút việc nên đến trễ, thay vì đứng đây hỏi chuyện anh cũng đi lấy lon soda đi, nó có sẵn trong tủ lạnh đấy"

Anh ngượng mặt quay lưng đáp:

"À...ừ"

Một lát sau khi làm xong hai ly nước cam, cô nói:

"Anh mang ra cho khách đi, nếu cần gì cứ vào nói tôi"

Anh gạt đầu rồi mang đi ra ngoài thì Tiểu Mễ cũng vừa đi vào trêu ghẹo lên tiếng:

"Cô Hiểu Nhiên, cho tôi hai ly trà nóng nào"

Hiểu Nhiên cau mày:

"Cô là ý gì?"

Tiểu Mễ bật cười đáp:

"Cô sướng thật, không còn làm ở Phó Gia nữa rồi, không còn cô nữa ở đó nữa nên tôi có chút tủi thân"

Hiếu Nhiên vừa pha trà vừa nói:

"Chúng ta sẽ gặp ở quán cafe này mỗi buổi tối mà, tôi cũng rất vui vì khi rời khỏi Phó Gia rồi vẫn còn được làm việc cùng cô, cả Lăng Nhất nữa"

Rồi Hiếu Nhiên đặt hai tách trà nóng lên khay của Tiểu Mễ thì Tiểu Mễ nhắc lên đáp:

"Nhưng cô đi rồi sẽ không còn ai vào làm bếp nữa, cô biết gì không hỏi chiêu chủ nhân ngài ấy còn vào bếp gọi tên cô, nhưng đi vào chỉ thấy tôi nên ngài ấy đã quay đi mất, tôi đoán ngài ấy rất nhớ cô đấy"

Dứt lời Tiểu Mễ đi ra ngoài mất thì Hiếu Nhiên nheo mày phồng má lắm lắm:

"Hừ, anh ta mà nhớ tôi thì trời sẽ sập mất, tôi không tin đâu"

...

Hơn 9 giờ tối, bỗng cơn mưa bắt đầu rơi dần rào rạt bên ngoài thật lớn. Thuần Dương đóng cửa bang công mình lại rồi đi vào ngã người ra giường, tay gác lên trán thờ dài ngẫm nghĩ:

(Cô ấy đã rời khỏi nhà được hơn 5 tiếng rồi)

Chợt anh nhớ lại lúc sáng đã lạnh nhạt và vứt bản hợp đồng chấm dứt công việc của cô lên bàn, nét mặt cô lúc ấy dường như rất hụt hẫng. Anh bật ngồi dậy vô đầu vì sự ngu ngốc tột cùng của mình:

"Đáng lí ra lúc sáng mình nên nói chuyện đàng hoàng một chút thì có phải hay hơn không? Tại sao lại tỏ ra lạnh lùng đối với cô ấy như vậy chứ?"

Rồi anh đập đầu vào gối mình không ngừng tự trách bản thân

"Tại sao mình lại hồ đồ như vậy, có lẽ Hiếu Nhiên đang nghĩ mình thật sự đuổi việc cô ấy đi, thật ngu ngốc mà"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Tại quán cafe, mưa càng lúc càng lớn xào xạc trước cửa ra vào. Khách cũng càng ngày càng ít đi và rời khỏi quán dần thì Tiểu Mễ lo lắng nhìn qua cửa sổ nói:

"Mưa lớn quá, liệu lát nữa tôi có thể về được không?"

Lăng Nhất đi đến vỗ vai cô

"Đừng lo, còn có tôi mà"

Tiểu Mễ ngạc nhiên thì Hiếu Nhiên cũng bước đến gần lên tiếng:

"Tiểu Mễ cô yên tâm đi, Lăng Nhất tiện đường đi ngang Phó Gia nên anh ta sẽ đưa cô về mà"

Tiểu Mễ lại lo lắng hỏi:

"Nhưng còn cô thì sao? Cô không còn về Phó Gia được nữa"

Cô mỉm cười:

"Không sao đâu, tôi đón taxi về cũng được"

Lăng Nhất liền nói

"Nhưng giữa đường xá mưa lớn thế này rất khó có taxi đi ngang, hay là để tôi đưa cô về luôn"

Hiếu Nhiên xua tay từ chối

"Không cần đâu, nhà của tôi ngược hướng nhà anh nên anh cứ đưa Tiểu Mễ về được rồi, tôi tự lo được"

Anh lại kiên quyết nói:

"Không được, sao tôi có thể để cô đi về một mình như vậy chứ?"

Cô đáp:

"Cảm ơn nhưng đừng lo lắng cho tôi, tôi về được mà"

Nghe cô nói vậy thì Lăng Nhất đành hết cách im lặng.

Nhưng rồi một hồi sau khi đóng cửa quán cafe, thấy Hiểu Nhiên vẫn đứng cố tìm taxi bên lề đường thì Lăng Nhất lên tiếng:

"Cô đúng là ngang bướng, lên xe đi, tôi đưa cả hai về"

Tiểu Mễ cũng nói:

"Hiểu Nhiên, Lăng Nhất có lòng tốt như vậy cô cũng lên xe đi, anh ấy không thấy bất tiện đâu"

"Nhưng mà..."

Cô lưỡng lự thì Tiểu Mễ kéo tay cô nói:

"Đi thôi, mưa lớn thế này cô có đứng mãi cũng chả thấy có xe nào đi ngang đâu"

Cô đành gật đầu rồi cùng Tiểu Mễ bước lên xe máy.

Một lúc sau, Lăng Nhất vừa lái vừa nói:

"Mưa lớn thật, hình như thời tiết có báo là giông bão đấy"

Hiểu Nhiên bĩu môi:

"Sao hôm nay lại xui xẻo thế này? Vừa bị đuổi khỏi Phó Gia còn gặp bão nữa"

Nghe vậy anh ngạc nhiên bật hỏi:

"Cô không còn làm ở Phó Gia nữa à?"

Cô gật đầu thì Tiểu Mễ nói:

"À do có chút chuyện nên cô ấy nghỉ việc rồi, mà anh có lái xe được không? Vì tôi thấy phía trước khó nhìn quá"

Phía trước xe, nước mưa không ngừng tạt vào kính thì anh mỉm cười nói:

"Không sao, tôi vẫn lái được mà"

Tiểu Mễ đáp:

"Thật may vì có anh, nếu không thì hôm nay tôi và Hiểu Nhiên có lẽ sẽ không về được nhà đâu"

Anh bật cười thì Hiểu Nhiên lên tiếng:

"Lăng Nhất, bây giờ anh đưa tôi về trước rồi tiện đưa Tiểu Mễ về Phó Gia luôn phải không? Vì căn hộ anh tiện đường đi ngang Phó Gia mà"

Anh vừa lái xe vừa đáp:

"À...thật xin lỗi, tôi định đưa Tiểu Mễ về trước nên đang trên đường đến Phó Gia"

Hiểu Nhiên chợt ngạc nhiên:

"Nếu vậy khi đến Phó Gia anh sẽ phải chạy ngược về nhà tôi một đoạn lận đấy, sau đó lại cất công chạy đến căn hộ của anh không phải rất bất tiện sao?"

Anh mỉm cười đáp:

"Tôi không ngại đâu, cô yên tâm, cũng gần đến Phó Gia rồi"

Vài phút sau xe dừng lại. Tiểu Mễ bước xuống xe kéo một chiếc ô đã mang sẵn ra rồi nhìn Lăng Nhất và Hiểu Nhiên nói:

"Hai người về đi, cảm ơn nhé"

Lăng Nhất mỉm cười vẫy tay

"Cô vào nhanh đi, mưa còn lớn lắm đấy"

Tiểu Mễ gật đầu rồi quay lưng chạy nhanh vào Phố Già. Hiểu Nhiên cũng bồi hồi nhìn về ngôi biệt thự mình đã ở mấy tháng đến mức quen thuộc, bây giờ lại không trở về nữa nên có chút không quen. Lăng Nhất bắt đầu lái xe đi, anh vừa hỏi:

"Cô có lạnh không?"

Cô đáp:

"À không"

30 phút sau đến một chung cư lớn. Anh dừng xe vào bãi đậu xe thì Hiểu Nhiên thấy lạ bật hỏi:

"Ơ...tới nhà tôi rồi sao?"

Cô nhìn qua ô cửa xe thì ngạc nhiên thì anh đáp:

"Xuống xe đi, chỗ này không có nhà đâu"

Cô lẩm bẩm:

"Không có nhà, là sao vậy? Không phải đến nhà tôi sao?"

Anh bước xuống xe rồi bật mở cửa chỗ cô ngồi nói:

"Đi theo tôi"

Cô đành bước xuống xe rồi lảo đảo đi phía sau anh, sau khi bước ra khỏi thang máy và đến tầng 5 của chung cư. Cô nghi hoặc lên tiếng hỏi:

"Này, đây là chung cư mà, anh đang đưa tôi đi đâu thế này?"

Lăng Nhất vừa đi đến cửa một căn hộ vừa mở khóa nhìn cô nói:

"Đương nhiên là căn hộ của tôi, cô nghĩ bây giờ mưa lớn thế này tôi nào rảnh đưa cô quay lại nhà cô chứ, hơn nữa sẽ rất nguy hiểm nên tôi đưa cô về đây"

Cô sực giật mình:

"Cái gì? Lăng Nhất anh đang làm gì vậy? Anh đã nói sẽ đưa tôi về nhà mà"

Anh tiến tới kéo tay cô nói:

"Vào trong đi, tôi không làm gì cô đâu"

Cô giật tay lại nói:

"Này anh đừng lừa tôi, cho dù chúng ta có quen biết nhưng tôi vẫn không tin anh đâu, anh đã nói sẽ đưa tôi về nhà nhưng anh lại đưa tôi đến căn hộ của anh, hơn nữa anh còn sống một mình nữa, anh tính làm gì tôi vậy hả?"

Anh nheo mày:

"Tôi có sống một mình đâu, cô yên tâm đi, vào trong sẽ biết"

Nghe vậy cô bật hỏi:

"Anh thật sự không sống một mình? Hay là anh sống với tên đàn ông nào khác, có thể là bạn anh chẳng hạn"

Anh cao mày đáp:

"Thôi nào, tôi thề với cô không có tên đàn ông nào khác ngoài tôi đâu"

Nghe vậy cô đành nghĩ nghĩ:

(Mình có nên tin tưởng anh ta không? Dù sao cũng quen biết không lâu, hơn nữa anh ta lại là em trai của anh Diệc Thiên nữa, có sao không nhỉ?)

Thấy cô lưỡng lự, Lăng Nhất đi vào nhà nhìn cô nói:

"Nếu cô không vào thì ngủ bên ngoài đi, tôi đã nói hết lời với cô rồi"

Khi anh gần đóng cửa lại thì cô lên tiếng:

"Khoan đã, anh còn sống cùng người khác đúng không? Nếu không phải đàn ông thì là phụ nữ à? Hay là trẻ con?"

Anh đáp:

"Cũng có thể nghĩ như vậy, vào đi, tôi thuê chỗ này rộng lắm"

Cô bấu môi:

(Ai quan tâm chuyện đó chứ? Anh ta cứ thản nhiên như vậy làm mình bất an thật)

Sau một hồi cô cũng bước vào trong, Lăng Nhất chốt đóng cửa lại và khóa thật chặt thì Hiểu Nhiên lại bật run lo lắng quay lại hỏi:

"Này sao anh lại khóa cửa vậy?"

Anh quay lại nói:

"Cô muốn ăn trộm vào nhà sao?"

Cô bật run thì anh lướt qua cô nói:

"Tạm thời cô cứ ngủ ở đây một đêm đi, ngoài trời mưa lớn nên tôi không thể đưa cô về nhà được"

Cô bỗng nhìn xung quanh căn phòng rộng bật hỏi:

"Nhưng tôi có thấy ai sống cùng anh đâu? Anh..."

Lăng Nhất bỗng nhắc con mèo xám gần đó lên nói:

"À ý tôi nói là con mèo này, nó sống cùng tôi, tôi có sống một mình đâu"

Cô to mắt miệng rộng rồi tỏ tay:

"Anh...anh rõ ràng nói có phụ nữ hay trẻ con sống cùng anh mà"

Anh trơ mặt hỏi:

"Tôi nói vậy khi nào, con mèo này là giống cái"

Cô nắm hai lòng bàn tay chỏ ra sau nhíp mắt bật quát:

"Tôi không biết, anh lừa tôi đúng không?"

Lăng Nhất bật cười nhạt đặt con mèo xuống đất rồi nhìn cô nói:

"Cô thôi ngay thái độ sợ run người đó đi, phòng tắm đằng kia cô có thể dùng sau đó tới tôi"

Cô đen mặt rồi tưởng tượng:

(Theo như những bộ phim mình đã xem thì những tên háo sắc thường để con mồi của chúng tắm rửa thật sạch sẽ sau đó mới ăn)

Rồi cô lắc đầu nói:

"Tôi không tắm"

Anh cao mày:

"Gì chứ? Tôi không ngờ cô lại người ở bản như vậy, cô không tắm thì tôi tắm"

Sau đó Lăng Nhất đi lấy quần áo rồi bước vào phòng tắm đóng cửa lại mất. Hiểu Nhiên thở phào không ngừng lo lắng:

(Nhất định không bình thường, mình thật ngu ngốc quá mới để anh ta lừa vào đây, hơn nữa anh ta còn thân thiện như vậy nên mình đã không cảnh giác, làm sao ra khỏi đây hả trời?)

Hơn 10 giờ tối, Lăng Nhất ngồi chéo chân trên ghế sofa trong chiếc áo choàng tắm, tay lật cuốn sách liếc mắt nhìn Hiểu Nhiên vẫn ngồi lì trong run sợ ở ghế trước mặt, anh thở dài nghĩ:

(Cô gái này đang nghĩ cái quái gì vậy?)

Anh bật hỏi:

"Cô không định đi tắm sao?"

Cô nhìn anh mếu máo nói:

"Không, anh có ý định gì đó với tôi phải không? Nếu vậy tôi thà ở bẩn thì hơn"

Anh đỡ trán mình rồi đóng cuốn sách lại tiến lại gần cô thì cô bật sợ hãi nói:

"Anh...anh lại đây làm gì?"

Anh nhìn cô nói:

"Tôi không làm gì cô đâu, đi tắm đi"

Hiểu Nhiên vẫn nhíp mắt lắc lư đầu:

"Không, nếu tắm thì tôi làm gì có đồ thay chứ, với lại ai biết được anh sẽ làm gì tôi"

Lăng Nhất đi vào tủ quần áo mình lấy bừa cho cô một cái áo sơ mi của anh rồi tiến lại đưa cô nói:

"Cô mặc tạm áo tôi đi, hơi rộng nhưng vừa đây"

Cô đỏ mặt nói:

"Anh không thấy ngại sao? Tại sao có thể thân thiện đưa tôi cái áo của anh chứ? Anh có biết nếu mặc cái áo này vào nó sẽ rất ngắn không?"

Lăng Nhất đáp:

"Cô làm ơn có suy nghĩ bình thường đi được không? Tôi thề sẽ không làm gì cô hết"

Hiểu Nhiên bật đứng dậy ôm chiếc áo sơ mi anh nói:

"Tôi không tin, trừ khi cả đêm hôm nay anh phải chứng minh anh không có ý định xấu với tôi đi"

Lăng Nhất thở dài nói:

"Được rồi, cô muốn tôi làm gì?"

Một lát sau cô lấy băng keo xoay quanh hai cổ tay anh chụm vào nhau, anh ngạc nhiên bật hỏi:

"Này cô là đang có ý gì? Sao lại trói tôi?"

Cô lại tiếp tục trói chân anh lại bằng băng keo cuộn rồi đẩy anh lên ghế sofa, sau đó xoa hai bàn tay mình nhìn anh yên tâm nói:

"Được rồi, như thế này tôi sẽ yên tâm hơn"

Rồi cô cầm áo sơ mi anh đi vào phòng tắm mất thì Lăng Nhất ngo ngoáy tay chân vì đã bị trói chặt, anh lấy người trên ghế sofa rồi ngã xuống đất nheo mày nói lớn:

"Này Hiểu Nhiên, sao cô có thể làm vậy được chứ? Tôi không thể gỡ ra được"

Trong phòng tắm, cô vừa vịn vòi sen vừa đáp:

"Phải chịu thôi, ai bảo anh là đàn ông chứ"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

Một lát sau Hiểu Nhiên bước ra với chiếc áo sơ mi ngắn đến sát đùi. Cô vừa lau tóc mình vừa vui sướng nói

"Đúng là tắm xong thoải mái hẳn a"

Lúc này Lăng Nhất nằm dưới sàn vì tay chân bị trói chặt, cô thì lại bước đến gần khiến anh chuyển mắt chỗ khác, mặt có vài ba gạch đỏ ngượng lớn giọng

"Đừng bước lại gần tôi đồ ngốc"

Cô ngạc nhiên khựng chân lại đáp

"Nhưng anh ngã xuống đất rồi kìa, dù gì đây cũng là nhà anh hay là anh lên giường ngủ đi, tôi sẽ ngủ ở sofa"

Lăng Nhất vẫn không nhìn cô thẹn trả lời

"Cũng được nhưng tôi bị trói thế này làm sao đi vào phòng mình được chứ?"

Hiểu Nhiên lại tiến tới gần mỉm cười nói

"Vậy thì tôi đỡ anh lên"

Nhưng anh liền bật từ chối lên tiếng

"Dừng...dừng lại, nếu cô cứ đến gần tôi thì phía dưới của cô..."

Cô ngạc nhiên thì sức nhận ra mình đang mặc chiếc áo sơ mi rất ngắn của Lăng Nhất, nếu bước lại gần anh sẽ càng ngày càng thấy quần lót của cô mất. Cô đỏ mặt lúng túng hỏi

"Anh...anh đã thấy gì rồi?"

Lăng Nhất ngượng đáp

"Chính vì thế tôi mới bảo cô đừng lại đây, đồ ngốc này"

Cô sức nói

"Hay anh nhắm mắt lại đi, như vậy tôi mới có thể đỡ anh ngồi dậy được"

Lăng Nhất bèn hỏi

"Tôi đã thề sẽ không làm gì cô rồi mà, tại sao cô còn trói tôi chứ?"

Cô xòe tay bấu môi

"Ai tin được nữa đêm anh sẽ làm gì tôi chứ? Thôi thì cứ ráng chịu đựng cho đến hết đêm nay đi"

Anh bật ngượng rồi đành nhắm mắt

"Vậy cô mau đỡ tôi ngồi dậy đi, nằm dưới sàn làm tôi khó chịu quá"

Cô đành tiến lại gần trả lời

"Vậy được, đừng mở mắt ra nhé"

Tiếng bước chân dần bước đến, trán Lăng Nhất chợt đỏ mồ hôi dọc xuống cằm, vừa đi đến cô khụy chân xuống nói:

"Nhưng mà tôi trói tay anh thế này, liệu nữa đêm anh muốn đi vệ sinh thì phải làm sao đây?"

Anh liền mở mắt ngượng đáp

"Biết như vậy thì đừng trói tôi chứ"

Vừa đập vào mắt anh là cặp đùi trắng muốt của cô khiến anh đỏ mặt nhanh chóng nhắm mắt lại khó chịu nói lớn

"Tại sao cô lại ngồi sát tôi vậy hả?"

Hiếu Nhiên giờ tay đến cời băng keo ở chân anh thì anh ngạc nhiên hỏi

"Cô làm gì vậy?"

Cô đáp:

"Tôi sẽ gỡ trói chân cho anh nhưng tay thì không, như vậy sẽ cho anh thoải mái hơn"

Vừa cời trói chân xong thì anh cũng ngồi dậy được, cô tiếp lời

"Anh vào phòng ngủ đi, tôi sẽ ngủ ở sofa"

Anh bèn đáp

"Không, cô ngủ ở giường đi, tôi là đàn ông nên việc nhường cô là trên hết"

Sau đó anh đi lại ghé ngồi xuống thì cô xoay người nhìn anh

"Nếu anh đã muốn vậy thì tôi không ép, ngủ ngon nhé"

Cô vừa đi vào phòng tắt đèn tắt rồi nằm lên giường kéo chăn lên người. Lăng Nhất cũng nằm gọn yên trên ghế sofa dù hai tay đã bị trói lại để cô bớt cảm giác bất an.

Đồng hồ cứ tích tắc giữa đêm đã hơn 1 giờ sáng. Con mưa bên ngoài cũng dừng lại lúc nào không hay biết mà tạo nên một không gian vắng lặng.

Lăng Nhất chao mảy vì vẫn không thể ngủ được, anh bật ngồi dậy rồi liếc nhìn căn phòng Hiếu Nhiên đang nằm, dường như cô đã ngủ đi mất.

Đành đứng dậy đi vào bếp tìm một con dao rồi cúi xuống ngậm lấy nó cố cửa qua miếng băng cuộn trên tay.

Sau một hồi miếng băng ấy cũng rách ra dần thì tay anh cũng được gỡ trói. Anh thờ dãi vứt miếng băng trói đó vào sọt rác rồi ngẫm nghĩ:

(Cô ta cảnh giác quá mức rồi)

Rồi anh đi vào phòng mình nhìn cô đang nằm trên giường ngủ ngon giấc mỉm cười nghĩ:

(Thật may cho cô vì tôi còn nhân tính, nếu là người khác thì cô toi rồi, cô gái ngốc)

Anh cúi xuống vén lọn tóc của cô bên tai qua kia rồi sức nhận ra

(Tại sao một cô gái tốt như vậy mình không để ý ngay từ đầu nhỉ? Mãi đến bây giờ mới thấy mình mới là người ngu ngốc)

Chợt cô xoay lưng qua bên kia thì anh đứng dậy lăm bằm

"Ngủ ngon"

Sáng hôm sau, tiếng chim ríu rít ngoài cửa kèm theo ánh nắng rọi vào bên má Hiếu Nhiên. Cô nhắm mắt mở mắt dần rồi ngồi dậy, vừa bước xuống giường đi ra ngoài dụi mắt thì đã không thấy Lăng Nhất ở ghế sofa đâu. Đột nhiên một mùi hương của thức ăn thoang thoảng qua đầu mũi, cô ngạc nhiên đi vào bếp theo tiếng gọi của mùi hương ấy. Một chàng trai với mái tóc trắng đang đứng trước bếp rất thuần thực, tay thái những miếng thịt thật nhỏ rồi cho vào nồi. Cô tiến tới lên tiếng:

"Thơm quá đi mất"

Lăng Nhất ngạc nhiên quay lại hỏi

"Cô dậy rồi, đã rửa mặt chưa đấy?"

Cô bật cười:

"Tôi vừa dậy vì bị mùi thơm thức ăn của anh dụ dỗ đến đây đây, không ngờ anh cũng biết nấu ăn, tài thật"

Lăng Nhất bật cười nhẹ nói:

"Tôi sống một mình nên việc tự nấu ăn là chuyện bình thường, nhớ lại hồi xưa còn làm một tên thiếu gia ăn chơi thì tôi chẳng biết rửa bát nữa huống gì là nấu ăn"

Hiếu Nhiên đáp

"Thật à, nhưng bây giờ anh sống tự lập như vậy rồi, còn biết làm mọi công việc nhà nữa, anh không giống một thiếu gia chút nào"

Lăng Nhất búng vào trán cô thì cô chao mày hỏi:

"Anh làm gì vậy?"

Anh đáp:

"Mau đi rửa mặt đánh răng đi, sau đó còn ra ăn sáng"

Cô gật đầu rồi đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân mất. Anh nhìn bóng lưng cô đi mỉm cười nhẹ rồi quay lại tắt bếp.

Bên trong phòng tắm đầy hương thơm, Hiếu Nhiên đi vào ngẫm nghĩ:

(Bây giờ mình mới để ý phòng tắm nhà anh ta thơm thật, hơn hẳn nhà mình nữa)

Chợt thấy bàn chải đánh răng còn mới chưa khui hộp trên mặt tủ ở nhà tắm.

Cô cảm lên ngạc nhiên tự hỏi:

"Là anh ta vừa mua cho mình sao?"

...

Một lát sau trên bàn ăn, cô gấp thử các món trên bàn vừa ăn vừa vui sướng nói:

"Ngon quá"

Lăng Nhất phì cười:

"Được rồi, cô không cần phải khen tôi như vậy đâu"

Cô nhíp mắt:

"Nhưng ngon thật mà, tôi không đùa đâu, anh vừa đẹp trai lại nấu ăn ngon như thế chắc không ít cô gái bị thu hút nhỉ?"

"Thế cô có bị thu hút không?"

Anh chợt hỏi thì cô ngạc nhiên, anh bật cười:

"Tôi đùa thôi"

Bỗng cô sực nhận ra:

"Ồ...khoan đã, rõ ràng hôm qua tôi đã trói tay anh rồi mà"

Anh cầm chén cơm vừa nhai vừa đáp:

"Đây là nhà tôi nên dù cô có trói tôi bằng gì đi nữa tôi cũng sẽ tự mình tìm cách thoát được, làm ơn đi"

Hiếu Nhiên bỗng giật mình hỏi

"Này vậy tối qua anh không làm gì tôi chứ?"

Anh nheo mày:

"Tôi có làm gì hay không lẽ ra cô là người nên biết chứ?"

Cô ngẫm nghĩ:

(Chắc tối qua không sao đâu nhỉ, thân thể mình vẫn cảm thấy bình thường)

Đột nhiên chú mèo lông xám đi đến không ngừng kêu "meo meo" thì cô ngạc nhiên.

"Ồ...con mèo"

Lăng Nhất đặt chén com mình xuống bàn bật đứng dậy khỏi ghế nói:

"Hình như nó đói rồi, để tôi cho nó ăn đã"

Rồi anh đi vào bếp mở một chiếc tủ, sau đó lấy ra một gói thức ăn dành cho mèo đi đến gần cô tiếp lời

"Mèo của tôi chỉ ăn được thức ăn thối, và mỗi khi đói nó đều kêu liên tục như vậy"

Khi thức ăn được đổ ra một chiếc khay nhỏ. Chú mèo ấy vừa ăn vừa được anh vuốt ve một cách âu yếm thì Hiểu Nhiên mỉm cười hỏi

"Nó hiền lành quá nhỉ, tất cả là nhờ anh sao?"

Anh đáp

"Có lẽ vậy"

Bỗng cô lại gần khuỷu gối xuống, xoa lấy đầu anh thì anh ngạc nhiên, cô mỉm cười nói:

"Ồ đây cũng có một con mèo to xác nữa này, hơn hẳn lại rất dễ thương"

Anh ngượng mặt nói:

"Cô làm gì vậy? Đừng xem tôi là con mèo chứ?"

Cô chuyển mắt nhìn chú mèo xám đang ngồi liếm tay mình, rồi nhìn Lăng Nhất bật cười đáp:

"Nhưng anh thấy không? Anh rất giống mèo, hahaha"

Anh bật ngượng rồi xoay mặt đi lăm bầm:

"Là cô mới đúng"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Một lát sau tại bồn rửa bát.

Hiểu Nhiên kéo hai tay áo mình lên nhìn Lăng Nhất bên cạnh hưng phấn nói:

"Để tôi rửa bát cho, dù gì tôi cũng đã được anh nấu cho ăn nên cũng muốn phụ một chút công việc"

Anh lên tiếng

"Không cần đâu, để tôi làm"

Chợt cô đẩy tay vào người anh từ chối

"Đây là công việc của tôi, anh cứ đứng xem hay làm gì đó cũng được"

Tiếng vòi nước bắt đầu xả xuống bồn rửa. Lăng Nhất nhìn bóng dáng Hiểu Nhiên đang rửa từng chiếc bát vui vẻ hát hò hăng say.

"Là là la...."

Đột nhiên hình ảnh cái ngày anh sống ở nhà Tư Diệp bỗng hiện lên, ngày đấy cô vừa ra ngoài và mở cửa trở về nhà, chợt giật mình vì các tiếng động vang lên trong nhà bếp mà hốt hãi chạy vào xem

"Nhất Nhất, anh đang làm gì nhà tôi thế hả?"

Anh quay lại ngò mặt trả lời:

"Em đã bảo anh rửa bát nhưng anh thấy mấy công việc này không phù hợp với anh, đường đường là nhị thiếu của Lăng Thị sao anh có thể đi làm mấy việc này chứ?"

Bổng Tư Diệp lại nhăn mặt hơn và nói lớn

"Giờ chứ? Ngày nào anh cũng làm vỡ đồ, anh nghĩ bây giờ anh còn là một công tử nữa sao? Tôi không thể chứa một kẻ vô tích sự như anh ở đây thêm được"

Kí ức ấy lại quay về khiến Lăng Nhất bật cười nhạt làm Hiểu Nhiên ngạc nhiên. Anh cầm bát lên vừa rửa cùng cô vừa nói:

"Để tôi giúp cô, tôi muốn cho cô thấy công việc này tôi vẫn làm được, tôi không phải một kẻ vô tích sự phải không?"

Cô ngạc nhiên bật cười:

"Tôi đã nói anh vô tích sự khi nào, anh cũng có ưu điểm chỉ là anh không nhận ra thôi"

Anh mỉm cười, trong lòng dường như đã thấy thoải mái hơn, vì sau những lời thị phi chê bai chế giễu, anh cũng được một cô gái cho thấy bản thân mình không hề bất tài.

...

Chủ nhật đến, Hiểu Nhiên vừa đi trên đường. Bỗng cô sực ngạc nhiên khi các biển dán quảng cáo khắp nơi đều là ảnh sắp cưới của Thuận Dương và Tư Diệp. Mọi người đều vây lấy nhau xì xào đứng trước biển quảng cáo đỏ chỉ tro bàn tán.

Cô tiến tới nhìn tờ giấy quảng cáo một hồi, đó là anh và Tư Diệp trong bộ trang phục cưới thật đẹp mắt và cao quý. Cô bật cười nhẹ lắm lắm

"Ha, hai người thật xứng đôi, một người ngu ngốc không phân biệt đúng sai, còn một người vừa cộc cằn lại giỏi diễn xuất, cuối cùng hai người cũng sắp được bên nhau rồi"

"Ting"

Bỗng tiếng chuông tin nhắn điện thoại vang lên, cô lấy điện thoại mình ra ngạc nhiên lắm lắm

"Là tin nhắn từ anh Diệc Thiên, anh ấy gửi gì ấy nhỉ?"

Cô tò mò bèn nhấp vào xem thì màn hình hiện lên vài dòng chữ:

[Hiểu Nhiên, ba ngày nữa là lễ cưới của Thuận Dương và Tư Diệp diễn ra, anh muốn hỏi là em có rảnh không? Đi cùng anh đến dự được chứ?]

Bỗng cô chao mày:

"Cái gì chứ? Sao mình lại phải đến dự đám cưới của tên khốn kiếp đó? Mình không đi đâu"

Cô nhấp tin nhắn:

[Xin lỗi, đó là đám cưới của Phó Thuận Dương, một người như em có thể đến dự sao?]

Sau đó cô nhấp gửi đi liền nghĩ:

(Mình vẫn nên từ chối khéo anh Diệc Thiên, vì vốn dĩ có được mời hay không mình cũng không muốn đến)

"Ting" bỗng tin nhắn chuyển đến, cô lại cầm lên xem lắm lắm

[Có thể, chỉ cần em đi cùng anh thì hoàn toàn đều có tư cách, em cũng đến chúc phúc cho Thuận Dương được không?]

Cô lại chao mày:

"Không phải chứ, chúc phúc cho loại người đó ư? Mình không muốn tí nào"

Rồi cô nhấp tin nhắn:

[Nhưng anh ta sẽ không vui nếu thấy em đến dự, với lại anh ta không hề mời em nên em cũng không cần thiết phải đến]

Cô nhấp gửi đi vẫn một mực từ chối khéo thì Diệc Thiên lại gửi đến một hình ảnh.

Cô nháp vào xem vừa ngạc nhiên:

"Gì vậy? Là ảnh à?"

Tin nhắn bật mở, hình ảnh mà Diệp Thiên gửi đến là tấm thiệp mời đám cưới có khi rõ ràng ba chữ "Bạch Hiểu Nhiên". Cô sực ngỡ ngàng tự hỏi

"Sao...sao anh ta lại mời mình đến dự chứ?"

Diệp Thiên lại gửi tin nhắn:

[Thiệp mời của em đang ở chỗ anh, hôm đấy anh qua đón em nhé]

Cô sực nói lớn:

"Không...không...mình thật sự không muốn đi mà"

Bỗng mọi người trên đường đều đổ ánh mắt về phía cô, cô e dè xấu hổ che mặt mình vội đi vừa nghĩ:

(Thật là, tại sao anh ta lại mời mình chứ? Không lẽ định mong mình chúc phúc thật sao?)

...

Ba ngày sau tại nhà hàng đã được trang trí hoành tráng và đẹp mắt. Mọi người tụ tập xung quanh cùng nâng rượu trò chuyện với nhau trong ồn ào. Toàn bộ khách mời đều là những doanh nhân lớn và quyền quý.

Lúc này tại phòng trang điểm. Tư Diệp ngồi trước một chiếc gương lớn trong bộ váy cưới thật lộng lẫy, tay sờ lên khóe môi cong nhẹ nhìn bản thân mình trong chiếc gương mà thoáng vui mừng

"Cuối cùng thì ngày này cũng đã đến, mình đã mong chờ nó từ rất lâu rồi"

Bỗng Tiểu Huyền và Tiểu Nhã đẩy cửa đi vào lên tiếng:

"Tư Diệp, xong chưa? Mọi người bên ngoài đều đang chờ đấy"

Tư Diệp đứng dậy quay lại đáp:

"Xong rồi"

Chợt Tiểu Huyền và Tiểu Nhã che miệng mình to mắt trầm trồ nói:

"Trời ơi đẹp quá!"

"Bạn của tôi cuối cùng cũng được xuất giá rồi"

Tư Diệp bật cười hỏi

"Hai người xem Thuần Dương đã chuẩn bị xong chưa vậy?"

Tiểu Nhã đáp:

"Anh ta đang tiếp rượu bắt tay với khách mời bên ngoài, hình như xong cả rồi chỉ còn chờ mỗi cậu thôi"

Nghe vậy Tư Diệp nhếch môi:

"Tốt, cuối cùng thì Lạc Tư Diệp này cũng có thể chính thức bước vào Phó Gia rồi"

Bên ngoài nhà hàng, Diệp Thiên và Hiểu Nhiên cũng bước chân lên bậc thềm tiến vào trong thì có hai người mặc đồ đen đứng trước cửa ra vào lên tiếng:

"Xin lỗi, cho phép bọn tôi được kiểm tra thiệp mời của hai vị"

Diệp Thiên lấy ra hai tấm thiệp đưa hai người mặc áo đen đó, sau khi kiểm tra xong thì một người nói:

"Thiệp mời hợp lệ, mời ngài và vị tiểu thư đây vào trong"

Anh ta mở cánh cửa ra, bên trong là một phong cảnh choáng ngợp của bầu không khí xa hoa và lộng lẫy. Bỗng Hiểu Nhiên khựng chân lại không dám tiến vào thì Diệp Thiên ngạc nhiên hỏi:

"Hiểu Nhiên, có chuyện gì à? Sao em không vào?"

Cô cúi mặt không đủ tự tin nói:

"Nơi này không phù hợp với em"

Anh mỉm cười nhẹ nhàng đáp:

"Đừng nói vậy, chẳng phải lúc trước em cũng vào vũ hội với anh sao? Với lại Thuần Dương đã có lòng mời em đến nên anh nghĩ cậu ta cũng muốn được nhận lời chúc phúc từ em"

Nghe vậy cô hạ quyết tâm đành gạt đầu rồi khoác lấy tay Diệc Thiên bước vào trong.

Vẫn là phong cảnh lần đầu cô bước vào vũ hội hôm đó, ánh mắt của mọi người đều hướng dồn vào cô và Diệc Thiên mà xi xào:

"Nhìn kia, Lăng thiếu của Lăng Thị và bạn gái anh ta đến rồi"

"Cô gái đi cùng anh ta có phải là cô gái đến dự vũ hội lần trước không? Lần này cô ấy lại đi cùng Lăng thiếu thì chắc chắn có quan hệ của họ không bình thường, hơn nữa lại được đến dự lễ cưới của Phó Tổng thế kia"

Mọi người lại tiếp tục bàn tán, Hiểu Nhiên lo lắng bật nghĩ

(Sao mọi người đều nhìn mình vậy trời?)

Chợt Diệc Thiên nhìn cô nói:

"Hiểu Nhiên, trong số người được mời đến ở đây cũng đã có mặt tại vũ hội lần trước nên mọi người đều nhớ đến em, em cũng đừng lo lắng vì lần này em không phải mang thân phận là hầu nữ của Thuần Dương nữa, một lát anh sẽ cho em thấy"

Vừa nói xong Diệc Thiên nhìn cô có một chút ảm ý. Cô cũng đành gạt đầu yên tâm.

Phía bên kia Thuần Dương đang bắt tay với các khách mời, mọi người đều chúc mừng anh rất nồng nhiệt thì Diệc Thiên và Hiểu Nhiên đi đến. Anh chuyển mắt sang thì đã thấy cô đang khoác tay Diệc Thiên trong thật thân mật. Cô thì lại chuyển mắt ra hướng khác tránh ánh mắt anh dù đã được anh mời đến tham dự lễ cưới của mình. Anh vẫn cố giữ trạng thái êm đềm bước lại gần nhìn Diệc Thiên nói:

"Tôi rất vui vì lễ cưới của tôi và Tư Diệp có mặt cậu ở đây, Diệc Thiên"

Diệc Thiên cũng mỉm cười

"Chúng ta đã là bạn bè nhiều năm, hôm nay tôi thật sự rất vui cho cậu, tôi tin chắc rằng cả Hiểu Nhiên cũng thế"

Thuần Dương lại chuyển mắt sang nhìn Hiểu Nhiên rồi giơ ly rượu đến nhìn cô bằng ánh mắt xem như một khách mời:

"Tôi cũng rất vui khi được Bạch tiểu thư đây đến tham dự lễ cưới này, cô có thể cùng tôi uống một ly rượu chung vui không?"

Cô nhìn anh một vài giây, tay giơ lên cầm ly rượu anh đưa rồi mỉm cười nói:

"Tôi cũng rất vui vì một người thấp kém như tôi lại được vinh dự nhận lấy thiệp mời của ông chủ Phó, à không là Phó tổng chứ"

Anh bật cười nhạt, ánh mắt u sầu rồi lấy một ly rượu khác trên khay của người phục vụ, nhẹ nhàng tiến đến gần giơ ly mình lên nói:

"Nếu vậy thì chúng ta uống với nhau một ly nhé, Bạch tiểu thư"

"Được"

Cô cũng giơ ly mình lên cạn với ly của anh rồi đưa đến môi mình uống đi, anh lại nhìn cô vừa uống trước rồi mới uống ly của mình. Sau đó anh quay lưng nói:

"Khoảng 30 phút nữa lễ cưới sẽ diễn ra, hai người có thể đi dạo cùng nhau ở đâu đó trước cũng được"

Chợt Hiểu Nhiên ngạc nhiên rồi mỉm cười nhẹ, ánh mắt có chút u buồn vì anh đúng là không còn chút tức giận nào nữa rồi, có phải vì cô đã không còn là nữ hầu của anh hay không?

Bỗng Diệc Thiên nhìn cô hỏi

"Hiểu Nhiên, em có muốn đi dạo quanh đây một lát không?"

Cô gật đầu:

"Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Phía bên ngoài nhà hàng, Lăng Nhất bước xuống xe. Anh đứng nhìn một hồi thì Luna cũng vừa mới đến, cô ta hất gọn mái tóc ngắn của mình cùng với chiếc váy sành điệu màu xanh dương thật gọi cảm, ôm túi xách tiến tới cửa ra vào thì hai người mặc đồ đen kia chặn lại nói:

"Xin lỗi tiểu thư, cô có thiệp mời không?"

Luna nheo mày đáp

"Tôi không có nhưng tôi là bạn của cô dâu, tôi có thể vào trong chứ?"

Hai người kia lắc đầu:

"Xin lỗi, những ai không có thiệp mời thì sẽ không được vào, mong cô thông cảm"

Chợt Luna nhăn mặt lớn tiếng:

"Cái gì chứ? Nhưng tôi là bạn của Lạc Tư Diệp, tôi muốn đến chúc phúc cho cô ta cũng không được sao?"

Thấy hai người kia vẫn từ chối không cho Luna vào thì Lăng Nhất tiến tới hỏi

"Cô là bạn của Tư Diệp?"

Luna quay lại nhìn anh thì ngạc nhiên:

"Anh chẳng phải là Lăng Nhất sao?"

Lăng Nhất vẫn cao ngạo, tay chỉnh chiếc cờ vạt trên cổ đáp:

"Xem ra chúng ta rất giống nhau, muốn đi vào trong nhưng lại không được mời"

Luna bật cười khoanh tay nói

"Anh cũng muốn đến xem bạn gái cũ của mình kết hôn với người khác nhỉ? Nghe đồn anh từng bị cô ta đá cơ mà"

Nghe vậy anh cười nhẹ

"Thật là, cái vết tích bị đá của tôi không thể xóa bỏ được sao? Hôm nay tôi đến là thật lòng muốn chúc phúc bạn gái cũ của mình, hoàn toàn không có ý gì khác"

Rồi anh nhìn Luna với ánh mắt gian tà cong nhẹ môi hỏi:

"Vậy...cô có muốn cùng tôi bước vào đây dự lễ cưới một cách hợp pháp không?"

"Ồ..."

Bỗng Luna ngạc nhiên.

Bên trong nhà hàng, đã đến giờ lễ cưới diễn ra.

Mọi người đều hướng mắt về sân khấu được trang trí lộng lẫy cùng chiếc bánh kem nhiều tầng được trang trí các ly rượu rồng bên trên.

Thuần Dương bước lên bục sân khấu, anh cầm micro lên tiếng:

"Cảm ơn quý vị đã đến dự lễ cưới của tôi ngày hôm nay, rất cảm ơn mọi sự góp mặt của mọi người và lời chúc phúc gửi đến Phó Thuần Dương tôi vô cùng cảm kích"

Mọi người phía dưới đều vỗ tay triền miên, Hiểu Nhiên cũng vậy. Dù đã sống ở Phó Gia và luôn cãi nhau với anh, nhưng cô cũng không ngờ rằng hôm

nay mình lại là khách mời ở lễ cưới này.

Thuần Dương lại tiếp lời:

"Và sau đây tôi muốn mọi người được biết đến bạn gái tôi, cũng sẽ là người cùng tôi bước lên sân khấu này, cô ấy là Lạc Tư Diệp"

Vừa dứt lời thì từ cánh cửa gần đó bật mở ra, đó là một cô dâu trong chiếc váy cưới thật đẹp mắt. Tư Diệp tiến đến thềm sân khấu với bao ánh mắt trầm trồ hướng nhìn và tiếng vỗ tay "lộp bộp" phía dưới.

Bước đến cạnh Thuần Dương, cô ta nhìn các khách mời phía dưới mỉm cười nói:

"Chào mọi người tôi là Lạc Tư Diệp, hôm nay tôi rất vui vì mọi người đã đến và tham dự lễ cưới của tôi và Thuần Dương, và tôi rất hạnh phúc sau những năm gần bó với anh ấy cuối cùng cũng có thể đến ngày này"

Rồi Tư Diệp quay lại nhìn anh, nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay của anh lên đưa ánh mắt trìu mến tiếp lời

"Thuần Dương, hơn 5 năm trước em là nữ sinh cấp ba, anh là sinh viên đại học khoa kinh doanh chính trị, chúng ta đã bắt đầu quen và yêu nhau cho đến bây giờ, hôm nay cuối cùng anh cũng có thể khoác lên cho em một chiếc váy cưới thật đẹp, em rất vui"

Thuần Dương bật cười nhẹ đáp:

"Đó là điều anh nên làm"

Từ phía dưới, mọi người đều mong chờ anh và Tư Diệp bắt đầu nghi lễ thành hôn.

Đương nhiên Luna và Lăng Nhất cuối cùng cũng trà trộn vào lễ cưới bằng cách hóa trang thành hai nam nữ lao công.

Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh và thay lại bộ đồ dự tiệc, hai người đi dọc dãy hành lang thì Luna đã cáo gắt nói:

"Tại sao một người như tôi lại phải hóa trang thành lao công rồi bước vào từ cửa sau mà không phải là cửa chính?"

Lăng Nhất đi bên cạnh đáp:

"Đó là cách duy nhất có thể vào đây, cô đừng có thanh cao nữa"

Luna cao mày:

"Hừ, lần sau tôi sẽ không nghe theo ý kiến của anh nữa đâu, mặc cái bộ đồ đó vào thật là mất đi sự cao quý của tôi"

Lăng Nhất cũng nhíu mày đáp

"Tôi là nhị thiếu của Lăng Gia còn không mấy phàn nàn, cô cáo gắt làm gì chứ?"

Bước vào cửa ra vào, Luna và Lăng Nhất tiến vào số đám đông khách mời phía dưới.

Trên sân khấu, khi Thuần Dương và Tư Diệp đang trao nhẫn cho nhau thì một người đàn ông đứng giữa làm chủ hôn lên tiếng:

"Nhẫn cũng đã trao, bây giờ cô dâu và chú rể có thể hôn nhau rồi"

Chợt Tư Diệp nhìn Thuần Dương, phía dưới mọi người không ngừng tung hô các kiểu:

"Hôn đi hôn đi"

Tiểu Nhã và Tiểu Huyền cũng chụm hai tay mình lại mong chờ bọn họ kết thúc bằng một nụ hôn trong lễ cưới.

Hiệu Nhiên đứng gần đó, thật sự không hiểu sao cô lại không muốn nhìn thấy cảnh này, cô cúi mắt xuống đất thì Diệc Thiên đứng bên cạnh cô lên tiếng:

"Hiệu Nhiên, cuối cùng Thuần Dương cậu ta đã hạ quyết tâm với Tư Diệp rồi, em không vui sao?"

Cô sực nhìn anh rồi mỉm cười nhẹ trả lời

"Không, em vui chứ, chỉ là nơi này thật sự có chút không thoải mái với em"

Bỗng anh nắm tay cô thì cô sực ngạc nhiên, anh mỉm cười ấm áp nói:

"Đã ổn rồi chứ"

Cô bật ngượng lấp mắt

"Ồ...anh Diệc Thiên, cái này..."

Diệc Thiên nhìn cô đưa ngón tay trở lên miệng thối nhẹ nói:

"Suyt, một lát anh sẽ cho em bất ngờ"

Trên sân khấu, Tư Diệp bắt đầu nhắm mắt chờ anh trao nạm hôn. Khi mọi người phía dưới đều hô vang ồn ào, anh nhìn Tư Diệp lưỡng lự thì chủ hôn khẽ nói:

"Phó tổng, ngài còn chần chừ gì nữa, mau hôn vợ của mình đi chứ"

Anh chuyển mắt nhìn vị chủ hôn hỏi:

"Tôi không làm có được không?"

Bỗng Tư Diệp mở mắt ra nheo mày:

"Thuần Dương, tại sao anh còn chưa hôn em? Mọi người phía dưới đều đang chờ đó"

Bỗng Luna từ phía dưới khách mời đi lên lớn tiếng nói:

"Tôi muốn phản đối lễ cưới này"

Chợt ai nấy đều hướng nhìn cô, Thuần Dương cũng vậy. Tư Diệp to mắt nhìn Luna ở phía dưới sân khấu thì đột nhiên tràn ngập sự lo lắng tột độ.

(Luna? Ai cho cô ta vào đây chứ?)

Tiểu Huyền và Tiểu Nhã đứng gần đó liền nhanh chóng đến kéo tay Luna can ngăn nói:

"Luna, cô đang nói gì vậy? Mau rời khỏi đây đi"

Luna phát hai tay Tiểu Huyền và Tiểu Nhã ra trước mọi người, cáo gắt trở tay mình về phía Tư Diệp trên sân khấu khiến Tư Diệp hoang mang trở mắt nhìn.

"Lạc Tư Diệp cô là kẻ trơ trên, lừa hết người này đến người khác chỉ để kiếm danh lợi cho bản thân mình, Phó Thuần Dương anh hãy mở to mắt ra nhìn con ả đó đi, cô ta là kẻ lừa dối"

Chợt Thuần Dương sực ngạc nhiên thì Tư Diệp hoang mang quát lớn:

"Ai đó mau đưa cô ta đi đi, mau biến khỏi lễ cưới của tôi, nhanh lên"

Mọi người đều ồn ào tự hỏi:

"Chuyện này là sao? Cô gái đó là ai?"

"Trông cô ta có thù oán gì đó với cô dâu"

Chợt Tiểu Huyền và Tiểu Nhã lại cố kéo Luna rời khỏi lễ cưới thì cô ta lại hung hăng giãy giụa với hai cô bạn đó ra quát:

"Hai cô làm gì vậy? Đến bây giờ còn dám đứng về phe Tư Diệp sao? Cô ta đã cho hai cô những gì mà lại bênh vực cô ta đến thế?"

Tiểu Nhã kéo một bên tay Luna vừa đi vừa đáp:

"Luna đừng lại đi, cô đừng phá hoại lễ cưới của Tư Diệp nữa"

Tiểu Huyền cũng kéo tay còn lại của cô ta tiếp lời:

"Đứng vậy, mau rời khỏi đây đi trước khi bảo vệ kéo cô ra ngoài"

"Buông...buông tôi ra"

Luna cố vùng vẫy thì đã bị Tiểu Nhã và Tiểu Huyền lôi dần ra ngoài cửa mất.

Hiểu Nhiên đứng gần đó, cô cũng có thể nhận ra đây là cô gái đã đến Phó Gia lần trước mà không khỏi chất vấn.

Mọi người vẫn còn bàn tán qua lại, Tư Diệp vừa bị một phen hú vía mà mừng thầm nghĩ:

(Tiểu Huyền và Tiểu Nhã làm tốt lắm, xém tí nữa thôi là mình toi rồi)

Rồi cô chuyển mắt nhìn Thuận Dương vẫn còn đang bàng hoàng đứng nhìn thì chợt nắm tay anh nhẹ giọng nói:

"Thuần Dương, anh đừng nghe những gì người phụ nữ lúc này đã nói, cô ta thật ra rất ghét em nên cố tình đến đây muốn phá hủy lễ cưới của chúng ta cho nên mới ăn nói hồ đồ như vậy"

Thuần Dương bỗng mỉm cười đáp:

"Anh tin em Tư Diệp"

Rồi anh bỗng rút tay mình ra khỏi tay cô tiếp lời:

"Nhưng anh nghĩ buổi lễ kết hôn của chúng ta đành phải khép lại tại đây thôi"

Chợt Tư Diệp ngạc nhiên:

"Ồ...sao lại..."

Anh quay xuống nhìn mọi khách mời đang ngơ ngác phía dưới lên tiếng:

"Xin lỗi vì đã cắt công lừa dối mọi người, lễ cưới này tôi chỉ làm cho vui thôi, mọi người bất ngờ chứ?"

Bỗng ai nấy ngạc nhiên tột độ. Tư Diệp còn ngạc nhiên hơn rồi kéo tay Thuận Dương hoảng hốt hỏi

"Thuần Dương, anh đang nói bậy cái gì vậy?"

Khắp các khách mời phía dưới đều nhìn nhau một cách khó hiểu, Lăng Nhất cũng ngạc nhiên không kém mà bật nghĩ

(Phó Thuận Dương anh ta đang làm cái gì vậy?)

Chợt Thuận Dương phát tay Tư Diệp ra nói:

"Xin lỗi em Tư Diệp, đây chỉ là lễ cưới giả do anh sắp đặt thôi, chỉ có khách mời ở đây và em là thật"

Tư Diệp đang to mắt không nói nên lời vì quá sốc mà quá lớn

"Anh đang đùa với em sao? Mọi người đều đang nhìn chúng ta mà anh lại nói đây là một lễ cưới giả, anh bị điên à?"

Anh bật cười nhạt, rồi nhìn cô ta hỏi

"Ừ, sao em không giải thích chuyện cái bụng của em không phải của anh đi?"

Tư Diệp lại giật mình bật run hơn:

(Sao Thuận Dương lại biết đây không phải con anh ấy?)

"Thuần Dương, đây là con anh mà, anh làm ơn đừng nói như thế nữa được không?"

Anh gỡ chiếc nhẫn cưới mình vừa đeo trên tay với Tư Diệp, giơ lên trước mặt cô nói:

"Cô tưởng tôi là thằng ngốc sao? Tôi có thể bị cô lừa 5 năm nhưng kể từ khi cô đến nhà tôi sống thì cô không thể qua mắt tôi đâu"

Rồi anh buông lỏng chiếc nhẫn ấy rơi xuống sàn sần khấu khiến Tư Diệp trơ mắt nhìn theo.

"Lộp cộp lộp cộp" chiếc nhẫn lăn xuống thêm phía dưới rồi nằm gọn trên mặt đất của tấm thảm đỏ trước mọi khách mời. Anh bật cười nhạt:

"Tôi đã cho cô một lễ cưới mà cô ao ước, cô hài lòng chứ?"

Tư Diệp bật hoang mang, cổ họng khô hốc mà bật khóc nói:

"Hức, sao tự dưng anh lại trở nên như vậy? Chẳng phải mấy ngày qua anh còn rất quan tâm dịu dàng với em sao?"

Anh tiến tới vén nước mắt cô khẽ hỏi:

"Anh tự hỏi những lần em khóc thế này, có bao giờ là nước mắt thật dành cho anh không? Em có bao giờ yêu anh không? Em có bao giờ quan tâm anh dù chỉ một chút không? Hay là em quan tâm đến vị trí được bước vào Phó Gia của anh, em nói đi"

Tư Diệp ngăn mặt nhìn anh, đôi mắt đong nước vì quá sốc lấp lấp:

"Em..."

Thuần Dương cười nhạt:

"Sao anh lại ngu ngốc đến thế nhỉ? Anh đã tận tâm tận lực yêu em cơ mà, nhưng anh vừa chợt nhận ra những ngày tháng qua tất cả chỉ là ảo tưởng, khi cái thai em đang mang, tình cảm của em dành cho anh và những lời hứa thề non hẹn biển em đã nói, nước mắt của em nữa, tất cả chỉ là lừa dối, Tư Diệp, chúng ta kết thúc đi"

Bỗng Tư Diệp gào lớn:

"Phó Thuần Dương, anh bị tâm thần phải không? Bây giờ trước mặt mọi người thế này anh lại làm thế với em? Anh có biết giữ sĩ diện cho em không hả?"

Thuần Dương bước xuống bậc thềm với nét mặt lạnh lùng vừa đáp:

"Cô thôi ngay việc đứng đó gào thét đi, nếu đã thỏa mãn rồi thì đi vào phòng thay đồ và cuốn hành lý rời khỏi Phó Gia, tôi không có thời gian nhiều lời với cô đâu"

Bóng lưng anh chợt đi dần, Tư Diệp cắn răng rồi đi đến đẩy ngã các ly rượu được đặt trên chiếc bánh kem nhiều tầng rơi xuống đất làm mọi người hốt hoảng. Cô ta cầm lên một mảnh cắt thủy tinh của chiếc ly vỡ rồi lên tiếng:

"Nếu anh dám rời bỏ em ở đây, em sẽ chết cho anh xem"

Thuần Dương chợt quay lại neho mảy nhìn thì Tư Diệp đã bước xuống thềm sân khấu trước mặt mọi người vừa khóc vừa nhìn anh, bàn tay cầm mảnh cắt thủy tinh ấy đến mức máu chảy dọc xuống cổ tay rồi rơi xuống đất nói lớn:

"Phó Thuần Dương, em đã làm mọi thứ, làm tất cả để có được anh, nếu một ngày anh rời bỏ em thì em sẽ tự kết liễu chính bản thân mình cho anh thấy"

Anh neho mảy căng hai mắt nhìn cô thì đột nhiên Hiểu Nhiên từ gần đó chạy ra ngăn Tư Diệp lo lắng nói:

"Dừng lại, cô đang mang thai đó, đừng kích động"

Chợt Tư Diệp chuyển tay cầm mảnh thủy tinh ấy giờ đến Hiểu Nhiên quát lớn

"Dừng lại gần tôi"

Hiểu Nhiên giật mình đứng lại, cô ta bật cười nói tiếp

"Ha, tất cả là tại cô, chính cô đã phá hủy mọi thứ của tôi nên đừng dùng bộ mặt giả tạo đó quan tâm tôi được không?"

Hiểu Nhiên mấp môi

"Nhưng cô không quan tâm cho đứa bé trong bụng mình sao? Cô điên rồi"

"Hahaha"

Tư Diệp cười lớn thì Thuần Dương đi đến cao mảy nói

"Lạc Tư Diệp, cô mau bỏ mảnh thủy tinh đó xuống cho tôi"

Tư Diệp lại giờ đến anh nói lớn

"Thế thì bây giờ anh mau bắt đầu lại lễ kết hôn với em đi, hãy nói với mọi người ở đây rõ ràng là anh yêu em mà, tại sao bây giờ anh lại thay đổi mọi thứ như vậy? Anh nói đi chứ"

Anh nhìn Tư Diệp không thể đáp thì Hiểu Nhiên lên tiếng

"Mặc dù tôi không biết gì về tình cảm của hai người nhưng tôi có thể biết anh ta rất yêu cô, bây giờ cô mau bỏ mảnh thủy tinh ấy xuống đi"

Tư Diệp lại cắn răng

"Cô im đi, loại người giả tạo như cô có tư cách lên tiếng sao?"

Rồi cô ta giờ mảnh cắt ấy lên cổ mình nhìn anh nghiêm hỏi

"Em muốn hỏi anh lần cuối, anh có chịu nói với mọi người ở đây rằng anh yêu em không? Anh thật sự có muốn kết hôn với em không?"

Anh sững sờ thì Tư Diệp đã giờ miếng cắt ấy kê lên cổ, nước mắt cô cứ chảy dọc hai bên má trong thật thảm hại. Anh bắt đầu mấp môi

"Tôi..."

Anh sực nghĩ lại mọi thứ ngay từ đầu, sau cái hôm say rượu và bất tỉnh ngủ ở vỉa hè ấy, anh đã không còn tình cảm gì với Tư Diệp nữa, chỉ là do phải nhận về tất cả, anh đã không nhận ra sớm hơn mà tưởng rằng bản thân lại còn yêu cô chân thật.

Và suy nghĩ vừa nhận ra ấy nó chỉ thoáng trong đầu anh vài giây, sau đó anh nhìn Tư Diệp thẳng thừng đáp

"Tôi đã không còn yêu cô từ lâu rồi, từ lúc ở quán bar nhìn thấy cô đang ôm người khác, tất cả đã kết thúc ngay từ đó"

Tư Diệp chợt sững sờ

"Không...anh nói dối, thế tại sao anh lại chấp nhận tha thứ cho em, tại sao anh lại quan tâm em? Tại sao vậy chứ?"

Thuần Dương lạnh nhạt đáp

"Là bởi vì tôi đã lầm tưởng"

Mọi người đều xì xào dần, anh tiếp lời

"Lầm tưởng rằng tôi vẫn còn tình cảm với cô, tôi đã tự dối lòng mình bấy lâu nay mà cố gắng ở bên cô trong khi bản thân mình đã bắt đầu thích người khác, cô bây giờ không xứng đáng để Phó Thuần Dương này quan tâm nữa"

Tư Diệp chợt ngậm ngùi rồi cắn răng nói

"Anh sẽ phải hối hận vì đã đối xử với em như ngày hôm nay"

Cô ta bắt đầu cửa mảnh cắt ấy vào cổ mình thì Hiểu Nhiên đi đến giật tay cô ta lại can ngăn nói

"Đừng...đừng mà, cô đừng lại đi"

"Buông...buông tay tôi ra"

Tư Diệp cắn răng gào lớn liền giờ mảnh cắt ấy xướt qua tay Hiểu Nhiên khiến mọi người đều hốt hoảng

Khi thấy tay Hiểu Nhiên đang chảy máu dần thì Diệc Thiên đã vội chạy ra nắm tay cô lên lo lắng nói

"Hiểu Nhiên, em bị thương rồi"

Thuần Dương cắn răng nhìn Tư Diệp thì cô ta lắc lư đầu như vô tội đáp

"Không phải tôi, là do cô ta cứ tiến tới cho nên..."

Chợt Lãng Nhất đi ra lên tiếng

"Băng lấy vết thương cho cô ấy đi"

Bổng Diệc Thiên ngạc nhiên nhìn anh hỏi

"Lãng Nhất, sao em lại ở đây?"

Thuần Dương cao mày tiến tới gần Tư Diệp bắt đầu nổi giận ra lệnh nói

"Cô đang làm cái gì vậy? Mau bỏ mảnh thủy tinh đó xuống cho tôi"

Thấy anh đang tiến đến gần, Tư Diệp lùi người về sau thì vô tình vấp phải váy cưới của mình mà ngã đáp lưng xuống đất

Ngay lúc ấy Lãng Nhất nhìn Diệc Thiên nói

"Anh mau đưa Hiểu Nhiên đi đi, tôi sẽ lo phần Tư Diệp"

Diệc Thiên ngạc nhiên rồi mỉm cười đáp

"Cũng được, nhưng trước khi đi, anh có đôi lời muốn nói"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66

...

"Cũng được, nhưng trước khi đi, anh có đôi lời muốn nói"

Câu nói của Diệc Thiên chợt buông xuống làm Lăng Nhất ngạc nhiên.

Khi mọi khách mời đang vây quanh đứng nhìn cả năm người. Diệc Thiên đã quay sang Hiểu Nhiên một cách kì lạ, rồi nhìn mọi người có mặt ở đây lên tiếng:

"Tôi đã muốn nói điều này từ rất lâu, có một cô gái đã cho tôi thấy sự tốt bụng và lương thiện, cô ấy đã dạy tôi cách xua tan mọi mệt mỏi và muộn phiền của cuộc sống, đối với ai khác cô ấy có thể chỉ là một bông hoa nhỏ bé giữa chốn đông người, nhưng đối với tôi cô ấy là ngôi sao sáng nhất của buổi tiệc cưới ngày hôm nay, và sau bấy lâu dự định của bản thân, hôm nay tôi quyết định bày tỏ thật lòng mình với cô ấy một cách đúng đắn nhất"

Lúc này Thuần Dương chợt quay lại nhìn Diệc Thiên một cách ngỡ ngàng, lòng bồn chồn sự lo âu vì cũng đoán ra được Diệc Thiên sắp định bày tỏ với ai đó, và điều anh không mong muốn nhất đó lại là cô. Và rồi cũng như điều anh lo sợ, Diệc Thiên chợt nắm lấy tay Hiểu Nhiên lên trong khi cô đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện, anh khẽ nhìn cô nói:

"Thật ra anh đã từ lâu muốn nói với em câu này, anh rất thích em, em có chấp nhận làm bạn gái anh không?"

"Ồ..."

Hiểu Nhiên sực ngẩn ngơ, Thuần Dương liền cao mày đi đến lên tiếng:

"Lăng Diệc Thiên, ai cho phép cậu tỏ tình công khai trước lễ cưới của tôi?"

Anh đi đến giật tay Hiểu Nhiên ra khỏi tay Diệc Thiên, không do dự nhìn cô tiếp lời

"Tôi không cho phép hai người đến bên nhau vì...vì tôi cũng thích em"

Đột nhiên cả khách mời của lễ cưới nhìn nhau trầm trồ, Hiểu Nhiên lại thêm một pha đơ mặt mấp môi hỏi

"Khoan đã, hai người đang nói gì vậy? Đây là thật hay là giả vậy?"

Diệc Thiên đáp

"Lễ cưới này của Thuần Dương và Tư Diệp là giả nhưng lời nói và tình cảm của anh dành cho em là thật"

Thuần Dương cũng tiếp đáp

"Anh cũng vậy, ngay từ đầu anh không hề yêu Tư Diệp, anh mới chợt nhận ra bản thân mình, người anh thích chính là em"

"Nhưng tôi..."

Hiểu Nhiên lấp mấp

Lúc này cả bầu không khí quanh cô thật choáng ngợp, trước mặt cô là hai chàng trai có ti lệ nhan sắc cao lại mang danh thế giàu có nhất bậc thành phố, xung quanh là mọi người đang đứng che miệng mình không ngừng bàn tán qua lại.

Cô bắt đầu choáng váng vì tình cảnh không biết đây là mơ hay là thật, tự hỏi có phải do vết cắt đang chảy máu khiến bản thân cô bắt đầu cảm thấy cơ thể mất tỉnh táo thế này hay không?.

Cô mấp môi

"Nhưng...nhưng tôi..."

Thuần Dương cao mày hỏi

"Em mau trả lời đi, giữa tôi và Diệc Thiên em chọn ai?"

Cô bắt giác bình tĩnh, tự cảm nhận nơi đáy lòng mình, rõ ràng mọi thứ đau buồn và phiền muộn đều đến từ anh, thế lí nào cô lại chọn anh trong khi Diệc

Thiên lại là người ấm áp và tâm lý, vừa dịu dàng lại rất thấu hiểu. Thấy ánh mắt cô bắt đầu chuyển sang nhìn Diệc Thiên thì anh đã có chút bất an, nhưng điều đó đã xảy ra trước mắt, cô đã tiến tới Diệc Thiên trước mặt anh và nói:

"Anh Diệc Thiên, thật ra em cũng thích anh từ cái ngày đầu tiên chúng ta gặp mặt, dù bản thân em biết mình không xứng với anh nhưng em muốn anh biết tình cảm bấy lâu nay của mình"

Chợt Diệc Thiên dần bật vui mừng, anh ôm lấy cô vào lòng rồi đáp

"Thật tốt quá, anh cũng vậy"

Nhìn thấy màn cảnh cô ôm Diệc Thiên trước mặt, anh như không còn chút tâm trí nào mà quay lưng đi trong lảng lảng trước bao người hướng nhìn. Bóng lưng anh càng dần càng đi xa, ánh mắt đậm sâu đến cùng cực. Vì ngay từ đầu anh đã biết cô sẽ không hề chọn mình, cũng biết cô có tình cảm với Diệc Thiên từ rất lâu. Chỉ vì thấy Diệc Thiên đang tỏ tình với người mình thích mà tâm tư lại khó chịu đến mức đi đến bộc lộ hết tất cả, để rồi cuối cùng lại rời đi như một kẻ thừa.

Buổi tiệc cưới cũng kết thúc, mọi người đều giải tán mà ra về mất dần. Tư Diệp vẫn còn ngồi ở đó với ánh mắt mơ hồ. Tiểu Huyền và Tiểu Nhã thì cố lấy người cô trấn an.

Dù biết chuyện của Tư Diệp đã không thành, Tiểu Huyền vẫn an ủi cô lên tiếng

"Tư Diệp, mặc kệ Phó Thuần Dương đi, không có anh ta vẫn còn có người khác mà, cô đừng luyến tiếc nữa"

Tiểu Nhã cũng tiếp lời

"Phải đó, đặc biệt còn có hai bọn tôi bên cạnh, bọn tôi đưa cô về băng vết thương trên tay nhé"

Bỗng Lãng Nhất bước chân đến, anh khụy chân xuống trước mặt Tư Diệp, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay bị thương của cô lên vừa băng lại vừa nói

"Mặc dù tôi đã giúp cô nhưng kết quả vẫn không theo ý muốn, Tư Diệp trở về nhà thôi"

Tư Diệp nhìn anh cắn răng quát

"Tránh ra, chắc anh bây giờ đang rất vui và cười nhạo tôi"

Rồi cô ta đứng dậy nói

"Cho dù có phải cố gắng cả đời thì tôi nhất định không bao giờ thay đổi ý định với Thuần Dương đâu"

Sau đó cô ta bước đi dần thì Tiểu Huyền và Tiểu Nhã vội đuổi theo gọi lớn:

"Khoan đã Tư Diệp, chờ bọn tôi với"

Bóng lưng ba cô gái đi mất, Lãng Nhất thờ dài lăm bầm

"Đến bây giờ cô ta vẫn không chịu buông thì mình cũng phục"

...

Tại Phó Gia, màn đêm bắt đầu dần buông xuống, Thuần Dương trở về nhà trong tình trạng nồng nặc mùi rượu.

Chợt thấy anh vừa bước vào cửa, Tư Diệp đã vội đi đến nắm lấy tay anh nói

"Thuần Dương, anh đã đi uống rượu sao? Để em đưa anh lên phòng"

Anh phát tay cô ra lao đảo bước đi

"Mau biến khỏi...mất...t...tôi đi"

Cứ thế anh bước chân lên bậc thang thì Tư Diệp nhìn anh đi mất.

Vừa mở cửa phòng mình, anh đã bước vào trong rồi vấp phải vật cản dưới chân mà ngã sấp mặt xuống sàn. Căn phòng bừa bộn vô cùng, từ khi Hiểu Nhiên đi đã không có ai bước vào đây dọn dẹp nữa, đến mức sách trên tủ và đồ vật trên bàn cũng rơi xuống sàn không ai nhặt lên. Anh cố ngồi dậy dựa lưng vào thành giường. Khuôn mặt đỏ bừng say rượu đến kiệt quệ.

Lại nâng chai rượu trên tay lên rồi nốc một hời, sau đó tự nhiên nôn thốc lên sàn nhà mà ngã lăn ra nằm nhắm lịm mắt ngủ đi mất.

"Thuần Dương, em có pha nước chanh cho anh tỉnh rượu đây"

"Cạch" tiếng cánh cửa phòng bỗng bật mở. Tư Diệp bước vào trong, thấy cảnh tượng trước mặt cô không thể nào chịu nổi mà nhắm mắt nghĩ:

(Mình thật không ngờ Thuần Dương lại vì con nhỏ đó mà uống nhiều rượu đến vậy, nếu mình biết trước cô ta là mối hiểm họa thì đã không để cô ta ở Phó Gia lâu thế này)

Sau đó Tư Diệp vội xuống lầu bảo người hầu lên dọn dẹp.

...

Sáng hôm sau anh mở mắt dần trên chiếc nệm ấm. Bật ngồi dậy bước ra khỏi giường với thân thể đầy mùi rượu. Tư Diệp bước vào, trên tay là một tô cháo nóng mím cười nói

"Thuần Dương, em đã nấu cháo cho anh rồi, em đút anh ăn nhé"

Anh không trả lời, đi lại mở tủ áo mình lấy ra một bộ đồ thì Tư Diệp lại hỏi

"Anh định đi đâu vậy?"

Anh cởi cúc áo mình rồi mặc vào chiếc áo khác thì Tư Diệp đặt tô cháo lên bàn, đi lại gần anh hỏi

"Em đang hỏi anh đấy, sao anh không trả lời?"

Vừa giải xong cúc áo, anh quay vào hỏi:

"Chiếc cà vạt màu đỏ của tôi đâu rồi?"

Tư Diệp đáp

"À, cà vạt của anh em đã nhờ người lên lấy và đem giặt rồi, bên trong tủ còn nhiều cái lắm đấy"

"Tôi không cần"

Anh bật nói thì Tư Diệp ngạc nhiên. Anh vênh mặt tiếp lời

"Tôi chỉ cần chiếc cà vạt đó, cô mau gọi người mang lên cho tôi đi"

"Nhưng nó vẫn còn ướt mà"

Tư Diệp đáp thì anh lướt qua cô không vui nói

"Tôi không cần biết"

(Đó là quà cô ấy tặng mình hôm sinh nhật, mình không thể không dùng nó được)

Bước xuống phòng giặt, anh lục tung rổ quần áo bẩn lên khiến Tiểu Mễ đứng gần đó ngạc nhiên hỏi

"Chủ nhân, ngài đang làm gì vậy? Số quần áo đó đều bẩn cả rồi"

Chợt anh dừng lại, lấy trong rổ ra một chiếc cà vạt màu đỏ rồi mím cười nhẹ khiến Tiểu Mễ khó hiểu. Bỗng anh quay qua nhìn cô hỏi

"Cô đi làm cùng Hiểu Nhiên phải không? Tôi muốn biết địa chỉ nơi làm việc đó"

"Ồ..."

Tiểu Mễ bật ngạc nhiên

...

Buổi tối đến, Hiểu Nhiên đang đứng phục vụ ở một bàn khách

"Quý khách vừa gọi bánh quy nhỉ? Xin hỏi anh có gọi thêm nước không?"

Vị khách lắc đầu thì cô gật đầu đáp

"Vâng, tôi sẽ mang ra ngay"

Chợt cánh cửa vừa mở, Thuần Dương bước vào nhìn xung quanh các bàn ăn uống có vô số các nhân viên hầu nữ khác, trên tay anh là một bó hoa hồng đỏ thì một cô gái đi lại lên tiếng:

"Xin hỏi quý khách đến một mình ạ?"

Anh gật đầu thì được mời vào một bàn trống gần đó. Vừa cầm thực đơn lên nhìn một hồi lâu thì cô nhân viên hầu nữ lại hỏi

"Anh đã chọn được món chưa ạ?"

Anh hỏi ngược lại

"Ồ đây có cô gái nào tên Bạch Hiểu Nhiên không?"

Cô ta ngạc nhiên

"Xin hỏi anh cần tìm cô ấy làm gì?"

Thuần Dương đáp

"Tôi chỉ muốn hỏi vậy thôi, tôi là bạn của cô ấy"

Cô nhân viên cười đáp

"Vâng, ở quán chúng tôi đúng thật là có người tên Hiểu Nhiên"

Anh liền đứng dậy, đưa bó hoa hồng của mình cho cô nhân viên rồi nói

"Vậy thì giúp tôi mang bó hoa này tặng cô ấy, bây giờ tôi có việc gấp nên phải đi rồi"

Vừa dứt lời anh quay lưng mở cửa đi mất khiến cô nhân viên khó hiểu.

Đúng lúc ấy Hiểu Nhiên vừa đi ra tiếp bàn thì cô gái kia mang bó hoa đi đến cô lên tiếng

"Hiểu Nhiên"

Cô ngạc nhiên thì cô gái kia đưa bó hoa lên tay cô cười nói

"Có người gửi tặng cô đây, là một người vô cùng đẹp trai"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên nhận lấy bó hoa trơ mặt hỏi

"Ồ...nhưng là ai mới được?"

Cô gái kia lắc đầu đáp

"À tôi cũng không biết, cách ăn mặc và dáng vẻ anh ta rất thời thượng nên tôi đoán chắc là một doanh nhân"

Hiểu Nhiên mỉm cười

"Được rồi cảm ơn cô"

Hơn 10 giờ tối, thấy Hiểu Nhiên ôm một bó hoa hồng thì Tiểu Mễ ngạc nhiên hỏi

"Hiểu Nhiên, bó hoa này đâu ra vậy?"

Hiểu Nhiên lắc đầu

"Tôi cũng không biết, có người đã gửi nhân viên khác đưa cho tôi"

Tiểu Mễ tiếp lời

"Có khi nào là Lăng thiếu gia không?"

"Ý cô là anh Diệc Thiên?"

Hiểu Nhiên bật hỏi thì Tiểu Mễ gật đầu nói

"Không phải anh ấy thì còn ai nữa, hai người bây giờ là một cặp rồi mà, ghen tỵ quá đi"

Hiểu Nhiên mỉm cười nhẹ

"Chắc vậy rồi"

Lăng Nhất cũng đứng gần đó, thấy Hiểu Nhiên đang ôm một bó hoa hồng mà tâm trạng vô cùng vui vẻ. Anh mỉm cười nhẹ dưới môi, lòng vô cùng tiếc nuối vì đã đến sau anh trai mình một bước.

Tối hôm ấy vừa trở về căn hộ, sau khi đã tắm rửa sạch sẽ và đứng trước chiếc gương lớn. Lăng Nhất cúi người sờ tay lên mặt mình, bắt đầu tháo từng chiếc khuyên ở hai bên mép tai đặt xuống bàn. Cũng vừa sờ lên mặt tháo các viên cườm nhỏ đã đính lên cằm và trán bấy lâu như sờ thích.

Mái tóc trắng đã bắt đầu mọc các sợi tóc đen ở đỉnh đầu mà chưa kịp nhuộm lại. Thay vào đó anh lại tự mình lấy một hộp thuốc nhuộm có sẵn trong tủ, tự mình pha và nhuộm lấy từng nhúm tóc trên đỉnh đầu thành màu đen xen kẽ màu trắng.

Sau một tiếng trôi qua thì trước gương là một chàng trai hoàn toàn khác biệt. Anh mỉm cười nhẹ dưới môi, vì kể từ đây anh hoàn toàn đã thay đổi bản thân mình.

Hôm sau vừa bước vào quán cafe, ai nấy đều nhìn anh một cách trầm trồ và hết sức ngạc nhiên. Anh bước dọc qua các nữ nhân viên đang che miệng mình xì xào thì Tiểu Mễ cũng to mắt mà nhìn anh bước lại gần. Anh giơ tay lên mỉm cười nói

"Chào buổi tối, Tiểu Mễ"

Tiểu Mễ to miệng hỏi

"O...anh anh...anh là Lăng Nhất?"

Lăng Nhất nghiêng đầu cười trả lời

"Không phải tôi thì là ai"

Tiểu Mễ không tin vào mắt mình lại hỏi

"Sao tự xưng anh lại thay đổi quá vậy? Mới hôm qua vẫn còn là..."

"À đột nhiên tôi có chút chán phong cách cũ nên thay đổi diện mạo một chút thôi"

Anh đáp thì Tiểu Mễ chụm hai tay mình lại nói

"Sau khi thay đổi như này thì nhìn anh rất giống Diệc Thiên thiếu gia, y hệt luôn chỉ là khác ở phần tóc thôi"

Lăng Nhất bật cười

"Vậy à"

Sở dĩ anh để tóc xen kẽ hai màu như vậy là vì không muốn giống Diệc Thiên từ đầu tới cuối. Dù bản thân có muốn để lại tóc đen hoàn toàn cũng không làm được.

Bên trong quầy pha chế, Lăng Nhất đi vào thì thấy Hiểu Nhiên đang cúi mắt xuống bàn làm nước. Anh lên tiếng gọi

"Hiểu Nhiên"

Cô ngẩng mặt nhìn anh, lại càng sức ngạc nhiên hơn mà trố mắt nhìn diện mạo mới của Lăng Nhất.

"O...Lăng Nhất, là anh sao?"

Anh tiến tới cười đáp

"Thật tốt vì cô còn nhận ra tôi"

Cô mỉm cười

"Sao lại không? Mà sao hôm nay anh thay đổi phong cách vậy? Khuyên tai đâu cả rồi?"

Anh đáp

"Tôi không thích mang nữa nên bỏ vào tủ rồi, cô thấy bây giờ tôi như thế nào?"

Cô bật cười

"Trông anh có vẻ lịch thiệp hơn hẳn đấy, mà tôi vẫn có chút không quen mắt với diện mạo mới này của anh"

Lăng Nhất bật cười nhẹ, tay vuốt tóc mái nói

"Tôi vốn dĩ định để lại màu tóc đen hoàn toàn, nhưng..."

Cô bật cười tiếp lời

"Dù anh để kiểu nào cũng rất hợp mà, tôi tự hỏi nếu anh để lại tóc đen thì tôi có nhận ra anh và anh Diệc Thiên không nữa?"

Lăng Nhất chột buồn nhẹ thì Hiểu Nhiên lại hỏi

"Mà phải rồi, từ hôm xảy ra chuyện ở lễ cưới... Tư Diệc vẫn ổn chứ?"

Lăng Nhất ngạc nhiên trả lời

"À...cô ta lại trở về Phó Gia rồi, tôi nghe nói vậy, có vẻ như bây giờ vẫn ổn"

Hiểu Nhiên cười nhẹ, ánh mắt như nhẹ lòng hẳn. Anh bật hỏi

"Hiểu Nhiên, kể từ khi ngày đó tới giờ, cô đã chuyển đến Lăng Gia ở rồi à?"

Cô gật đầu

"Đúng vậy, anh Diệc Thiên đã đón tôi về sống cùng vì anh ấy không yên tâm tôi sống một mình ở nhà như vậy, hơn nữa có đi quán gia cũng rất tốt"

Lăng Nhất cười nhẹ yên tâm rồi quay lưng nói

"Vậy tốt rồi, nếu có gì không vui cô cứ nói tôi, tôi có thể giúp"

"À được"

Cô ngạc nhiên đáp thì Lăng Nhất đã đi ra ngoài mất

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Lúc này Thuận Dương vừa lái xe đến đối diện đường trước quán cafe của Hiểu Nhiên. Anh ngồi trong xe một hồi liếc mắt nhìn bó hoa mới mua để bên cạnh. Từ cái hôm lễ cưới đến nay đã gần hai tuần nhưng anh vẫn không thể nào chấp được việc mình đã không còn tư cách để nói chuyện với cô nữa.

Anh bước xuống xe cầm lấy bó hoa đó với ý định sẽ tặng cô lần cuối và cố gắng quên đi cô thật nhanh hết mức có thể, nhưng chợt thấy cô mở cửa bước ra trước quán cafe, anh giật mình nấp sau xe mình quan sát cô đang tưới những chậu cây trang trí trước quán, lúc này anh mới nhận ra hình ảnh này thật quen thuộc, cô thường đứng tưới hoa trong vườn nhà anh vào lúc sáng sớm lại vừa hát hò hăng say. Anh cũng nhận ra bộ đồ cô đang mặc vẫn là nữ hầu, nhưng rất tiếc cô không còn là nữ hầu của riêng anh nữa. Cô ngày càng biết cách trang điểm và trở nên xinh đẹp khi ở bên Diệc Thiên, anh thì chỉ biết ngậm ngùi cô đơn từ sáng đến tối ở công ty và trở về với căn nhà trống vắng ảm đạm. Dù anh có muốn đưa cô trở về Phó Gia cũng không còn tư cách nữa rồi, hợp đồng cũng đã hủy bỏ, càng không thể cứ lưu luyến bạn gái của người khác.

Nhưng đột nhiên có một chiếc xe đã dừng lại trước cô, Diệc Thiên bước xuống rồi tiến tới vén mái tóc cô mỉm cười thật nhẹ nhàng, cô cũng vậy. Anh đứng sau xe mình ở đối diện đường, bất chợt nhận ra giữa cái hạnh phúc và phong cảnh trước mắt vốn dĩ không thuộc về mình.

Thậm tự trách bản thân tại sao lại quá ngu ngốc, nếu anh nhận ra sớm hơn thì có thể chỗ đứng của Diệc Thiên bên cạnh cô bây giờ phải là anh mới đúng. Đôi tay anh bắt đầu run rẩy, dù cầm lấy bó hoa nhưng không thể nào tiến tới tặng cô một cách chính thức. Anh cắn răng lại mở cửa xe mình rồi bước vào khởi động, tăng tốc chạy thật nhanh chạy đi mất.

Lúc này trước quán, Hiểu Nhiên nhìn Diệc Thiên bật hỏi:

"Sao hôm nay đột nhiên anh lại đến đây vậy?"

Diệc Thiên mỉm cười đáp

"Anh đến đón em về sớm hơn một chút, vì hôm nay đi Thất có nấu nhiều món lắm, chúng ta về ăn cùng nhau nhé"

Cô mỉm cười gật đầu

"Vậy để em xin phép quản lý, anh chờ một chút nhé"

Anh gật đầu thì cô cũng đi vào trong quán mát. Cô vừa đi thì Lăng Nhất cũng bước ra khiến Diệc Thiên ngạc nhiên.

Anh chớp mắt vì diện mạo mới của Lăng Nhất mà bật thốt hỏi

"Nhất...là em đây à?"

Lăng Nhất tiến lại gần anh rồi nói

"Là tôi, công việc của anh dạo này thế nào?"

Diệc Thiên ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên anh được Lăng Nhất hỏi thăm thế này nên có chút bất ngờ, anh bèn đáp

"Cũng bình thường, chỉ là có chút mệt mỏi thôi, anh cũng rất ngạc nhiên khi em đã biết làm việc và thay đổi như thế này"

Lăng Nhất thở dài một hơi, đưa mắt nhìn anh nói

"Tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi, tôi muốn quay về Lăng Thị giúp anh một phần công việc, có được không?"

Câu nói ấy khiến Diệc Thiên bỗng mỉm cười thoáng chốc vui mừng

"Nếu em muốn vậy thì không có vấn đề gì để từ chối"

Chợt Hiểu Nhiên bước ra, cô ngạc nhiên khi thấy Diệc Thiên và Lăng Nhất đang nói chuyện thì Diệc Thiên nhìn cô hỏi

"Hiểu Nhiên, xong rồi à?"

Cô gật đầu đáp

"À...vâng ạ"

...

Một lát sau tại nhà họ Lăng

Bà quản gia vừa đặt các món ăn trên bàn rồi nhìn Hiểu Nhiên và Diệc Thiên cười vui nói

"Hôm nay ta đã đặc biệt chuẩn bị nhiều món ngon để chúc mừng Diệc Thiên thiếu gia và Hiểu Nhiên đó"

Hiểu Nhiên nhắm mắt cười hiền

"Cảm ơn dì, dì Thất"

Diệc Thiên cũng lên tiếng

"Những món dì ấy nấu ngon lắm đấy, Hiểu Nhiên em ăn nhiều vào"

Hiểu Nhiên gật đầu đáp

"Vâng"

"Đoàng" bỗng một tiếng sấm bất chợt vang lên bất ngờ khiến cô giật mình. Con mưa bắt đầu òa xuống thật lớn thì Diệc Thiên bật nói

"Thật may là hôm nay anh đưa em về sớm, không thì khó mà về được trong lúc mưa thế này"

Cô cũng gật đầu đáp

"Đúng vậy, may thật đấy"

Nhưng chợt đâu đó lòng cô lại cảm thấy bất an thì Diệc Thiên gấp thức ăn vào chén cô nói

"Em ăn đi"

Cô gật gù đáp

"A...vâng ạ"

Phía bên kia, cơn mưa nặng nhọc phủ kín ngoài đường thật mờ mịt. Thuần Dương dừng xe tại một thành cầu, tay cầm bó hoa tươi chưa kịp tặng mà mở cửa xe bước xuống. Mưa lại ào ạt tạt lấy người anh thật lạnh lẽo, điện thoại trong xe lại vang lên tiếng chuông cuộc gọi của Tư Diệp liên tục không ngừng mà anh không hề biết. Sau đó là dòng tin nhắn cô gửi đến trong lo lắng:

[Thuần Dương, bên ngoài mưa to lắm, anh ở đâu sao còn chưa về nhà?]

Nhưng lúc này anh đang đứng bên ngoài xe, bước chân tiến tới thành cầu rồi nhìn bó hoa đang bị mưa tạt vào đã đọng đầy nước. Anh cắn răng giờ bó hoa ấy lên cao rồi ném xuống dòng sông phía dưới. Bó hoa cứ thế rơi xuống mặt sông rồi nổi lên bên trời dần đi xa, anh lại nắm chặt lòng bàn tay mình, mái tóc ướt mẹp phủ xuống cả đôi mắt đầy đau thương. Anh thật sự hối hận, nếu chịu nhận ra sớm hơn thì bản thân đã không tốn nhiều thời gian như vậy, nếu nhận ra sớm hơn anh đã không để cô bị người khác cướp đi mất. Anh đâm mạnh vào thành cầu trong bất lực hết lớn:

"Rốt cuộc tôi đã làm gì sai? Tại sao ông trời cứ luôn cướp đi mọi thứ tốt đẹp từ tôi chứ?"

Trời lại bắt đầu gầm gừ kèm theo sấm chớp, anh gục mặt vào thành cầu, cơn mưa vẫn ào ạt lên người anh mà ướt đẫm. Mưa thì vẫn không ngừng rơi, chỉ là chẳng ai thấy ở đâu đó trên khuôn mặt chàng trai có lẫn cả nước mưa và nước mắt hòa quyện trong tuyệt vọng.

Sau đó anh lên xe mình và đóng cửa lại, bắt đầu khởi động xe rồi tăng tốc dần chạy giữa cơn mưa nhạt nhòa kém tầm nhìn. Vừa chạy đến một cua quẹo của một con dốc, anh đã không để ý biển báo ở lề đường mà rẽ cua chạy nhanh đi mất. Tầm biển báo thì chỉ có vài dòng chữ nhỏ gọn, đó là "Cảnh báo! Xin giảm tốc độ vì phía trước là vách núi"

Vừa lái xe, Thuần Dương vừa cắn răng đắm chìm trong nỗi buồn vô tận, khi tiếng điện thoại lại vang lên những giai điệu đã nghe đi nghe lại nhiều lần. Anh chuyển mắt nhìn màn hình điện thoại để kê bên ghế thì thấy tên người gọi đến là Tư Diệp, bèn không quan tâm rồi ngán nhìn đường lái phía trước thì sực ngạc nhiên khi thấy hướng xe anh đang chạy đến không phải là con đường nữa mà là một vách núi.

Do đường trơn dốc của cơn mưa và vận tốc lái xe không hề nhỏ, anh giật mình xoay mạnh vô lăng cố chuyển hướng đầu xe nhưng cuối cùng lại không kịp. Chiếc xe lao thẳng xuống vách núi trong đêm tối của cơn mưa rào lớn, ngay khoảnh khắc sinh tử ấy anh đành phải gỡ dây an toàn và mở cửa xe bên cạnh nhảy xổ ra ngoài từ trên không. Xe thì bay xuống vách núi nổ tung mất, còn anh lại rơi vào ngọn cây gần đó từ trên cao mà ngã nhào xuống bãi đá gần phía dưới nằm bất động.

Vừa nghe thấy tiếng nổ "bùm" thật lớn, những người dân gần đó không khỏi tò mò vội đi ra xem, khi thấy cái gì đó đang cháy rất lớn ở dưới vực sâu, họ nhìn nhau lên tiếng

"Có tai nạn, mau gọi cứu hộ đi"

...

Vài ngày sau, Hiểu Nhiên vừa ngủ dậy trên chiếc giường ấm. Cô bật ngồi dậy thì bà quản gia cũng vừa mở cửa đi vào lên tiếng:

"Hiểu Nhiên, cuối cùng cô cũng dậy rồi"

Cô nhìn bà quản gia đang mỉm cười triu mến thì bà ấy tiếp lời:

"Diệp Thiên thiếu gia đang chờ cô dưới nhà ăn, ngài ấy bảo tôi lên đây gọi cô dậy đây"

Nghe vậy cô bước xuống giường đáp:

"Cháu biết rồi, dì Thát"

Một lát sau cô đi đến bàn ăn Diệp Thiên đang ngồi chờ, anh mỉm cười nói:

"Chào buổi sáng"

Cô bối rối ngồi vào ghế thì anh lại nói:

"Bên ngoài bây giờ ai cũng biết chúng ta là của nhau rồi, em không cần ngại hay gì đó với anh như lúc ban đầu đâu"

Cô bật ngượng đáp

"Nhưng mà em vẫn chưa hết kinh ngạc vì chuyện này dù đã mấy ngày rồi, đây có phải là mơ không?"

Nghe vậy Diệp Thiên bật cười nhẹ, đành đứng dậy tiến tới chỗ cô ngồi, nhẹ nhàng áp hai tay vào hai bầu má cô nâng lên hôn thật nhẹ thì cô bật đỏ cả mặt, sau đó anh nhìn cô nói

"Đây không phải mơ, anh là Lăng Diệp Thiên, em nhìn xem"

"A...em...em biết rồi"

Cô gật gù mặt xuống đáp thì anh tiếp lời

"Ăn nhanh đi, anh đưa em đi mua thêm đồ mặc, bây giờ em đã chuyển đến đây ở thì việc đầu tiên anh sẽ chăm sóc cho em"

Nghe vậy cô gật đầu mỉm cười:

"Vâng"

Một lát sau, anh đưa cô đến cửa hàng của chính mình rồi nói:

"Ồ đây đều là của em, em muốn gì cứ lấy đi"

Lúc này nhìn cả cửa hàng lớn, cô vẫn choáng ngợp với những gì mình nhận được thật sự quá lớn, Diệc Thiên tiến tới lấy từng bộ đồ giá nhất ra rồi nhìn cô tiếp lời:

"Em mặc thử đi nhé, đây là những bộ anh nhập khẩu từ nước ngoài về, nó rất hợp với em"

Cô sực ngỡ ngàng, không hiểu sao lại cảm thấy trong lòng như được sưởi ấm mà bất cảm động khóc nức nở lên khiến Diệc Thiên ngạc nhiên, anh vội tiến tới hỏi:

"Em sao vậy? Anh làm gì em không vui à?"

Cô ngẩn mặt nhìn Diệc Thiên dụi mắt mình mỉm cười nói

"Không, em rất vui, em không ngờ bây giờ lại là bạn gái của anh và điều này em chưa bao giờ dám nghĩ đến, thật sự em..."

Diệc Thiên ngạc nhiên, tay giờ lên vén nước mắt cô đáp

"Đừng khóc, những thứ này xứng đáng thuộc về em"

Hiểu Nhiên mỉm cười, vì trên đời này ngoài bà nội ra chỉ có anh là tốt và thấu hiểu cô nhất. Cũng cho rằng bản thân mình chọn anh là một quyết định đúng đắn và không hề hối hận. Đột nhiên một cuộc gọi bất chợt chuyển đến từ điện thoại anh, Diệc Thiên lên tiếng

"Xin lỗi, hình như anh có điện thoại"

Anh thò tay vào túi mình lấy chiếc thoại ra xem thì ngạc nhiên vì số lạ gọi đến, đành bắt máy hỏi

"Alo, là ai vậy?"

Hiểu Nhiên nhìn anh, vốn cứ tưởng chỉ là cú điện thoại công việc nên không mấy để tâm đến.

"Phải, tôi là Lăng Diệc Thiên"

Chợt người trong điện thoại đã nói gì đó khiến anh phải tái mặt mà kinh ngạc hỏi lớn

"Anh nói cái gì?"

Sau đó anh tắt máy mất thì Hiểu Nhiên tò mò bật hỏi

"Sao nét mặt anh xanh xao quá vậy? Có chuyện gì à?"

Diệc Thiên nhìn cô vội đáp:

"Thuần Dương...cậu ta gặp chuyện rồi"

"Ồ..."

Nghe vậy cô gật bắn người làm rơi cả chiếc túi xách của mình đang cầm xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Có Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Một lát sau tại bệnh viện, Diệc Thiên và Hiểu Nhiên vội chạy vào thì đã thấy Tư Diệp ngồi gục mặt một mình ở hàng ghế đằng xa. Bước chân đến anh vội hỏi

"Thuần Dương sao rồi? Cậu ta ở phòng nào?"

Tư Diệp ngẩn mặt nhìn anh, hai bầu mắt đã khóc đến sưng húp và kém sắc.

Khi cô ta đưa hai người đến trước một căn phòng, vừa mở cửa Hiểu Nhiên và Diệc Thiên không thể ngờ được trước mặt mình là một cơ thể bị bầm dập và xây xát được băng khắp nơi trên người, đôi mắt anh cũng được băng lại nằm bất tỉnh ở giường.

Hiểu Nhiên bật sốc, tay giơ lên che miệng mình run rẩy lấp mắt

"Không...không thể nào"

Cô đi đến chiếc giường đó, nhìn Thuần Dương đã nhắm mắt bất động mà lòng bồn chồn lo lắng nghĩ

(Không ngờ chỉ mới cái hôm ở buổi tiệc cưới đến giờ không gặp nhau mà anh ta đã trở nên như thế này, nhìn thấy anh ta ra nông nổi như vậy tại sao mình lại cảm thấy đau lòng chứ?)

Thấy người Hiểu Nhiên bắt đầu bật run lên vì lo lắng, Diệc Thiên quay sang nhìn Tư Diệp liền hỏi

"Cậu ta sao rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tư Diệp cúi mặt đáp

"Người ta phát hiện Thuần Dương đã lái xe lao xuống vách núi, xe thì bị nổ tung nhưng rất may anh ấy đã nhanh chóng phóng ra khỏi chiếc xe đó trong chớp nhoáng, tiếc thay thân thể lại đập trúng cành cây từ trên cao cho nên toàn thân bị thương nặng bầm dập, anh ấy hôn mê đến nay đã ba ngày rồi"

Diệc Thiên bật sừng sờ, Hiểu Nhiên thì lại bật khóc nói

"Tại sao anh ta lại thành ra như thế này chứ?"

Diệc Thiên dù bản thân cũng rất sốc nhưng vẫn cố bình tĩnh tiến lại ôm lấy đầu Hiểu Nhiên vào lòng mình an ủi

"Hiểu Nhiên, bình tĩnh nào, anh tin chắc Thuần Dương không sao cả"

Đột nhiên ông bác sĩ mở cửa bước vào thì Hiểu Nhiên đã vội đi lại ông ta lên tiếng hỏi

"Bác sĩ, anh ấy có sao không? Tại sao lại trông nghiêm trọng thế này?"

Ông bác sĩ thờ dãi đáp

"Xin mọi người hãy bình tĩnh, do anh ta lúc lao xuống vách núi đã hứng chịu mọi vật cản phía dưới và toàn thân có vẻ không lành lặn, nhưng rất may tính mạng vẫn còn giữ được, về phần mắt của anh ta hình như có chút vấn đề vì va chạm phải vật nào đó lúc bị tai nạn, cho nên..."

Tư Diệp bỗng nheo mày kích động nói lớn

"Thế thì ông mau tìm cách chữa cho anh ấy đi chứ, vì anh ấy là chồng sắp cưới của tôi, nếu anh ấy có mệnh hệ gì thì cái bệnh viện của ông có đền nổi không hả?"

Vị bác sĩ lắc đầu

"Xin cô hãy bình tĩnh, bây giờ chỉ có thể theo dõi tình trạng của anh ta thôi, ngoài ra tôi không còn cách nào khác"

Vừa dứt lời ông bác sĩ đã quay lưng bước ra ngoài mất để lại một căn phòng vắng lặng.

Hiểu Nhiên bước chân đến gần giường Thuần Dương đang nằm, nhẹ nhàng sờ tay lên cơ thể trắng xước của anh mà nghẹn ngào

(Đồ ngốc, anh đã làm gì để bây giờ phải ra nông nổi thế này?)

Tư Diệp chợt đi đến phát tay cô ra không vui nói

"Anh ấy có ra sao cũng không cần cô quan tâm, đừng có ở đây giả vờ khóc lóc nữa"

Diệc Thiên cao mày đi đến lên tiếng

"Tur Diệp, đây là bệnh viện và Thuần Dương đã trở nên thế này, cô còn tâm trí để gây chuyện sao?"

Tur Diệp nhắm mắt trở tay vào Hiểu Nhiên tức giận nói lớn

"Hừ, là ai đã làm anh ấy ra thế này hả? Là cô ta, chính cô ta là nguyên nhân khiến anh ấy không ăn không uống, lúc nào cũng trở về nhà trong tình trạng say rượu, lúc nào anh ấy cũng nhắc tên cô ta trong nhà, trong khi cô bây giờ lại sống an nhàn ăn mặc sung sướng ở nhà họ Lăng thì quan tâm đến anh ấy làm gì chứ? Mau cút đi"

Hiểu Nhiên chột sùng sờ lấp mắt

"Tôi..."

Bổng Diệp Thiên kéo tay cô nói

"Hiểu Nhiên, chúng ta về thôi, tạm thời chỉ có thể để Thuần Dương cho Tur Diệp chăm sóc"

Sau đó anh đưa cô đi mất. Khi cánh cửa phòng bệnh đóng lại, Tur Diệp nhìn Thuần Dương bật khóc nức nở lắm lắm

"Thuần Dương, anh tỉnh lại đi, em thật sự rất lo cho anh"

...

Buổi tối, Hiểu Nhiên ngồi bên trong căn phòng vắng lặng, cô ngẫm nghĩ về anh và không thể hiểu được cảm giác đang khó chịu dồn dập trong lòng ngực của mình lúc này, càng không thể hiểu lời Tur Diệp đã nói có thật hay không?

Cô lẩm bẩm tự hỏi:

"Phó Thuần Dương, anh ta thật sự yêu mình sao?"

Cô chợt nhận ra mình chưa bao giờ nghĩ về anh, càng không quan tâm đến cảm giác của anh, dù bây giờ cô và Diệp Thiên đã ở bên nhau như vậy nhưng trong lòng vẫn muốn được quay về Phó Gia làm việc, vẫn muốn được nghe anh sai bảo mỗi ngày. Nhìn thấy anh ra nông nổi trên giường bệnh, thân xác đầy vết thương thì không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng.

"Kết"

Bỗng tiếng cánh cửa bật mở, cô ngạc nhiên ngẩn nhìn thì Diệp Thiên đã mở cửa phòng cô, anh đứng nhìn cô rồi hỏi

"Hiểu Nhiên, em vẫn còn bận tâm chuyện Thuần Dương sao?"

Cô im lặng, anh tiến tới ngồi cạnh cô bên giường mỉm cười nói

"Thật may vì Thuần Dương vẫn còn sống, anh cũng rất lo cho cậu ấy giống như em vậy"

Cô lên tiếng hỏi, ánh mắt trầm tư nhìn xuống đất

"Anh Diệp Thiên, sao anh ấy lại mất cảnh thận như vậy? Là do lỗi của em sao?"

Diệp Thiên ngạc nhiên đáp

"Không, không phải lỗi của em, dù Tur Diệp có nói vậy nhưng em cũng đừng để trong lòng, cô ấy vốn là người hay khó chịu với người khác"

Rồi anh xoa đầu cô tiếp lời

"Cũng muộn rồi, em ngủ đi"

"Vâng"

Cô đành gật đầu thì anh đã tiến tới hôn nhẹ vào má cô khiến cô ngạc nhiên, sau đó anh đứng dậy nói

"Anh sẽ đến bệnh viện xem tình trạng của Thuần Dương thường xuyên, em đừng lo"

Dứt lời anh bước ra ngoài đóng cửa lại mất. Cô liếc mắt ra ô cửa sổ gần đó, tâm tư vẫn bất an ngẫm nghĩ:

(Không biết Phó Thuần Dương có sao không nhỉ? Sao mình lại thấy lo thế này?)

...

Vài tuần sau, tại bệnh viện.

Tiếng "tút tut" quen thuộc trong phòng hồi sức vang lên liên hồi. Thuần Dương neho trán mình, tay chân bắt đầu run lẩy mẩy một cách kì lạ.

Giấc mơ ấy lại bắt đầu xuất hiện, một cậu bé tầm 12 tuổi vẫn còn rất hồn nhiên vui vẻ sau khi từ trường học trở về nhà. Trên tay cậu là bằng bằng khen thành tích top nhất của cuộc thi hội họa vẽ tranh ở trường và quyết định sẽ đi khoe với mẹ mình nên vô cùng hưng phấn.

"Mẹ ơi, con vừa đạt được giải nhất cuộc thi vẽ đấy, mẹ..."

Khi cậu bé vừa vặn cánh cửa phòng mẹ mình ra, một cảnh tượng trước mắt đã làm cậu tái mặt đi rơi cả bằng giấy khen ấy xuống đất.

"U...hơ..."

Cậu bé to mắt nhìn một người phụ nữ đang treo cổ trước mặt mình, mái tóc dài đen mượt đang đung đưa theo cơn gió lướt qua từ cửa sổ, dưới khoe miệng người phụ nữ vẫn cười một cách quái dị. Lúc này hai đôi chân cậu như ngã khụy xuống mà mấp mòi gọi

"M...mẹ..."

"Bịch bịch bịch"

Bỗng tiếng bước chân của hai người giúp việc kèm theo tiếng cười đùa tám chuyện của họ dần đi đến. Một cô giúp việc giơ bàn tay mình lên khoe khoang nói

"Cô nhìn chiếc nhẫn của tôi xem, hôm qua anh ấy đã cầu hôn tôi đấy"

Cô gái kia cũng chụm hai tay mình lại ngưỡng mộ

"Ôi ghen tỵ quá, tôi ước gì mình cũng được cầu hôn giống như cô a"

Nghe vậy cô gái kia che miệng mình bật cười đáp

"Hahaha cô sẽ được như ý thôi"

Khi nhìn thấy cậu đang ngồi bẹp dưới sàn trên hành lang trước cửa phòng mẹ mình. Đôi mắt cậu kinh hãi tột độ nhìn chằm chằm vào bên trong, thấy lạ hai người bèn đi đến bật hỏi

"Thiếu gia, ngài làm gì ngồi ở đây...vậy?"

Vừa nói, hai cô giúp việc ấy chợt ngẩng mặt lên nhìn bóng người lơ lửng trên trần nhà bên trong phòng liền tái mặt la lớn

"Á...phu nhân...phu nhân tự tử rồi"

Giấc mơ lại ủa về dù đã một thời gian không xuất hiện trở lại. Anh bật mở mắt, mồ hôi nhễ nhãi trên trán đang ướt đầm. Vốn đã sốc vì cơn ác mộng này, anh lại thêm một pha giật mình vì cơn đau ở hai mắt mà bật rên nhẩm nhó:

"U...um"

Anh neho trán mình, tay sờ lên miếng vải băng ở mắt mà khó chịu nghĩ

(Cái gì vậy? Tại sao mắt mình lại được băng lại chứ? Chẳng thấy gì cả)

Sau đó anh cố ngồi dậy với cơ thể nặng trĩu vẫn còn đau nhức và ê ẩm.

Một y tá đang chăm sóc anh liền thấy anh đã tỉnh lại và ngồi dậy nên vui mừng nói

"A...cuối cùng bệnh nhân này cũng tỉnh rồi, đợi một lát tôi sẽ gọi bác sĩ cho anh"

Sau đó cô ấy vội chạy ra ngoài tìm bác sĩ mất. Lúc này anh chợt bàng hoàng ngồi trên giường, tay sờ lên miếng băng trên mắt mà đau đớn tự hỏi

(Tại sao mình không thấy gì cả? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Hai mắt mình nhói quá)

Khi bác sĩ vừa chạy vào, anh chỉ nghe mỗi tiếng động "bịch bịch" và "cạch cạch" bên tai dù không thấy được gì. Vị bác sĩ đứng bên cạnh liền lên tiếng

"Anh thấy trong người thế nào rồi? Anh cử động được chứ?"

Thuần Dương neho trán mình, quay đầu theo hướng tiếng nói phát ra bật hỏi

"Ông là ai? Tại sao mắt của tôi phải băng lại chứ?"

Vị bác sĩ đáp

"Tôi là bác sĩ, bây giờ tôi sẽ tháo miếng vải băng này ra khỏi mắt cậu"

"Mau tháo nhanh đi, nó làm tôi thật sự khó chịu rồi đây"

Anh cáo gắt nói thì ông ta lại đáp

"Được rồi"

Sau đó vị bác sĩ đưa tay đến tháo miếng vải băng ấy ra trong hồi hộp, cả cô y tá bên cạnh cũng thế.

Khi tấm vải dần được tháo xuống, đột nhiên đôi mắt anh trong thật mờ hồ không một chút cảm xúc. Anh sững người, vì cho dù có mở mắt hay không mở thì xung quanh mình vẫn đều là một màu đen như mực. Anh nheo mày hỏi

"Này...sao tối quá vậy? Mau bắt đèn lên đi vì tôi không thấy gì cả"

Nghe vậy cô y tá ngạc nhiên bật nói

"Bác sĩ, hình như anh ấy không thấy gì thì phải"

Vị bác sĩ lại hỏi

"Anh không thấy gì sao? Tôi là bác sĩ, người đang đứng trước mặt anh đây"

Thuần Dương bật sững sờ, anh giơ tay lên khoảng không trước mặt mình, vẫn như cũ đôi mắt vẫn không cảm nhận được gì ngoài một màu đen phủ quanh.

"Tôi...tôi không thấy gì cả, mắt của tôi..."

Anh giơ hai tay lên xoa hai bầu mắt mình, sau đó mở ra nhưng vẫn là một màu đen tăm tối, cảm giác sợ hãi lại bắt đầu lần tới, anh sợ bóng tối, anh bắt đầu hoang mang thì bác sĩ lại nói

"Anh nằm yên, tôi sẽ kiểm tra lại mắt của anh"

Thuần Dương cao mày liền hỏi lớn

"Tôi không phải bị mù rồi chứ? Ông mau kiểm tra lại đi"

"Anh hãy giữ bình tĩnh, hiện tại anh cảm thấy mắt mình thế nào? Có đau đớn gì không?"

Ông ta hỏi, anh vội hoảng trả lời

"Có hơi nhói một chút nhưng quan trọng là tôi chỉ thấy mỗi màu đen hết như lúc nhắm mắt vậy, ông mau khám lại cho tôi nhanh đi"

...

Sau một hồi vị bác sĩ cũng bước ra ngoài mắt, anh ngồi trầm tư một mình trên giường, tay sờ lên mắt mình nhớ lại lời bác sĩ đã nói lúc nãy.

Sau khi kiểm tra xong, ông ta thở dài lắc đầu nói

"Phó tiên sinh, tôi rất tiếc phải báo cho anh một tin buồn, sau khi kiểm tra ở giác mạc hai mắt của anh tôi phát hiện có vết xước, có lẽ trong lúc tai nạn mắt của anh đã va phải thứ gì đó nên đã ảnh hưởng đến dây thần kinh thị giác, anh có lẽ đã bị mù rồi"

Lúc này anh lâm bầm rồi bật cười nhẹ

"Mình mù rồi, ha"

Chợt Tư Diệp vừa chạy ập đến vì nhận được thông báo từ cuộc gọi của bệnh viện nói rằng Thuần Dương đã tỉnh lại. Cô mở cửa đi vào, thấy anh đang ngồi trên giường sờ tay vào mắt mình liền đi đến nắm lấy tay anh lên vui mừng nói

"Thuần Dương, em vừa nhận được cuộc gọi từ bệnh viện nói anh đã tỉnh lại và đã vội đến đây, em thật sự rất vui"

Chợt anh phất tay cô ra, sau đó nheo mày hỏi

"Tư Diệp, là cô sao? Cô đang đứng trước mặt tôi à?"

Bổng Tư Diệp ngạc nhiên

"Thuần Dương, anh không thấy em sao? Em đang ở bên cạnh anh đây"

Nghe vậy anh im lặng, cô lại hỏi:

"Thuần Dương, có phải bác sĩ đã kiểm tra cho anh rồi phải không? Mắt của anh thế nào rồi?"

Anh bật cười nhẹ đáp

"Ha, cuối cùng ông trời cũng ứng nghiệm lời thề của tôi đã nói với cô, bây giờ tôi mù thật rồi"

"Cái gì?"

Tư Diệp bật sừng sốt nói lớn, nhìn anh nghiêng răng tiếp lời

"Anh nói anh mù rồi sao? Anh không thấy em sao? Em đang đứng trước mặt anh này, anh đừng đùa có được không?"

Cô ta giờ tay mình qua lại trước mặt anh thì anh cười nhạt nói

"Cô nhìn còn không thấy sao? Tôi chả thấy gì ngoài một màu đen cả, tại sao bây giờ cô còn dám xuất hiện trước mặt tôi?"

Chợt Tư Diệp đặt tay lên bụng mình đáp

"Nhưng em là vợ tương lai của anh mà, cả đứa bé trong bụng này nữa, nó sẽ là con anh..."

"Cô im đi"

Bổng anh quát lớn khiến cô ta giật mình, anh nghiêng răng nói

"Đừng nhắc cái thai của người khác trước mặt tôi, cô muốn bao nhiêu tiền thì mới chịu rời khỏi Phó Gia đây, đừng nghĩ tôi không nói thì cô sẽ càng ngày càng lộng hành"

Tư Diệp bật khóc nước nở đáp

"Thuần Dương, anh không niệm tình chúng ta từng yêu nhau sao? Nếu bây giờ anh đuổi em đi thì ai sẽ chăm sóc cho anh chứ?"

Anh lạnh lùng nói

"Tôi không cần, Tư Diệp, cô đi đi"

Chợt Tư Diệp ngạc nhiên, anh tiếp lời

"Tôi đã niệm tình vì cô đang mang thai nên mới không áp bức cô rời khỏi Phó Gia, toàn bộ thẻ của tôi đều nằm ở hộp tủ trong phòng, cô muốn lấy bao nhiêu thì lấy rời rời khỏi Phó Gia đi"

Cô nheo mày khó hiểu

"Tại sao anh có thể phũ phàng đuổi em đi như thế trong khi bản thân anh bây giờ không có ai để nương tựa chứ? Mấy ngày qua là em chăm sóc anh đấy, anh còn không biết ơn ngược lại muốn đuổi mẹ con em đi sao?"

Thuần Dương bật cười nhẹ, vẫn một mực từ chối

"Tôi không cần cô thương hại, tôi có ra sao cũng không cần cô chăm sóc, mau cút đi"

Lúc này Tư Diệp nheo mày nghĩ

(Phải rồi, bây giờ anh ta đã trở thành một tên mù lòa thì việc quản lý tập đoàn Phó Thị là điều không thể, sớm muộn gì nó cũng phá sản mà thôi thì việc gì mình phải ở đây chăm sóc một tên thiệt hại thế này chứ?)

Đột nhiên Tư Diệp thay đổi thái độ mình khoanh hai tay vênh váo nói

"Hừ, thật phí công tôi bám theo anh tới giờ này, cuối cùng bây giờ anh chỉ là tên phế nhân, anh mù rồi thì sớm muộn gì tập đoàn Phó Thị cũng phá sản"

Thuần Dương nheo mày hỏi

"Vậy ra trước giờ từ đầu đến cuối cô chưa bao giờ yêu tôi mà tiếp cận tôi chỉ vì tài sản sao?"

Tư Diệp bật đáp

"Đúng vậy, nhìn lại anh bây giờ xem, ngay cả mắt còn không thấy đường thì sẽ làm gì được nữa chứ"

Anh cắn răng gào lớn

"Cô mau cắt khỏi mắt tôi ngay"

Cô ta cười lớn đắc ý

"Bây giờ anh chỉ còn một mình không ai nương tựa, sao không thử quý xuống cầu xin Lạc Tư Diệp tôi xem, biết đâu...tôi sẽ ở lại chăm sóc anh một cách chu đáo nhất"

Anh tức giận hơn gào thét

"Tôi không cần cô chăm sóc, đúng là Phó Thuần Dương tôi mới yêu phải loại đàn bà như cô, cô cắt ngay cho tôi"

Anh xua tay lung tung thì cô ta quay lưng đi lại mở cửa ra nói

"Hừ vậy thì số thẻ trong tủ anh tôi sẽ lấy trọn"

"Cạch"

Khi tiếng cánh cửa đóng lại, lúc này toàn bộ không gian vắng lặng hẳn, Thuần Dương nghiêng răng rồi thò tay lấy chiếc gối trên giường tức giận ném xuống đất gào lớn

"Đáng ghét"

Chợt tiếng cánh cửa lại bật lên, anh nheo mày quát

"Cô còn quay lại đây làm gì? Cút ngay"

Diệp Thiên lên tiếng

"Là tôi, Diệp Thiên đây"

Anh ngạc nhiên, Diệp Thiên liếc nhìn chiếc gối vô tội bị ném xuống đất bèn tiến tới nhặt nó lên đem lại đặt lên giường anh, thờ dài nói

"Tôi rất vui vì cậu đã tỉnh lại và tôi cũng đã nghe bác sĩ nói về tình trạng của cậu rồi"

Thuần Dương bật cười nhạt hỏi

"Thì sao? Bây giờ tôi đã trở thành một tên mù, không ai bên cạnh nữa rồi, cậu nói xem đây có phải là quả báo tôi đáng nhận được không?"

Diệp Thiên lắc nhẹ đầu mình bật hỏi

"Trước lúc bị tai nạn cậu đã làm gì?"

Chợt anh im lặng, Diệp Thiên thờ dài nói

"Cậu không nói cũng được, dù sao tôi cũng sẽ giúp cậu sắp xếp mọi việc, khi nào cảm thấy khỏe lại cứ gọi cho tôi, với lại tình trạng của cậu hiện giờ đã không nhìn thấy gì nữa rồi nên cũng khó tự chăm sóc cho bản thân mình, cho nên tôi sẽ nhờ người..."

"Không cần đâu"

Bỗng anh cắt lời khiến Diệp Thiên ngạc nhiên, anh đưa mắt nhìn về một hướng tiếp lời

"Tôi sẽ tự mình lo được, cậu đừng giúp một người như tôi nữa, thời gian qua tôi đã nợ cậu rất nhiều, từ việc sắp xếp công việc ở tập đoàn Phó Thị và cả chuyện của Tư Diệp, tôi không thể cứ mãi làm phiền cậu như thế"

Diệp Thiên chợt im lặng một vài giây rồi đáp

"Được rồi, nhưng dù sao tôi cũng sẽ giúp một phần khi cậu còn ở bệnh viện, sau khi xuất viện thì cậu có thể tùy ý làm theo quyết định của mình, còn bây giờ tôi phải ra ngoài gặp bác sĩ đề hỏi một chút chuyện về tình trạng của cậu, hi vọng có thể giúp ít cho cậu được gì đó"

Sau đó anh quay đi bước về phía cửa ra thì Thuần Dương bật hỏi

"Cô ấy vẫn sống tốt khi ở bên cậu phải không?"

Chợt Diệc Thiên ngạc nhiên, anh quay lại nhìn Thuần Dương bây giờ thật thảm hại, đôi mắt không còn chút cảm nhận gì nữa rồi mà hướng lên nhìn trần nhà. Anh đáp

"Cô ấy vẫn ổn, cảm ơn cậu đã hỏi thăm"

Thuần Dương cười nhẹ, ánh mắt có chút buồn nói

"Diệc Thiên, tôi không dám đòi hỏi gì nhiều, chỉ mong cậu thay tôi chăm sóc cô ấy thật tốt"

Diệc Thiên đáp

"Được rồi, tôi tự mình biết làm việc đó, cậu nghỉ ngơi đi"

Sau đó anh quay lưng mở cửa ra ngoài mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Tại một căn phòng khác của bệnh viện, Diệc Thiên mở cửa đi vào nhìn ông bác sĩ đã ngồi đợi sẵn ở đó anh lên tiếng

"Tôi đến rồi, tôi muốn hỏi chuyện về tình trạng mắt của Thuần Dương"

Ông bác sĩ gỡ cặp kính của mình ra rồi thờ dãi đặt lên bàn làm việc, nhìn chiếc ghế đối diện nói

"Vậy thì mời anh ngồi"

Diệc Thiên đi đến ngồi vào ghế, sau đó anh bật hỏi

"Về mắt cậu ta, không lẽ không có cách nào để chữa khỏi sao?"

Ông bác sĩ đáp

"Theo như tôi thấy thì mắt của anh ta đã bị tổn thương khá nặng, không thể nào chữa khỏi được nữa chỉ trừ một việc thôi"

Anh ngạc nhiên

"Một việc? Cho dù là bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần có cách chữa trị mắt của cậu ta thì tôi sẵn lòng chi trả"

Ông bác sĩ nhìn anh đáp

"Không phải có tiền là có thể chữa được đâu, nếu có một đôi mắt lành lặn khác thay vào thì anh ta có thể nhìn thấy trở lại"

Diệc Thiên ngạc nhiên nheo mày

"Ý ông là..."

Ông bác sĩ gật đầu

"Đúng vậy, nếu có người hiến mắt cho anh ta thì mới chữa được thôi, ngoài ra cũng không còn cách nào khác nếu không muốn bị mù cả đời"

...

Buổi tối, Diệc Thiên vừa trở về nhà thì đã thấy Hiểu Nhiên ngồi ở phòng khách. Cô đứng dậy vội đi đến hỏi

"Anh Diệc Thiên, hôm nay anh đến bệnh viện xem anh ta thế nào rồi?"

Diệc Thiên mỉm cười đáp

"Cậu ta tỉnh lại rồi, hiện sức khỏe còn rất yếu ớt nên tạm thời phải ở bệnh viện theo dõi một thời gian nữa"

Hiếu Nhiên mỉm cười chột yên lòng rồi lại hỏi

"Thế thì tốt quá, nhưng mà về phần mắt của anh ấy thế nào?"

Anh bèn đáp

"Mắt của cậu ta bị tổn thương khá nặng, e rằng chỉ có thể chịu mù cả đời thôi"

"Cái gì?"

Hiếu Nhiên bật sốc nói lớn

"Bị mù rồi, anh nói Phó Thuần Dương bị mù rồi sao?"

Diệp Thiên gạt đầu, ánh mắt lo lắng trả lời

"Đúng vậy, anh chỉ lo cho cậu ấy bây giờ không còn ai chăm sóc, vừa rồi cũng nghe được chuyện Thuần Dương bị tai nạn đã được phát tán rộng rãi ra bên ngoài nên chỉ sợ không bao lâu nữa những người hợp tác với cậu ta dần biết được việc này sẽ tự động rút bỏ hợp đồng với tập đoàn Phó Thị, vì họ biết Thuần Dương không còn khả năng quản lý sản nghiệp Phó Gia nữa và hậu quả thì em cũng biết rồi đấy"

Hiếu Nhiên bật sững sờ

"Không thể nào, nếu như thế không phải một thời gian sau tập đoàn kinh doanh Phó Thị sẽ bị phá sản sao?"

Chột Diệp Thiên lướt qua cô đáp

"Bây giờ anh chỉ có thể cố gắng giúp cậu ta một phần, cũng thật may Lăng Nhất đã chịu trở về giúp anh ở tập đoàn Lăng Thị, thay vào đó mọi việc ở cửa hàng anh có thể giao cho quản lý và nhân viên làm giúp còn về Phó Thị anh sẽ thay Thuần Dương quản lý một thời gian, trước mắt chỉ có thể làm như vậy thôi"

Bỗng cô nheo mày lên tiếng

"Nhưng về Phó Thuần Dương thì sao? Ai sẽ chăm sóc anh ta chứ?"

Diệp Thiên quay lại nhìn cô đáp

"Anh đã nói sẽ nhờ người đến chăm sóc nhưng cậu ta không chịu, anh cũng hết cách rồi"

Hiếu Nhiên bật im lặng thì Diệp Thiên tiếp lời

"Hiếu Nhiên, nếu em cũng lo cho Thuần Dương thì cứ đến thăm cậu ấy đi, một lần thôi cũng được"

Cô ngạc nhiên thì anh quay đi mất. Lúc này cô ngẫm nghĩ

(Mình cũng có thể đến thăm anh ta mà phải không?)

Tại Phó Gia

Tư Diệp bật mở cửa đi vào phòng Thuần Dương lục lọi mọi ngăn tủ cao mày nhăn mặt nghĩ

(Đâu rồi? Anh ta đã nói là để toàn bộ thẻ ở trong tủ mà, tại sao mình vẫn không thấy vậy chứ?)

Khi mở đến một ngăn tủ cuối cùng có chứa vài cuốn sách, Tư Diệp ngạc nhiên khi thấy mép của chiếc thẻ bị các quyển sách ấy đè chồng lên nhau thì lập tức lấy đồng sách ấy ra. Đúng là toàn bộ thẻ tín dụng gồm 5 6 cái đều nằm dưới đồng sách này. Cô vui mừng lấy toàn bộ chúng ra mỉm cười lẩm bầm

"Hừ, mấy cái thẻ này chắc chứa không ít tiền, chỉ cần có chúng thì mình có thể sống thoải mái một thời gian rồi"

Sau đó cô ta đi ra đóng cửa phòng Thuần Dương lại, dọn dẹp hành lý mình bước xuống cầu thang thì vài ba cô người hầu còn sót lại đứng gần đó nhìn cô ta bằng ánh mắt ngạc nhiên. Tư Diệp nhìn họ cao mày nói

"Nhìn cái gì? Không bao lâu nữa tập đoàn Phó Thị sẽ bị phá sản, bây giờ căn nhà này sắp bị người ta thu mua lại rồi thì mấy cô còn dọn dẹp làm cái gì chứ? Chỉ bằng nghĩ việc hết đi"

Một cô người hầu ngạc nhiên lên tiếng hỏi

"Ồ...điều cô nói là thật sao? Tập đoàn Phó Thị sắp bị phá sản thật à?"

Tư Diệp đắc ý đáp

"Hừ, tôi nói dối các cô làm cái gì chứ? Chính vì thế cho nên Lạc Tư Diệp bây giờ tôi mới rời khỏi đây"

Rồi cô ta kéo hành lí lướt qua mấy cô người hầu nhếch môi tiếp lời

"Phó Thuần Dương anh ta bây giờ còn không đủ tài chính trả lương cho mấy cô đâu, mau rời khỏi đây đi"

Vừa thấy Tư Diệp đã đi mất, mấy cô nữ hầu nhìn nhau lo lắng nói

"Này, tôi thấy có chút lo, nghe nói chủ nhân bị tai nạn kết quả hai mắt không còn nhìn thấy gì rồi, e rằng không thể tiếp quản tập đoàn Phó Thị nữa, chúng ta có nên nghỉ việc không?"

Mấy cô gái kia cũng gật đầu đáp

"Tôi không làm nữa đâu, có lẽ tôi nên tìm một công việc khác thì hơn"

"Tôi cũng vậy a"

Vài tiếng sau toàn bộ nữ hầu trong nhà đã tự động dọn hành lí của mình rời khỏi mất. Khuya đến Tiểu Mễ tan làm quán cafe trở về, bước vào nhà cô ngạc nhiên nhìn xung quanh khi máy hút bụi bị vứt lung tung và rác cũng chưa kịp dọn. Cô lên tiếng gọi lớn

"A Lê, Lý Quỳnh, Tiểu Xuyên, mấy cô đi đâu hết rồi sao lại dọn dẹp phòng khách đang dở thế này chứ?"

Không nghe thấy tiếng trả lời lại, cô đi vào phòng ngủ của mấy cô gái đó thì ngạc nhiên khi thấy dường như mọi đồ đạc và hành lí của họ đã biến mất. Cô lẩm bẩm tự hỏi

"Mấy người họ dọn đồ đi đâu cả rồi?"

...

Sáng hôm sau, Tư Diệp đứng trước máy ATM bỏ các thẻ vào vừa ấn mật mã vừa nhấn mặt lăm lăm

"Cái quái gì thế này? Sao lại không đúng?"

Cứ thế các thẻ cô cho vào đều báo sai mã pin, một vài thẻ nhập quá nhiều lần nên đã bị khóa đi mất khiến Tư Diệp nhàu mày khó chịu

"Đáng ghét, không lẽ anh ta đổi mật khẩu cả rồi, thế này thì làm sao mà rút tiền được chứ? Không phải mọi công sức của mình đều vô dụng cả rồi sao?"

Tại bệnh viện, Thuần Dương vẫn ngồi trầm tư trên giường, tay sờ lên cơ thể mình ngẫm nghĩ

(Dường như cơ thể cũng bớt đau đớn một chút rồi, nhưng bây giờ cho dù ban đêm hay ban ngày mình cũng không phân biệt được)

Chợt cánh cửa bật mở, Hiểu Nhiên bước vào nhìn anh, trên tay là túi trái cây mang đến. Anh nghe thấy tiếng động liền bật hỏi

"Ai vậy?"

Cô im lặng, tiến chân đi đến đặt túi trái cây lên bàn rồi quay sang nhìn anh. Vừa đứng trước mặt anh, cô nhìn đôi mắt mờ hồ ấy mà bật nghĩ

(Anh ta đúng là không thấy mình)

"Ai vậy? Tại sao không trả lời?"

Thuần Dương nheo mày hỏi, tay giơ lên xua về phía trước thì vô tình chạm phải ngực cô khiến anh ngạc nhiên, cô thì bật giật mình lùi ra phía sau một bước bật đỏ mặt, liền lấy tay ôm ngực mình lại lên tiếng hỏi

"Ừm...anh chạm vào cái gì thế hả?"

Bỗng anh sực ngạc nhiên nhăn trán mình nghĩ

(Giọng nói này...là Hiểu Nhiên ư? Không thể nào, chắc chắn là mình nghe lầm, làm sao cô ấy có thể đến đây được?)

Đề thử lại độ chính xác có phải cô hay không? Anh giả ngây hỏi

"Nhưng tôi vừa chạm vào cái gì vậy? Nó mềm mềm..."

Chưa kịp nói hết câu cô đã ngượng mặt tức giận tát vào má anh một phát quá lớn

"Anh im ngay cho tôi"

Cú tát đã làm bên má anh bắt đầu nóng rất, anh sờ tay lên má mình với ánh mắt ngỡ ngàng có chút vui mừng bật nghĩ

(Đúng là cô ấy rồi)

Chợt cô quay sang lấy táo từ túi trái cây đã mang đến, nét mặt vẫn còn chút tức giận nói

"Thật tốt vì thấy anh vẫn còn sống, tôi có mang trái cây đến cho anh đây, anh muốn ăn không?"

Anh cố tỏ ra thái độ không vui bật hỏi

"Tại sao em lại đến đây?"

Cô ngạc nhiên trả lời

"Tôi đến thăm anh không được sao? Dù sao anh cũng từng là chủ của tôi nên khi hay tin anh bị tai nạn, tôi đã rất lo lắng"

Anh sức nhẹ lòng cúi mặt nghĩ

(Hóa ra cô ấy vẫn lo lắng cho mình)

Bỗng cô lấy ghế ngồi xuống trước mặt anh, tay cầm dao vừa gọt vỏ táo vừa nói

"Anh còn đau không? Tôi nghe nói mắt của anh không thể thấy được nữa cho nên rất tiếc"

Anh nheo mày hỏi

"Em quan tâm đến anh chỉ vì anh là từng là chủ của em sao? Hoàn toàn không có ý nào khác à?"

Cô ngạc nhiên đáp

"Đúng vậy, ngoài điều đó ra thì tôi còn có ý gì khác chứ?"

Rồi cô cầm miếng táo ấy giơ lên trước anh nói

"Tôi gọt táo rồi này, anh ăn đi"

"Không ăn"

Anh lạnh nhạt trả lời thì cô bật đứng dậy đáp

"Vậy à, anh không ăn thì tôi không còn lí do gì để ở đây nữa"

Sau đó cô buộc túi đựng táo lại định rời đi thì anh giơ tay lên khiến cô ngạc nhiên nheo mày hỏi

"Anh giơ tay lên làm gì vậy?"

Anh ngượng đáp

"Lấy táo em đưa chứ làm gì?"

Hiểu Nhiên khó hiểu hỏi

"Thật là lúc này còn nói không ăn cơ mà? Sao bây giờ lại muốn ăn rồi?"

Sau đó cô đưa miếng táo lên tay anh, anh liền đưa đến miệng ăn đi mất rồi lại nói tiếp

"Cho anh miếng nữa"

Cô đành ngồi xuống ghế trở lại gọt lấy miếng táo thứ hai rồi đưa cho anh nói

"Đây này"

Bỗng anh đưa tay ra định lấy miếng táo đó nhưng không biết chỗ nào, tay cứ giơ lên hệt xuống trong khoảng không thì cô chợt đau lòng, đành cầm lấy tay anh lại thì anh ngạc nhiên rồi đặt miếng táo ấy vào bàn tay anh nói

"Nó ở đây"

Anh cầm miếng táo đó lên miệng mình cắn nhẹ, bật cười nhạt nói

"Anh đúng là không thấy gì nữa rồi, em thấy có thấy buồn cười không?"

Nhìn nét mặt đau thương của anh, không hiểu sao mắt cô lại bắt đầu đọng một màn nước mắt rồi chảy dọc xuống má. Anh không thể nhìn thấy cô khóc mà nhai miếng táo ấy vào miệng nói tiếp

"Anh đã mong em đến thăm anh nhưng cuối cùng cũng miễn nguyện rồi, Diệp Thiên cậu ấy vẫn đối xử tốt với em chứ?"

Hiệu Nhiên lau nước mắt mình mỉm cười đáp

"Tốt lắm, chúng tôi ở bên nhau rất hạnh phúc"

Nghe vậy anh mỉm cười nhẹ, khẽ giọng nói

"Hiệu Nhiên, anh thật sự rất muốn thấy em cười"

Bỗng cô ngạc nhiên thì anh cúi mặt tiếp lời

"Nhưng tiếc là bây giờ không thể thấy được nữa, nếu chịu nhận ra sớm hơn thì anh nhất định sẽ không đánh mất em, chắc chắn thế"

Hiệu Nhiên hỏi

"Tôi có một thắc mắc, anh thật sự yêu tôi sao?"

Thuần Dương bật cười chỉ vồn vện đáp một chữ "ừ" nhưng trong lòng lại đầy ghen ngào xót xa.

Hiệu Nhiên lại cắt thêm một miếng táo bật hỏi

"Tư Diệp thì sao? Không phải anh luôn miệng nói yêu cô ấy à? Thế lí nào bây giờ anh lại nói yêu tôi chứ?"

Anh trả lời

"Tư Diệp chỉ là do anh ngộ nhận, em đừng nhắc đến cô ta nữa, dù sao tư cách của anh bây giờ với em chỉ là người dung không ai nợ ai, cảm ơn em đã đến thăm anh"

Cô đưa miếng táo ấy gior đến miệng anh rồi đáp

"Được rồi anh ăn đi"

Anh vừa ăn vừa hỏi

"Phải rồi, hôm nay là ngày mấy?"

Cô đáp

"Hình như 3/8 thì phải, mà sao anh hỏi vậy?"

Anh lắc đầu đáp

"Không có gì, chỉ là 12/8 là ngày giỗ mẹ anh"

Cô ngạc nhiên

"Ngày giỗ của mẹ anh? Vậy..."

Anh tiếp lời

"Anh định sẽ đến mộ thăm mẹ mình nhưng bây giờ không thể tự mình đi được, em giúp anh được không?"

"Nhưng..."

Cô lưỡng lự thì anh bật cười nhẹ nói

"Nếu em không đi được cũng không sao, anh không ép đâu"

Một lát sau trên xe buýt đang chạy, Hiệu Nhiên vừa ngồi vừa cúi mặt nghĩ

(12/8 là ngày giỗ mẹ anh ta, không ngờ bản tính Phó Thuần Dương vốn khó ưa như vậy nhưng lại là một người con hiếu thảo, nghĩ lại mình không thể không giúp được)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Hơn một tuần sau khi vết thương toàn thân cũng lành hẳn, Thuần Dương bắt đầu bước chân xuống giường, anh thò tay mò lung tung về phía trước, chân bước đi từng bước với ý định muốn ra ngoài cho dù có bằng bất cứ giá nào. Đến một bức tường dày đặc, anh sờ tay vào lần theo bức tường đó nghiêng

(Đáng ghét, ngay cả cửa ra vào mình cũng không tìm được)

Chợt cô y tá mở cửa đi vào thấy anh đang sờ tay mò mẫm thành tường bên cạnh cố tìm cửa ra, cô ngạc nhiên hỏi

"Anh làm gì vậy? Anh cần lấy gì sao?"

Thuần Dương nheo mày đáp

"Tôi muốn ra ngoài"

Cô y tá can ngăn

"Không được, hiện tại anh không nhìn thấy đường thì làm sao đi ra ngoài được chứ? Xin hãy quay lại giường của mình đi ạ"

Anh khó chịu nói lớn

"Suốt ngày bắt tôi ngồi ở cái giường đó không biết chán sao? Tôi nói muốn ra ngoài là ra ngoài"

Bỗng Hiểu Nhiên bắt chợt vừa đi vào thấy cô y tá đang kéo tay cố đưa anh quay lại giường mình thì anh đẩy mạnh tay cô ta ra nói

"Hôm nay chính xác là ngày giỗ mẹ tôi, tôi không thể không đi, tránh ra đi"

Anh cố bước chân, tay mò lấy cửa ra thì Hiểu Nhiên bật lên tiếng

"Y tá, tôi có thể đưa anh ta đi được không?"

Nghe vậy cô y tá đành gật đầu đáp

"Vâng nếu có người đi cùng thì được ạ"

Anh ngạc nhiên hỏi

"Hiểu Nhiên, là em à?"

Cô đáp

"Tôi đến đây đưa anh đi thăm mộ mẹ mình, dù sao hôm nay tôi cũng rảnh"

Anh có chút vui nói

"Không ngờ là em đến thật, anh cứ ngỡ em sẽ không đồng ý"

Cô bĩu môi

"À thì...mà thôi anh đi được rồi nhĩ? Cơ thể thế nào rồi?"

"Đờ đau rồi, anh có thể bước chân đi được, nhưng mà..."

Anh vừa đáp vừa nhấc chân bước tới thì đột nhiên vấp phải bánh của chiếc xe đẩy dụng cụ bên cạnh mà bất ngờ lao về phía trước, Hiểu Nhiên giật mình hoảng hốt liền theo phản xạ tiến tới đỡ lấy người anh lại. Thấy vậy cô y tá lật đật kéo chiếc xe đẩy đi chỗ khác lên tiếng

"A...xin lỗi, tôi vô ý quá, tôi sẽ đẩy chiếc xe này đến nơi khác ngay đây"

Khi y tá vừa kéo chiếc xe đó đi mất, anh sực nhận ra mình đang ôm lấy người cô mà bật hỏi

"Hiểu Nhiên, em ổn chứ?"

Cô đỏ mặt lấp lấp hỏi ngược lại

"Tại sao anh không bỏ tôi ra hả?"

Anh sực buông tay ra, gầy nhẹ má mình chuyển mắt chỗ khác đáp

"Anh quên thôi"

...

Một lát sau, tiếng động "rà rà" của bánh xe phát ra trên vỉa hè.

Cô đẩy anh trên chiếc xe lăn vừa đi trên đường vừa nói

"Hiện tại tốt nhất anh nên đi xe lăn thì hơn, để anh tự bước chân đi không khéo lại vấp phải gì đó rồi va vào người khác mất"

Thuần Dương bật cười, mắt đã mang một chiếc kính râm lên để che đi đôi mắt mù lòa của mình đáp

"Anh chỉ mới vấp có một lần mà, không có lần sau đâu"

Cô nhăn trán nói

"Anh tốt nhất nên làm theo ý tôi, với lại anh mà va vào ai khác thì tôi không chịu trách nhiệm đâu"

"Được rồi, được rồi"

Anh đáp, đi được một đoạn đường thì bỗng cô dừng lại trước một tiệm hoa, anh ngạc nhiên hỏi

"Sao vậy?"

Cô trả lời

"Anh ngồi đây đợi một lát, tôi mua một thứ đã"

Sau đó cô đi vào tiệm bán hoa mất khiến anh thắc mắc. Một lúc sau bước ra khỏi tiệm bán hoa, trên tay cô cầm là một đóa hoa phong lan rồi đưa đến tay anh thì anh ngạc nhiên hỏi

"Gì vậy?"

Cô đáp

"Là hoa phong lan trắng, anh định đến thăm mộ mẹ mình bằng tay không sao?"

Anh sờ tay lên bó tay vài giây, rồi bật hỏi

"Em còn nhớ mẹ anh thích hoa phong lan trắng à?"

Cô gật đầu

"Ừ, chẳng phải có lần anh đã mắng tôi xối xả vì làm hỏng mất vườn hoa của mẹ anh sao? Kể từ ngày đó tôi đã nhớ rất kĩ loài hoa này, sao mà quên được"

Anh cười nhẹ hỏi

"Nhưng đó không phải em làm mà, sao lại tự nhận lỗi là mình phá hỏng vườn hoa đó chứ?"

Cô bắt đầu đẩy xe lăn anh đi rồi trả lời

"Tôi không quan tâm, nếu một ngày nào đó có người làm hỏng món đồ của ba mẹ tôi thì tôi nhất định sẽ tức giận giống như anh vậy, nhưng rất tiếc là tôi không được nhìn thấy ba mẹ mình lần nào cả"

Anh ngạc nhiên, cô lại tiếp lời

"Bà nội đã nói ba mẹ tôi mất sau khi tôi được hai tháng tuổi, họ bị tai nạn"

Anh im lặng hẳn, vì trước giờ anh không hề biết hoàn cảnh của cô lại bi đát đến vậy, cô lại lên tiếng

"Còn anh thì sao? Ba mẹ anh thế nào? Anh may mắn hơn tôi vì còn được gặp họ đấy"

Anh bật cười nhạt đáp

"May mắn ư? Nó không như em nghĩ đâu"

Cô ngạc nhiên

"Sao lại nói vậy? Nhà anh vừa giàu có vừa quyền lực, hồi nhỏ chắc là một tên nhóc sống sung sướng rồi làm gì hiểu được hoàn cảnh sống thiếu thốn là thế nào chứ? Không như tôi ngay cả tiền đi học cũng không đóng nổi, do hoàn cảnh nghèo khó nên nhà trường đã miễn học phí cho tôi suốt năm cấp 1 đấy, lúc đấy bà nội tôi đã lớn tuổi, tuy còn chút sức khỏe nhưng bà cũng ráng làm việc bên ngoài lo cho tôi đầy đủ, nghĩ lại thì tôi thật có lỗi, chưa kịp báo đáp công ơn dưỡng dục của mình thì bà đã không còn nữa"

Thuần Dương bật nói

"Nếu biết em sớm hơn, anh nhất định đã cho em đi học đầy đủ, không để em chịu cảnh thiếu thốn như vậy"

Cô bật cười

"Anh đùa sao? Thời tôi học cấp 1 anh cũng chỉ là tên nhóc học cấp 2 thôi, nghĩ lại xem anh chỉ hơn tôi có 4 tuổi, lúc đấy một tên nhóc như anh có thể giúp tôi sao?"

Anh cười nhẹ thì cô nheo mày

"Nhưng anh chưa trả lời tôi? Ba mẹ anh thế nào?"

Bỗng anh im lặng không đáp thì cô cũng không hỏi nữa. Lặng lẽ đẩy chiếc xe lăn anh đi trên đường trước bao người qua lại, có lẽ anh không thích kể về gia đình mình nên cô cũng không thể tùy ý ép anh được.

Một lát sau đến trước nghĩa trang, cô đưa anh đi dọc hai bên dãy mộ rồi hỏi

"Đây mộ mẹ anh ở đâu? Tôi chả biết cái nào cả"

Anh đáp

"Tần Lý Phi, nằm đây bên trái đấy, em tìm thử xem"

"Tần Lý Phi?"

Cô lẩm bẩm rồi nhìn dọc hàng mộ bên trái thì ngạc nhiên khi thấy một ngôi mộ nhỏ có khắc tên "Tần Lý Phi". Liền lên tiếng

"A...tìm được rồi"

Cô đẩy anh tới trước ngôi mộ đó rồi nói

"Tôi đã đưa anh đến trước mộ mẹ mình rồi đấy"

Nghe vậy anh bước chân xuống xe lăn, một tay tháo chiếc kính mát xuống, tay kia cầm bó hoa lên thì cô đi lại lấy bó hoa trên tay anh nói

"Bó hoa này...để tôi đặt cho"

Nghe vậy anh đành gật đầu đưa bó hoa đó cho cô thì cô ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt nó trước mộ mẹ anh rồi mỉm cười đưa mắt nhìn ba chữ khắc trên mộ mà lẩm bẩm

"Tần Lý Phi, Tần..."

Bỗng cô nhận ra có điều gì đó không đúng bèn quay lại nhìn anh hỏi

"Đây chẳng phải mẹ anh lấy ba anh họ sẽ đổi thành họ Phó sao? Sao lại mang họ Tần?"

Anh biết ngay cô sẽ hỏi điều đó bèn ngồi xuống cạnh cô đáp

"Là vì mẹ anh không được công nhận vào nhà Phó Gia, nó đã được ngăn cấm từ lúc bà nội anh còn sống"

"Như vậy là sao?"

Cô khó hiểu thì anh ngẩn mặt lên trời thở một hơi dài nặng nhọc rồi đáp

"Anh đã nghe kể...chỉ vì lí do mẹ anh có xuất thân không tốt, trước khi gặp ba, bà ấy đã làm rất nhiều việc để trang trải cuộc sống, thậm chí còn làm nhân viên tiếp bia ở quán bar và vũ trường. Đúng lúc ấy ba anh đang ở độ tuổi anh hiện giờ, ông ấy là một kẻ đào hoa và yêu thích rất nhiều phụ nữ nhưng không hiểu sao khi gặp mẹ anh ở quán bar ông ấy đã đem lòng yêu mến, sau khi ông đem mẹ về ra mắt bà nội thì bà đã phản đối quyết liệt và cấm tuyệt đối không chấp nhận mẹ anh bước vào Phó Gia nữa bước chỉ vì công việc của mẹ không có phẩm chất đạo đức cao, nhưng ba đã chống lại bà nội và quyết định đưa mẹ vào nhà chung sống như một người vợ, họ thậm chí không hề kết hôn nên bà không có danh phận gì ở Phó Gia cả, hơn nữa bà ấy lại sống trong nhà dưới sự cay gắt của bà nội, hằng ngày còn phải làm việc nhà, nấu ăn và dọn dẹp, sau khi bà nội mất, cứ tưởng rằng cuộc sống sau này sẽ an nhàn và hạnh phúc thì ba anh lại ra ngoài tìm người phụ nữ khác đem về nhà hằng đêm, ông ấy không còn quan tâm đến mẹ anh nữa"

Nghe vậy Hiểu Nhiên bật nghẹn ngào hỏi

"Vậy...mẹ anh đã trở nên thế nào?"

Anh bật cười nhạt cúi mặt xuống đất, ánh mắt hiện lên nỗi buồn thấy rõ

"Đến một ngày bà ấy không thể chịu nổi được sự dả kích giày vò thể xác lẫn tinh thần này, suốt ngày chỉ biết tui thân một mình ở vườn hoa chăm chút từ sáng đến chiều và lâu dần đã có dấu hiệu của bệnh tâm thần bất thường, bà đơn độc và không ai thấu hiểu, thường tận mắt chứng kiến ba anh thân mật với người phụ nữ khác trong nhà nhưng chỉ biết cắn răng nhẫn nhịn và khóc một mình trong phòng, do lúc nhỏ anh chưa nhận thức được nỗi đau đó nên nhiều lần vô tình nhìn thấy bà ấy khóc, lại ngây thơ hỏi tại sao mẹ lại khóc vậy? Bà không trả lời, miệng cứ luôn lẩm bầm những từ ngữ gì đó thật tiêu cực, đến một ngày bà ấy bắt đầu có dấu hiệu mất ý thức, tự đập phá đồ đạc trong nhà và thường xuyên nói chuyện một mình, ba anh đã có ý định đưa bà đến bệnh viện tâm thần để chữa trị nhưng bà đã sợ hãi và tự nhốt mình trong phòng, rồi đến một ngày...bà ấy tự sát"

Nghe câu đây Hiểu Nhiên giật bản mình

"Tự...tự sát?"

Anh gật đầu

"Ừ, chính mắt anh đã nhìn thấy...tư thể chết của mẹ mình trong căn phòng đó"

"Không thể nào"

Bỗng Hiểu Nhiên bật khóc, nghe thấy tiếng khóc của cô anh ngạc nhiên hỏi

"Sao vậy? Em đang khóc à?"

Cô lắc đầu vén nước mắt trên mi mình trả lời

"Chỉ là nghe anh kể về mẹ mình, tôi thấy bà ấy thật đáng thương"

Anh quay sang cô, đưa bàn tay áp vào che đi đôi mắt mình nói

"Anh đã luôn bị giấc mơ đó ám ảnh, thỉnh thoảng gần đây tự dưng nó bắt đầu xuất hiện trở lại, anh tự hỏi...có phải là vì không có em bên cạnh, nên nó mới như thế không?"

Anh vừa nói xong, nhẹ nhàng vuốt kẽ tay mình xuống đưa mắt nhìn Hiểu Nhiên, dù hình ảnh về cô trước mặt anh không thể nhận định rõ ràng nhưng từng đường nét và lời nói của cô đã in sâu trong tâm trí anh một cách trực thuộc. Cô đang ngờ ngàng nhìn anh thì anh lại đưa tay về phía trước chạm lấy bầu má căng mịn của cô bằng ánh mắt âu yếm nói

"Hiểu Nhiên, lẽ ra...anh nên trân trọng em sớm hơn mới đúng"

Bỗng tim cô bất chợt đập thành thịch, mặt có chút đỏ ửng nhưng có điều gì đó đã khiến cô gạt tay anh ra, thái độ dè chừng giữ khoảng cách

"Xin lỗi, anh cũng biết tôi đã là bạn gái của anh Diệc Thiên rồi mà,xin anh đừng nói những lời đường mật như vậy nữa"

Anh hụt hẫng, đành đứng dậy đáp

"Ừ"

Một lúc sau Hiểu Nhiên vừa cầm nhang trước mộ mẹ anh rồi chấp tay lạy một cái, sau đó đưa mắt nhìn anh đang ngồi trước bia mộ mẹ mình thật trầm tư mà bặt nghĩ

(Mình không ngờ mẹ anh ta đã chết trong đơn độc, chỉ tự hỏi nếu một ngày không còn ai bên cạnh nữa, anh ta có như mẹ mình không?)

Sau một hồi mặc niệm anh cũng đứng dậy trước bia mộ mẹ mình rồi lên tiếng

"Cảm ơn em đã đưa anh đến đây ngày hôm nay, chiều rồi phải không?"

Cô lắc đầu đáp

"Không chỉ mới giữa trưa"

(Phải rồi anh ta không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, nếu như là mình chắc chắn sẽ rất khó chịu, nhưng tại sao Phó Thuần Dương lại không có nét mặt đó?)

Anh vừa quay lại, làn gió đung đưa qua mái tóc anh bay bổng thật nhẹ nhàng, tay đẩy lấy phần gọng kính râm đã bị tuột dưới cánh mũi rồi đưa lên mắt. Khi đôi mắt đã bị khuất đi mất, anh bỏ hai tay vào túi quần mình mỉm cười đáp

"Vậy à? Anh cứ tưởng đã chiều rồi vì anh cảm thấy nhiệt độ ngoài trời bỗng dưng mát hẳn, em có thấy vậy không?"

Cô ngạc nhiên, dù anh đã trở thành một kẻ mù lòa, đôi mắt không còn tinh tường nhìn thấy rõ mọi vật như trước nhưng độ mỹ nam của anh vẫn không hề mất đi, cô bước tới gần anh bật cười lên tiếng gọi

"Phó Thuần Dương"

Anh ngạc nhiên, bỗng chốc nheo mày cao có

"Bạch Hiểu Nhiên, em dám gọi cả họ tên tôi ư? Thật to gan"

Chợt cô đẩy chiếc xe lăn đến chân anh đáp

"Nếu đã xong rồi thì ngồi lên xe đi, tôi đưa anh đến một nơi được không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Một lúc sau, cô đẩy xe lăn đưa anh tới một bãi cỏ trống sau nghĩa trang. Đó là nơi có gió thổi lồng lộng và những ngọn hoa cỏ mọc khắp xung quanh đang bị gió làm lung lay. Cô vừa dừng xe lại trên mảnh đất được phủ đầy cỏ dưới chân, phía trước là một giao lộ nhỏ tầm 3m có xe cộ đang chạy qua lại thì anh bật hỏi

"Em đang đưa anh đi đâu vậy?"

Cô đưa mắt nhìn bãi cỏ xanh quanh mình đáp

"Một bãi cỏ phía sau nghĩa trang mộ của mẹ anh"

Anh sực ngạc nhiên

"Sao em lại đưa anh đến đây? Không phải chúng ta nên đi về sao?"

Cô trả lời

"Thấy anh ở bệnh viện suốt nên tôi đưa anh đến đây hóng gió một tí, mà anh đói chưa?"

"Anh không đói, em đói à?"

Anh hỏi, cô chuyển mắt nhìn một quán ăn bên kia đường đằng xa nói

"Ừ, anh đợi một lát nhé, tôi qua kia mua đồ ăn và nước uống, sau đó sẽ trở lại ngay"

"Nếu vậy thì em đi đi"

Anh đành gật đầu đáp thì cô quay bước chân đi mất.

Nghe tiếng chân cô đã đi xa, anh thờ dãi nhắm đôi mắt lại, sau đó mở mắt ra chợt tiếc nuối lúc bản thân mình còn nhìn thấy, tại sao lại không tận dụng nó

đề đến những nơi thoải mái thế này. Anh thò tay vào túi quần mình lấy ra một chiếc cò vật màu đỏ, dù nó chỉ là chiếc cò vật bình thường nhưng anh xem nó là một bảo vật quan trọng, bèn lăm bắm

"Có lẽ chỉ hôm nay mình và cô ấy mới đi cùng nhau, sau này thì sẽ không còn được như vậy nữa phải không?"

Đột nhiên một luồng gió mạnh ập đến làm chiếc cò vật trên tay anh bất chợt bay đi, anh giật mình vội bước chân xuống bãi cỏ rộng, cúi người đưa tay vừa mò lấy bãi cỏ dưới chân vừa tìm chiếc cò vật trong lo lắng

"Đâu rồi?"

Chiếc cò vật ở phía trước anh đã bay xuống nằm gọn trên giao lộ cách chỗ anh 5m. Thuận Dương cố đưa tay vừa nhấp chân mò mẫm xung quanh cố tìm chiếc cò vật quý giá của mình mà càng dần tiến về phía trước.

Lúc này tại quán ăn bên kia đường, Hiểu Nhiên đang đứng loay hoay vào quầy bán hàng. Chợt có một cậu bé đứng gần đó, tay lấy mẹ mình đang đứng kế bên thì người mẹ ấy cúi xuống ngạc nhiên hỏi

"Chuyện gì vậy?"

Cậu bé trở tay về phía giao lộ đằng xa nói

"Mẹ, chú ấy đang làm gì vậy?"

Người mẹ ngẩn nhìn, Hiểu Nhiên cũng nhìn theo hướng trở tay của cậu bé kia thì to mắt kinh hãi, anh đang cúi người giữa làn đường trong xe cộ qua lại, tay vẫn mò dưới dưới chân tìm kiếm gì đó thì cô vội chạy đi. Đúng lúc ông chủ quán cũng vừa quay ra đưa túi thức ăn cho cô lên tiếng

"Thức ăn của cô...đây"

Nhưng ông bỗng ngạc nhiên khi thấy cô đã biến đâu mất dạng không một lời lẽ.

Lúc này cô từ quán ăn chạy đến anh vội lớn tiếng hỏi

"Này...anh đang làm cái gì vậy?"

Nghe thấy giọng cô, anh đứng dậy giữa đường thì có một chiếc xe oto chạy đến bất chợt dừng lại bóp còi ồ ồ ào, cô chạy tới sát giao lộ nhìn anh đang đứng giữa đường nheo mày

"Tôi đã bảo anh ở yên đằng kia mà, sao lại đi lung tung chứ?"

Anh im lặng, cô vừa bước chân ra làn đường tiến về phía anh vừa nói

"Đứng yên đấy, tôi đưa anh vào ngay"

Chợt người lái xe oto đưa đầu ra ô cửa nhìn mặt cáo giận

"Này cô kia, sao lại để một người mù như vậy ra đường chứ?"

Cô quay lại đáp

"A...tôi xin lỗi"

Rồi cô kéo tay anh nói

"Đi theo tôi"

Khi cô vừa đưa anh trở lại chiếc xe lăn đằng bãi cỏ rồi tức giận hỏi lớn

"Anh có biết nghe lời không? Khi không lại đi ra đường như thế lỡ không may anh bị tai nạn thì tôi biết phải làm sao hả?"

Anh không trả lời một vài giây thì khẽ nói

"Em giúp anh tìm cò vật được không? Anh làm rơi nó rồi"

"Cò vật?"

Cô ngạc nhiên rồi cao mày

"Gì chứ? Anh bước ra đường nguy hiểm như vậy chỉ để tìm cò vật sao? Bỏ đi"

Anh bật đứng dậy đáp

"Không, nó là thứ quan trọng anh không thể bỏ nó được, nếu em không tìm giúp thì anh tự mình tìm vậy"

Anh bắt đầu bước chân đi thì cô lên tiếng

"Được rồi được rồi, tôi tìm giúp anh là được chứ gì, anh đứng yên đây nhé, không được đi đâu đấy"

Sau đó cô quay lưng bước chân ra giao lộ nhỏ nhìn xung quanh thờ dài lắm lắm

"Trời ạ, có khi cái cò vật đó bay mất tiu luôn rồi, làm sao tìm đây?"

Vừa liếc mắt nhìn xung quanh chợt cô nhìn thấy một mảnh vải đỏ từ xa mắc kẹt vào tấm biển báo quảng cáo của một cửa hàng đối diện, liền đi đến gần mặt lên nói

"Đúng rồi, chắc có lẽ đây là chiếc cò vật mà anh ta tìm"

Rồi cô nhón chân chìa tay lên lấy nó xuống, sau đó bỗng sực ngạc nhiên

"Chiếc cò vật này..."

Cô bỗng phút chốc nhận ra, liền ngẫm nghĩ

(Chẳng phải nó là quà của mình đã mua cho anh Diệc Thiên nhưng bắt đắ dĩ phải tặng lại cho anh ta vào hôm sinh nhật sao?)

Sau đó cô đưa mắt nhìn anh ở đối diện đường lắm lắm

"Anh ta vì chiếc cò vật của mình mà bất chấp nguy hiểm để tìm nó ư?"

Nghe tiếng bước chân gần đến, anh lên tiếng

"Sao rồi? Em tìm thấy không?"

Cô im lặng một hơi rồi thốt hỏi

"Sao anh lại muốn tìm nó? Một thứ không đáng giá như vậy anh cũng có thể mua cái khác mà"

Bỗng anh nheo mày không vui

"Em nói gì vậy? Chiếc cò vật đó rất quan trọng với anh vì nó chỉ có một cái duy nhất, không có cái thứ hai đâu, nói như vậy là em vẫn chưa tìm được nó à?"

Cô nhìn chiếc cò vật mình đang cầm trên tay, lòng có chút tội lỗi ngẫm nghĩ

(Dù gì cái này mình vốn không phải dự định tặng cho anh ta, vậy mà anh ta lại xem trọng nó như vậy)

Cô bèn đáp

"Tôi xin lỗi, hình như nó bay mất tiu rồi"

Anh sững người rồi vội bước chân đi nói

"Không được, anh phải tìm lại nó"

Cô liền kéo tay anh lại, ra giọng khó chịu hỏi

"Bây giờ anh không thấy gì thì làm sao đi tìm chứ? Với lại anh hại tôi lo lắng đến mức bỏ cả thức ăn ở cửa hàng rồi, đói chết đi được"

Nghe vậy anh đành cúi bộ mặt bất lực xuống, khẽ giọng nói

"Anh xin lỗi, hôm nay...em vất vả rồi"

Cô đáp

"Anh đừng tìm nó nữa, bây giờ ở yên ngay đây và đừng đi đâu như lúc nãy nhé, tôi lại cửa hàng lấy thức ăn rồi sẽ trở lại ngay"

Sau đó cô quay lưng bước đi được vài bước, bỗng anh nắm chặt lòng bàn tay mình nhăn nhem mặt vì bắt đầu cảm thấy bản thân mình thật vô dụng

"Mất rồi? Vậy là mất rồi? Tại sao mình lại bất cần đến mức đánh mất một thứ quan trọng như vậy chứ?"

Cô sực ngạc nhiên khi nghe thấy lời nói đó của anh bèn quay lại nhìn rồi ngẫm nghĩ

(Tôi định đưa lại cho anh chiếc cò vật này nhưng thấy thật có lỗi, chỉ vì mất đi thứ này mà anh trở nên khó chịu như vậy sao? Phó Thuận Dương, anh rất cuộc đối với tôi là thật lòng thật dạ à?)

Buổi chiều cô đưa anh trở về căn phòng của bệnh viện, vừa đỡ anh lại giường mình thì cô lên tiếng hỏi

"Thế khi nào anh định xuất viện vậy?"

Anh im lặng, bỗng cô thấy hụt hẫng, có vẻ như vừa mất đi chiếc cò vật đã làm anh tiếc nuối, khiến toàn bộ tâm trạng vui vẻ lại tuột dốc đến vậy, cô đành tiếp lời

"Vậy tôi về đây, nếu cần gì thì anh gọi y tá cũng được"

Sau đó Hiểu Nhiên vừa quay đi, cô bước chân về phía cửa thì bất chợt anh lên tiếng

"Cảm ơn"

Cô sực ngạc nhiên liếc mắt ra phía sau mình, anh lại nói

"Cảm ơn em ngày hôm nay đã đưa anh đi thăm mộ mẹ mình, cảm ơn rất nhiều"

Cô quay lại, thấy ánh mắt anh vẫn ngó xuống đất thì bật đáp

"Không có gì"

Anh lại hỏi

"Giờ em về nhà Diệc Thiên sao?"

Cô gật đầu

"Phải, tôi đã chuyển đến đó sống rồi mà, xin lỗi vì đã không thể tìm được chiếc cò vật của anh"

Anh đáp

"Không, nếu đánh đổi nó chỉ để đi với em cả ngày hôm nay thôi anh cũng sẵn nguyện rồi"

Cô cúi mắt mình xuống đất, lòng đang cảm thấy bối rối vì không biết việc mình lấy lại chiếc cò vật đó có đúng hay không? Chợt anh mỉm cười nhẹ tiếp lời

"Sống tốt nhé"

Nghe câu đấy, cô bật run lòng mình, cứ như một chút ghen ngào lại bắt đầu bộc phát đành quay lưng mở cửa nói

"Vậy tôi về đây, tạm biệt"

Cô ra ngoài đóng cửa lại mất, bỏ lại anh một mình trong căn phòng vắng lặng, anh đưa mắt về phía cửa sổ đang có gió bay vào, bèn lẩm bẩm

"Hôm nay là ngày cuối cùng, em sẽ không tới đây nữa phải không?"

...

Tối đến, Hiểu Nhiên ngồi trầm ngâm trong bồn tắm. Cô bắt đầu nghĩ về anh rồi lẩm bẩm

"Sao tự dưng mình lại cảm thấy Phó Thuận Dương đáng thương thế này? Giờ này anh ta chỉ có một mình ở bệnh viện, thật đơn độc"

Một lát sau cô bước xuống lầu thì đi Thát lên tiếng

"Hiểu Nhiên"

Cô ngạc nhiên

"Ồ...sao ạ?"

Di Thát tiến tới hỏi

"Hôm nay Diệc Thiên thiếu gia không trở về sớm hơn ngày thường, cháu biết vì sao không?"

Cô liền suy nghĩ

(Phải rồi, anh Diệc Thiên đã nói sẽ đến Phó Thị thay Phó Thuần Dương quản lý, công việc của anh ấy ngày càng tăng lên như thế mà)

Sau đó cô nhìn đi Thát trả lời

"Có lẽ anh ấy làm việc chưa về thôi, di Thát có chuyện gì sao?"

Di Thát chợt thờ dài, ánh mắt buồn lòng nói

"Thật tội nghiệp cho Thuần Dương thiếu gia, mới còn trẻ đã bị tai nạn mù lòa rồi, nhà họ Phó chỉ có một mình cậu ấy là con nối dõi, nếu không nhìn thấy gì thì chẳng phải mọi thứ sẽ bị sụp đổ sao? Hơn nữa bây giờ cũng chỉ có thể sống đơn độc như vậy suốt đời"

Hiểu Nhiên khó hiểu hỏi

"Di Thát, anh ta giàu có như vậy có thể thuê người chăm sóc mà, cần gì phải lo lắng chứ?"

Di Thát đáp

"Cháu đúng là không hiểu chuyện, những người giàu có thường không gặp được kẻ thật thà, cháu tưởng tượng xem sẽ ra sao khi người cháu thuê vào nhà chăm sóc lại lấy cắp đồ trong nhà trước mặt cháu chứ? Như vậy mà được sao?"

Cô ngạc nhiên

"Phải rồi, anh ta đang bị mù, như thế sẽ không thấy gì cả"

Di Thát lại thờ dài tiếp lời

"Thật là bất hạnh, bị bạn gái phản bội đã gặp tai nạn về mắt, nếu mẹ cậu ấy còn sống chắc chắn sẽ rất đau lòng"

...

Tại quán cà phê, chợt Hiểu Nhiên bước vào trong nhìn xung quanh, cô ngồi vào một bàn gần đó.

Một lát sau, Tiểu Mễ vừa đặt tách cà phê lên bàn trước mặt cô lên tiếng hỏi

"Vậy ra hôm nay cô đến đây là muốn hỏi ý kiến của tôi về chuyện của chủ nhân à?"

Hiểu Nhiên gật đầu, ánh mắt bán loạn nhìn xuống bàn đáp

"Phải, tôi không biết phải làm thế nào, khi thấy anh ta như vậy tôi thật không nỡ bỏ mặt anh ấy, cô nói xem tôi phải làm sao đây?"

Tiểu Mễ ngồi vào ghế rồi nhìn cô đáp

"Nếu lòng cô đã muốn quay lại thì tại sao không quay về đi, nhưng trước tiên cô và Lăng thiếu gia dạo này thế nào rồi?"

Hiểu Nhiên nhìn Tiểu Mễ trả lời

"Cũng bình thường, dù chúng tôi đã ở bên nhau và cuộc sống khá êm đẹp, nhưng từ khi hay tin Phó Thuần Dương bị tai nạn đến giờ tôi đã không yên tâm và luôn lo lắng, cô nói xem rốt cuộc tôi bị làm sao vậy chứ?"

Tiểu Mễ bật cười nhẹ rồi dùng thìa khuấy tách cà phê của Hiểu Nhiên lên, đưa mắt nhìn cô hỏi

"Cô nghĩ lại xem, cô thật sự thích Lăng thiếu gia chứ?"

"Ý cô là sao?"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên thì Tiểu Mễ nhìn cô đáp

"Cô cũng có thể thích Lăng thiếu gia bằng một loại tình cảm khác, đó không phải tình yêu, đương nhiên tôi sẽ không trách cô vì Lăng thiếu gia là một người hoàn hảo nên sẽ rất nhiều cô gái rung động nhất thời, giống như cô vậy"

Hiểu Nhiên cúi mặt nói

"Nhưng mà...tôi cảm thấy mình rất thích anh Diệc Thiên, tôi nghĩ mình đối với anh ấy là tình yêu thật"

Tiểu Mễ thở dài

"Tôi chưa từng có bạn trai nên về việc định nghĩa tình yêu cho cô hiểu là điều không thể, nhưng theo tôi quan sát được mọi thứ xung quanh cô, đối với chủ nhân cô có thể rất ghét ngài ấy trong những buổi đầu gặp mặt, nhưng về sau cô có cảm thấy ngài ấy khác hẳn lên không?"

Hiểu Nhiên chột gật đầu

"Cô nói đúng, những ngày đầu tôi thật sự rất ghét anh ta, còn bây giờ thì không cảm thấy nữa"

Tiểu Mễ bật cười

"Tôi đã nhận ra ngài ấy thích cô từ rất lâu rồi, chỉ là do cô ngốc lúc nào cũng nghĩ đến Lăng thiếu gia nên hoàn toàn không để tâm đến cảm xúc của ngài ấy thôi"

Hiểu Nhiên bật ngượng bĩu môi nói

"Cho dù anh ta thích tôi thì đã sao? Người tôi thích là anh Diệc Thiên cơ"

Tiểu Mễ đáp

"Thật à? Nếu đã thích Lăng thiếu gia thì cô nên quay về sống an nhàn bên anh ấy, còn về chủ nhân cô không nên quan tâm nhiều làm gì? Nếu cô luôn nghĩ đến ngài ấy thì chỉ có thể cô thích ngài ấy thôi"

Chột Hiểu Nhiên nheo mày đáp

"Không đúng, tôi không thể nào thích anh ta được"

Tiểu Mễ đẩy tách cafe đã khuấy đều xong rồi đưa qua Hiểu Nhiên nói

"Đó chỉ là cảm nghĩ của tôi, về chuyện tình cảm của cô chỉ có một mình cô là người hiểu rõ nhất"

Bỗng Hiểu Nhiên chột im lặng thì Tiểu Mễ đứng dậy ngượng hỏi

"Mà đúng rồi, hôm giờ...cô có gặp Lăng Nhất không?"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên nhìn cô rồi lắc đầu

"Tôi không gặp, nghe nói anh ta nghỉ việc ở đây và về Lăng Thị quản lí rồi, cô không biết sao?"

Tiểu Mễ đáp

"Tôi mà biết thì hỏi cô làm gì chứ, kể từ khi nghỉ việc anh ta chả nói với tôi tiếng nào"

Hiểu Nhiên bật cười hỏi

"Vậy sao? Cô nhớ anh ta à?"

Tiểu Mễ đỏ mặt lấp lút

"Làm...làm gì có, tôi không thèm nói chuyện với cô nữa"

Sau đó Tiểu Mễ quay lưng bỏ đi mất vì ngại ngùng thì Hiểu Nhiên cười nhẹ lắm bảm

"Đúng là dối lòng mà"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Vài tuần sau Thuần Dương cũng được xuất viện trở về nhà. Vừa bước xuống xe, Diệc Thiên đẩy lưng anh đi vào cổng nói

"Dường như cậu đã khỏe hơn rồi, để tôi nhờ người hầu chăm sóc cậu"

Anh hỏi

"Diệc Thiên, công việc của cậu bận rộn như vậy nhưng vẫn tận lực tận tâm đưa tôi về đây, cậu không thấy phiền sao?"

Diệc Thiên bật cười đáp

"Chúng ta là bạn bè nhiều năm, những chuyện như thế này sao tôi có thể không làm được"

Bên trong phòng khách, Tiểu Mễ đang dọn dẹp ở bàn thì đột nhiên ngẩng mặt lên vì nghe thấy tiếng cánh cửa chính bật mở, khi thấy Diệc Thiên đang đỡ anh đi vào trong thì cô vội vui mừng lên tiếng

"A cuối cùng chủ nhân cũng trở về nhà rồi"

Thuần Dương bật hỏi

"Cô là ai vậy?"

Tiểu Mễ cười gượng trả lời

"Ngài quên tôi rồi sao? Tôi là Tiểu Mễ"

Bỗng Diệc Thiên nhìn xung quanh khó hiểu nói

"Sao chẳng có ai hết vậy? Những người hầu khác đâu rồi?"

Tiểu Mễ trả lời

"Bọn họ đều dọn hành lý bỏ đi cả rồi, chỉ còn tôi ở đây dọn dẹp thôi"

Bỗng Thuần Dương nheo mày không vui

"Sao lại đi hết rồi? Vậy chỉ có mình cô là làm mọi công việc ở đây sao?"

Cô gầy nhẹ má đáp

"Vâng...vâng ạ, Lạc tiểu thư đã nói với họ rằng căn nhà này sắp bị thu mua rồi cho nên họ mới rời đi như vậy"

Anh nghiêng răng

"Lại là Tư Diệp"

Nghe vậy Diệc Thiên mỉm cười lên tiếng

"Tóm lại chỉ còn nhờ cô thôi Tiểu Mễ, cô là bạn tốt nhất của Hiệu Nhiên mà đúng không?"

Tiểu Mễ gật đầu đáp

"A...vâng ạ"

Diệc Thiên tiếp lời

"Vậy tôi giao Thuần Dương cho cô, hãy chăm sóc cậu ấy thật tốt"

Cô liền gật đầu

"Vâng, tôi sẽ cố gắng hoàn thành mọi việc, ngay cả việc chăm sóc chủ nhân, xin Lăng thiếu gia hãy yên tâm"

Thuần Dương lại cao mày nhăn mặt

"Tôi không muốn, tôi tự mình lo được, một cô gái như cô sao có thể lo hết mọi công việc ở đây chứ?"

Tiểu Mễ lấp mấp

"Nhưng...nhưng tôi làm được, xin ngài hãy tin tôi"

Diệc Thiên bèn nói

"Thuần Dương, bây giờ chỉ còn Tiểu Mễ ở đây thôi, tôi nghĩ cậu nên giao hết mọi thứ cho cô ấy"

Anh đành quay lưng, ra thái độ khó chịu bảo

"Vậy cậu về đi, dù gì tôi cũng về được nhà rồi, cảm ơn"

Diệp Thiên bật cười nhẹ

"Không có gì, cậu cứ lên phòng nghỉ ngơi đi nhé"

"Ừ"

Anh đáp rồi đưa tay giờ lên xua vào không khí thì Tiểu Mễ nói

"A.. để tôi đưa ngài lên phòng mình"

Thấy Tiểu Mễ đang đỡ anh lên bậc thang, Diệp Thiên cũng yên tâm mà rời đi mất.

Vài ngày sau, anh ngồi trên giường trong phòng mình, tay vừa sờ lên cảm chợt nhận ra một phần nhám của các sợi râu đã mọc mà nheo mắt nghĩ

(Mình đã ở bệnh viện một tháng đến mức râu cũng mọc rồi)

Sau đó anh đứng dậy định đi tìm dao cạo râu trong phòng tắm thì lại đi nhầm đến kệ tủ đựng sách, vô tình làm rơi mấy quyển xuống đất thì lại nheo mày quay đi mò tiếp vào không khí đến mức khó chịu nói lớn

"Đáng ghét"

Vừa đi anh vừa ngẫm nghĩ

(Vừa rồi chạm phải tủ sách, nếu không lầm thì hướng phòng tắm ở đây)

Anh đi theo hướng trong đầu mình vừa suy nghĩ, cuối cùng cũng đi vào được phòng tắm. Nhưng lại thò tay quơ lung tung trên bàn để dụng cụ vệ sinh cá nhân làm mọi thứ rơi ra văng xuống đất. Bèn cúi xuống, tay mò chiếc dao cạo râu thì lại không tìm được vì nó đã văng xuống sau cạnh bàn, đôi mắt anh lơ mơ vì khung cảnh phía trước thật mờ nhạt rồi cảm thấy khó chịu

"Ngay cả tự lo cho bản thân mình cũng không thể, Phó Thuần Dương này sao có thể vô dụng như vậy chứ?"

Một lát sau tại bàn ăn, anh cầm chiếc đĩa ngược lên tay rồi đưa đĩa tới gấp hệt thức ăn trên bàn, Tiểu Mễ đứng nhìn anh thờ dài nói

"Chủ nhân, nếu ngài không ăn được hay là tôi bỏ thức ăn vào chén cho ngài nhé"

Thuần Dương cao mày

"Không cần, tôi tự mình làm được"

Anh lại kiên quyết gấp đôi đĩa ngược vào miếng rau trên đĩa rồi bỏ vào miệng. Tiểu Mễ cũng vừa đặt ly nước lọc lên bàn cho anh nói

"Chủ nhân, tôi để ly nước lọc ở đây, ngài muốn uống không?"

Nghe vậy anh giờ tay lên bàn tìm lấy ly nước lọc, đôi mắt lơ đãng không rõ thì đột nhiên khuỷu tay lại đẩy trúng ly nước ấy làm rơi xuống đất, nghe thấy tiếng vỡ ly bên tai và chiếc ly cũng vỡ tươm tất văng ra khắp sàn.

Tiểu Mễ vuốt trán mình lại thờ dài

"Không được rồi"

Anh nheo mày hỏi

"Tôi vừa làm vỡ ly sao?"

Tiểu Mễ gật đầu đáp

"Là ly nước tôi đặt lên bàn cho ngài"

Thuần Dương im lặng, anh chưa bao giờ cảm thấy bản thân thảm hại lại bất lực như vậy, bèn bật đứng dậy nói

"Tôi không ăn nữa"

Anh quay đi thì Tiểu Mễ vội lên tiếng

"Khoan đã chủ nhân, mảnh ly tôi còn chưa dọn dẹp, ngài sẽ giẫm vào mất"

Anh sực đứng lại thì cô tiếp lời

"Ngài ngồi vào ghế đi, đợi tôi dọn dẹp xong thì ngài có thể đi"

Anh đành ngồi lại vào ghế, nghe thấy tiếng dọn dẹp của Tiểu Mễ, anh khó hiểu hỏi

"Tại sao cô vẫn còn ở đây làm việc?"

Lẽ ra cô nên giống những người khác và rời khỏi đây mới đúng"

Tiểu Mễ đáp

"Tôi đã làm việc ở đây lâu rồi, nhờ ơn chủ nhân mà mẹ tôi mới có tiền viện phí chữa bệnh, cho nên tôi làm sao dám rời khỏi đây nếu chưa có chỉ định của ngài"

Thuần Dương lại hỏi

"Nếu tôi đồng ý cho cô rời khỏi đây thì sao?"

Tiểu Mễ cúi mặt đáp

"Nếu như vậy thì tôi đành phải chấp nhận thôi, vì đó là mệnh lệnh của ngài, mà để tôi đi vứt túi rác này đã"

Cô giờ lên túi đựng mảnh ly thì anh lại nói

"Vậy sẵn tiện đưa tôi ra vườn hoa được không?"

Một lát sau, anh ngồi vào ghế trước vườn hoa lớn. Anh có thể ngửi được mùi hương dịu nhẹ của những bông hoa đang khoe sắc dưới ánh mặt trời.

Lúc này ngoài cổng Phó Gia, Hiểu Nhiên vừa bắt taxi bước xuống xe thì đúng lúc Tiểu Mễ cũng vừa đi ra vứt túi rác. Hai người nhìn nhau, Tiểu Mễ lên tiếng

"O...Hiểu Nhiên"

Hiểu Nhiên bước lại gần Tiểu Mễ hỏi

"Tôi định đến tìm Phó Thuần Dương, nghe nói anh ta đã xuất viện rồi"

Rồi cô liếc nhìn túi rác trên tay Tiểu Mễ nói

"Cô đang làm việc sao?"

Tiểu Mễ gật đầu

"Phải, tôi định đem vứt mảnh ly vỡ này, chủ nhân ngài ấy đã làm vỡ cái thứ ba kể từ khi mới về nhà rồi"

Nghe vậy Hiểu Nhiên tiếp lời

"Vậy để tôi vào xem anh ta thế nào?"

Vài phút sau, Hiểu Nhiên đi vào cửa, cô nhìn xung quang phòng khách thì không thấy anh đâu, chợt chuyển mắt sang lớp cửa kính đối diện vườn hoa thì thấy bóng dáng anh đang ngồi ở ghế bên ngoài.

Lúc này Thuần Dương vẫn ngồi cảm nhận mùi hương của cánh hoa đang thoang thoảng qua mũi. Chợt nghe thấy tiếng bước chân bước đến gần, anh ngạc nhiên lên tiếng hỏi

"Tiểu Mễ, cô lấy giúp tôi cốc nước được không?"

Hiểu Nhiên nhìn anh rồi thở một hơi dài, anh ngạc nhiên

"Cô thở dài đấy à? Nếu mệt mỏi thì cứ nghỉ ngơi đi"

Hiểu Nhiên đành lặng lẽ đi vào nhà lấy một ly nước lọc bước ra vườn rồi ngồi cạnh bên ghế anh, khẽ lên tiếng

"Nước của anh, tôi đã lấy rồi đây"

Anh sực ngạc nhiên, giờ tay lên về phía cô, mắt vẫn chuyển hướng lệch chỗ khác. Cô đành đưa ly nước vào tay anh thì anh cầm lấy rồi uống đi, sau đó lại nheo mắt hỏi

"Sao em lại đến đây?"

Cô đáp

"Phải có lí do mới được đến sao? Tôi đến thăm anh"

Anh bật cười nhạt

"Thăm sao? Một kẻ mù lòa vô tích sự như tôi ư?"

Hiếu Nhiên đáp

"Tôi tin sẽ có cách điều trị mắt cho anh, hiện tại anh vẫn không thấy gì nhỉ"

Đột nhiên anh bắt đầu khó chịu cùng cực nói lớn

"Nếu anh thấy thì đã nhận ra em rồi, tại sao em lại còn quan tâm anh? Không phải bây giờ em nên ở bên Diệc Thiên mà em hằng mơ ước sao?"

Cô sực ngạc nhiên, nét mặt anh bây giờ đang tức giận, cô cũng chẳng hiểu tại sao anh lại như thế thì cúi mặt mấp môi

"Tôi..."

Thuần Dương lại bật cười đau thương hỏi

"Hay em đang thương hại tôi? Thấy bộ dạng thê thảm của tôi hiện giờ nên em không đành lòng buông bỏ, nếu như vậy thì em về đi"

Cô ngẩn mặt đáp

"Không phải như thế"

"Thế thì tại sao? Tại sao em lại đến đây chứ? Để nhìn một kẻ mù lòa như tôi sao?"

Anh cắn răng nói lớn thì cô tiếp lời

"Tôi không có tư cách thăm anh như một người bạn sao? Tôi không hề có ý xem anh là một kẻ mù hay gì hết"

Anh bật cười nhạt quay mặt đi chỗ khác, buông lời lạnh nhạt

"Em về đi, giữa tôi và em không hề có tình cảm nào dành cho bạn bè, tôi không xem em là bạn"

Nghe vậy Hiếu Nhiên bật đứng dậy tức giận nói

"Được thôi, từ nay về sau tôi không thèm đến gặp anh nữa, tôi đã có ý tốt đến thăm anh vậy mà anh lại nỡ đuổi tôi đi, tôi về đây, tạm biệt"

Cô vừa ngoảnh lưng tức giận đứng đi thì anh chợt giờ tay lên định gọi cô quay lại, nhưng bèn rút tay mình về mà cong nhẹ môi, mỉm cười một cách tuyệt vọng, vì anh đang muốn quên đi cô thật nhanh và để cô ở bên Diệc Thiên một cách hạnh phúc, anh có thể xua đuổi cô bằng những lời nói lạnh nhạt khó nghe, nhưng càng không thể cho phép trái tim mình vẫn còn vương vấn lấy cô nữa, hơn nữa anh cũng xem trọng Diệc Thiên đến nhường nào, và càng không thể cứ lưu luyến bạn gái của người khác như thế. Lúc này anh nhắm mắt lại, lòng dù xót xa nhưng cũng phải cố chịu đựng mà lăm bằm

"Như thế này sẽ tốt hơn, tạm biệt em"

Bên ngoài cổng, Hiếu Nhiên tức giận đi ra định đón taxi đi thì chợt Tiểu Mễ chạy đến lên tiếng gọi

"Khoan đã Hiếu Nhiên"

Hiếu Nhiên quay lại thì Tiểu Mễ đi đến lên tiếng hỏi

"Cô chỉ vừa mới đến tại sao lại về rồi? Không ở lại nói chuyện với chủ nhân sao?"

Hiếu Nhiên phồng má khoanh hai tay hất mặt nói

"Hừ, tôi không thèm nói chuyện với anh ta đâu, vừa rồi anh ta còn dám đuổi tôi về cơ đấy"

Tiểu Mễ thở dài

"Haizz, tôi biết chủ nhân là một người nói một lời nhưng thâm tâm lại là đằng khác, bây giờ cô quay về khác gì bỏ ngài ấy một mình chứ"

Hiểu Nhiên bĩu môi

"Nhưng tôi không có quan hệ gì với anh ta cả, dù có đến thăm với tư cách một người bạn nhưng anh ta còn không chấp nhận tôi"

Tiểu Mễ trả lời

"Vậy cô định không tới đây nữa sao? Ngài ấy bây giờ thật sự rất đáng thương đấy"

Hiểu Nhiên liền giờ tay đón taxi quay lại đáp

"Kệ anh ta chứ, tôi sẽ không đến đây nữa đâu"

Sau đó cô bước lên xe đi mất thì Tiểu Mễ thở dài

"Hai người tính tình như vậy thì khác gì nhau chứ, hễ cứ gần nhau lại như mèo với chuột"

Một lúc sau, Tiểu Mễ vừa đi đến vườn hoa, cô đặt đĩa trái cây bên ghế anh nói

"Chủ nhân, tôi gọt táo cho ngài rồi đây"

Anh chợt hỏi

"Cô ấy về thật rồi sao?"

Tiểu Mễ ngạc nhiên bật nghĩ

(Không lẽ ngài mong cô ấy ở lại sao?)

Sau đó cô bẽn mím cười đáp

"Cô ấy đã về rồi, lúc này tôi thấy cô ấy giận lắm, chắc là không quay lại đây nữa đâu"

Nghe vậy anh cúi mặt mím cười buồn nói

"Vậy à"

Chợt bên ngoài cổng, Tư Diệp vội bước xuống taxi, thái độ khó chịu nheo mày lắm lắm

"Hừ, Thuần Dương sao anh ta có thể đưa mình mấy cái thẻ vô tích sự được chứ? Minh phải đến đây hỏi lại mật mã mới được"

Khi thấy Tư Diệp từ xa bước tới, Tiểu Mễ ngạc nhiên lấp mắt

"Chủ... chủ nhân"

Anh hỏi

"Cái gì?"

Tiểu Mễ đáp

"Lạc tiểu thư, cô ấy đang đến đây"

Chợt Thuần Dương ngạc nhiên thì Tư Diệp đã đi đến trước mặt anh, khoanh hai tay nheo mày nói

"Phó Thuần Dương, tại sao anh có thể đưa tôi mấy cái thẻ vô tích sự kia được chứ? Ngay cả mật mã cũng đòi thì tôi làm sao rút tiền được hả?"

Anh thản nhiên ngồi trên ghế bật cười nhạt

"Mật mã là gì thì cô phải tự mình dò xét rồi, tôi làm sao biết được"

Cô ta cắn răng tức giận

"Nhưng anh đã bảo tôi lấy toàn bộ thẻ trong tủ của anh, nếu không nói mật mã thì làm sao sử dụng được hả? Chẳng phải mật mã tất cả đều là ngày sinh nhật của tôi sao?"

Anh đáp

"Tôi chỉ nói cô lấy hết thẻ trong tủ, chứ có bảo sẽ nói mật mã đâu, cô không rút được thì đó là lỗi của cô"

Cô ta nghiêng rằng

"Anh đùa sao? Bây giờ bộ dạng ra đã ra nông nổi như vậy còn ra về cao thượng, mau nói cho tôi biết mật mã là gì đi, mau lên"

Anh nhắm mắt bật cười cợt

"Sao cô không cúi đầu xuống đất quỳ dưới chân tôi, biết đâu...tôi sẽ tiết lộ vài con số cho cô biết"

Tư Diệp sức ngạc nhiên rồi nheo mày

"Anh đang trả đũa tôi phải không? Đừng tưởng mấy cái thẻ tín dụng của anh đáng giá tới mức Lạc Tư Diệp tôi phải cúi đầu năn nỉ"

Anh đáp

"Mỗi thẻ trong đó chỉ chứa vài tỷ, cô không lấy thì thật tiếc quá"

(Vài tỷ ư? Nhiều quá)

Nghe vậy Tư Diệp sức tức nuối rồi cắn răng nghĩ

(Số tiền lớn như vậy, nếu mình không lấy được thì thật đáng tiếc)

Bổng Thuần Dương tiếp lời

"Phải rồi, cái bụng của cô vẫn còn chứ? Hay là đã đi phá bỏ mất rồi?"

Tư Diệp chột sò bụng mình, dường như thai đã hơn 4 tháng nên kích cỡ cũng to lên, cô ta nheo mắt nói

"Anh đang nói cái gì vậy? Nó rõ ràng là con của anh mà anh lại dám hắt bỏ nó, anh có đáng mặt đàn ông không?"

Tự dưng anh phút chốc cảm thấy có chút nực cười, ra giọng đều cợt đáp

"Đừng đùa chứ, thai của cô rõ ràng đã hơn ba tháng, sao cứ lấy đứa con đó ra bôi bác danh dự tôi vậy?"

Cô ta nhăn mặt

"Hừ, cho dù nó không phải con của anh nhưng ít nhất ra anh cũng phải chịu trách nhiệm chứ"

Bổng anh ngẩn mặt lên trời, cười thật lớn khiến Tư Diệp bắt đầu khó chịu, anh nói

"Lạc Tư Diệp, cô mặt dày như vậy sao không thông minh hơn ngay từ đầu, cô có thể phá bỏ nó đi để bây giờ không phải khổ sở như vậy, hay là định giữ nó lại và đến đây xin ăn vạ từ tôi"

Tư Diệp nheo mày thì anh chéo chân tiếp lời

"Phó Gia từ nay không hoan nghênh cô, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa"

Tư Diệp bật cắn răng quát

"Anh tưởng như vậy anh sẽ được yên ổn sao? Lạc Tư Diệp tôi thề tuyệt đối sẽ không để anh được hạnh phúc, nhớ kỹ lời tôi"

Sau đó cô ta quay lưng đi mất. Tiểu Mễ nhìn Thuần Dương lên tiếng

"Chủ nhân, vậy ngài có cần gì nữa không? Nếu không Tiểu Mễ tôi xin đi làm việc của mình"

Anh bèn nói

"Ngày mai kêu người đến đổi khóa cổng đi, tôi không muốn thấy Lạc Tư Diệp cô ta bước vào đây dù chỉ nửa bước"

"A vâng ạ"

Cô cúi đầu đáp rồi quay lưng đi mất.

Chương 73

Nhiều ngày sau, vào một buổi sáng đẹp trời, tiếng chim ríu rít cùng với tiếng gió xào xạc đang đưa qua những hàng cây xanh được trồng bên ngoài, vẫn là căn phòng thân quen đó. Thuần Dương ngồi trên giường, tay vớ lấy một quyển sách trên tủ bàn bên cạnh dù không biết nó có tựa là gì? Đưa tay lật lên trang đầu tiên cũng không biết mình có cầm ngược sách hay không? Chỉ là muốn thử xem đã bao lâu rồi mình chưa hề đọc sách vì nó là thứ khiến bản thân của anh trước kia luôn cảm thấy chán chường. Cứ nghĩ mỹ thuật chính là con đường mà mình luôn theo đuổi, nào ngờ lại phải theo tình tiết nhận lấy sản nghiệp của gia đình và làm một ước mơ ham muốn xa vời bấy lâu bị dập tắt. Anh còn nhớ như in những năm tháng bị chính ba của mình nhốt vào phòng và bắt buộc phải đọc sách thay vì cứ cắm đầu vào tranh vẽ. Bỗng một vài tiếng gõ cửa vang lên "cộc cộc" phía bên ngoài khiến mạch suy nghĩ của anh bị dừng lại, anh lên tiếng

"Vào đi"

Cánh cửa bật mở, có hai người đàn ông mặc đồ đen đi vào, bộ dạng cúi đầu lịch thiệp nói

"Ông chủ, bọn tôi sẽ đưa ngài đến bệnh viện kiểm tra lại mắt"

Bỗng anh ngạc nhiên nheo mày hỏi

"Mấy người là ai vậy?"

Một người mặc đồ đen đáp

"Bọn tôi được Lăng thiếu thuê đến đây đưa đón bảo vệ ngài, từ nay ngài muốn đi đâu hãy gọi chúng tôi"

Thuần Dương thoáng có chút nực cười, chỉ cần nhắc đến Lăng thiếu hay Diệc Thiên, anh đều cảm thấy bản thân mình bất tài đến mức việc gì cũng có sự góp mặt của cậu bạn mình.

"Giữ chứ? Bây giờ tôi thân tàn ma dại đến mức phải cần người đưa đón bảo vệ sao?"

Rồi anh bước chân xuống giường lên tiếng

"Được thôi, ra ngoài hết đi"

Nghe vậy hai người họ cúi đầu đáp

"Vâng"

Sau đó họ đi ra ngoài đóng cửa lại mất, anh đứng dậy thì lại một tiếng "kẹt" mở cửa vang lên, có hai người giúp việc mặc đồ nữ hầu đi vào mỉm cười dịu dàng nói

"Chủ nhân, bọn em phụ trách dọn phòng và giúp ngài thay đồ, ngài cần thay đồ ra ngoài đúng không ạ?"

Thuần Dương lại ngạc nhiên nheo mày

"Mấy cô..."

Bọn họ đáp

"Bọn em là nữ hầu mới vào làm, hi vọng có thể phục vụ chủ nhân thật tốt"

Thuần Dương lại không ngờ, vì sao bản thân biết rõ mình bận rộn đến vậy, Diệc Thiên lại còn âm thầm quan tâm đến anh, anh chỉ thắc mắc liên nghĩ

(Tất cả những thứ này...đều là do Diệc Thiên làm hết sao?)

Khi một cô nữ hầu đi lại gần anh tiếp lời

"Bọn em nghe nói chủ nhân không thể nhìn thấy gì, hãy để bọn em giúp ngài lựa quần áo và thay đồ"

Bỗng anh cảm thấy khó chịu bèn xua đuổi nói lớn

"Tôi không cần, ra ngoài đi"

Hai nữ hầu đó bỗng giật mình, liền cúi đầu lấp mắt đáp

"A...vâng, bọn em ra ngoài liền"

...

Một hồi sau, tại bệnh viện

Sau khi bác sĩ vừa kiểm tra hai bên mắt của anh thì bèn hỏi

"Phó Tổng, hiện giờ anh cảm thấy mắt của mình như thế nào?"

Anh ngồi trên ghế, đưa mắt về một hướng thẳng băng, đằng sau là hai người mặc đồ đen đứng chờ, anh đáp

"Rất chói và hình ảnh trước mắt đều mờ nhạt"

Vị bác sĩ thờ dài đáp

"Phó Tổng, về tình trạng của ngài đúng là không thể cứu vãn, nếu ngài đồng ý làm một ca phẫu thuật thay mắt chắc chắn tỉ lệ sẽ thành công 98%"

Anh ngạc nhiên lắm lắm

"Phẫu thuật?"

Vị bác sĩ gạt đầu

"Đúng vậy, là thay mắt anh với một đôi mắt bình thường khác, đương nhiên quan trọng vẫn là chờ người hiến mắt, vì không thể ai cũng làm điều đó được"

Một lúc sau, anh ngồi phía sau xe đang lái trầm mặc nghĩ

(Nếu có người hiến mắt mình có thể nhìn thấy trở lại, nhưng ai lại đi làm điều ngu ngốc đó chứ?)

Bỗng một người vệ sĩ lái xe quay xuống nhìn anh lên tiếng

"Ông chủ, ngài có muốn đi đâu nữa không?"

Anh đáp

"Trở về nhà đi"

Nhưng rồi anh sực nghĩ ra điều gì đó bèn đổi ý nói

"Không, hãy đưa tôi đến...một phòng khám của một vị bác sĩ tâm lý tốt nhất"

...

Phía bên kia, khi Hiểu Nhiên vừa bước ra từ một quán cafe lớn thì cô bất chợt nhìn thấy từ xa có một ông lão đang vừa đi vừa chống gậy trông rất khó khăn, đôi chân có vẻ yếu ớt nên từng bước đi chỉ nhấc mỗi chưa tới 20cm. Thấy vậy cô vội đi đến đỡ ông ta hỏi

"A...ông không sao chứ?"

Ông ta được cô đỡ đi nên vui mừng đáp

"Tôi không sao, cảm ơn cô"

Cô lại hỏi

"Người thân của ông đâu? Sao lại để ông đi ra ngoài nhọc nhằn thế này?"

Ông ta bật cười trả lời

"Ta sống độc thân, làm gì có con cháu nào chứ?"

Một lúc sau vừa đưa ông ta đến cửa nhà mình, cô ngẩn nhìn tấm bảng hiệu trước cửa nhà ông ấy bật ngạc nhiên

(Phòng khám tâm lý, ông ấy là bác sĩ tâm lý sao?)

Bỗng ông ta quay lại nhìn cô cười nói

"Do chân của ta bị tai nạn hồi tháng trước nên đi lại có chút khó khăn, nhờ gặp cô nên ta mới có thể trở về nhà an toàn"

Cô mỉm cười hiền

"Vậy lần sau ông đi đường nhớ cẩn thận nhé, hơn nữa cháu phải đi đây"

Ông ta gật đầu thì cô cũng định quay lưng đi, nhưng lại đứng lúc thay có một chiếc xe chạy đến rồi dừng một tiếng "kít" trước mặt hai người. Cô ngạc nhiên đứng nhìn thì từ chiếc xe đó có hai người mặc đồ đen bước xuống, tay đẩy cửa sau ra rồi nhìn một bóng dáng của người đàn ông khác mang kính râm bên trong xe lên tiếng

"Ông chủ, đã tới nơi rồi"

Lúc này cô không để tâm mấy, bèn nghĩ chắc có lẽ là người quen của ông lão này nên không có gì lo nghĩ nhiều.

Nhưng khi hai người vệ sĩ diu vai người đàn ông đó bước xuống xe rồi đứng ngang nhiên trước cửa phòng khám, Hiểu Nhiên lại to mắt bật ngờ ngàng vì đó không phải ai khác mà lại là anh, liền bật quay ra sau che mặt mình lại lúng túng ngẫm nghĩ

(Tại sao Phó Thuần Dương lại ở đây? Mà khoan đã tại sao mình lại phải che mặt?)

Chợt người đàn ông lúc nãy chống gậy nhìn anh đứng trước mặt bật hỏi

"Cậu muốn đến khám sao?"

Anh gật đầu đáp

"Phải, tôi muốn gặp bác sĩ Lý, cho hỏi ông ấy có ở đây không?"

Ông ta đáp

"Vậy thì thật may mắn, ta là bác sĩ Lý, mời cậu vào"

Ông lão bật quay lưng lại mở cửa rào còn hai người vệ sĩ kia thì đỡ anh đi vào trong mát, dù Hiểu Nhiên đang đứng trợ trợ bên cạnh nhưng vốn dĩ anh không hề nhìn thấy cô. Cô liếc nhìn khi cánh cửa phòng bệnh tâm lý đã đóng lại, lại không tin vào mắt mình bèn lăm bắm

"Phó Thuần Dương, không ngờ anh ta lại đến phòng khám tâm lý, không phải chứ?"

Sau đó cô lấp ló nhìn vào cửa sổ bên trong nhà qua cánh cửa rào, cũng chỉ thấy mỗi hình ảnh thấp thoáng bóng dáng anh ngồi trước mặt bàn của ông lão lúc nãy và nói chuyện gì đó thật khiến cô không khỏi tò mò.

Phía bên trong, anh vừa ngồi xuống nhưng vẫn mang khur khur chiếc kính râm trên mặt thì ông lão bật hỏi

"Xin thứ lỗi cho tôi nhưng cậu không thể gỡ chiếc kính đó xuống được sao?"

Anh nheo mày không vui đáp

"Tôi không thích, với lại ông mau kiểm tra cho tôi đi, tôi không có nhiều thời gian"

Chợt bác sĩ Lý tiếp hỏi

"Cậu tên gì? Với lại có việc gì khiến cậu gấp gáp như vậy trong khi đã muốn dự định đến phòng khám của tôi?"

Anh nheo mày

"Phó Thuần Dương, tôi chỉ là vô tình tìm được phòng khám của ông và tôi đang muốn kiểm tra bản thân mình lại một chút"

Bỗng ông ta thờ dài nói

"Nếu vậy thì cậu có thể đi, tôi trước giờ chưa hề khám cho bệnh nhân nào mang tính tình khó chịu như cậu"

Anh sực nhú mày

"Gì chứ? Bệnh nhân đến khám ở đây còn phải dựa vào thái độ vui vẻ nữa sao?"

Ông đáp

"Phòng khám của tôi trước giờ luôn như vậy, khi nào thái độ cậu tốt lên hẳn thì hãy đến đây"

Bỗng anh đứng phắt dậy quay lưng nói

"Không cần, tôi sẽ đến một bác sĩ khác"

Thế là chưa đầy 5 phút, anh đã bước ra ngoài với trạng thái cộc cằn khó chịu. Khi Hiểu Nhiên đứng bên ngoài đã thấy hai người vệ sĩ mở cổng rào ra cho anh, cô ngạc nhiên nghĩ

(Sao ra nhanh vậy? Chẳng phải anh ta vừa mới tới sao?)

Bỗng anh vội đi ra hỏi

"Đúng là khó chịu, hai người chắc đây là phòng khám nổi tiếng chứ? Sao lại đưa tôi tới một chỗ thô lỗ với khách hàng như vậy?"

Một người vệ sĩ cúi đầu đáp

"Ông chủ, nhưng theo như chúng tôi tra cứu trên mạng thì bác sĩ Lý ở đây là người đã hành nghề nhiều năm và có kinh nghiệm rất cao, cho nên..."

Anh không vui cất lời

"Thế thì không cần khám nữa, tôi muốn về nhà ngay bây giờ"

Sau đó hai người họ mở cửa đưa anh lên xe rồi lái đi mất. Hiểu Nhiên đứng nhìn bóng dáng chiếc xe đi dần bèn thấy lạ

(Sao bây giờ thái độ của anh ta lại tệ như vậy? Không phải là bị bệnh thần kinh thật rồi chứ?)

Chợt ông lão vừa chống gậy bật mở cửa thì thấy cô vẫn còn đứng trước nhà mình, bèn ngạc nhiên hỏi

"Cô vẫn chưa về sao?"

Hiểu Nhiên quay lại nhìn ông ta thắc mắc hỏi

"A thật ra cháu có quen biết người đàn ông lúc nãy, anh ta đã làm gì sai sao?"

Bác sĩ Lý thờ dãi đáp

"Ta chưa bao giờ gặp phải tình trạng người nào đến khám mà lại tỏ ra thái độ khó chịu đến vậy? Thế là ta đuổi cậu ta đi rồi"

Cô ngạc nhiên thì ông ta tiếp lời

"Ta có thể hiểu được cậu ta đang rất ray rứt chuyện gì đó và đang dần dần khó chịu với mọi thứ xung quanh mình, cũng có thể nói tâm lý đang rất bất ổn"

Cô bật hỏi

"Thế là sao? Sao ông lại biết rõ tâm lý của anh ấy như vậy?"

Ông ta đáp

"Ta đã khám cho nhiều người nên vừa nhìn qua cậu ta khá có lòng tự trọng, ngay cả mắt mình không thể nhìn thấy nhưng cậu ta vẫn không dám thừa nhận rằng mình bị mù, nếu cô quen biết cậu ấy thì hãy an ủi động viên cậu thanh niên đó, khi nào tâm trạng cậu ta ổn định thì hãy đến đây gặp ta"

Nghe vậy cô gật đầu cười nói

"A...vâng, nếu vậy cháu xin phép đi đây, tạm biệt ông"

Buổi tối, cô nằm trên giường mình, ngẫm nghĩ về thái độ của Thuận Dương lúc sáng thật gay gắt kèm thêm lời của vị bác sĩ tâm lý đó lại nói, bèn nheo mày lẩm bầm

"Tâm lý bất ổn, khó chịu với mọi thứ xung quanh"

Rồi cô bật ngồi dậy nhớ lại hôm cô đến nhà anh, anh đã quát tháo và đuổi cô về thì lại phòng má giận dữ

"Chẳng phải hôm ấy anh ta cũng tức giận với mình như thế sao? Đừng có nói lúc đó do tâm lý bất ổn đấy chứ?"

Rồi cô chợt ngẫm nghĩ

(Nhưng nói cũng phải, với tình trạng mắt anh ta hiện giờ mình có thể hiểu được cảm giác đó vô cùng khó chịu, lại không có ai bên cạnh động viên, an ủi,

vừa cô đơn lại thường xuyên mơ thấy ác mộng, nói không chừng kéo dài vài năm nữa, anh ta sẽ bị thần kinh phân liệt mất, có khi nào sẽ giống như mẹ mình và..."

Nghĩ đến đây, cô lại sợ anh sẽ tự tử nên đập hai tay vào má mình nhíp mắt lắc lư đầu nói

"Mình đang nghĩ bậy cái gì vậy trời?"

"Cộc cộc"

Bỗng tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài, cô ngạc nhiên rồi lên tiếng

"Tới ngay đây"

Khi vừa bước xuống giường mở cửa ra và chợt thấy Diệc Thiên đang đứng trước mặt mình. Hiểu Nhiên mấp môi nhìn anh nói

"Ồ anh..."

Bất chợt anh đi đến ôm lấy người cô một cách mệt mỏi, kể đầu mình qua đầu cô khẽ nói với một giọng nhỏ nhẹ

"Hiểu Nhiên, để anh dựa vào người em một chút có được không?"

Cô bật ngạc nhiên

"Anh Diệc Thiên"

Đúng là mấy tháng nay Diệc Thiên khá bận rộn từ sáng đến tối nên ít khi về sớm và nói chuyện với cô, cô cũng hiểu được điều đó nên choàng hai tay ôm lấy anh cúi mắt khẽ hỏi

"Anh mệt sao?"

Chợt anh buông cô ra, tuy khá mệt mỏi nhưng anh lại mỉm cười để che giấu điều đó, đưa mắt nhìn cô đáp

"Không, chỉ là anh nhớ em"

Thấy nụ cười của anh thật êm đềm nên làm cô yên tâm hẳn, lại bật cười nhẹ hỏi

"Thật hiếm khi thấy anh về sớm, anh đã ăn tối chưa?"

Anh đáp

"Anh chưa ăn, vừa trở về nhà đã lên đây tìm em rồi"

Cô tiếp lời

"Thế thì chúng ta xuống ăn đi, em cũng chưa ăn"

Sau đó cô quay lưng bước đi dần thì anh thở dài, cứ như mọi một mệt mỏi đều đã được tan biến trong phút chốc.

Vừa ngồi dưới bàn ăn, Hiểu Nhiên vẫn vô tư gấp thức ăn nhai đi trong miệng, chợt cô ngẩn nhìn Diệc Thiên thì lại thấy anh ngồi nhìn cô chăm chăm thì cô bèn hỏi

"Sao vậy? Anh không ăn à?"

Anh lắc đầu mỉm cười, tay cầm chén cơm lên nói

"À không, anh chỉ muốn hỏi là cả ngày hôm nay em làm gì?"

Cô đáp

"À hôm nay em vừa đi làm từ thiện ở một viện dưỡng lão, sau đó lại đến một quán cafe thư giãn một chút, rồi..."

Bất chợt cô nhớ đến Thuận Dương thì bèn tiếp lời

"Rồi chỉ thế thôi"

Diệc Thiên bật cười

"Vậy sao?"

Cô cười hiền rồi hỏi

"Thế hôm nay anh làm gì? À em quên mất, dạo này em không thấy Lăng Nhất đâu nhỉ?"

Diệc Thiên đáp

"Lăng Nhất đang tập tành học quản lí công ty nên rất bận rộn, anh cũng không ngờ bây giờ nó lại thay đổi đến vậy, không biết có nhờ vào em không nữa?"

Cô cười gượng nói

"Làm gì có chứ, đó là do anh ấy thật sự muốn thay đổi mà"

Rồi cô nhìn anh tiếp hỏi

"Mà cho dù vậy, tuy đã có Lăng Nhất phụ giúp nhưng anh thường về rất trễ, có chuyện gì sao?"

Anh nhắm mắt trả lời

"Dạo gần đây công ty của Thuần Dương đang cạnh tranh với một công ty khác nên làm cho việc quản lí trở nên khó khăn hơn, hơn nữa anh cũng đã nói với cậu ấy về việc này và sẽ thay cậu ta gánh vác một thời gian để cậu ta có thể an tâm bình phục, nhưng hôm nay những người hợp tác họ đã nổi giận khi không thấy Thuần Dương xuất hiện trong một thời gian dài, họ đang lo lắng số tiền đầu tư vào để xây dựng một khu giải trí ở mảnh đất trống thuộc tập đoàn Phó Thị sẽ bị tuột mất nên vô cùng nóng vội muốn tìm gặp cậu ta, nhưng cậu ta lại không muốn gặp họ vì sợ mọi người bên ngoài sẽ biết cậu ta bị mù lòa, cho nên hồi chiều họ đã gây khó dễ cho anh"

Hiểu Nhiên sực ngạc nhiên lo lắng

"Vậy anh không sao chứ?"

Anh mỉm cười đáp

"Anh không sao"

Rồi anh đứng dậy nói

"Anh lên phòng tắm đây, đột nhiên thấy hơi nóng"

"Vâng, vậy anh đi đi"

Cô gạt đầu đáp thì anh quay mặt đi mất, lại liền nhìn chén cơm của anh vẫn chỉ ăn mỗi một nửa bèn lo lắng ngẫm nghĩ

(Trông anh Diệc Thiên dạo này gầy đi hẳn, mình lại không thể phụ giúp anh ấy được chuyện gì? Với lại điều đáng lo nhất là nếu Phó Thuần Dương anh ta không chịu đến công ty họp mặt với các doanh nhân đã bỏ tiền vào hợp tác, sợ rằng anh Diệc Thiên sẽ phải gánh chịu lỗi lầm này thay anh ta mất)

Tại phòng Diệc Thiên, anh vừa lột chiếc áo vest bên ngoài để xuống nệm giường, liếc nhìn cánh tay mình đã bị băng lại vào lúc chiều đang còn chút đau nhói nên nhăn trán hồi tưởng

Cách đây vài tiếng trước, khi đang ngồi họp bàn giao cùng những người hợp tác của Thuần Dương trong một căn phòng đầy căng thẳng và ngột ngạt, một người đàn ông đã đứng dậy tức giận đập mạnh tay lên bàn ra giọng khó chịu với Diệc Thiên nói lớn

"Tại sao đã lâu như vậy rồi Phó Tổng, Phó Thuần Dương của tập đoàn này còn chưa đến gặp chúng tôi trong khi đang có một công ty khác nhất quyết đòi mua mảnh đất đó để xây dựng thêm một công ty riêng của họ, hơn nữa họ không ngần ngại làm khó các công nhân xây dựng vì biết chúng ta đang cố gắng làm một khu vui chơi giải trí ở đó, vậy mà tới bây giờ vẫn chưa thấy cậu ta đến giải quyết vấn đề này là sao hả?"

Diệc Thiên bật đứng dậy khỏi ghế ra sức thuyết phục đáp

"Xin ông hãy bình tĩnh, Thuần Dương có việc hệ trọng nên vẫn chưa tới đây được, nhưng cậu ta có bảo tôi sẽ thay thế cậu ta giải quyết chuyện này"

Bỗng người đàn ông đó sực thêm tức giận, anh vừa dứt lời đã xua tay bất ngờ ném ly nước về phía anh làm nó rơi xuống đập mạnh vào cạnh bàn khiến mảnh ly vỡ bất ngờ văng tứ tung vào lớp vải áo vest bên ngoài của Diệc Thiên nhưng may mắn thay anh vẫn an toàn, tuy nhiên anh lại bị một mảnh ly khác văng vào cánh tay phải mà bất chợt rướm máu đỏ nhỏ giọt xuống đất dần, còn người đàn ông đó lại nhăn mặt quát tháo

"Nhưng người bọn tôi hợp tác là cậu ta, không phải cậu và bọn tôi cần cậu ta đến đây ngay lập tức"

Anh bật mấp môi, tay trái vịn lấy tay phải mình che vết thương lại cúi mặt nói

"Tôi nhất định sẽ bảo Thuần Dương đến đây giải quyết mọi việc, xin các ngài đừng nóng vội"

Bỗng mấy người hợp tác khác đứng dậy tiếp lời

"Chúng tôi sẽ chờ tin Phó tổng tới đây giải thích hết mọi chuyện và sớm giải quyết mảnh đất đó, nếu không thì mau bồi thường toàn bộ số tiền bọn tôi đã bỏ vào đi"

Vài phút sau họ cũng bỏ về mất, Diệc Thiên lại ngồi ngả người ra ghế giữa bàn họp nhíp mắt nấn trán mình.

Lúc này quay về thực tại, anh mệt mỏi bước vào phòng tắm. Vốn dĩ anh không thể thay thế Thuần Dương trong dự án xây dựng khu vui chơi giải trí này, cũng không biết cách làm thế nào để Thuần Dương có thể đến công ty trở lại, cuối cùng đành mím môi tự nhủ với lòng mình sẽ cố gắng thuyết phục những nhà đầu tư khó tính này bằng tất cả mọi giá.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Cô Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.